

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

I

Ὅτε τὴν πρωΐν ἐκείνην εἰς τὴν ἐν Μουδανίοις μικρὰν συνοικίαν διεδόθη, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ σεβασμίου διδασκάλου κύρ-Χρήστου ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ Ντίνου, υἱοῦ τοῦ γέροντος ὀπωροπώλου, γνωστοῦ ἀνὰ τὴν συνοικίαν ἀέργου καὶ παλλη.αρά, τοῦ μὲ ἀρειμανίως ἐστριμμένους μύστακας καὶ προκλητικὸν ὕφος εἰς βάρος τοῦ γέροντος πατρός του ἀποζῶντος, πάντες μεγάλως ἐθλίβησαν οἰκτείραντες ἐνδομύχως τὴν τύχην, ἥτις ἀνέμενε τὴν ἀτυχῇ ἐκείνην νεάνίδα, ἥτις τυφλωθεῖσα ἠκολούθησε πρὶς μεγάλην συμφορὰν τῆς τὸν τυχοδιώκτην αὐτόν.

Καὶ ἡ θλίψις αὕτη ἦτο εἰλικρινὴς καὶ ἀπροσποίητος τῶν ἀγαθῶν κατοίκων, καθ' ὅσον οἶον σεβασμὸν ἔτρεφον πρὸς τὸν σεβασμὸν διδασκαλὸν τῆς πειλῶς υἱον, εἰς ὃν οἱ πλείότεροι ὤφειλον ἀπάσας τὰς γραμματικάς τῶν γνώσεις, τὴν αὐτὴν συμ-ἀθίαν ἡσθάνοντο καὶ πρὸς τὴν μονογενῇ του θυγατέρα, τὴν συμπαθεστάτην ἐκείνην εἰκοσαέ-

τιδα νεάνιδα, τὴν μετ' αὐτὴν Φρόσω, ἣς τελείως ἤδη ἐκινῆσθαι τὴν ραπτικήν, μεγάλως ἀνεκούφιζε τὴν οἰκογένειάν της, διὰ τῶν κερδῶν, ἅτινα τῇ ἀπέφερεν ἡ τέχνη της.

Ἡ Φρόσω ἦτο ἐνάρετος κόρη καὶ τὸ μόνον ἐλάττωμα, ὅπερ δι-
καίως ἠδύνατό τις νὰ τῇ ἀποδώσῃ, ἦτο τὸ τῆς φιλαρεσκείας καὶ ἡ
ἐκ τούτου ἀπορρέουσα κλίσις, ἣν ἠσθάνετο πρὸς ἀθῶας τινὰς ἀ-
ταιροπίας. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ὡς προσέτιμον ἤδη, ἦσαν ἀνθρώποις
νικαὶ ἀσυνεσίαι αὐστηρῶς περιοριζόμεναι ἐν τοῖς καλῶς ὑπὸ τῆς ἡδι-
κῆς διαγραφόμενοις ὁρίοις καὶ μὴ ἐξικνούμεναι πέραν θερμότερων πο-
λῶς τοῦ δέοντος βλεμμάτων, λέξεων τινῶν λάθρα καὶ ὁδὸν ἀντιλασ-
σομένων καὶ τινῶν τέλος νυκτιφύων συγκροτουμένων συνήθως κατὰ τὰς
μεταμεσονυχτίους ὥρας, τῇ συνοδείᾳ ἐνίοτε ἐγγύθεν τινῶν ὁ γάμος,
ὑπὸ τὰ κατάφορτα γαστρῶν βασιλικῶ παρτίθουρα τῆς βοώπιδος με-
δίσατας, πρὸς τελείαν ἀπόγνωσιν τοῦ ἀγρυπνοῦντος πατρὸς της καὶ
τῶν ἀτυχεστέρων γειτόνων...

Πέραν τούτων, οὐδὲν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εἶχε διαταρᾶν τὴν
ἡσυχίαν τοῦ γέροντος διδασκάλου καὶ ἡ Φρόσω μετὰ ζήλου ἐπιδο-
μένη εἰς τὴν ἐργασίαν της, εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσῃ ἱκανὴν
πελατείαν.

Τίτι τῶν λοιπῶν ὁ ἀεργὸς καὶ ὀκνηρὸς ἐκεῖνος νέος, ὁ με-
ρόεντι ἐλαίῳ τὴν κόμην κεχρισμένος ἔσαι καὶ ἀναπόσπαιτον αὐ-
τοῦ σύντροφον ἔχων ἀμφίστομον μίχαιραν σβριστῶν διαστάσεων, ἐπι-
δεικτικῶς κοσμοῦσαν τὴν περὶ τὴν ὁσφίν του κατέρυθρον καὶ πλατεῖαν
ζώνην, ὁ καθ' ἐκάστην ἀπορρομὴν πικρῶν ἐρίδων γινόμενος καὶ πολ-
λάκις φιλοξενηθεὶς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας εἰς τὰ διαφόρα πρῶτα
τῶν ἀστυνομικῶν σταθμῶν τῶν ἀθλῶν του ἔνεαν, κατωρθώσει νὰ
ἀποπλανήσῃ τὴν πτωχὴν νεάνίδα καὶ πείσῃ αὐτὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ...

Τοῦτο οὐδεὶς ἠδυνήθη ποτε νὰ ἐξηγήσῃ καὶ πρῶτον ἐλαί-
μυστήριον μεταξὺ τῶν δύο ἡρώων τοῦ ἱεραικοῦ πύλου εἰδυλίου, ὅπερ
ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀπετέλει γενικὸν θέμα ποικίλων συζητήσεων εἰς τὴν
ἀνωτέρω κομόπολιν.

— Ἀμ γὰρ ποῦ ἄλλοι παρὰ γὰ τὴ Πόλιν θὰ τράβηξαν!... συνε-
πέρανεν ἀποφθεγματικῶς σ βαρὺς ἐφέντης τὴν ἐπιούσαν ἐν τῷ καφε-
νείῳ εἰς ἐπήκοον τοῦ περὶ αὐτὸν θορυβωδῶς τὰ τῆς ἀπαγωγῆς συζη-
τοῦντος κύκλου. Αὐτὸ τὸ ἀμυαλὸ κορίτσι θὰ χτυπήσῃ τὸ ξερὸ του γιὰ

καλὰ... γιὰ αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησι ὁ ἐντενίζ ἐκεῖνος δὲν θὰ
ἐβγῇ ζημιούμενος... Ἐγὼ βλέπω μακρὰ καὶ ξέρω τὸ τέλος τῆς βρώ-
μικης δουλειᾶς... Θὰ τὴν γλεντήσῃ κάμποσο καιρὸ καὶ ὕστερα ἂν δὲν
τὴν ἀφήσῃ μέσ' τοὺς δρόμους θὰ κυτᾶν νὰ ὠφεληθῇ κι' ὅλας
ἀπ' αὐτὴ... Τὸν ξέρω ἔγω τὸν Ντῖνο, τί μασκαρᾶς καὶ μερομπατῆς
εἶναι...

Καὶ αἱ προβλέψεις τοῦ σεβασμίου ἐφένδη δὲν διεφενόθησαν.
Μετά τινος ἡμέρας καθίστατο γνωστὸν, ὅτι τὸ οὕτω παραδόξως ἄλ-
ληλοαπαχθέν ἐρωτικὸν ζεύγος εἶχε κτίσει τὴν φωλεάν του εἰς τὸ
κλεινὸν Βυζάντιον.

Ἡ ἀπόγνωσις τοῦ πατρὸς τῆς Φρόσως, τοῦ ἐντίμου ἐκεῖνου γέ-
ροντος, ὅστις διηλθε τὸν βίον του ἅπαντα διδάσκων τὴν κατήχη-
σιν καὶ τοὺς γραμματικὸς κανόνες, ὑπῆρξε μεγίστη. Πλὴν πρὸ τῆς
τοσοῦτον καιρίως τρωθείσης τιμῆς του, ἔκλινεν ἀγογγύστως τὴν κεφα-
λήν καὶ καταπνίξας πᾶν αἰσθημα στοργῆς ὑπέμεινε καρτερικῶς τὴν
ἀνήμεστον ταύτην τοῦ οἴκου του συμφορὰν, λαβὼν στερεὰν ἀπόφα-
σιν οὐδέποτε νὰ συγχωρήσῃ τὸ ἐπονείδιστον ἐκεῖνο τῆς θυγατρὸς του
διάβημα.

Οἱ πρῶτοι μῆνες τοῦ ζεύγους διηλθον ἐν σχετικῇ εὐτυχίᾳ καὶ
ἡρεμίᾳ, τοῦ Ντῖνου ἐν ἀνάσει ἀπολαμβάνοντος τῶν θεληγέτρων τοῦ
οὐρανόθεν πλέον μεταξὺ τῶν χειρῶν του πεσόντος ἀφαντάστου ἐκεῖ-
νου δώρου καὶ ἀσυνειδήτως ἀποζώντος ἐκ τοῦ βαλλαντίου τῆς συν-
τροφου του, ὅπερ εἶχον κατορθώσει νὰ πληρώσωσιν ἐν μέρει πολυτελεῖς
οἰκονομίαι καὶ ὀλονύκτιοι ἐργασίαι τῆς πτωχῆς μοδίστας.

Πλὴν αἱ οἰκονομίαι αὗται δὲν ἠδύναντο νὰ διαρκέσωσιν αἰω-
νίως καὶ πρὸ τοῦ ἐπιχεμένου τέλους των αἱ ἐριδες πολὺ ταχέως ἐπὶ ἡλ-
θον, ἵνα διακόψωσι τοὺς βραχεῖς ἐκεῖνους μῆνας τοῦ μέλιτος τῆς ἀτυ-
χοῦς Φρόσως.

Ὁ Ντῖνος κατ' οὐδένα λόγον ἠγνόει νὰ ἀναζητήσῃ ἐργασίαν τι-
νά, δι' ἣν ἄλλως τε ἦτο τελείως ἀνίκανος. Εὐκόλως συνῆψε φίλιαν
μετὰ προσώπων λίαν ὑπόπτων καὶ καθ' ὅλα ἀνταξίων του καὶ μετὰ
τῶν νέων αὐτῶν φίλων τὰς ὥρας του διερχόμενος εἰς τὰ καπηλεῖα
καὶ ἀθλία καταγῶγια ὑπὸ ὁμοίων του συγκαζόμενα, ἐπληρόχετο περὶ
τὸ μεσονύκτιον κραπαλῶν καὶ παραπαίων, ἵνα περιλούσῃ διὰ τῶν
χυδαϊοτέρων ὑβρεων καὶ τῶν μᾶλλον δυσωνύμων ὕμνων τὸ δύστηνον

θῆμά του, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι δὲν ἀπεφάσιζε αὐτὸ πλέον νὰ μεταβῇ πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας.

— Ἐδῶ, μωρή, δὲν εἶναι Μουντανιὰ ... τῇ ἐκραύγαζεν ὀργίλος. Ἡ γυναῖκες ἐδῶ δὲν ζοῦν μονάχα μὲ τὸ βελόνι ... ἀλλὰ κάνουν χιλιαὶς δύο ἄλλαις δουλείαις. Τί κάθεσαι ἔδῳ μέσα κλεισμένη... Κάνε κανένα γύρο, πιάσε κάμποσες φιλίας καὶ θὰ ἴδῃς πόσο εὐκόλα βγαίνουν ἔδῳ σ' τὴ Πόλι οἱ παράδες!...

Ἡ Φρόσω τότε ἤρchiσε νὰ ἀναμετρᾷ τὰς συνεπείας τοῦ ἀφρονος διαβήματός της καὶ νὰ κατανοῇ εἰς ποίαν φρικώδη ἄβυσσον τόσῳ ἡλιθίως ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ. Ἐχυνε ποταμούς δακρύων ἀναλογιζομένη τὴν δεινὴν της θέσιν καὶ μετ' ἀπογνώσεως κατεινέει ἤδη τοὺς ἀτίμους σκοπούς καὶ τὰ ἐπονείδιστα σχέδια τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν τῇ νεανικῇ της ἐρωτικῇ μέθῃ ἐνεπιστεύθη ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχεν ἐν τῷ κ σμφ τούτῳ...

Ἄλλ' ὁ κύβος πλέον εἶχε ριφθῇ καὶ ὤφειλεν ἀγογγύστως νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἀθλίαν της τύχην, ἣν αὐτὴ ἡ ἴδια μόνον εἶχε παρασκευάσει. Τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἔλεος τοῦ πατρὸς της οὐδὲ νὰ τὸ σκεφθῇ καὶν ἤθελεν διότι ἐφρικία καὶ μόνον ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἡδύνατό ποτε νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ ὄνειδος καὶ τὸ αἶσχος ἀνεξιτήλως ἐγκεχαρσγμένα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐν ἣ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπονείδιστου φυγῆς της ἀπῆλθεν ἀμερίστως τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως πάντων καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχε διέλθῃ ἐν ἐντίμῳ πτωχείᾳ τὴν νεότητά της ἅπασαν.

Συμμορφουμένη λοιπὸν μὲ τὰς διαταγὰς τοῦ δεσπότη καὶ κυριάρχου της, ἤρchiσε μετὰ τινα χρόνον νὰ ἐξέρχεται καθ' ἡμέραν καὶ μόνη νὰ περιφέρεται ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀνὰ τὰς ἀγνώστους ὁδοὺς καὶ σχολιάς τῆς πρωτευούσης στενωπούς, μὴ τυχὸν ἤθελεν εὐρεῖ ἐργασίαν τινα, ἣν αὐτὴ μὲν ἐν τῇ ἀφελείᾳ της δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ εἰσεῖν, ἀλλὰ τὴν εὐρεσιν τῆς ὁποίας τόσῳ εὐχερῶς ἐθεώρῃ ὁ Ντίνος.

Ἐκολούθει τὴν Μ. Ὀδὸν τοῦ Πέραν, κατόπιν τὴν εὐρείαν τοῦ Ταξιμίου μέχρι Σισλίου, κατήρχετο ἐνίοτε μέχρι τοῦ Δολμᾶ-Βακτσέ, καὶ ὅτε ἤρchiζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ ὑποχωρῇ ἡρέμα πρὸ τοῦ ἐπερχομένου λυκόφωτος, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πενιχρόν, κατὰ τινα στενωπὸν

τοῦ Γαλατῆ, δωμάτιον των, διὰ τῆς Μ. Ὀδοῦ τοῦ Πέραν, ἰσταμένη ἀνὰ πᾶν βῆμα πρὸ τῶν παμφώτων προθηκῶν τῶν μεγάλων κατατημάτων καὶ ἀποθανυμάζουσα τὴν ἀπειρίαν ἐκείνην τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, ἅπανα ἐν τῷ αὐτῇ τάξει καὶ δελεαστικώτατα παραιταγμένα ἦσαν ἐν αὐταῖς καὶ πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν της.

Πόσῃν εὐχαρίστησιν ἠσθάνετο, ἀφελὴς αὐτὴ ἐπαρχιώτις εἰθισμένη ἐν τῇ μονώσει καὶ ἐρημίᾳ τῶν ἀμυδρῶς φωτιζομένων σχολιῶν τῆς πατρίδος της ὁδῶν, νὰ διέρχεται τὴν ὥραν ἐκείνην, τὴν κυμαινομένην μεταξὺ τοῦ λυκόφωτος καὶ τοῦ βραδέως ἐπερχομένου τῆς νυκτὸς ζόφου, τὴν πολυτάραχον αὐτὴν μεγάλην τῆς πρωτευούσης ἀγερῖαν, ἐξ' ἣς ὑψοῦτο πρὸς τοὺς οὐρανίους θόλους, ἐφ' ὧν δειλῶς ἤρchiζον νὰ προβαλλοῦσιν οἱ ἀστέρες, εἰς συνεχὲς θόρυβος, ὡς βόμβος σμήνους μελισσῶν πρὸ τῆς κυψέλης, ὁ θόρυβος τοῦ ἀεικινήτου καὶ διαρκῶς συνωσιζομένου καὶ διαγκωνιζομένου πλήθους, αἱ πανταχόθεν διασταυρούμεναι κραυγαὶ καὶ ὁ κρότος τῶν ταχέως ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου φερομένων τροchioδρόμων καὶ ἁμαξῶν!...

Ἦτο ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ Μ. Ὀδὸς τοῦ Πέραν προσλαμβάνει συνήθως ὄψιν λεωφόρου ἀληθοῦς Εὐρωπαϊκῆς μεγαλοπόλεως. Τὸ πλῆθος ἀνερχόμενον καὶ κατερχόμενον, διασταυρούμενον εἰς ἕκαστον βῆμά του, εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται τῶν καταστημάτων, ἵνα χωρισθῇ κατόπιν εἰς ὀμίλους, καὶ σχηματίζει τετράδας ἢ ζεύγη παιδρᾶ, πληροῦντα τὸ εὐθυμον καὶ θορυβῶδες ἐκεῖνο περιβάλλον διὰ τῶν φωνῶν καὶ γελώτων του.

Ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος ἐξεμεῖ ἐκάστην στιγμήν κύματα ὀλόκληρα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐπανερχομένων δι' αὐτοῦ ἐκ μακρυῶν τῆς πρωτευούσης συνοικιῶν ἢ γραφικῶν προαστείων, ἔνθα χάριν ἐργασίας ἢ διασκέδασις εἶχον ἐκδράμει εἰς τὸ προσφιλὲς των κέντρον, τὸ κομψόν, τὸ πλούσιον, τὸ ἀριστοκρατικόν, τὸ εὐρωπαϊκώτατον Πέραν.

Οἱ οἰκογενειάρχαι μὲ τὰς προμηθείας των ὑπὸ μάλῃς σπεύδουσιν εἰς τὰς οἰκίας των ἀφ' οὗ ἀσφαλίσωσι τὰ καταστήματά των κατὰ πάσης ἐνδεχόμενης ἐπιδρομῆς νυκτερικῶν ἐπισκεπτῶν καὶ αἱ μαθητῶν τριαι διαφόρων παρθεναγωγείων συνεσταλμένοι καὶ διλαὶ διανοίγουσι μέσῳ τοῦ πλήθους ὁδόν, ἵνα διέλθωσι ταχέως, ταπεινοῦσαι αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τῶν ἀναιδῶς τὴν ἐνδροσον πορφυρότητα τῶν παρειῶν των κατατρωγόντων λαϊμάργων βλεμμάτων,

Ἐκατοντάδες νεαρῶν ἐργατῶν, αἵτινες μετέβησαν εἰς τὰς ἐργασίας των μετὰ τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καὶ αἱ ὁποῖαι ἐδείκνυνται τὴν μεσημβρίαν ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ καταστήματός των μετὰ τὸ λιτὸν δείπνον, ὅπερ ἡ μητρικὴ πρόνοια ἀφ' ἐκάστης ἐσπέρας ταῖς παρασκευάζει, καθ' ὁμάδας ἤδη ἐξερχόμεναι τῶν μεγάλων καταστημάτων ἐκχύνονται εἰς τὰς ὁδοὺς φαιδραί, γελῶσαι, ἀμέριμνοι, ἀδιαφοροῦσαι διὰ τὴν σκληρὰν ἐκείνην βιοπάλην, εἰς ἣν τόσῳ νεαρὰ ἀπεδύθησαν, μετὰ πρόσωπα περὶ χαρῆς, ἀκτινοβολοῦντα ἐκ χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας, τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, ἣν δωρεῖται ἡ γλυκεῖα νεότης...

Ὅμιλοί τινες ἐξ αὐτῶν ἴστανται πρὸ μεγάλων κοσμηματοπωλείων καὶ διὰ βλεμμάτων, τόσας ἐπιθυμίας ἐκφραζόντων, περιεργάζονται τὰς πλουσίας προθήκας των, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀναπαύεται τόσος πλοῦτος, ἱκανὸς τόσας ἐξ αὐτῶν νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπαξ διὰ παντὸς τῆς ταλαιπώρου ἐκείνης ζωῆς των, νὰ ἀνασύρῃ ἐκ τῆς ἀθλιότητος ὁλοκλήρους οἰκογενείας καὶ ὅστις ὁμῶς προώρισται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ματαιοδοξίαν μόνον πολυκαλάντιου τινὸς καὶ εὐδαίμονος δεσποίνης. Τίς ἄρα γε γνωρίζει, ὁποῖαι σκέψεις καὶ ὁποῖοι πόθοι λαμβάνουσιν ὕαριν καὶ συρροματιοῦνται καὶ γιγαντιοῦνται εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν νεαρῶν αὐτῶν ὑπάρξων τὴν σιγμὴν αὐτὴν, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ των ἀφίεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν μέθην τῆς φαντασίας καὶ πλησίον φέρονται πρὸς τὰ μελισταγῆ τοῦ μέλλοντος ὄνειρα, πρὸ τῆς δελεαστικῆς θέας τῶν ἀκτινοβολούντων ἐκείνων λίθων καὶ τῶν σελαγιζόντων περιδεραίων;... Ὅποσαι ἄρα γε ἀγνοοῦν τὴν παρθένοι τὴν σιγμὴν ἐκείνην, μὴ ἀντιέχουσιν μέχρι τέλους εἰς τὸν πειρασμὸν δὲν ἔρχονται τὴν ἐπιούσαν ὀπισθεν τοῦ τερπνοῦ ἐκείνου τῆς ἀποκτήσεως αὐτῶν ὄνειρου διὰ τῆς ταχύτερον πρὸς αὐτὸ ἀγοῦσης!...

Ἄλλαι συνετώτεραι καὶ μετριοφρονέστεραι, ἀποχαιρετῶσαι τὰς φίλας των εἰς τὴν ἀρχὴν κατωφεροῦς τινος καὶ ἀμυδρῶς φωτισμένης παρόδου, εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς τῆς ὁποίας μετ' οὐ πολὺ ἐξαφανίζονται, σπεύδουσιν ὅπως καθησυχάσωσι τοὺς δι' αὐτὰς παῖμούς φυλοστόργου μητρὸς ἢ νὰ παρασκευάσωσι τὴν λιτὴν των τράπεζαν, πέριξ τῆς ὁποίας μετ' οὐ πολὺ θὰ λάβωσι θέσιν οἱ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπιστρέψοντες κεκοιμημένοι, ἀδελφοί, μέχρι τοῦ ἀθρόου ἐκείνου βρέφους, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐνίοτε, ἐλλείψει μητρὸς, ἔχουσιν αὐταὶ ἀναλάβει τόσῳ προώρως μητρικὰ καθήκοντα...

Ἔτεροι μὲ μορφὰς σπανιστάς καὶ κατηρεῖς, ἐφ' ὧν διακρίνονταί

τὰ ἴχνη ἐνὸς προώρου μαρμαροῦ, νεάνιδες αἵτινες ἐλησμόνησαν πλέον τὴν χαρμονὴν, ἣν παρέχει μόνον ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία, νεάνιδες αἵτινες διήλθον τὰ εὐτυχέστερα τῆς ζωῆς των ἔτη ἀνευ ἀγάπης, ἀνευ ἐνδιαφέροντος ἢ συμπαθείας ἐκ μέρους οὐδενὸς καὶ δι' οὐδένα, βαδίζουσι βραδέως, σκεπτόμεναι τὴν ἐρημίαν καὶ μόνωσιν, ἥτις τὰς ἀναμένει εἰς τὸ ψυχρὸν δωμάτιόν των, εἰς τὸ ὁποῖον μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς μέλλουσι νὰ διέλθωσι μίαν ἐπὶ πλέον νύκτα, ἵνα τὴν ἐπομένην, τὴν μεθεπομένην, διαρκῶς τέλος, ἀνευ οὐδεμιᾶς παρηγόρου ἐλπίδος ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀρχίσουσιν αὖθις τὴν ἐργασίαν των, ἐξ ἧς μόνον ἀπέβουν καὶ ὑφίσταντο εἰς τὴν ἄχαριν αὐτὴν καὶ πλήρη πικρῶν ζωὴν των.

Ἔτεροι τέλος, ἡ μορφή των ὁποίων ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἔχει ἀποβάλλει τὴν παρθενικὴν ἐκείνην ἀγνείαν καὶ τὴν αἰδῶ, κίπτουσι τὴν κεφαλὴν μειδιῶσαι εἰς ἓνα χυδαῖον χαριεντισμὸν, ὃν ταῖς ἀπέτεινε ὁ διελθὼν ἄγνωστος καὶ ἄλλαι ἀναιδέστεραι καὶ θρασύτεραι συναντῶσαι εἰς τινα καμπὴν τῆς ὁδοῦ τοὺς ἀναμένοντας αὐτὰς ἑραστάς των, συμπλέκουσι μετ' αὐτῶν τοὺς βραχίονας ἱταμῶς τὴν ὁδὸν των ἑξακολουθοῦσαι ἢ μεταβαίνουσαι νὰ συνδειπνήσωσι ἐκ τοῦ μικροῦ ἡμεροσίου κέρδους των, ὅταν οἱ ἱππῶται των ἀντήκωσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπαισχῶν καὶ ἀτίμων ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσι τὸν ἔρωτα ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα καὶ θεωροῦσι τὴν γυναῖκα ὡς τὸ εὐχερέστερον καὶ ἀντιώτερον μέσον αἰτισμοῦ.

Καὶ αὐτοὶ ἀτυχῶς εἶναι πολλοὶ τὴν σήμερον, οἱ αἰσθανόμενοι τὴν ἀνάγκην τῆς γυναικὸς ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβλητικὴν εἰς τὴν ζωὴν των, οἵτινες τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἔξοδου τῶν ἐργατῶν ἐπιβλέπονται εἰς τὴν θήραν τῆς σαρκός, ἀκολουθοῦντες μετὰ θαυμαστῆς ὑπομονῆς ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ μῆνας πολλὰς, ὡς πιστὴ σκιά, τὸ δύστηνον θυμὸν των τὴν νεαράν καὶ ἀπειρον ἐκείνην ἐργάτιδα, ἣν τὰ ἀπληστά βλέμματά των ἐξέλεξαν, ἵνα παιδρεύῃ καὶ ποικίλῃ ἐπὶ τινι χρόνῳ τὸν ἰονότον βίον των, μέχρι οὗ ἐπιστῇ ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ τὴν μεταχειρισθῶσιν ὡς χρυσοφόρον πηγὴν. Καὶ ἡ ἀφελὴς ἐργάτις πρὸ τῶν δελεαστικῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν χρυσῶν λόγων εὐκόλως συλλαμβάνεται εἰς τὴν ἐπιτηδεύουσιν στηθεῖσαν αὐτῇ παγίδα, μέχρι οὗ κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς καὶ μόνης νυκτὸς λησμονήσῃ τὰ πάντα, τὴν οἰκογένειάν της, τὴν ἐργασίαν ἥτις τὴν ἀναμένει τὴν ἐπαύριον διὰ νὰ ἀμφιταλαντευθῇ ἐπὶ τινι ἔτη μεταξὺ ἐνὸς νεανικοῦ ὄνειρου καὶ μιᾶς πραγματικότητος.

τος, μέχρις οὐ ἀσφαλῶς πλέον λάβη τὴν ὀλισθηρὰν ἐκείνην ὁδόν, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας μέλας καὶ ζοφερός ὑψοῦται εἰς ἀπαίσιος τῆς Ἀφροδίτης βωμός, καὶ κυλίσῃ εἰς τὰ βορβορώδη τενάγῃ του πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς ἐναπέμεινεν ἔτι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ θύματος τούτου τῆς ἀνθρωπίνης κακοδαιμονίας !...

II

Ἦτο μία γλυκεῖα φθινοπωρινὴ ἑσπέρα, καθ' ἣν μετὰ βροχεράς τινας ἡμέρας ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατεῖλαι αὐθις φαιδρὸς καὶ ἀκτινοβόλος ἐπὶ τοῦ ἀνεφύλου ὀρίζοντος, διασκεδάζων διὰ τῶν θερμογόνων ἀκτίνων του τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ ψυχὴ καὶ ὑπομυμνήσκων τὴν παρελθούσαν ἤδη θερινὴν περιόδον.

Ἡ Μ. Ὀδὸς τοῦ Πέραν ἦτο πλήρης διαβατῶν ὡς συνήθως, ἀναλαμβάνουσα ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ χειμῶνος ἅπασαν τὴν μεγαλοπρεπὴ αὐτῆς ζωηρότητα.

Ἡ Φρόσω ἐπέστρεφε μελαγχολικὴ ἐκ τοῦ συνήθους αὐτῇ μέχρι Ταξιμίου περιπάτου, ὅτε ἔστη πρὸ τῆς προθήκης μεγάλου καταστήματος τοῦ συρμοῦ, ἐν ᾗ εἶχον ἐκτεθῆ κομψαὶ καὶ πλουσαὶ ἀμφιέσεις τῆς ἐπὶ ἐρχομένης χειμερινῆς περιόδου. Παρετήρει αὐτὰς μὲ περίλυπον ὄμμα ἀποθαυμάζουσα συγχρόνως τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπείρων χρωματισμῶν καὶ τῶν μικρῶν ἐκείνων ἀντικειμένων, τῶν τόσῳ προσφυλῶν εἰς τὸ φύλόν της, ὅτε πλησίον αὐτῆς ἔστη νεαρὸς κύριος, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐφάνη μετὰ τῆς αὐτῆς περιεργείας περιεργαζόμενος τὰ ἐν τῇ προθήκῃ. Πλὴν μετὰ τινας στιγμὰς τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐστράφησαν ἀποτόμως πρὸς τὸ συμπαθὲς τῆς νεάνιδος πρόσωπον, ἀκίνητα ἔπ' αὐτοῦ προσηλωθέντα, ὡς ἐὰν ἐλκύσθησαν ὑπὸ μαγνήτου.

Ἡ Φρόσω ἔρριπεν ἔπ' αὐτοῦ ἐν ταχὺ βλέμμα καὶ ἀπῆλθε ταχέως ἐπισπεύσασα τὸ βῆμά της. Ἡ ἐκπληξὶς τῆς ὁμοῦς ὑπῆρξε μεγάλη, ὅτε

ἔπ' ἀρκετὸν ἤδη προχωρήσασα καὶ τυχαίως στραφεῖσα ἀνιελήφθη τὸν ἀγνωστον ἐκείνον παρακολουθοῦντα αὐτὴν κατὰ πόδας.

Ἀδιαφόρως ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχετο εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας της παρετήρησε πάλιν αὐτὸν ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ ἑναντι πεζοδρομίου καὶ κινουντα ἑλαφρῶς αὐτῇ τὴν κεφαλὴν ὡς διὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐπανελήφθη καὶ κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας Ὁ νέος τὴν συνήντα τακτικῶς ἐπὶ τῆς Μ. Ὀδοῦ, τὴν ἠκολούθει κατὰ πόδας, ἵστατο παρ' αὐτῇ πρὸ τῶν προθηκῶν ἔνθα ἐκείνη πρώτη ἵστατο, τὴν περιέβαλλεν ἀπαύστως δι' ἐκφρασιτικῶν βλεμμάτων καὶ ἱστάμενος τέλος ἑναντι τῆς θύρας τῆς οἰκίας της, τῇ ἀπέτεινε καθ' ἐσπέραν τὸν αὐτὸν χαιρετισμόν.

Ἡ πρὸς αὐτὴν εὐγενὴς στάσις του, ἡ ἐπιφυλακτικότης του μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὰ μετὰ τινος συστολῆς πρὸς αὐτὴν ἀνιηούμενα ἔσσει βλέμματά του, ὥσει ἐλάμβανε πρόνοιαν νὰ μὴ τὴν ἐκθέσῃ, πάντα ταῦτα ἤρχισαν εὐμενῶς διαθέτοντα τὴν Φρόσων πρὸς τὸν ἀγνωστον αὐτόν, ὥστε μετὰ τινα χρόνον, ὡς ἐὰν ἐπεβάλλετο ἡ συνάντησις αὕτη ὡς ἀπαρίτητος πλέον τοῦ περιπάτου αὐτῆς ὕψους, αὕτη πρώτη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της ἠρεῦνα λαθραίως πέριξ αὐτῆς, ἕως οὐ τὸν ἀνεκάλυπτε μέσῳ τοῦ πλήθους, καὶ τότε ἦτον ἐπιφυλακτικὴ πλέον, βεβαία ὅτι εἰς οὐδὲν ἄτοπον ἐκείνος θὰ προέβαινε, ἐξηκολούθει βαδίζουσα, μὴ ἀπαξιούσα ἐνίοτε νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τι τῶν βλεμμάτων, δι' ὧν ἐκεῖνος θερμῶς πάντοτε τὴν περιέβαλλεν.

Πλὴν τὰ τοιαύτης φύσεως γεγονότα ταχέως ἐξελίσσονται καὶ ἡ στιγμὴ ἐκείνη, ἣν καίτοι κατὰ βάθος ὡς ἀσαφὲς τι καὶ ἀόριστον ἔτι ἐκθυμῇ ἡ γυναικεῖα καρδία, δὲν θέλει ἐν τούτοις νὰ πεισθῇ ὅτι παρασκευάζει λεληθότως τὰς περιστάσεις ἵνα εὐπροσδεκτότερον ἀποδεχθῇ, ἐπέρχεται πολλῶς ταχύτερον τοῦ ὅτι πράγματι αὕτη ἐπόθει.

Καὶ τοῦτο ἐγένετο κατὰ τινα μεταμεσημβρίαν, καθ' ἣν ὁ ἥλιος πλήρης μελαγχολίας ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἡ Φρόσω περιπάτει βραδέως ἀνά τὰς σκιερὰς παρόδους τοῦ κήπου τοῦ Ταξιμίου, κάτωθι τῶν ὑψηλῶν δένδρων, τὰ ὠχρολευκά καὶ μεμαγαμμένα φύλλα τῶν ὁποίων ἀσπλάγχως παρέσυρε καὶ ἡ ἑλαφροτέρα τοῦ ἀνέμου πνοή, ἐπαυξάνοντα οὕτω, διὰ τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου ψόφου, ὃν παρήγον κατὰ τὴν πτώσιν των, τὴν μελαγχολίαν τῆς ἐρήμου αὐτῆς.

γωνίας, τὴν σιγὴν καὶ ἡρεμίαν τῆς ὁποίας ἐτάρασσον μόνον τὰ εὐθυμα ληρήματα μικρῶν τίνων στρουθίων.

Μοιραίως πως, παρὶ τινὰ ἔρημον καμπὴν καὶ ὀπισθεν ἀειθαλοῦς γλοοστιβάδος ἡ ρεμβύζουσα νεάνις εὐρέθη κατὰ τινὰ στιγμήν πρὸ τοῦ νέου, ὅστις ἀπὸ ἐβδομάδων ἤδη τὴν παρηκολούθει πιστῶς. Καὶ τὰ βλέμματά των τότε τὸ πρῶτον εἰλικρινῶς συνηντήθησαν ἀνταλλάξαντα τὸν πρῶτον χαιρετισμόν...

Ἡ ἔρημία καὶ ἡ γαλήνη ἡ περιβάλλουσα αὐτοὺς τὴν ὥραν ἐκείνην ἔδωκεν εἰς ἀμφοτέρους τὴν τόλμην, ἣν ἡδυνάτουν νὰ ἀντλήσωσι, καθ' ἃς στιγμὰς συνηντῶντο μέσφ τοῦ περὶ αὐτοῦ, θορυβοῦντος πλήθους. Ὁρμεμφύτως, χοίρις οὐδὲ λέξιν τὰ προφύρασι, διημιθύνθησαν πρὸς τινὰ ἀπόκεντρον τοῦ ἐρήμου κήπου γωνίαν, εἰς ἣν ἡ εἰμαρμένη αὐτὴ ἐφαίνετο, ὅτι εἶχεν ἐν προνοίᾳ ὀρθώσει μικρὸν ἐδῶλιον, καὶ ἐκεῖ μόνοι, κατ' ἰμόνοιοι, μακρὰν παντὸς βλέμματος λαβόντες θέσιν ὅ,τι εἰς ἐγγὺς τοῦ ἄλλου, ἐπέτρεψιν εἰς τὰς καρδίαις των νὰ ὁμιλήσωσιν ἐλευθέρως.

Καὶ εἶχον τόσα πολλά νὰ εἰπωσιν, ὥς ἔαν παιδιόθεν γνωρίζομενοι, ἀπὸ μακρᾶς σειρᾶς συναπτῶν ἐτῶν δὲν εἶχον συναντήσῃ ἀλλήλους....

Ἐκείνη, τοσοῦτον ἀτυχήσασα κατὰ τὸν πρῶτον ἔρωτά της, τόσφ σκληρῶς διαψευθεῖσα κατὰ τοὺς πρῶτους καὶ γλυκυτέρους τῆς καρδίας της παλμούς, ἠσθάνετο ἑαυτὴν δυστυχεστέραν ἔτι ἀπὸ τινων μάλιστα ἡμερῶν, ἀπ' ἧς δηλονότι στιγμῆς, οὐχὶ ἄνευ ποιάς τινος φρίκης εἶχε παθεῖ, ὅτι μετὰ τινος μῆνας θὰ καθίστατο μήτηρ... Καὶ ἡ τόσφ γλυκεῖα αὐτῇ ἀποκάλυψις διὰ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα, ἡ τόσων ἀορίστων καὶ ἀγνώστων αἰσθημάτων, διὰ τὴν χθὲς ἔτι παρθένον, πληροῦσα τὴν καρδίαν τῆς μελλούσης νεαρᾶς μητρός, εὗρισκε τὴν ἀτυχὴ νεάνίδα τελείως ἐγκαταλειμμένην, μέσφ ἀγνώστων, μὲ τὴν πικρὰν συναίσθησιν ὅτι δὲν περιβάλλεται ὑπὸ αἰθρήματός τινος στοργῆς καὶ ἀγάπης, καθ' ἣν στιγμήν πλείοντον πάσης ἄλλης ἐποχῆς εἶχεν ἀνάγκην τούτων καὶ ὑπὸ τὴν ἀλγεινὴν ἐπίγνωσιν τοῦ διαπραχθέντος νεανικοῦ της παραπτώματος, τὰς συνεπείας τοῦ ὁποίου τώρα μόνον ἐν ἀπάσῃ τῇ στυγνῇ αὐτῶν πραγματικότητι παρετήρει ὀρθουμένας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ζοφερὰς καὶ ἀπαισίας. Καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει εἰς ἣν τὴν ἐβύθισεν οὕτω ἀπροσδοκίτως ἡ ἀποκάλυψις τῆς νέας καταστάσεώς της, ἐν τῇ μονώσει καὶ ἐγκαταλείψει της ἐκείνη ἐπεζητεῖ ὑπαρξίν τινα δυναμένην νὰ ἐννοήσῃ τὴν γλῶσσαν ἐκείνην τῆς τρωθείσης ψυ-

χῆς της, νὰ συμμεριθῇ τὸν πόνον της καὶ φανῇ ὡς ἐπιθυμοῦσα εἰλικρινῶς νὰ τὴν παραμυθήσῃ κατὰ τὰς σκληρὰς αὐτῆς τῆς δοκιμασίας της στιγμὰς.

Ἐκεῖνος ἔξ ἄλλου, πτωχὸς βιοπαλαιστής, ὑπάλληλος Τραπεζίης τινός, ἐκ τινος μεμακροσμένης ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολῆς καταγόμενος, ἄνευ συγγενῶν καὶ προστασίας τινός, ἄνευ σχέσεων καὶ φίλων, διάγων ἐκ τοῦ γλίσχρου μισθοῦ τοῦ βίον μονότονον καὶ ἀπλοῦν, ἐσταρτημένον πάσης ψυχγωγίας καὶ αὐστηρῶς περιοριζόμενον ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ πενιχοῦ τοῦ δωματίου καὶ τοῦ γραφείου του, κεκμηκὼς ἐκ τῆς ζωῆς οὐτῆς, ἥτις τόσφ ἄχαρις παρίστατο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καθ' ἣν στιγμήν συνελάμβανε τὰ ὠραιότερα τῆς νεότητος ὄνειρα καὶ ὕφαινε διὰ τῆς φαντασίας τοῦς γραφικωτέρους παραδείσους, εἰς τοὺς μεστοὺς ἀορίστου μελαγχολίας ὀφθαλμούς τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἐνόμισεν ὅτι συνήντησεν, ὅ,τι καὶ ἡ ἰδική του καρδιά ἐν τῇ μονώσει της ἀπὸ μακροῦ ἀνεζήτει, ὅ,τι ἡ φάντασία του ἐν τῇ ρέμβῃ της μάλιστα συνελάμβανε.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, αἱ τόσφ ὁμοιοπαθεῖς σχεδὸν ὑπάρξεις αὐταὶ, αἱ οὕτω μοιραίως συναντηθεῖσαι ἐν τῷ ὄξει τοῦ μάλις ἀνθοῦντος βίου των ἀγῶνι, καθ' ἃς στιγμὰς ἐν ἀπογοητεύσει προσέβλεπον τὰς χρυσὰς των ἐλπίδας οἰκτρῶς διαλυομένας, καὶ πλείοντον ὥς ἐκ τούτου προσκολληθεῖσαι ἀλλήλαις, συνηντῶντο τακτικῶς ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην γωνίαν, ἥτις ἐφαίνετο φιλοστόργως παρέχονσα ἄσυλον εἰς τὸν ἔρωτά των καὶ ἐκεῖ μακρὰν παντὸς βλέμματος ἐγεύοντο στιγμῶν εὐδαιμονίας, ἣν ἀμφοτέρωι εἶχον ποθήσει καὶ τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον τότε ἐδοκίμαζον.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἐσπέραν τινὰ μετ' ἐκπλήξεως ἡ μόλις πρὸ τινος ἐκ τοῦ συνήθους περιπάτου της ἐπανελθοῦσα Φρόσω παρετήρησεν εἰσερχόμενον τὸν Ντῆνον. Παρὰ τὴν συνήθειάν του ἦτο νηφάμιος καὶ ἡ συνήθως δύσθυμος καὶ σοβαρὰ μορφή του, ὅτε εὗρίσκετο πρὸ τοῦ θήματός του, ἐφαίνετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην φαιδρὰ καὶ εὐθυμος.

— Ἀκουσε, Φρόσω, τῇ εἶπε πονηρῶς μειδιῶν μετ' οὐ πολὺ. Ἐχω ἀπόψε νὰ σοῦ ὁμιλήσω σοβαρὰ γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ποῦ ἐνδ' ἀφ' ἧς ρεῖ καὶ σένα καὶ μένα....

Ἡ πτωχὴ νεάνις ἀδυνατοῦσα νὰ προῖδῃ ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ τὸ προσήμιν ἐκεῖνο καὶ ὑπὸ μυρίων ζοφερῶν σκέψεων κατελημμένη,

ἡσθάνθη ρῖγος διατρέχον τὸ σῶμά της, ἐν ᾧ ἀόριστός τις τρόμος παρέλυε τὰς δυνάμεις της. Εἶχεν ἤδη ἐννοήσει ἀρκούντως τὸν ποταπὸν χαρακτήρα καὶ τὴν πόρωσιν τῆς καρδίας τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ὁποίου τόσῳ οἰκτρῶς ἐν τῇ νεανικῇ της θέρμῃ ἀπατηθεῖσα, εἶχεν ἀπαρνηθῇ τὸν γέροντα πατέρα της, ὥστε ἐκάσῃ λέξις ἥτις ἐκ μέρους τοῦ ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτήν, τῇ ἐπέφερε φρικίαςιν, ὡς προμηνύουσα νέαν συμφορὰν καὶ ἀποτελοῦσα νέαν σειρὰν πικριῶν αἰτίνες τῇ ἐπεφυλάσσοντο ἴσως.

Κατῶρθωσεν ἐν τούτοις νὰ ἀναλάβῃ τὴν ψυχραμίαν της καὶ προσποιουμένη, ὅτι ἀδιαφόρως ἐμελλε νὰ ἀκούσῃ ὅ,τι σοβαρῶς ἐκεῖνος ἐπεθύμει νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ, ἔλαβεν ἔναντι αὐτοῦ θέσιν καὶ μετὰ παλμῶν ἀγωνίας ἀνέμενεν, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀκούσῃ προφερομένην τὴν καταδίκην της.

— Ἐσύ, καὶ μὲν Φρόσω, τῇ εἶπε μετ' ὀλίγον ἀφ' οὗ ἐξεκένωσε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν πρὸ αὐτοῦ φιάλην οἴνου, ξέρω πῶς θὰ μ' ἔχῃς πάρει γιὰ ἓνα παληομπεκρὴ καὶ γιὰ ἓνα πρόστιχο καὶ χωρὶς φιλότιμο ἀνὴριοπο... Μὰ τί νὰ σοῦ ἔκανα;... Ἀφ' οὗ βρεθήκαμε χωρὶς παρὰ, χωρὶς δουλειά... κι' ἀγάπη σ' τὸ κεφάλι μέσα σὲ μὴ πολυτεία ποῦ δὲν γνωρίζομε κανένα... δὲν 'μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ σὲ περικυβηθῶ καλλίτερα... Οὔτε μπάριπα πασὰ ἔχω... οὔτε ἡ μάννα μου εἶναι ράφτρα στὰ κονίγια. Κανένα δὲν γνωρίζω... κοντεύω νὰ ξεχάσω τί χρώμα ἔχει τὸ μετζήτι... καὶ τί νὰ κάμω κι' ἐγὼ;... σὰν μὲ πιάνει τὸ σικλέτι... πίνω κανένα κρασί μὲ κανένα... γιὰ νὰ πᾶνε κάτω τὰ ντέρτια μου....

Ἡ Φρόσω οὐδὲν ἡδίνετο εἰσεῖν νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ παρατεινόμενου ἐκείνου προλόγου. Ἐν τούτοις συνεχέντρωσε τὰς δυνάμεις της καὶ ἐπιθύρυσεν:

— Δὲν ἔχω κανένα παράπονο μαζὶ σου....

— Σ' τὴ πάντα τὰ μπαχανιώτικα κοπέλλα μου... τῇ ἀνέκραξεν εἰς ἀρεμάνιον ὕψος καμμένων τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, καὶ δὲν θὰ μὲ μάθῃς τώρα γράμματα... Ἐγὼ σπούδασα ὅλαις τῆς γυναῖκες καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλον καλλίτερα ξέρω τί ὀνειρεύονται καὶ τί ζητοῦν... Μὲ ἓνα ξερὸ φαί ποῦ σοῦ δίνω καὶ ἴδω ἐπάνω ποῦ σ' ἔχω καὶ κάθισαι, δὲν εἰμαι τόσῳ κοθῶνι νὰ νομίζω πῶς θ' ἄχω γιὰ πάντα μὴ γυναῖκα ἴδική μου, σήμερα ποῦ χαλάει ὁ κόσμος...

• Γιὰ ὅλα αὐτὰ... ἐπειδὴ τέλος πάντων ἐνδιαφέρομαι γιὰ ὅσενά ποῦ ἔγιναν αἰτία νὰ ἀφήσῃς τὸν δάσκαλο... καὶ γιὰ νὰ μὴ λένε

αἴριο ἢ κακαὶς γλώσσαις ποῦ δὲ μὲ χωνεύουν, πῶς σ' ἐπῆρα στὸ λαιμό μου... ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ τώρα σοῦ εἶπα νὰ φροντίσῃς καὶ μόνη σου γιὰ τὸ μέλλο σου καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃς, ἂν σοῦ παρουσιάσῃ καμμιά τύχη...

• Γι' αὐτὸ σ' ὀρκίζομαι σ' τῆς ψυχῆς ποῦ μ' ἔκαιψαν καὶ νὰ χυθῇ τὸ αἷμα μου σὰν αὐτὸ τὸ κρασί, πολὺ εὐχαριστήθηκα σὰν ὁ Σόκης, ἴδω καὶ κάμποσαις ἡμέραις μου σφίριξε σ' τ' αὐτὴ πῶς τάχα ἡ μικρὴ μου βρήκε κἄποιο κελεποῦρι....

— Ἀλλά... ἀπεπειράθη νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ πτωχὴ Φρόσω τὰ γόνατα τῆς ὁποίας παρέλυσαν ἐκ τοῦ τρόμου.

— Κόψτο, κορίτσι μου... νὰ χαρῆς τὰ νειάτα σου... τὴν διέκοψε διὰ πινος ἀποτόμου τῆς χειρὸς κινήσεως ὁ Ντῖνος. Ἡ ψευταῖς τοῦ ἀνακατέβουν τὸ στομάχι... τῆς συχαίνομαι σὰν τῆς ἀμαρτίαις μου!... ἐγὼ δὲν σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ πῇς ἐκεῖνο ποῦ ξέρω ἴδω καὶ τόσαις ἡμέραις... Μὴ θῆς ὅμως καὶ νὰ μὲ περάσῃς πῶς τρώω ἄχυρα. Ξέρω καὶ τί χρώμα ἔχει ὁ... λεγόμενος, καὶ πῶς τὸν λένε, καὶ πόσους παράδες ἔχει σ'τὴ τσέπη του καὶ τί Θεὸ πιστεύει... Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε ἀκόμη... νὰ μὴ ξέρω τί γίνεται σ' τὴ φτωχιά μου;... Μὰ τί;... γιὰ χαῖβάνι μ' ἐπέρασε;...

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Φρόσως εἶχε διαχυθῇ νεκρικὴ ὠχρότης καὶ ἡσθάνετο τὰς δυνάμεις της ἐγκαταλειπούσας ὅλως αὐτήν. Οἱ μετὰ τοσαύτης χυδαιότητος καὶ ἀπαθείας προφερθέντες ἐκεῖνοι λόγοι ἐξεργάγησαν πρὸ αὐτῆς ὡς βόμβα καὶ ἡσθάνετο τὴν ψυχὴν της δεινῶς αἰμάσσουσαν.

Ὁ Ντῖνος ἐνόησε τὴν ταραχὴν καὶ τὸν τρόμον της καὶ τῇ ἀνέκραξε μειδιῶν, ὥς διὰ νὰ τὴν παραμυθήσῃ.

— Μωρὴ τί φοβᾶσαι;... Μπα; καὶ σὲ ἴπῃρα μὲ τὸ στεφάνι γιὰ νὰ μοῦ κακοφανῇ... Αὐτὰ εἶναι γούστα... καὶ περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος... Μὰ ἀκουσε ἴδω τώρα καὶ ἂς ἀφήσωμε τῆς φιλοσοφίας...

• Ὁ λεγόμενος... ποῦ καὶ γὰρ δὲν ξέρω ποῦ τὸν ψάρεψες, εἶναι κελεποῦρι ἀληθινὸ γιὰ σένα. Μπορεῖς μ' αὐτὸν νὰ κάνῃς τὴν τύχη σου καὶ νὰ βγῇς γιὰ πάντα ἀπ' τὴν κακομοιριά αὐτή... Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω, γιὰ νὰ δείξω σὲ κατὰ παληογλώσσαις ἐκεῖ κάτω σ'τὰ Μουντανιά, πῶς ὁ Ντῖνος εἶναι φτωχός, μὰ ἔχει φιλότιμο... Ἀπὸ σένα δὲν θάβω ἄλλο παρὰ νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ ποῦμε... γιὰ νὰ μὲ ευχαρῆς μιὰ ἡμέρα...

• Αὔριο τὸ μεσημέρι, προσέθηκε, νὰ ἐτοιμάσης ὅσφ. μπορείς καλ-
λίτερα ἐδῶ μέσα, γιατί θά ἔρθουν νὰ φᾶνε ὅλοι οἱ φίλοι μας, ποῦ
θά μᾶς βοηθήσουν σ' αὐτὴ τὴν περίστασι... Ἐμεῖς τὸ λοιπόν, θά
σοῦ ποῦμε πῶς θά «ερθῇς καὶ σένα μὴ σὲ νοιάζῃ... ἡ δουλειά σου
θὰ πάῃ πρῶμα... Μπορεῖ αὔριο νὰ γίνῃς καὶ σὺ καμμιὰ ἀπ' αὐταῖς
τῆς μεγάλαις κυρίαις ποῦ βλέπομε νὰ κουνιῶνται σ' τοὺς δρόμους...
Ποιὸς ξέρει!...

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τοῦ Ντίνου εἰσὶν ἀόριστοι καὶ διλημματικοί,
καίτοι διεσκέδασαν τοὺς πρώτους φόβους τῆς Φρόσως, οὐχ ἦττον ἐρ-
ριψαν αὐτὴν εἰς πέλαιος σκέψεων, αἵτινες σκληρῶς τὴν ἐτυράννησαν
καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Τὶ ἄρά γε ἐσκέπτετο νὰ πράξῃ ὁ Ντίνος, ὁποῖον σχέδιον συν-
έλαβεν ἢ διωφθαρμένη φαντασία του, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποῖου ἀπῆται
τὴν συνδρομὴν της καὶ τὸ ὁποῖον ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ τῇ ἀνακινώσῃ;..

Ἄντι νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἐπὶ τῇ ἀπο-
καλύψει τῶν σχέσεών της μετὰ τοῦ νέου ἐκείνου, ἐφ' ἧς πᾶς ἐντιμος
ἀνὴρ θά κατελαμβάνετο, αὐτὸς ἀπέδειξε τόσην κυνικὴν ἀπάθειαν, τό-
σην χαράν! Ἡ Φρόσω εἶχεν ἤδη κατανοήσῃ, ὅτι ὁ Ντίνος οὐδὲν αἰ-
σθημα εἴγενες δι' αὐτὴν εἶχε ποτὲ αἰσθανθῇ καὶ ὅτι ἂν προέβῃ εἰς τὸ
διάβημά του ἐκεῖνο, προέβῃ μόνον ὑπέκων εἰς στιγμιαίον καὶ ποταπὸν πάθος
ἢ ἔστω καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν φήμην, ἣν θά ἀπέκτα διὰ τῆς ἀπαγωγῆς
ταύτης. Φυτικὸν ὥστε ἦτο οὐδὲν αἰσθημᾶ του νὰ τρωθῇ ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει
τῶν ἐνόχων ἐκείνων σχέσεών της καὶ παντάπασιν νὰ μὴ ἐξεγερθῇ ἢ τοσοῦτον
πεπωρωμένη περὶ τὰ ζητήματα ταῦτα συνείδησίς του. Ἀλλὰ ποῦ ὤφειλε τέ-
λος νὰ ἀποδώσῃ τὴν χαράν του ἐκείνην;... Καὶ αἰτὸ ἀκριβῶς ἦτο τὸ σημεῖον,
ὅπερ πλειότερον παντὸς ἄλλου τὴν ἐβασάνιζεν. Ὑπὸ τῶν σκέψεων λοιπόν
τούτων κατελημμένη καὶ ἐν διαρκεῖ ἀγωνίᾳ, ἀνέμενε τὴν ἐπιούσαν, ἵνα ἀ-
κούσῃ προφερομένην τὴν καταδίκην της.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὄντως τῆς ἐπομένης παρετήρησεν εἰσερχό-
μενον τὸν Ντίνον καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν φίλων του, ὡς ἤδη
τὴν εἶχεν εἰδοποιήσῃ. Καὶ μετ' ὀλίγου καὶ εὐνοήτου ἀγωνίας ἡ
πτωχὴ νεᾶνις εἶδε νὰ λαμβάνωσι θέσιν περὶ τὴν τράπεζαν οἱ ἐταί-
ροι τοῦ Ντίνου, ἦτοι ὁ Σόκιος, ὁ Νταῖ Χρήσιος, ὁ Νάσος ἢ Ντα-
ραβέρης καὶ ὁ μονόφθαλμος Μιστόκλης, ἅπαντες ὑποκείμενα τῆς τε-
λευταίας κοινωνικῆς ὑποστάθμης, συνήθεις τρόφιμοι τῶν ἀστυνομικῶν
τημημάτων ἢ ἄρτι ἐξεληθόντες τῶν κατέργων, ἐκβιασταὶ τοῦ χειρίστου

εἰδους, ἀποζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἡμερη-
σίας πωλήσεως τοῦ ἀθλίου σαρκίου γυναιῶν τινῶν, ἐφ' ὧν κατώρθω-
σαν νὰ ἐπιβάλωσιν ἀπειλαῖς ἢ βία τὸ κράτος των καὶ ἐπαιρόμενοι ἐπὶ
ποικίλαις ἀνδραγαθίαις, ἐναργῆς τεκμήριον τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἐκ
τῶν ἀνωτέρω, κομπαστικῶς ἐπεδείκνυε τὴν φρικωδῶς χαίνουσαν ἐτέραν
τῶν ὀφθαλμῶν του κόγχην!...

Ἡ τράπεζά των τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἐκτάκτως πλουσία καὶ δαιτη-
λῆς. Παχεῖς κροφτέδες ἀποσταζόντες εὐώδους βουτύρου, τεμάχια ροδαλοῦ
κρομπάπ, εἰς ἀληθῆς λόφος σπειρωτοῦ δίκην ἡλεκτρίνων κόκκων πιλᾶφ καὶ
εὐγεστον τὰς-κεμπὰπ παρετέθησαν ἐπιδεικτικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης προσελκύ-
οντα τὰ λαίμαργα τῶν συνδαιτυμόνων βλέμματα καὶ προκαλοῦντα γλώσσης
πλαταγήματα καὶ ἀτελεύτητα σιελώματα, ἐν ᾧ παρέκει δύο σεβαστῶν διαι-
σιώσεων ὑψηλαὶ φιάλαι ἐναργῶς κατήγγελλον τὸ κατέρυθρον ὑγρὸν, δι' οὗ
βραδέως ἀρδευόμενα θά διωχετεύοντο εἰς τοὺς βουλιμῶντας στομάχους των
τὰ εὐγευστα ἐκεῖνα ἐδέσματα.

Τὸ γεῖμα ἤρξατο μέσφ ἀδιαπτώτου εὐθυμίας. Περὶ τὸ τέλος δ' αὐτοῦ
καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἂν τοιαῦτα δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι δύο εὐμεγέθη
καὶ ἀβροὰ κυδώνια, τῇ συνδρομῇ τῶν ὁποίων ἐμελλε νὰ κενωθῇ καὶ ἡ δευ-
τέρα φιάλη, ὁ Νταῖ-Χρήσιος, ὡς πρεσβύτερος, λαβὼν τὸν λόγον πρῶτος ἐπὶ
τοῦ λεπτοῦ ζητήματος, ὅπερ συνεκέντρουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τὸ αὐτὸ
τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ὁμήγουριν, εἶπε πρὸς τὴν ἐν τρόμφ ἀναμένουσαν τὸ
ἀποβησόμενον δύστηνον Φρόσων.

— Ἀπόψε, κοπέλλα μου, ποῦ θὰ ἀνταμωθῇς μὲ τὸν λεγόμενό σου...
θὰ τοῦ πῆς πῶς ὁ ἀνιάμης μας ἀπ' ἐδῶ, ὁ Ντίνος, εἶναι σὲ ταξεῖδι, καὶ μὲ
τρόπο θὰ τὸν μάσης ἀπὸ μέσα ὡς ἐδῶ ἐπάνω... Καὶ μὴ ποῦ 'θὰ 'μπῇ τὸ
παῖδι στὸ κλουβί... μὴ σὲ νοιάζῃ ἔπειτα, γιὰ τὰ ρέστα εἶναι 'δική μας
δουλειά....

Εἰς τοὺς μετ' ἐλαφροῦς δόσεως εἰρωνείας προφερθέντας λόγους ἐκείνους,
ἡ Φρόσω ὡς ἡλεκτρισθεῖσα, μὴ δυναμένη εἰσεῖν νὰ κατανόησῃ ποῦ τέλος
ἀπέβλεπε τὸ σχέδιον τῶν ἀθλίων ἐκείνων, μετ' ἀγανακτήσεως ἠθέλησε νὰ
διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν πρότασίν των περὶ συμμετοχῆς της εἰς
τὰ αἵματα καὶ βδελυρά, ὡς ὑπέθετε, σχέδιά των. Ἀλλ' ὁ Νταῖ-Χρήσιος, ὡς
ἐννοήσας τοὺς φόβους της, ἔσπευσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Μὴ φοβάσαι, κορίτσι μου, τῇ εἶπε, γιὰ τὸν λιβέντη σου... δὲν θὰ
τοῦ κάνωμε κακὸ. Ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ σένα, γιὰ νὰ νοικοκυρευτῇς ἴλιγο
καὶ νὰ μὴ χτυπήσῃς 'δῶ ποῦ ἔκανε τὴ κουμπιάρικα νὰ σὲ φέρῃ ὁ Ντίνος

Τί νά τοῦ κάνω ἡ γὰρ ἀφοῦ σὴν πασᾶς κ' αὐτὸς ἠθέλησε νᾶχη γυναῖκα ἰδικιά του...

« Ἄς εἶναι... προσέθηκε μειδιῶν ἐνθαυρνντικῶς καὶ ἐγειρόμενος τῆς τραπέζης, φέρε τον, ὅπως εἶπαμε ἐδῶ ἀπὸψε... καὶ αὐριο θὰ ἴδῃς πῶς ἀλλάξεις ὄνομα καὶ γίνεσαι ἀληθινὴ κυρία!... »

Καὶ ἄνευ ἐτέρας ἐξηγήσεως ἀνεχώρησαν πάντες ἐγκαταλείψαντες αὐτὴν εἰς τὴν ἀγωνίαν, εἰς ἣν τὴν εἶχεν ἐμβάλει ἡ παράδοξός πως διαταγὴ των.

Ἡ Φρόσω ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικὴ, ἀναμετροῦσα τὸ διάβημα, εἰς ὃ τὴν ἐξώθουν καὶ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔμελλε νὰ ὑποδυθῇ ἐν τῇ σκηνῇ ἥτις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν.

Ἡ ἀπογνώσις τῆς ἥτο τοιαύτη μέσφ τοῦ ἡθλοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος, ὅπερ τῇ ἐδημιούργησε τὸ ὀλίσθημα τῆς, ἡ φρίκη ἥτις τὴν κατελαμβάνεν ὅπότε ἀνελογίζετο τὴν θέσιν τῆς, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀπέβαινε κρισιμωτέρα δι' αὐτὴν ἥτο τοιαύτη, ὥστε ὡς ναυαγὸς πλέον, ὅστις ἐν τῇ ἀπογνώσει του, πρὸ τοῦ βεβαίου ὀλέθρου του, ὡς παράφρων προσκολλᾶται ἐπὶ τῆς πρώτης σάνιδος τὴν ὁποῖαν ἐνώπιόν του εὐρίσκει, ἀπεφάσισε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐκείνη, παραβλέπουσα πρὸς στιγμὴν λεπτότερα τινὰ ζητήματα, καταπνίγουσα κραυγὴν τινα ἀσθενὴ τῆς ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς πλοδοσίας καὶ ἀπάτης ἐξανισταμένης ἐκ συνειδήσεώς της καὶ μόνον τὴν δεινὴν θέσιν τῆς ἀναλογιζομένη καὶ τὸν βίον, ὅστις ἐπεφυλάσσειτο εἰς τὴν ἀθῶαν αὐτὴν ὑπαρξίν ἦν ὁ ἄνομος ἔρως τῆς θὰ ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον ἀναμετροῦσα, ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ὁδηγίας αἵτινες εἴχον δοθῇ, θερμαινόμενη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ πραγμάτωσις τῆς διασώσεώς της θὰ ἐδικαιολόγῃ πρὸ τῆς συνειδήσεως αὐτῆς τὰ ἥκιστα ἐντιμα μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὁποίων τοσοῦτον καὶ ἐκείνη θὰ συνετέλει.

Καὶ ἀπὸ σκοποῦ πλέον, ὡς ἐπὶ προσχεδιασμένου προγράμματος βαδίζουσα, ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε τὴν συνήθη τοῦ περιπάτου τῆς ὥραν διευθυνθεῖσα εἰς τὸν κίπον τοῦ Ταξιωλοῦ, ἐνθα θὰ τὴν ἀνέμενε τὸ ἀνίστατον θῆμά της.

Ἦτο ἀποφασισμένη πλέον νὰ προβῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν, νὰ ὀπλισθῇ μετ' ἅπασαν τὴν γενναϊότητά της χάριν τοῦ μέλλοντός της αὐτοῦ, ὅπερ ἤδη ἀπειλητικὸν καὶ ἄγριον ὑπὸ τὰς συνθήκας ἐκείνας ἠγερετο πρὸ αὐτῆς, χάριν τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀθῶου ἐκείνου πλάσματος, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνομος ἔρως της.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο νέων ὑπῆρξεν ὡς συνήθως θερμὴ, πλήρης γλυκειῶν λέξεων καὶ ἐρωτηλῶν διαχύσεων. Καὶ μόνον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἀπο-

χωρισθῶσιν, εἰς ὃ σημεῖον ἀπεχαιρετῶνντο, ἐκείνη, καταβάλλουσα ἀπάσας τὰς δυνάμεις της καὶ ἀντιλοῦσα ἅπαν τὸ θάρρος της, συνεσταλμένη πως καὶ δειλιῶσα τῷ ἐξεμυσταρευθῇ, ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εὐρίσκετο μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της καὶ ἀμφιβάλλουσα πως τῷ διέτύπωσε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως τὴν ἀκολουθήσῃ μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ ἀφελὴς νέος, μακρὸν πάσης ὑπονοίας καὶ ἐκφρων ἐκ χαρᾶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην φωλεάν, ἣν ἡ περιδυσμένη φαντασία του τοσοῦτον θελκτικίαν παρίστα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκετο τέλος μετὰ τόσους παλμοὺς καὶ τόσας προσδοκίας... μόνος μετ' ἐκείνης!...

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία του αὕτη δὲν διήρκεσεν ἡ ὀλίγον μόνον χρόνον. Διότι στιγμὰ μόνον τινὲς εἶχεν παρίλθῃ ἀφ' οἷου εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἡ θύρα αὐτοῦ αὐτομάτως ἠνοίγη πρὸ τῶν ἐκπλήκτων βλεμμάτων του καὶ ἐντρομος παρατήρει τὴν εἰσβολὴν εἰς αὐτὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ὁμάδος, ὃ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας Νταῖ-Χρηστος σαφέστατα καὶ ἐν καιρῷ δι' εὐγλωττοτάτης καὶ πολλὰ ὑποσημαινούσης ἐπιδείξεως ἀμφιστόμου καὶ σεβαστῶν διαστάσεων μαχαίρας, τῷ ἐδήλωσεν, ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα φυγῆς ἢ ἀντιστάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ θὰ ἀπέβαιnen οὐ μόνον ματαία τελείως, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος.

Διὰ τῆς σιωπηρῆς ταύτης συνεννοήσεως, ἐπελθούσης τῆς ποθομένης ἡσυχίας ὃ Νταῖ-Χρηστος εἰς τόνον σοβαρὸν, μὴ ἐπιτρέποντα οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν, ἐδήλωσεν εἰς τὸν ὡς φάσμα ὠχρὸν ἐκ τοῦ τρόμου του νέον, τὸν σκοπὸν τῆς ἀδιακρίτου ἐκείνης ἐπιδρομῆς των.

— Νὰ μᾶς συμπαθῆς... ἐφέντη μου, τῷ εἶπεν εἰς εἴρωνά πως τόνον, ποῦ σοῦ χαλάσαμε τὸ ζεῦκι. Μὰ εἶναι καιρὸς περὶ!... Ἀρκετὰ γλέντησες μετ' τὴν Φρόσω... κ' εἶναι κρῖμα νὰ ἀδικιᾶται περισσότερο τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι... Κάνε τὸ σταθρό σου τώρα κι' ὅ,τι εἶπε ὁ Θεός!...

Καὶ εἰς τὸν ἀκίνητον ἰστάμενον καὶ φαινόμενον ὡς οὐδὲν ἐννοοῦντα ἐκ τῶν λόγων ἐκείνων νέον, προσέθηκεν εὐθύς σχεδόν, ἵνα τῷ ἐξηγήσῃ κάλλιον τὴν ὑπόθεσιν:

— Ὁ παπᾶς ὅπου καὶ νὰ ἦναι φτάνει... Διᾶλεξε ἀπ' ὅλους ἔδω τοὺς λεγόντες ποιὸν θέλεις γι' κουμπόρο!... Ἄς τελειώνῃ καὶ αὕτη ἡ δουλειὰ μὴ ὥρα ἀρχίτερα καὶ... ζῆστε καὶ σεῖς εὐτυχισμένοι...

Ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου. Τότε μόνον κατένόησεν ἀκριβῶς τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του καὶ ὡς ἀπὸ τερπνοῦ

ὄνειρου αἰφνιδίως ἀφυπνισθεῖ· ἡδυνήθη νὰ διῖδῃ τὸ ἀπροχώρητον, εἰς δὲ τὸν ὤθησε τὸ ἀσύνετον ἐκεῖνο διάβημά του. Ἐμεινεν ἐτι στιγμὴς τινὰς σιωπηλὸς καὶ μετ' οὐ πολὺ:

— Εὐχαρίστως ... ἐψιθύρισεν ... ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται τώρα ἀμέσως... Νὰ εἰδοποιήσω τοὺς συγγενεῖς μου...

— Τί λὲς ... τῶς μου!... τὸν διέκοψεν ἀποόμως καὶ εἰρωνικῶς ὁ Νταῖ-Χρήστος. Μίλα 'λίγο καλὰ νὰ συγκεκοῦν τὰ πεθαμένα σου ... καὶ ἅστα στὴ πάντα τ' ἀστεῖα... Τὸ οἶδρον σ' τὴ βράσι κολλάει ... κι' αὐταῖς ἢ δουλειαῖς δὲν περιμένουν... Μιὰ ποῦ ἀποφασίστηκε πρέπει νὰ γίνῃ...

Καὶ ἄνευ ἄλλης ἐξηγήσεως ἐποίησε γεῖμα εἰς τὸν μονόφθαλμον Μιστόκλην, ὅστις ἐξηφανίσθη πρὸς ἐκτέλεισιν προφανῶς τῶν προσυμπεφωνημένων ὁδηγιῶν.

Στιγμαί τινες ἀγωνιώδους ἀνσμονῆς διέρρευον ἐτι διὰ τὸν ἑντρομον νέον. Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἐτι τῶν τόσῳ ἀπροσδοκήτως καὶ ταχέως διαδογματιζομένων γεγονότων ἐκείνων, προτοῦ ἐτι δυνηθῇ καὶ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις τ' αὐτοῦ καὶ ἀναμετρήσῃ καλῶς τί εἰς βάρος αὐτοῦ ἐμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ συμβῇ μὲ τὰ αὐτὰ ἐκπληκτικῶς ἡνωγμένα βλήματα παρητήρει μετὰ τινα χρόνον εἰσερχόμενον ἐν τῷ δωματίῳ γεραρὸν ἱερέα, ὃν ἠκολούθει ὁ ἀπαίσιος μονόφθαλμος καμίζων πάντα τὰ χρειώδη διὰ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου.

Καὶ προτοῦ ἐτι δυνηθῇ νὰ διαμαρτυρηθῇ πρὸ τοῦ γέροντος ἐκείνου λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ ἐξορκίσῃ αὐτόν, ὅπως μὴ ἔστω καὶ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, προβῇ εἰς τὴν τέλει τοῦ γάμου ἐκείνου, τοῦ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βίας καὶ τῆς ἀπειλῆς μόνον τελουμένου, ὁ Νταῖ-Χρήστος, ὡς λίαν προνοητικὸς ἀνὴρ, προϊδὼν τὸ διάβημά του ἐκεῖνο, τὸν ἐπληροίωσε καὶ τῷ ἐψιθύρισε ταπεινῇ μὲν τῇ φωνῇ ἀλλὰ καὶ εἰς τόνον πολλὰ ὑποσημαίνοντα:

— Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω παιδί μου... Μὴ μᾶς κάνῃς καμμιὰ ἀντίστασι καὶ στάσου ὡμορφα μὲ πρὸς τὸν πατέρα νὰ τελειώσῃ κι' αὐτὸ τὸ νταραβέρι, γιὰτὶ ... νὰ τὰ λέμε ξάστερα ... δὲν βγαίνεις ἀπὸ 'δῶ μέσα ἂν δὲν στεφανωθῇς...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἐκείνης ἦτο τοσοῦτον σοβαρὸς, τοιαύτην ἀποφασιστικότητα ἐδείκνυνεν, ὥστε παρενθὺς ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ δεῖλοῦ καὶ τρέμοντος ἐκείνου νέου τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

Χωρὶς τὸ παράπαν νὰ διαμαρτυρηθῇ πλέον, χωρὶς νὰ ἀντιτεθῇ

— Μήπως εἶναι ἑγκλημα ὅτι ἀγαπᾷς;... τῷ ἐκραύγασε μὲ προσποιητὴν φαιδρότητα.

καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, ὥς παιδίον ὑπάκουον, ὠδηγήθη πρὸ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς εἶχον ἐνιαιοτεθῆ τὰ διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου, καὶ ἐν ἀτοραξίᾳ πρωτοφανεῖ διὰ τὴν περίστασιν τῶν ἐκείνην ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν Φρόσω, ἣτις καίτοι συνεστειλμένη καὶ δειλή, καίτοι μὴ τολμῶσα νὰ ὑψώσῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς της, μετὰ παιλμῶν ὅμως χαρᾶς καὶ μυστικῆς εὐδαιμονίας παρετήρει ἐκπληρούμενον τὸ ὄνειρόν της, ὅπερ συνεκέντρων καὶ τὰς μόνας τῆς σωτηρίας της ἐλπίδας.

Ἡ τέλεσις τοῦ μυστηρίου ἤρξατο παρ' αὐτοῦ Ντίνου, τοῦ τοσαύτας ὑπηρεσίας παρασχόντος εἰς τοὺς μελλονίμους, λίαν εὐγενῶς ἀναλαβόντος τὰ καθήκοντα τοῦ παρανύμφου καὶ πρώτου μεγαλοφώνως εὐχηθέντος αὐτοῖς «καλοὺς ἀπογόνους», εὐχὴν περὶ τῆς ἰαχείας ἐκπληρώσεως τῆς ὁποίας, αὐτὸς πλειότερον παντὸς ἄλλου εἶχε διδόμενα νὰ πιστεύῃ.

Τὸν γάμον ἐπηκολούθησε πλουσία ἐστίασις, ἥς ἀσυννισθήτως καὶ ἔρρωμένως μετέσχε καὶ ὁ τοσοῦτον ἐξ ἀπίνης πρὸ τετελεσμένου πλέον γεγονότος εὐρεθεὶς πτωχὺς γαμβρός.

Οἱ τίσφ ἀφιλοκερδῶς τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Φρόσως μερμήσαντες ἐντιμοὶ ἐκεῖνοι νέοι, ἀφθόνως τῷ Βάκχῳ σπένδοντες διὰ τῶν θερμότερων εὐχῶν ἔρραινον τοὺς νεονύμφους, οὓς ἐν τέλει ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψωσι μόνους, ἵνα ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου τῶν θεωροῦντες ἀλλήλους ἀνασκοπήσωσι τὰ ὡς ἐν ὄνειρῳ διαδραματισθέντα, ἀφ' οὗ ἡ ὑποφώσκουσα ἡὼς εἶχεν ἀρχίσει ἤδη ν' ῥοδίζῃ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ὀρίζοντος τμήμα....

III

Μῆνές τινες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ἐν τῷ πενιχρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ τοῦ Γολατᾶ, διεδραματίζοντο τὰ ἀφηγηθέντα παραδοξὰ γεγονότα.

Ὁ Ἀνδρέας Μπελάρας, διότι οὕτω ὀνομάζετο ὁ χάρις εἰς τὸν Νταῖ Χρηστον νυμφευθεὶς νέος, μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του κατοικοῦντες ἐν Σισλίῳ, ἐνθα ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν ὑπὸ τὰς γνωστὰς ἤδη ἡμῖν συνθήκας τελεσθέντα γάμον τῶν, μετώκησαν, ἀπήλουν ἡρέμως τοῦ συζυγικοῦ τῶν βίου, ἐθίσαντες πλέον εἰς τὸ καθεστὼς ἐκεῖνο, ὅπερ ἐν διαστήματι ὀλίγων μόνον ὥρων ὡς ἐκ θαύματος ἐδημιούργησεν ἡ ἐφευρετικὴ διάνοια τοῦ Ντίνου καὶ Σίας.

Ὁ πτωχὸς Ἀνδρέας καταβαλὼν ἀπάσας τὰς προσπάθειάς του, ὅπως πείσῃ ἐαυτὸν ὅτι ἡ συζυγὸς του ἦτο ἀμέτοχος τῆς τόσῃ ἐπονειδίστως στηθείσης αὐτῷ παγίδος, κατῴρθωσε νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα καὶ αἰσθανθῇ ἀληθῆ καὶ εὐλικρινῆ ἀγάπην πρὸς αὐτήν, ἣτις ἐξ ἄλλου ἐκτὸς τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος, δι' οὗ τὸν περιέβαλλεν ἀπαύστως ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν καὶ ἄδουλον εὐγνωμοσύνης αἶσθημα, ὡς θεωροῦσα πλέον αὐτὸν ἀληθῆ σωτήρά της, τὸν μόνον λυτρῶσαντα αὐτὴν ζωῆς ἀθλίας, αὐτῆς τῆς αἰμίας καὶ ἐξαγνίσαντα τὸ παράπτωμά της.

Καὶ θὰ ἦτο ἴσως ἀπολύτως εὐδαίμων, ὁ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης μονήρῃ καὶ μελαγχολικῇ ζωὴν διάγων νέος, ἐν τῇ θερμῇ ἀγκαλίᾳ ἣτις μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως τῷ διηνοίγετο ἐκάστην στιγμὴν, ἔαν μία σκληρὰ σκέψις, ἐν θλιβερόν γεγονός, ὡς ἀπαΐσων τοῦ παρελθόντος φάσμα, δὲν τὸν ἐβύθιζεν ἐνίοτε εἰς θλιβεράς σκέψεις καὶ δὲν ἐπεσκίαζε τὴν εὐνυχίαν του. Καὶ ἡ σκέψις ἐκείνη ἦτο ἡ ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας μητροῦς τῆς συζύγου του, ἡ μετ' οὗ πολὺ γέννησις παρὰ τῆς συζύγου αὐτῆς ταύτης τέκνον, τὸ ἀναπόφευκτον τοῦτο γεγονός, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ δύστηνος σύζυγος τόσον ὀλίγον ὑπεύθυνον ἡσθάνετο ἑαυτὸν.

Ὡρας τινὰς μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ παραδόξου γάμου τῶν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ νύμφευτοι παρέμειναν μόνοι ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ μυστηρίῳ τοῦ νυμφικοῦ πλέον ἐκείνου θαλάμου τῶν, ἔξωθι τοῦ ὁποίου ἴστατο, κατὰ τὸν ποιητὴν, εἰς λευχείμων ἄγγελος μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, ἡ πτωχὴ Φρόσω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων καὶ ὑπὸ συνεχῶν λυγμῶν διακοπτομένη, ἀφηγουμένη αὐτῷ τὸν βίον της μετ' εὐνοΐου συνιστάς καὶ δειλίας ἀπειτόληψε νὰ τῷ προσθέσῃ φρικτὴν λεπτομέρειαν, ἣν οὐδέποτε τῇ εἶχεν ἀποκαλύψει, καὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ὁποίας ὁ δυστυχὴς νυμφίος προσέλαβε τὴν χροιάν τῶν ἐπὶ τινος ἐδρας ἐρριμμένων ἐπὶ νυμφικῶν τοῦ λαμπάδων.

Ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του μετ' ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμίας ἀπὸ τοῦ πλάσματος ἐκείνου, ὅπερ τοσοῦτον ἀνάξιον καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔρωτός του παρίστατο τὴν στιγμήν ἐκείνην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, νὰ ἀπαρνηθῇ μετ' εἰδεχθείας πλέον τὰ ἐπὶ τοῦ τόσῳ κηλιδωμένου μετώπου ἐκείνου ἐναποτεθέντα ἄγν' ἀφιλήματά του καὶ ἀπωθῶν ἀνοικτιρμόνως τὰς πρὸς αὐτὸν τεινομένας χεῖρας ἐκείνας, νὰ ἐξέλθῃ καὶ διακηρύξῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐνασκηθεῖσαν βίαν, νὰ διαλύσῃ τὸν δεσμὸν ἐκείνον, ὅστις αἰτίμως τῷ ἐπεβλήθη καὶ ὅστις τοσοῦτον ὄνειδος ἦδη τῷ προσῆπιεν.

Πλὴν οἱ θλιβερώς τὸ νεαρὸν ἐκεῖνο στήθος σπαράσσοντες λυγμοὶ ἀντήχουν ἔτι πενθίμως μέσῳ τῆς νυκτερινῆς σιγῆς καὶ δύο γυμνοὶ βραχίονες ἐξετείνοντο ἰκευτικῶς περιβάλλοντες τὸν τράχηλόν του καὶ ἐκλιπαροῦντες τὸν οἶκτόν του...

Τὸ εἰς αὐτὸν προβαλλόμενον δῖλημμα ἦτο ὄντως σκληρόν. Ἡ ὥφειλε νὰ σώσῃ τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην, ἣτις τὴν στιγμήν αὐτὴν ἔφερε πλέον νομίμως τὸ ὄνομά του, ἣτις μετεῖχεν ἐν μέρει τῆς ὑπάρξεώς του... ἢ ὥφειλε λησιμονῶν τὰ πάντα καὶ βύων τὰ ὅλα πρὸς τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰς ἰκεσίας νὰ ὑπακούσῃ καὶ μόνον εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, εἰς τὸ καθήκον καὶ μόνον τοῦ ἐντίμου ἀνδρός.

Ἡ μεταξὺ τιμῆς καὶ καθήκοντος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἔρωτος καὶ οἴκτου πάλῃ ἀφ' ἑτέρου εἶναι δεινὴ καὶ σπανίως πρὸ τῶν εἰλικρινῶς δακρυροοούντων ὀφθαλμῶν γονυκλινοῦς Μαγδαληνῆς, ἰκετευούσης ἐν ἀπογνώσει τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος, ὑπερισχύουσι τὰ ἐκ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ὀρμώμενα αἰσθήματα. Καὶ ὁ Ἀνδρέας, οὗτινος ἡ καρδίη δὲν ἦτο χαλυβδίνῃ ἀφένθη νὰ καταπέσῃ συνιετρομμένος ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ καλίστης τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν του ἀνελύθη καὶ αὐτὸς εἰς πύρινα δάκρυα.

Καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἠνώθησαν... δάκρυα μιᾶς ἁμαρτωλῆς εἰλικρινῶς μετανουούσης καὶ δάκρυα ἐνὸς θύματος θρηνοῦντος ἐπὶ τῶν ἔρειπίων τοῦ θελκτικῶς ἐκείνου παραδείσου, ὃν πρὸς στιγμήν μόνον συνέλαβεν ἡ φαντασία του...

Ὁ Ἀνδρέας ἔλαβεν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν μὴ θελήσας νὰ ἐξαφανίσῃ τόσῳ ταχέως ἐν ὥραϊον εἰδύλλιον, ὅτε ἐπὶ τινι χρόνον τὸν ἔβαν κάλα τοσοῦτον, τὸ πρῶτον ἴσως τῆς ζωῆς του, καὶ νὰ καταστῇ τριπλῇ ἀγρίως μίαν ὑπαρξίν, ἣτις ἀσπάζουσα ἐν μαρτυρικῇ ἀγωνίᾳ πρὸ

τῶν ποδῶν του δὲν ἀνέπνεεν ἢ διὰ τῆς πνοῆς του, δὲν ἐξηρτᾶτο πλέον ἢ ἐκ τῶν χειλέων του. Τὸ παρελθὸν ἐξηλείφθη πλέον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μία νέα ζωὴ ἤρχιζε δι' ἀμφοτέρους, ζωὴ ἣν ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἐκαίλλυνεν ἑσσεὶ ὁ ἄμετρος ἔρως καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ἀφοσίωσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης, χάριν τῆς ὁποίας αὐτὸς εἰς τοιαύτην θυσίαν, μὲ αἱμάσσουσιν πλέον καρδίαν, ὑπεβάλλετο...

Ἐν ῥῶμα, φίλημα ἄγνόν καὶ εἰλικρινές, αὐτὸ μόνον ἐπισφραγίσαν τὸ τελεσθὲν μυστήριον καὶ ἐξαγνίσαν τὸ σεσυρμένον καὶ τεταπεινωμένον ἐκεῖνο μέτωπον, ἐφ' οὗ μετὰ στοργῆς ἐναπειτέθη, ὑπῆρξε τῆς συνδιαλλαγῆς τὸ ἄρρητον τεκμήριον. Καὶ μετὰ τινος ἡμέρας μετῴκουν εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς πόλεως σημεῖον, ῥίψαντες εἰς λήθην πᾶσαν τοῦ παρελθόντος ἀνάμνησιν καὶ ἐγκαινίζοντες τὴν μικρὰν φωλεάν των διὰ μειδιαμάτων καὶ θωπειῶν ἀμοιβαίων.

Καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ χρηστοῦ νέου δὲν διεφύσθησαν, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ εὖνοια τῆς εἰμαρμένης πολυειδῶς περιβαλοῦσα αὐτόν, τῷ ἐπεδαρμύλευσε τὰ γλυκύτερα μειδιάματά της.

Μῆνός τις κατόπιν ἡ Φρόσω καθίστατο μήτηρ. Ὁ τοκετὸς ἐγένετο ἐν τινι μεμακρυσμένῳ προαστείῳ τῆς πρωτευούσης εἰς φιλόξενον χωρικὴν οἰκίαν καὶ ἐκτὸς ὀλιγίστων προσώπων οὐδεὶς ποτε ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ μικρὰ Εὐγενία, ὡς ἐβαπτίσθη ἡ νεογέννητος κατόπιν, παρεδόθη εἰς τὰς μερίμνας χωρικῆς οἰκογενείας καὶ κατὰ συμφωνίαν τῶν συζύγων, οὐδέποτε ὥφειλε νὰ ἀποκαλυφθῇ πρὸ αὐτῆς τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς της, μέλλουσα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νὰ θεωρεῖται παρ' ὅλων ὡς ἀνεμῖα τῆς Φρόσως. Ἦτο ἡ μόνη ἀπαίτησις τοῦ συζύγου της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκείνη μὴ δυναμένη νὰ ἐναντιωθῇ, ἔκλινεν ἀγογγύστως τὴν κεφαλὴν.

Πλὴν καὶ τὸ πρὸς στιγμήν τὴν εὐτυχίαν τῶν νεονύμφων ἐπισκιάσαν νέφος ἐκεῖνο ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ διασκεδισθῇ τελείως πρὸ τῆς χαρμοσύνης ἀποκαλύψεως, ὅτι ἡ Φρόσω θὰ καθίστατο καὶ τὸ δευτερόν μήτηρ. Ὅντως, μετὰ τινος μῆνας, ἔτεκεν ἄρρεν, ὅπερ ἀπετέλεσε τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν τῶν γονέων του, συγκεντρῶσαν ἀπάσας τὰς θωπείας καὶ τὴν στοργὴν των.

Ἀλλ' ἡ ὑγία τῆς Φρόσως κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκείνων

συγκινήσεων τῶν τελευταίων ἐτῶν εἶχε κλονισθῇ σοβαρῶς καὶ οἱ ἱατροὶ τὴν συνεβούλευσαν, ὅπως παραμείνῃ μὴνάς τινας εἰς ὑγιεινόν τι προάσπειον, ἵνα ἀναπνέουσα τὴν τόσῳ ζεῖδωρον τοῦ Βοσπόρου ἰωδοῦχον αὔραν ἀλάβρῃ ὅσας δυνάμεις τὰ ἡθικὰ ἐκεῖνα πλήγματα τῇ εἶχον ὑποκλέψῃ.

Τοῦ συζύγου τῆς ὥς ἐκ τῶν ἐργασιῶν του μὴ δυναμένου νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἡ Φρόσω μόνῃ μετὰ τοῦ τέκνου τῆς ἐγκατέστη ἐν τινὶ γραφικῇ οἰκίᾳ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Βεβεκίου, ἐνθα ἀναζωογονουμένη βαθμηδὸν μέσῳ τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου τῆς ἐξοχῆς περιβάλλοντος, ἐδοκίμαζεν ἐνίοτε καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπῃ τὸ ἕτερον τῶν τέκνων τῆς, τὴν μικράν τῆς Εὐγενίαν, ἣν τακτικῶς ὥς ἀνεψιάν τῆς πλίσον ὠδήγει πρὸς αὐτὴν ἡ χωρικὴ τροφὸς τῆς.

Παραπλεῖρος τοῦ οἰκίσκου ἐκείνου, μέσῳ πλουσίου ἀνθρώπου πλήρους ἀειθαλῶν χλοοστιβάδων καὶ καταφόρτων εἰχύμων ὁπωρῶν δένδρων, ὑψοῦτο τὸ πολυτελὲς θερινὸν ἐνδιαίτημα πασιγνώστου πασᾶ, πανισχύρου τιτοῦχου παρὰ τῇ αὐτῇ τοῦ Σουλτανοῦ Χαμήτ, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἦτο ἀπεριόριστος, αὐξανομένη ὁλοὴν χάρις εἰς τὰ μέσα, δι' ὃν τόσῳ καταλλήλως ἐγνώριζε νὰ θεραπεύῃ τὰς ἀδυναμίας τοῦ αὐθέντου του.

Καὶ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ παντοδυνάμου τούτου πασᾶ συνήγε στενὰς γειτονίας σχέσεις ἡ Φρόσω. Ἡ χρηστότης καὶ ἡ προσήνεια τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἡ εὐκρίνεια καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτήρος τῆς, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῆς, ἡ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότης αὐτῆς περὶ τὰ διάφορα ποικίλματα, πάντα ταῦτα κατέθελξαν τὴν περιχαλῆ καὶ εὐπαιδευτὸν Κιρκασίαν καὶ προτοῦ παρέλθῃ μακρὸς χρόνος τοσοῦτον στενῶς εἶχε συνδεθῇ μετ' αὐτῆς καὶ τοσαύτην συμπάθειαν ἡσθάνειο πρὸς αὐτήν, ὥστε δὲν παρήρχετο ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ διέρχῃαι τὸ πλείστον αὐτῆς μετὰ τῆς Φρόσως, ὁμοῦ καθημέναι ὑπὸ τὰ εἴσκια τοῦ κήπου δένδρα καὶ συνομιλοῦσαι οἰκείως ὥς παλαιαὶ φίλαι παιδιόθεν γνωριζόμεναι.

Ἐν τῷ ἐνδιαφέροντι, ὅπερ διὰ τὴν νεαρὴν μητέρα ἡσθάνθη ἡ σύζυγος τοῦ πασᾶ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃαι τὸ πεπειραμένον αὐτῆς βλέμμα αἱ παρουσιαζόμεναι ἐνίοτε οἰκονομικαὶ δυσχερεῖαι τῆς φίλης τῆς καὶ ἡ ἀμετρος ἀπόστασις ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἥτις ἐχώριζεν αὐτήν, τόσῳ εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, ἀπὸ τῆς πτωχῆς Φρόσως, συζύγου μικροῦ ὑπαλλήλου, νυχθημερὸν ἐργαζομένου,

ἵνα ἐξοικονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῆς οἰκογενείας του. Καὶ ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ τῆς τῇ ὑπεσχέθη νὰ τῇ φανῇ ὅσῳ ἡδύνατο χρήσιμος.

Οὕτω τὸ θέρος παρήλθε ταχέως καὶ ἐπῆλθε τὸ φθινόπωρον. Ὁ πασᾶς ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτευούσῃ καλλιμάρομαρον μέγαρον του καὶ ἡ Φρόσω ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν Σισλίῳ οἰκίαν των. Αἱ δύο φίλαι ἀναγκαίως ἀπεχωρίσθησαν, ἀλλ' ἡ σύζυγος τοῦ πασᾶ δὲν ἐλησμόνησε τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις τῆς καὶ χάρις εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς, ὁ πανίσχυρος πασᾶς προσελάμβανε μετ' οὐ πολὺ τὸν Ἀνδρέαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, δίδων αὐτῷ σημαίνουσαν τινα θέσιν μεταξὺ τῆς πολυαρίθμου θεραπείας του.

Πλὴν δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ τὸ πεπειραμένον τοῦ πασᾶ βλέμμα ἡδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν ἐργατικότητα καὶ δραστηριότητα τοῦ νέου ὑπαλλήλου. Καὶ ὁ πασᾶς ἀκριβῶς μεγάλην ἀνάγκην εἶχε τοιοῦτου βοηθοῦ, ὅπως εὐχερότερον καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐπιδίδηται εἰς αἰσχροκαρδεῖς ἐπιχειρήσεις, τὴν διάπραξιν τῶν ὁπίων τοσοῦτον διηκόλουν οἱ ἱσπεροὶ ἐκεῖνοι τῆς ἀπολυταρχίας χρόνοι καὶ τὸ αεσηπὸς περιβάλλον των.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ περιελάων τὸν Ἀνδρέαν διὰ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του καὶ μνήσας αὐτὸν εἰς τὸ λαβυρινθώδες ἐκεῖνο δίκτυον τῶν ποικίλων καὶ πολυειδῶν ἐπιχειρήσεών του, εἰς ᾧ ὤφειλε κατ' ἐμὲγα μέρος τὴν μεγάλην του περιουσίαν, κατέστησεν αὐτὸν τὸν ἐξ ἀπορρήτων οὕτως εἶπειν, βοηθὸν του καὶ δραστήριον διεκπεραιωτὴν πάσης ὑποθέσεως, εἰς ἣν ὥς ἐκ τῆς σκανδαλώδους φύσεώς τῆς αὐτῆς μὴ ἐπιθυμῶν νὰ φανῇ ἀναμειγνύμενος, ἤρκετο μόνον νὰ ἀντλή τὰ ἐξ αὐτῆς ἀθέμιτα κέρδη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐξημιώθη ποσῶς ἐκ τῆς τροπῆς ταύτης τῶν πραγμάτων. Τῆς ἀπολύτου, ὥς εἶπομεν ἤδη, ἐμπιστοσύνης τοῦ ἰσχυροῦ προστάτου του ἀπολαύων, ἤρξατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἀναμειγνύηται καὶ αὐτὸς εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, ἃς δι' ἴδιον πλέον ὀργανισμὸν ἀνελάμβανε, μὴ περιφρονῶν, ὥς ἦτο λίαν φυσικὸν ἄλλως τε, νὰ μετέχῃ καὶ τῶν κερδῶν, ἅτινα ἀπέφερον αἱ ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ κυρίου του ἐπιχείρουν.

Ἡ τύχη ἐφαίνετο περιβάλλουσα ὡσαύτως αὐτὸν διὰ τῆς μεζονος εὐνοίας τῆς καὶ προτοῦ συμπληρωθῇ εἰκοσαετία, ἀφ' ἧς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πασᾶ, εὗρίσκετο ἐπὶ κεφαλῆς σημαντικωτάτης περιουσίας, πρὸς ἣν οὐδὲ καθ' ἕνα, θὰ ἡδύνατο ποτε νὰ προσβλέψῃ, ὁ ποτε ἄσημος ὑπάλληλος τῆς μικρᾶς ἐκείνης Τραπεζῆς τοῦ Γαλατᾶ.

Ἡ εὐτυχία του, ἡ ἐπὶ τῇ πλήρει εὐδωώσει τῶν ἐπιχειρήσεών του, συνδυαζομένη μετ' ἐκείνης ἦν σιγήντα ἐν τῇ οἰκογενειακῇ του ἐστία, ἦτο πλήρης καὶ ἐφαίνετο ἀτελεύτητος.

Ὁ υἱὸς του Γεώργιος ἀνδρωθεὶς πλέον καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐπιδεθείς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, πρὸς ἣν ἰδιαιτέραν κλίσιν παιδιώθεν εἶχεν αἰσθανθῆ, πρὸ τινος μόλις εἶχεν ἐπανακάμει ἐκ Παρισίων, ἐνθα μετὰ λαμπρὰς σπουδὰς ἔτυχε τοῦ διπλώματός του καὶ ἐπανήρχετο ἤδη, ἵνα ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του πλησίον τῶν γονέων του.

Ἡ Ζενῇ ἐξ ἄλλου, ὡς θωπευτικῶς ἐπωνομάζετο ἡ ὀρφανὴ τῆς κυρίας Μπελάρα ἀνεψιά — καὶ ὑπὸ πάντων τοιαύτῃ ἐθεωρεῖτο — εἰκοσαέτις καὶ αὐτὴ νεανίς πλήρης νεότητος καὶ θελήτρων, ὑποκλέψασα παρὰ τῆς μητρὸς της, ἂν οἶχε τὰς ψυχικὰς ἀρετὰς, ἅσας ὅμως τῆς μορφῆς τὴν ἐρᾶσμιότητα καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν μυστηριώδη γλυκύτητα καὶ ἔλξιν, ἐπλήρου διὰ τῶν ἀθῶων μειδιαμάτων αὐτῆς καὶ τῶν παιδρῶν της ἁσμάτων τὴν εὐδαίμονα οἰκίαν, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ ἀγαθὸς Ἀνδρέας πρὸ πολλοῦ εἶχε ρίψει εἰς λήθην τοῦ παρελθόντος μὴν θλιβεράν ἀνάμνησιν, ἣτις ἐνίοτε, ὡς φθονερὸν τῆς εὐτυχίας του φάσμα, τῷ ἐπήρχετο καθ' ὃν χρόνον εἰς ρεμβασμοὺς παραδιδόμενος, ἀσυνείδητος πως ἐθεώρει τὴν ἐξ εὐδαιμονίας καὶ κάλλους ἀκτινοβολοῦσαν παρθενικὴν ἐκείνην μορφήν.

Διὰ τὸ νόθον ἐκεῖνο τῆς συζύγου του τέκνον εἶχε καταστῆ ἀληθὴς πατήρ, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιούμενος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του. Ἡ στοργὴ του, αἱ θωπεῖαι του, τὰ μειδιήματά του, ἐξ ἴσου πάντοτε ἐπεδαμφεῖντο καὶ εἰς τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο τῆς ἁμαρτίας τέκνον, ὅπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, τελείως ἀνεύθυνον διὰ τὸ παράπτωμα τῆς γεννητήριος του, ἐδικαιοῦτο ὡσαύτως τὴς αὐτῆς τῶν θετῶν του, ὡς ἐνόμιζε, γονέων στοργῆς, ἧς καὶ ὁ νόμιμος υἱὸς τῶν.

Ἡ περιουσία του ἄλλως τε τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐκπαιδεύσῃ καὶ μορφώσῃ αὐτὴν τελείως, οὐδενὸς ἀμελήσας, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν νεάνίδα ἱκανὴν νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατικωτέραν αἰθουσαν καὶ προσελκύσῃ ἐν αὐτῇ τὸν γενικὸν θαυμασμόν, οὐ μόνον διὰ τῶν θελήτρων τῆς μορφῆς της, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ψυχικῶν της, χαρὶσμάτων καὶ τῆς πλήρους κοινωνικῆς μορφώσεώς της ἣν μόρφωσιν ἀξιοῦσι καὶ ἐπιβάλλουσι διὰ πᾶσαν νεάνίδα εὐπορούσης οἰκογενείας αἱ κοινωνικαὶ συνήθαι τῆς σήμερον.

Μετὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ του, ἡ εὐδαιμονία τοῦ διὰ τοσούτων δοκιμασιῶν διελθόντος πτωχοῦ πατρὸς ὑπῆρξεν ἀφάνιαστος. Διὰ τὸν υἱὸν του ἔτρεφεν ἀληθὴ λατρείαν καὶ ἡ μετὰ τοσούτων παλμῶν ἀναμενομένη ἡμέρα, καθ' ἣν τὸν ἔβλεπε πλέον ἀποκαθιστάμενον κοινωνικῶς καὶ ὑπὸ τοιαύτας λαμπρὰς συνθήκας, μὲ τὸ μέλλον ἐνώπιόν του προσμειδιῶν αὐτῷ καὶ ρόδιον, ἀπετέλεσε δι' αὐτὸν τὴν εὐδαιμονεστέραν τῆς ζωῆς του ἡμέραν.

Ἄλλ' ἡ ἀπόλυτος εὐδαιμονία οὐδέποτε εἶναι διαρκὴς ἐπὶ τῆς σφαίρας ταύτης καὶ ὁ αἰθριὸς ἐκεῖνος ὀρίζων, ὅστις ἠκτινοβολεῖ ἤδη φαιδρὸς ἀνωθι τῆς εὐδαιμόνου οἰκογενείας ταύτης, ἐπέπρωτο μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπισκiasθῇ διὰ παμμελάνων καὶ ζοφερῶν νεφῶν.

Μῆνας τινὰς μετὰ τὴν ἐξ Εὐρώπης ἐπάνοδον τοῦ Γεωργίου τὰ τόσον ἔσαι διηρατικὰ ἔναντι προσφιλοῦς υἱοῦ βλέμματα τῶν γονέων του, μετ' αὐξανούσης ὁλοῦν ἀνησυχίας παρετήρησαν ποιάν τινα μεταβολὴν αἰφνιδίως ἐπελθεῖσαν εἰς τὸ τέκνον τῶν.

Ὁ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φύσει εὐθυμὸς καὶ φαιδρὸς χαρακτήρ τοῦ υἱοῦ τῶν μετετράπη ἀποτόμως εἰς προφανὴ κατήφειαν καὶ τὰ πρότερον μειδιῶντα ἔσαι βλέμματά του, ἐφαίνοντο ὡς ἐξ ἀπίνης ἐπισκiasθέντα ὑπ' ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους μελαγχολίας. Σύννοους καὶ σκεπτικὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς τὴν ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ παραμονὴν του καὶ φεύγων ἔφ' ὅσον ἠδύνατο πάντα οἰκεῖον καὶ φίλον πιν εἰς μονήρεις περιπάτους καὶ ἔρημα προάστεια ἐπεζήτει παραμυθίαν τοῦ πόνου του ἐκείνου, ὃν προφανῶς πληγὴ ὑπολανθάνουσα ἐν τῇ νεαρῇ καὶ εὐαίσθητῳ ψυχῇ του τῷ προὔξεναι ἀπαύστως καὶ ὀδυνηρῶς.

Ἐφαίνετο φθίνων καὶ τηκόμενος ὁσημέραι, ὡς ἂν ὑπέκλυτε μοιραίως εἰς τὴν γαγγραινώδη φαγέδαιναν, ἣτις ὑποῦλως πλὴν ἀσφαλῶς κατεβίβρωσκε τὰ σπλάγχνα τῆς ἀνθούσης ὑπάρξεώς του καὶ εἰς βαθεῖς ρεμβασμοὺς συνήθως βυθιζόμενος ἐτελανθάνετο ταχέως τῶν περὶ αὐτόν, ἀδιάφορος πρὸς τὰ θέληττα ἐκεῖνα, ἅτινα ἡ νεότης, τὸ μέλλον, τὸ γλυκὺ τῆς πατρικῆς ἐστίας περιβάλλον καὶ ἡ περιβάλλουσα αὐτὸν στοργὴ τῶν γονέων του, τὸν περιεστοίχιζον δαψιλῶς.

Ἡ ἀπόγνωσις τῶν γονέων του ἦτο μεγίστη. Παρετήρουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν φθίνον ὁσημέραι τὸ τέκνον τῶν, ὡς καταβαλλόμενον ὑπὸ μυστηριώδους νόσου, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τῷ παρὰ-

σχωσι τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τὸ ἀνακουφίσωσι διὰ τῆς παραμυθίας τῶν, τῆς παραμυθίας ἐκείνης, ἧς τοσαύτην ἀνάγκην ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον εἰς πύρινα ἔσσει δάκρυα φαινόμενοι ὡς κολυμβῶντες πλήρεις μελαγχολίας ὀφθαλμοὶ του.

Ἡ κατάστασις τοῦ Γεωργίου ἦτο δι' αὐτοὺς μυστήριον, μυστήριον ἀλγεινὸν αἱμάσσον δεινῶς τὰς καρδίας τῶν, ὅπου αἰφνιδίως διεφωτίσθη ἡμέραν τινὰ διὰ τὸν πτωχὸν πατέρα, ἵνα διὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχυθέντος φωτός διανοίξῃ πλειότερον τὴν εἰς τὴν πατρικὴν καρδίαν δεινῶς ἀλγοῦσαν πληγὴν καὶ ἀναξέση σκληρῶς ἑτέραν, ἣν ὁ χρόνος δὲν εἶχεν ἐτι δυνηθῇ νὰ ἐπουλώσῃ τελείως.

Καὶ ἡ θλιβερὰ αὕτη σκηνὴ ἔλαβε χώραν κατὰ τινὰ μεταμυστηρίαν, καθ' ἣν ὁ Ἀνδρέας λαβὼν κατ' ἰδίαν τὸν υἱὸν του ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ ἅπασαν τὴν πατρικὴν του αἴεσιν, προσπαθῶν νὰ ἀποσπᾷ παρ' αὐτοῦ τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο, ὅπερ μετὰ τοσαύτης ἐμμονῆς ἀπὸ μηνῶν ἤδη ἐφυλάττειν ἐπιμελῶς. Τὸν ἐξώρκιζε τῷ παρόντι διὰ τῶν ζωφερωτέρων χρωμάτων τὴν ἀπόγνωσίν του, τὴν ἀπόγνωσιν πατρὸς πρὸ τῆς δυστυχίας τοῦ τέκνου του καὶ ἀφήσας νὰ ὑπονοήσῃ, ὅτι τὰ πάντα ἡδύνατο νὰ προῆλθῃ πρὸς ἀπόδοσιν τῆς εὐτυχίας εἰς αὐτόν, κατῴρθωσεν ἐν τέλει νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο ἀπόρητον, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὁποίου, ἐνόμισεν ὁ δύστηνος πατὴρ ὅτι ἡγοίγη αἰφνιδίως πρὸ αὐτοῦ φρικῶδες βάσιθρον, εἰς τὸ ζωφερὰ ἄδυτα τοῦ ὁποίου θὰ προῦτίμα ἀπειράκις νὰ κατεβαραθροῦτο αὐθωρεὶ καὶ ἐξαλειφθῇ διὰ παντός οὕτω τοῦ προσώπου τῆς γῆς...

Ὁ νέος διὰ φωνῆς παλλομένης καὶ εἰς τόνον ζωηρὸν καὶ ἐπισημνόν, σαφῶς ἐνδεικνύοντα ἄπασαν τὴν αποφασιστικότητά του, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας καὶ πρόσωπον, τὴν ὠχρότητα τοῦ ὁποίου, ἀντίκατέστησεν αἰφνιδίως πορφύρετης ἀήθης:

— Ἀκουε πατέρα... τῷ εἶπεν. Ἐχεις δίκαιον νὰ παραπληρῶσαι ὅτι μέχρι σήμερον σοῦ ἐκράτησα μυστικὸν ἕνα κρυφόν μου πόνον, ἕνα πόνον ποῦ φαίνεται ὅτι καθε ἡμέραν περισσότερον αἱματιώνει τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ φέρει πρὸς τὸν τάφον αὐτόν!... Συγχώρησέ με... ἀλλὰ δὲν εἶχα ποτὲ τὴν τόλμην νὰ εἶν ἐξομολογηθῶ... οὔτε εἰς ἐσὶ οὔτε εἰς τὴν μητέρα ποῦ τόσο μὲ παρακαλεῖ πάντοτε... Ὅσάκις ἀπεφάσινα νὰ σὰς ὁμολογήσω τὴν δυστυχίαν μου αὐτὴν, αὐτόν τὸν πόνον μου ποῦ τόσο μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω ἀφ' οἷου ἐπέστρεψα καὶ

μὲ δάκρυα νὰ σὰς ζητήσω τὴν εὐχὴν ἢ τὴν κατάραν σὺς κατελαμβανόμενὴν πάντοτε ἀπὸ μίαν δειλίαν καὶ ἡσθάνομην ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ σὰς εἰπῶ ὅσα μὲ τόσον πόνον μου ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη... Μοῦ ἐφαίνεται, ὅτι θὰ ἔκαμνα μεγάλην ἁμαρτίαν ἂν ἐξομολογούμην εἰς ἄλλον τὸ μυστικόν μου αὐτό, ποῦ μέσα, βαθεῖα σ' τὴν καρδίᾳ μου θαμμένον, μὲ ἔκαμνε νὰ χύνω τόσα δάκρυα καὶ νὰ αἰσθανθῶ τόσας πακρίας καὶ ἀπογοητεύσεις...

Μὰ τώρα ποῦ σὺ πρῶτο, μὲ ἐξώρκιζες νὰ μὴ σοῦ κρύψω τί ποτε, τώρα ποῦ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρῃς ἐξ αἰτίας μου τόσον καὶ ἀντὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρὸς τῆς ὁποίας ὀφείλω πάντοτε νὰ σοῦ γίνωμαι αἰτία, νὰ σὲ κάμνω ἐγὼ ὁ κακὸς νὰ ὑποφέρῃς... θὰ σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα, θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδίᾳ μου ὁλόκληρη καὶ ἂν ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἰδῇς κρυμμένο βαθεῖα σ' εὐτὴν ἀποτελῇ τόσῳ μεγάλῳ ἐγκλήματι διωξέ με μακριὰ σας... νὰ ζήσω μόνος μὲ τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν συμφορὰν μου!...

Ἔστη ὀλίγον καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, διακοπτόμενος συνεχῶς ὑπὸ λυγμῶν:

— Πατέρα... ἀγαπῶ!... ἀγαπῶ πολὺ!... τρελλά!... εἶμαι δυστυχής!... τῷ ἐπιθύρῳσεν ἐν ἀπογνώσει.

Ὁ πτωχὸς πατὴρ πρὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἐκείνης ὁδύνης τοῦ τέκνου του καταπνίξας τὴν συγκίνησιν του, ἔσπευσε νὰ τὸ ἐνθαρρύνῃ καὶ τῷ παράσχῃ τὴν παραμυθίαν, ἧς πῶς ἀνάγκην εἶχε τὴν στιγμὴν αὐτήν.

— Ἀλλ' εἶσαι τρελλός!... τῷ ἐκραύγασε μὲ προσποιητὴν φαιδρότητα μὴ δυνάμενος εἰσεῖν νὰ φαντασθῇ τὴν φρικώδη ἀλήθειαν. Μήπως εἶναι ἐγκλήμα ὅτι ἀγαπᾷς; Μήπως δὲν εἶσαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει καὶ σὺ νὰ σκεφθῇς περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς σου;... Διὰ τί νὰ σοῦ προξενῇ τόσῃ λύπην καὶ τόσας φροντίδας ἡ σκέψις τοῦ γάμου;... Ἄν ἡγάπησες, τὸ ὄνειρόν σου θὰ πραγματοποιηθῇ. Τί σοῦ λείπει; Ποῖα θὰ ᾔναι ἐκείνη, ἡ ὁποία δὲν θὰ θελήσῃ νὰ συνδέσῃ μαζὶ σου τὸν βίον της;... Εἶσαι ἐπιστήμων, ἔχεις ἐνώπιόν σου μέλλον εὐρύ, ἔχεις περιουσίαν καὶ φέρεῖς ὄνομα ἐντιμόν... Διὰ τί νὰ σὲ τρομάζῃ τόσον ἡ σκέψις αὕτη!.. Εἰπέ μου, παιδί μου, προσέθηκε φιλοστόργως, ἀνοίξε μὲ θάρρος τὴν καρδίαν σου εἰς τὸν πατέρα σου καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι ταχέως θὰ

καταστής εύτυχης καὶ θὰ διαλυθῶσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ νεανικαὶ σου ἀμφιβολίαι... Ἐλα, εἰπέ μου ... ποῖαν ἀγαπᾷς;... τὸν ἠρώτησεν εἰς τόνον πλήρη στοργῆς, ἀγάπης καὶ φίλτρου.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλὸς ὡς ἀμφιβάλλων ἔτι ἂν ὤφειλε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο· καὶ λαμβάναν αἰφνης ὑπερτάτην ἀπόφασιν καὶ ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς φοβούμενος νὰ προσβλέψῃ τὴν μορφήν τοῦ πατρὸς του, ἐπιθύρισε μὲν ἀκούμενος καὶ μὲ φωνὴν τρομώδη:

— Τὴν Ζε...νὴ!...

Καὶ κεραυνὸς ἂν ἔξεροῖντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς, δὲν θὰ ὑφίστατο τὴν φρικώδη ἐκείνην ἐντύπωσιν, ἣν τῷ ἐνεποίησεν ἡ λέξις ἐκείνη. Ἐμείνε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ὡς ἀπολιθωθείς, ἀδυνατῶν νὰ προφέρῃ καὶ μίαν λέξιν, νομίζον ὅτι παραφρονεῖ, ὅτι εἶναι θῦμα ἀπαισίου ὄνειρου, ἀδυνατῶν νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του πρὸ τῆς θυέλλης ἐκείνης καὶ καταιγίδος, ἣτις ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔξερράγη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Στιγμαὶ τινες παρήλθον ἐν ἀγωνιώδει δι' ἀμφοτέρους σιγῇ.

Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς, ἣτις τόσῳ ἀπροσδοκίῳ ἐνέσκηπεν ἐπὶ τινὶ φρικῶδει σκέψει, ἣτις ἀπὸ τινων στιγμῶν ὡς ἀμφιστομας μάχαιρα ἤμασσε ὀδυνηρῶς τὴν καρδίαν του, πρὸ τῆς ἀβύσσου τῶν ἀλγεινῶν σκέψεων, εἰς ἣν τὸν ἔρριπεν αἰφνιδίως ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη, ἡ μορφή τοῦ πατρὸς τοῦ Γεωργίου εἶχε προσλάβῃ ἀγρίαν ἑκφρασιν, ὁμοίαν πρὸς μορφήν παράφρονος καὶ οἱ συνήθης γλυκύτης τῶν ὀφθαλμῶν του εἶχεν ὑποχωρήσει πρὸ τῆς στυγνότητος ἣτις πιστῶς ἀντικατόπτριζε τὸν τῆς ψυχῆς του ζόφον πρὸ τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου διλήμματος.

Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν ποτε νὰ ἐξαγάγῃ τὸν υἱὸν του τῆς τρομερᾶς ἐκείνης πλάνης, πῶς θὰ ἐτόλμα ποτε νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰ διατρέξαντα, νὰ ἀνασύρῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν μυστηριώδη πέπλον, ὅστις τόσῳ ἐπιμελῶς περιέβαλλε τὸ παρελθὸν τῆς οἰκογενείας των, νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ἐν φρικῶδες ἀπόρητον, νὰ τῷ καταγγείλῃ τέλος μίαν ἀτιμίαν, ἐν ὄνειδος, τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸ ὄνειδος τῆς ἰδίας μητρὸς του,...

Καὶ ἂν δὲν τῷ ἀπεκάλυπτε τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο μυστικὸν τῆς οἰκογενείας των, πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραιτηθῇ ἐκεῖνος τὸ θερμὸν αὐτοῦ πάθος, νὰ ῥίψῃ εἰς λήθην ἀποτροπιαζόμενος καὶ ἀπο-

στρέφων τὸ πρόσωπον τὸν ἐγκληματικὸν ἐκεῖνον καὶ εἰδεχθῇ ἔρωτο, ὃν ἐν τῇ ἀθωότητί του εἶχεν αἰσθανθῇ, πῶς θὰ ἦτο τέλος δυνατόν ὁ ἔρωτος του, ὁ παράφορος, ὁ διακαής, ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ἔρωτος του νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ὠχρίασῃ καὶ ἑξαφανισθῇ πρὸ τῆς φρίκης καὶ εἰδεχθείας, ἣν μόνον ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τῆς ὀδυνηρᾶς ἀληθείας θὰ ἠσθάνετο;...

Προσέβλεψε τὸν υἱὸν του ἐπὶ τινὰ χρόνον μὲ ἐν βλέμμα ἡλίθιον καὶ ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ κατανοῇ τί λέγει:

— Εἰσαι τρελλός!... τῷ ἐπιθύρισε. Εἰσαι τρελλός!... Ἐτρελλάθης!... Δυστυχῇ!...

Ὁ νέος ἀνεπήδησεν ὡς ἂν ἔχιδνα τὸν ἔδηξεν αἰφνιδίως. Παρετήρισε τὸν πατέρα του ἐν ἐκπλήξει καί:

— Εἰμαι τρελλός, πατέρα;... ἠρώτησεν ἀφελῶς. Εἰμαι τρελλός, γιατί ἠγάπησα τὴν Ζενὴ;... Εἰμαι τρελλός, γιατί ἠγάπησα μίαν κόρη, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι καθ' ὅλα ἀξία τοῦ ἔρωτός μου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ ἡ ὁποία εἰμαι μέβαιος, ὅτι θὰ μὲ καταστήσῃ εύτυχῇ;...

« Μεταξὺ μας ὑπάρχει μικρὰ συγγένεια... τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ τόσον μικρὰ εἶναι, ὥστε πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς εύτυχίας μου νὰ τὰ παραβλέψωμεν ὅλα... Γιατί νὰ μὴ τὴν νυμφευθῶ;... Μήπως δὲν εἶναι ἀξιαγάπητος ἡ Ζενὴ, δὲν εἶναι ἀξία νὰ γίνῃ σύζυγός μου;... Μήπως δὲν ἀνετράφημεν μαζὶ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας, μήπως δὲν ἐνεβρίθυνεν ὁ εἰς εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου καὶ δὲν ἀνεκάλυπεν εἰς ὅλα αὐτὰ τὸν ἀρμονικὸν συνδυασμὸν τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως θὰ ἀποτελέσῃ ὁ γάμος μας; Εἰμαι τρελλός, πατέρα, γιατί ἠγάπησα τὴν Ζενὴ; Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ ἐγκλήμα μου;... Εἶναι ἐγκλημα ὅτι ἠγάπησα ἐκείνην μὲ τὴν ὁποίαν εἶδον τὸ φῶς εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κοιτίδα, μὲ τὴν ὁποίαν ὡς ἀληθὴς ὀδελφὸς διήλθον τὰ παιδικὰ μου ἔτη, τὴν ὁποίαν ὡς ἀδελφὸς ἠγάπησα μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνην, ὅτι τὴν ἀγάπην αὐτὴν τὴν ἀντικατέστησεν ἐν βαθύτερον, σφοδρότερον καὶ θερμότερον αἰσίστημα;...

Καὶ ἐν τῇ θέσμῳ του ἐκείνη προσπίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς του καὶ ἐπὶ συνεχῶν λυγμῶν διακοπτόμενος.

— ὦ ... πατέρα, ἐπιθύρισε μετὰ πάθους. Μὴ θελήσῃς τὴν δυστυχίαν μου ... μὴ μὲ καταδικάσῃς σὺ ὁ ἴδιος εἰς ζωὴν ὀλόκληρον δακρύων καὶ στεναγμῶν!... Τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴν Ζενὴν... Μικράν

αὐτῆς ... σοῦ ὀρκίζομαι, οὐδέποτε θά δυνηθῶ νὰ ζήσω εὐτυχῆς, ... γιατί θά εἶμαι ὁ δυστυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου... Πατέρα ... σέ ἐκλιπαρῶ ... μὴ φανῆς σκληρός... Σκέφθη πόσον ἀσήμαντα εἶναι οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἔχεις διὰ νὰ ἐνιγνυθῆς εἰς τὸν γάμον αὐτὸν ... καὶ πόσον μεγάλη εἶναι ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν θά μοῦ φέρῃ ἕνας καὶ μόνος σου λόγος ... ἡ συγκιτᾶσθίς σου ... ἡ εὐχή σου!..

Ἐμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, γονυκλινῆς πρὸ τοῦ πατρὸς του, μὲ τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν, χύνων ποταμούς δακρύων, δακρύων ἀπογνώσεως ἅμα καὶ ἐλπίδος.

Ὁ πατὴρ του ἔσηκ-λούθει νὰ τὸν παρατηρῇ ἡλιθίως. Ἐξ πάντων ἐκείνων τῶν λόγων, οὐς μετὰ τόσου πόνου εἶχε προφέρει ὁ δύστηνος νέος, οὐδένα αὐτὸς εἶχε δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ... Τὴν κεφαλὴν του κατέκλυζον ἄλλαι φρικώδεις καὶ ζοφεραὶ σκέψεις καὶ τὸ στήθος του συνεθλίβετο ἀπαισίως ὑπὸ ἀφόρητον βῆρος. Ἡ πληγὴ, τὴν ὁποίαν ἡ λέξις ἐκείνη τοῦ τέκνου του τῷ διήνοιξεν αἰφνιδίως εἰς τὴν καρδίαν τῷ προὔξενει φρικτὸς ἀλγηδόνας, ἡ κεφαλὴ του ἱλιγγία καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του οὐδὲν πρὸ αὐτῶν διέκρινον πλέον ἢ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο καὶ ἀπειλητικὸν φᾶσμα τοῦ εἰδεχθοῦς αὐτοῦ καὶ ἀνοσίτου ἔρωτος τοῦ τέκνου του ... ἔρωτος θεοστυγοῦς καὶ ἀποτροπαίου, ἔρωτος ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφὴν!...

Παρεφρόνει καὶ τὸ λογικόν του ἀδρανοῦν ἤδη τελείως ἡδυνάτει νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ ὀρθτὴν τινα σκέψιν πρὸ τοῦ σκληροῦ διλήμματος, ὅπερ τόσω ἀπροσδοκήτως ὠρθώθη πρὸ αὐτοῦ.

Χωρὶς γὰρ σκεφθῇ οὐδὲν, ὑπὸ τὴν ἀπαισίαν μόνον ἐντύπωσιν τῆς φρικώδους ἐκείνης σκέψεως διαρκῶς διατελῶν, ἔτεινε πρὸς τὸν υἱόν του τὴν χεῖρα καὶ εἰς τόνον ξηρόν, πλήρη σκληρότητος καὶ ἀναλγησίας, οὐδεμίαν ἐπιτρέποντα πλέον εἰς αὐτὸν νὰ συλλάβῃ ἱλιάδα...

— Αὐτὸ ποτὲ δὲν θά γίνῃ!... τῷ ἐκραύγασεν ἀμειλίκτως. Ἀησμόνησε οὕτην τὴν στιγμήν τὸν αὐτῇ αὐτὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ποτὲ ... ποτὲ ... δὲν θά πραγματοποιηθῇ!.. Ἡ Ζενὴ δὲν εἶναι δι' ἐσέ!.. Προτιμῶ νὰ σέ ἀσπασθῶ νεκρὸν τὴν στιγμήν αὐτήν ... παρὰ νὰ σέ ἴδω μὲ τὸν στέφανον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος... καὶ ἔστω ἀποτόμως, ἵνα μὴ προφέρῃ μίαν ἔτι λέξιν καὶ ἀποκαλύψῃ τὸ φρικῶδες μυστικόν...

Αἱ σκληραὶ ἐκεῖναι λέξεις διεπέρασαν τὴν καρδίαν τοῦ φιλοτίμου καὶ αἰσθηματικοῦ νέου ὡς μάχατρα ἀμφίστομος. Μὴ γνωρίζων ὁ δύστηνος τὰ μυστηριώδη αἷτια, ἅτινα ἐξώθειν τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν σκληρότητα ἐκείνην, ἀδυνατῶν νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς πατρικῆς καρδίας, καὶ διίδῃ τὴν ἐν αὐτοῖς συντελουμένην τὴν στιγμήν ἐκείνην φρικτὴν πάλιν, καὶ διακρίνῃ ἐν αὐτῇ τὰ οἰμάσσοντα ῥάκη, ὑφ' ὧν ἀπεκρούπιετο τὸ φρικτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀπόρητον, ἀπέδωκεν ἐν τῇ ἱλιγγίᾳ φαντασία του καὶ τῷ σφοδρῷ του πάθει τοὺς λόγους ἐκεῖνους εἰς ἄλογον σκληρότητα καὶ ἐγωισμόν τυφλόν, ἀδυσώπητον.

Εἶχεν κανὼς ὁμιλήσει, εἶχεν ἀρκούντως διατυπώσῃ τὸ ἄγνόν καὶ ἄδολον καὶ εἰλικρινὲς αἶσθημά του καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ ἑτέραν λέξιν, νὰ ἐκλιπαρήσῃ πλείοτερον καὶ προσπαθήσῃ νὰ συγκινήσῃ τὴν τοιοῦτον ἐσκληρυνμένην πατρικὴν καρδίαν. Ἀρκούντως ἤδη εἶχε τρωθῇ εἰς πᾶν ὅ,τι προσφιλέστερον ἔθεώρει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἱκανῶς βαθὺ καὶ ὀδυνηρὸν τραῦμα εἶχεν ὑποστῇ ὁ ἐγωισμὸς του, αὐτὸ ἔτι τοῦτο τὸ ἄγνόν του αἶσθημα.

Ἠγέρθη ἀξιοπρεπῆς, ἀπεμακρυνθὴ βήματά τινα καὶ εἰς τόνον ἐπίσημον, ἐνέχοντα ποῖαν τινα ἀπειλήν:

— Ὡστε δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω, ὅτι θά ἐκπληρωθῇ ποτε τὸ μόνον αἰτὸ νῆς ζωῆς μου ὄνειρον;... ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἐλαφρῶς παλλομένης ἐπὶ τῆς συγκινήσεως, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς, ἃς κατ' ἐβίβλεν, ἵνα φαίνεται ἀπαθὴς.

— Ποτέ!... Ποτέ!... σοῦ ὀρκίζομαι!... ἐπανέλαβεν ἀμειλίκτως ὁ πατὴρ του. Οὐδέποτε ἐκείνη θά καταιστῇ σύζυγός σου... Παῦσε νὰ ἐλπίζης πλέον... Δὲν πρέπει ... δὲν εἶναι δυνατόν ... οὐδέποτε!...

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐπρόφερε ἑτέραν λέξιν. Ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐκεῖνου μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ κλονούμενον, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ του ἐξηντλημένος πλέον καὶ συντετριμμένος ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων συγκινήσεων, καταβληθεὶς ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν ὡς εἴαν παρήλθον μακρὰ ἔτη, κατέπεσεν ἐπὶ τινὸς ἑδρας ὡς ῥέκος καὶ καλῆρας τὸ πρόσωπόν, διὰ τῶν χειρῶν του ἀνελύθη εἰς πύρινα δάκρυα.

Στιγμαὶ θλίβεραὶ καὶ πένθιμοι διέφρευσαν. Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθῃ ἤδη] καὶ ὁ ζοφερὸς αὐτῆς πέλος περιέβαλλε μυστηριωδῶς τὰ πάντα.

Ὁ θόρυβος τῆς ὁδοῦ ὅλοεν καθίστατο ἀσθενέστερος καὶ πένθιμος τις σιγὴ ἤρξατο ἀπλουμένη ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ πρό τι νὸς ἔτι ἐξετυλίχθη ἡ ἀγρία μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ σκηνή.

Ἄλλ' αἶφνης ὁ Ἀνδρέας ἠνωρθώθη ὡς παράφρων... Ὦντως δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἐκείνης σιγῆς δύο πυροβολισμοὶ ταχεῖς καὶ ξηροὶ ἀντήχησαν ἀπαισίως εἰς τὰ ὦτά του...

Ἔσθη πρὸς στιγμὴν φέρον πέριξ αὐτοῦ ἀπλανῆ βλέμματα ὡς προσπαθῶν νὰ ἀπαλλαγῇ μιᾶς φρικώδους σκέψεως, ἐνὸς ἀπαισίου ἐφιάλτου, οὔτινος ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε πέσει θύμα!...

Καὶ κατόπιν ἔξαλλος ὥρμησε πρὸς τὸν κῆπον. Ἡ ἀπαισία ἐκείνη σκέψις συνεῖχε τὴν κεφαλὴν του ἐξ ὁλοκλήρου, σκέψις τρομερά, ἥ τις, ἐνόμισεν, ὅτι ἐπάγασεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ παρέλυσεν τὰς δυνάμεις του ἀπάσας. Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν κῆπον ἔξ' οὗ εἶχον ἀκουσθῆ τόσῳ εὐκρινῶς οἱ πυροβολισμοί.

Καὶ ἐκεῖ!... Ὡ τοῦ φρικώδους θεάματος!...

Ὑπὸ τὴν σκιὰν δασυφύλλου λεμονέας, ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φέγγος ὠχρῶν τινων ἀκτίνων τῆς σελήνης, αἵτινες μόλις κατῴρθουν νὰ διέρχωνται τοῦ πρασίου φυλλώμιτος... ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης τῆς λαμπυρίζουσης ἐκ τῶν σταγόνων τῆς νυκτερινῆς δρόσου.... ἐν σῶμα ἀσπαίρον ἔτι καὶ μετὰ σπαραγμοῦ σφαδάζον ἐξετείνεται αἰμόφυρτον, ἀγωνιῶν, ἡμιθανές....

Θερμὸν αἷμα ἀφθόνως ἔρρεεν ἐκ πληγῆς χαινούσης ἐπὶ τῆς καρδίας, αἷμα ὅπερ ἐπορφύρου τὴν χλόην καὶ ἐξηφανίζετο ὑπ' αὐτήν, καὶ οἱ σπασμωδικῶς συστρεφόμενοι τῆς χειρὸς δάκτυλοι καὶ τὰ ἀγωνιστικῶς συνεσφιγμένα μεταξὺ τῶν ὀδόντων χεῖλη σαφῶς κατεδείκνυν τὴν ἀγωνίαν, ἣν ὁ δύστηνος ἐκεῖνος ὑφίστατο παλαίων μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ παγερὸν τοῦ θανάτου φάσμα ἵστατο ἀπαισίως ὑπερθεῖν τῆς κεφαλῆς του καὶ ἡ ψυχὴ του ἐμείλε νὰ ἠρωθῇ πρὸς τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα βασίλεια τοῦ Πλάστου αὐτῆς.

Ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεὶρ συνέσφιγγεν εἰσέτι μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς ἐν καλνίζον περιστροφῆς... τὸ δολοφόνον ὄπλον, δι' οὗ τόσῳ σκληρῶς καὶ ἀώρως ἀπέκοψε μόνος τὸ νῆμα τῆς ἀνθρώπου του υπάρξεως.

Καὶ τὸ σφαδάζον καὶ αἰμόφυρτον ἐκεῖνο πτώμα σχεδὸν ἦτο τοῦ δύστηνου Γεωργίου....

Ὁ πτωχὸς νέος εἶχεν ἀγαπήσει παραφόρως καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει του ἐπεζήτησεν ἐν τῇ ἐκατηδενίσσει τὴν λήθην τῆς φρικώδους ὁδύνης, ἣν προὔξεναι αὐτῷ ἡ ἐν τῇ τοσοῦτον ἀνεν ἐλπίδος πλέον ἐρώση καρδίᾳ του ἐλάνθανουσα ἀνίατος καὶ δυσεπούλωτος πληγὴ!...

Μηνᾶς τινας ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης νυκτός, ὁ Ἀνδρέας Μπελάρας ἠκολούθει εἰς τὸν τάφον τὸ δύστηνον τέκνον του.

Ἡ θλίψις του ἐπὶ τῇ ἀνηκέστῳ ἐκείνῃ συμφορᾷ τῆς ἀπωλείας τοῦ προσφιλοῦς του υἱοῦ τοσοῦτον καιρίως τὸν εἶχε πλήξει, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐπιζητή τῆς σκληρᾶς ἐκείνης δοκιμασίας. Βραχυχοόνιος νόσος, ἐν διαστήματι ὀλίγων μόνον μηνῶν κατέβαλε τὸν σιδηροῦν ἐκείνον ἄνδρα, ἀπαλλάξασα αὐτὸν βίου, ὅστις τῷ εἶχε κατασιτῇ ἐπαχθὲς καὶ ἀφόρητος, βίου μισητοῦ διατρέοντος ἐν στεναγμοῖς καὶ διακρούσι, βίου ἀποβάντος ἐν διηνεκῇ μαρτύριον, μία ἀγρία κόλασις ἐν ᾗ ἐτυραννεῖτο ἕκτοτε φρικωδῶς ἐν ἀθῶν θύμα τῶν ἀτυχῶν τοῦ ἀνθρώπινου βίου περιστάσεων, μιᾷ εὐγενῆς ζωῆς ἐν ταύτῃ καὶ νεκρὰ ὑπαρξίς....

Καὶ ἕκτοτε ὁσάκις ἡ συζυγὸς του, ἡ Φρόσω, μετέβαινεν εἰς τὸ κοιμητήριον ἵνα διασκεδάσῃ ὀλίγα εὖσση ἀνθη ἐπὶ τῶν ἐγγὺς ἀλλήλων κειμένων τάφων ἐκείνων, ἔκλινε εὐσεβῶς τὸ γόνυ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐν συντριβῇ καρδίας καὶ μετὰ σπαραγμοῦ ἐπέτρεπεν ἐλευθέρως νὰ ρεῖσῃ τὰ δάκρυά της, αἵτινα ὑπὸ μορῇ μαργαριτῶν ἀπελείποντο ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης, ἣτας ἐκάλυπτε πᾶν ὅ, τι προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ εἶχεν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἦσαν δάκρυα μητρὸς καὶ συζύγου, δάκρυα θερμὰ συντριβῆς καὶ μετανοίας, ραίνοντα ἀφθόνως τοὺς τάφους δύο ἀθῶν ὑπάρξεων, δύο θυμάτων ἀτυχῶν περιστάσεων, αἷς πορσεύεσεν ἡ παλίμβολος καὶ φθονερὰ εἰμαρμένη, τῶν θυμάτων αὐτῆς τῆς Ἰδίας, δάκρυα ἀποτελοῦντα τὸν ἔπαιον εὐγνωμοσύνης φόρον πρὸς ὑπέρβει; ἐκλειψάσας τόσῳ ἀώρως ἔξ αἰτίας αὐτῆς, δάκρυα ἀποτελοῦντα τέλος τὴν ἐξυλέωσιν τοῦ νεανικοῦ τῆς ἐκείνου παραπτώματος!...

IV

Ὑπὸ τοιαύτας, σατανικὰς ὄντως, συνθήκας, ἡ Ζενή, τὸ ἐκ τοῦ ἐνόχου ἐκείνου ἔρωτος τέκνον τῆς Φρόως καὶ ἡ νύμφος θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐν Μουδανίοις ὀπωροπώλου, κατέστη ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας, ἦν ὁ δύστηνος Ἀνδρέας Μπελάρας, ὁ ὑπὸ πάντων θεῖός τῆς νομιζόμενος, διὰ τῶν κόπων καὶ καὶ μόχθων ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀόκνως ἐργαζόμενος εἶχε δυνηθῇ νὰ σχηματίσῃ.

Τρία ἔτη ἀπὸ τῶν θλιβερῶν ἐκείνων γεγονότων, ἅτινα ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν, εἶχον παρέλθῃ.

Ἡ Ζενὴ εἰκοσιτριεὺς περίπου νεῆνις εὕρισκετο εἰς τὸ ἀκροτάτον σημεῖον τῆς νεότητος καὶ καλλονῆς τῆς, αἵτινες προσέδιδον εἰς τὴν μορφὴν τῆς τί τὸ ἀρρήτως ἑλκυστικὸν καὶ περιέβαλλον τὸ σύνολόν τῆς διὰ μεθυσιτικῶν θελητήρων προκαλοῦντων ἅμα καὶ ἐπιβαλλομένων. Οἱ πλούσιοι καὶ κυριότεροι τῆς κόμης τῆς βόστρυχοι ἐπέστεινον ὡς ἀκτινοβολοῦν διάδημα τὸ ὑψηλὸν μέτωπόν τῆς καὶ οἱ γλυκεῖς καὶ μεστοὶ παθητικότητος ὀφθαλμοὶ τῆς, μὲ τὸ ἑλκυστικὸν ἐκεῖνο καὶ δολοφόνον βλέμμα, ἐνεῖχον τὴν χροιάν κυανῆς τινος τοῦ φθινοπώρου νικτός, ἥστινος ἡ φωταυγὴς γλυκύτης μυστηριωδῶς καὶ αὐτανυστήτως ἀπλοῦται ἐπὶ τῆς φύσεως ὅλης.

Μὲ ὑψηλὸν καὶ ραδινὸν ἀνάστημα, ἀγέροχός πως καὶ ψυχρὰ ἀλλ' ἐν ταύτῃ συμπαθὲς καὶ γλυκεῖα ἐφείλκεν ἀμέσως τὰ βλέμματα πάντων πρὸς τὸ νεανικὸν ἐκεῖνο, χροῶδες καὶ ἐνδρῶσον πρόσωπόν τῆς, τὰ αἵμα'χρσα χεῖλη τοῦ ὁποῦν δυσχερῶς διεστέλλοντο εἰς ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ μειδιήματα, ὡς νὰ ἐπέκρυπτον τόσας μυστικοπαθεῖς σκέψεις ἐνὸς ἀπορρήτου ἔρωτος.

Ἡ θεὰ τῆς, ὡς τὴν ἀπεκάλει, ἡ δυστυχεστέρα τῶν γυναικῶν καταστᾶσα ἀπὸ τῆς διττῆς ἐκείνης συμφορᾶς, ἥτις τόσῳ ἀγρίως τὴν

εἶχε πλήξει, διὰ παντός βυθισθεῖσα εἰς πένθος ἄφατον καὶ ἐν στεναγμοῖς καὶ δακρύοις διερχομένη τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τῆς, εἶχεν ἀποσυρθῇ τελείως τῆς κοινωνίας καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ μονώσει διαρκῶς βιοῦσα παρεδίδοτο εἰς πενθίμους ρεμβασμοὺς ἀναπολοῦσα τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας τοῦ βίου τῆς ἡμέρας, αἵτινες ἀνεπιστρέπτει πλέον ἅπαξ διὰ παντός εἶχον παρέλθῃ.

Ἐν τῇ μονώσει καὶ ἐρημίᾳ τῆς ἐκείνης, εἰς ἣν ἐφαίνετο ὅτι διὰ παντός πλέον τὴν εἶχε καταδικάσει ἡ συμφορὰ τῆς, ἐν τῷ πενθίμῳ ἐκείνῳ περιβάλλοντι μέσῳ τοῦ ὁποῦν ἐβίου ἤδη, περιβάλλον ὅπερ ἐδημιούργησαν αὐτῇ αἱ ἀτυχεῖς τοῦ βίου τῆς συνθῆκαι, ἡ τόσῳ δοκιμασθεῖσα αὐτὴ ὑπαρξίς, ἡ τοσοῦτον ἀγρίως τραυθεῖσα εἰς πᾶν ὃ, τι τιμαφέστερον ἐθεώρει καὶ ὡς συζυγος καὶ ὡς μήτηρ, εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται ἐν τῇ ψυχῇ τῆς μίσος τι πρὸς τὴν λοιπὴν κοινωνίαν, ἦν τόσῳ εὐδαίμονα καὶ φαιδρὸν περὶ αὐτὴν ἐθεώρει πάντοτε, μῖσος ὅπερ ὀλίγον καὶ ὀλίγον τρεφόμενον διὰ τῆς μελαγχολίας καὶ τῶν στεναγμῶν τῆς, ἐκυρίευσεν ἐξ ὁλοκλήρου αὐτὴν καταστὰν ἀληθὴς ψύχασίς τῆς.

Καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπόθει πλέον ἢ νὰ ἀποσυρθῇ τῆς κοινωνίας, νὰ φύγῃ μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης τῆς πρωτευούσης, καὶ ἐρημον γωνίαν ἀναζητοῦσα, ὡς τὸ ἔσχατον ἀναχωρητήριόν τῆς, νὰ διέλθῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον τῆς ἐν τῇ μονώσει ἔχουσα ὡς μόνους συντρόφους τῆς ἀθλίας ὑπάρξεώς τῆς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν ὁδυνηρὰν ἐπίγνωσιν τῆς παρουσίας τῆς συμφορᾶς καὶ ἐγκαταλείψεως.

Πλὴν πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ μοναδικοῦ τῆς πλέον τούτου ὀνείρου, ὅπερ ἐμόνως κατέλαβε πᾶσαν σκέψιν τῆς, ὥφειλε πρότερον νὰ νυμφεύσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς, ὡς πάντες ἐθεώρουν αὐτήν, τὴν τόσῳ ἀνεύθυνον δι' ὅσα εἶχον διαδραματισθῇ ἥτις ἔπρεπε νὰ ζήσῃ εὐτυχὴς μακρὰν τῆς μητρὸς τῆς, τὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὁποίας θὰ ἐπεσκίαζον πάντοτε τὰ θέλητρα τῆς εὐδαίμονος νεότητός τῆς καὶ θὰ τῇ καθίστων τὸν τόσῳ ἀνέφελον πρὸ αὐτῆς διανοιγόμενον βίον τῆς ἀνθούσης ὑπάρξεώς τῆς σύννου καὶ κατηγῇ, μονότονον, ἀνιαρὸν.

Ἡ ἡλικία τῆς ἐνῆς ἄλλως τε ἐπέβαλλεν εἰς αὐτήν, ὅπως θέτωσα κατὰ μέρος πᾶσαν ἑτέραν μέριμναν καὶ πάντα μύχιον πόθον τῆς μεριμνήσῃ πρὸ παντός ἄλλου τῆς ἀποκαταστάσεώς τῆς, ἀποκαταστάσεως ἐξ ἧς θὰ ἐξηρτάτο καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς ζωῆς τῆς ὁλο-

κλήρου. Καὶ ἡ φιλόστοργος μήτηρ, καταπνίγουσα τὸς μεμνημοσύνης τῆς ἀλγούσης ψυχῆς της, λησμονοῦσα τὰς θλίβεράς της σκέψεις καὶ ἀγογγύτως φέρουσα τὴν ὁδύνην, ἦν ἡσθάνετο ἀναγκαζομένη νὰ εὐρίσκηται μέσφ τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων καὶ τῆς θορυβώδους ἐκδηλώσεως τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἐπεληφθῇ μετὰ τοῦ μεζονος ἐνδιαφέροντος τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ἤδη ἀπετέλει τὸν μόνον τοῦ βίου της προορισμόν.

Πλὴν διὰ νεάνιδα τοσοῦτον περικαλλῆ καὶ ἀξιέραστον ἐν πᾶσι, μέλλουσιν δὲ νὰ κομίσῃ εἰς τὸν μελλόντοφόν της καὶ ἰοσαύτην φερνήν, ἡ εὐρεσις τοῦ ἐπιδόξου γαμβροῦ δὲν ἦτο τόσφ δυσχερής. Καὶ προτοῦ παρελθῶσι μῆνές τινες, ὁ εὐτυχῆς ἰνηστήρ εἶχεν εὐρεθῇ.

Ὁ Μικὲς Βῆτα παρᾶς, υἱὸς στρατιωτικοῦ ἱατροῦ μεγάλας ὑπηρεσίας παρασχόντος εἰς τὸ κράτος, καὶ ἐκ μητρὸς συνδεόμενος μετὰ τὰς ἀριστοκρατικωτέρας οἰκογενείας τῆς πρωτευούσης, ἀποπερατώνσας τὰς περὶ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας σπουδὰς του ἐν τινι πανεπιστημίῳ τῆς Δύσεως, εἶχεν ἐπιδοθῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του εἰς μεγάλας χρηματιστικὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες τῷ ἀπέφερον μεγάλα κέρδη.

Πλὴν ἡ θέσις, ἦν τὸ ἀριστοκρατικὸν ὄνομα, ὅπερ ἔφερε τῷ ἐπιβαλεν ἀναποδράστως νὰ τηρῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὁ ἐκδεδιητημένος καὶ ἄσωτος ἐν μέρει βίος, ὃν διῆγε, τὸν ἠνάγκαζον νὰ ὑποβάλληται εἰς μεγάλας χρηματικὰς θυσίας, οὕτως ὥστε τὰ ἔσοδά του μόλις ἠδύναντο νὰ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς δαπάνας, αἱ ἀπῆτον αἱ συνθῆκαι τοῦ βίου του καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν πολυδαπάνων καὶ ἐκκεντρικῶν ἐπιθυμιῶν του.

Ἀεῖπατε εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν ἐπιτυχῆς συνοικέσιον, ὅπερ μόνον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνυψώσῃ τὸ οἰκονομικὸν του ἐπίπεδον καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν πραγμάτων τῶν μεγαλεπήβολων σκέψεών του, αἱ δὲ διὰ τὸ μέλλον ἔτρεφεν.

Τὸν γάμον ἠννόει ὡς τὴν ἐπικερδεστέραν ἐπιχείρησιν τοῦ βίου του καὶ ὡς ἀληθὲς προικοθήρας ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτοῦ ἡ πολύμενος νύμφη, ἥτις θὰ ἀνταπεκρίνετο σχετικῶς ἂν οὐχὶ ἀπολύτως πρὸς τὰ ἰδεώδη του. Παρ' αὐτῆς δὲν ἀπῆται οὐδὲν ἕτερον ἢ μόνον χρήμα! Χρήμα ἄφθονον, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο τὸ μὲν νὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῆς δράσεώς του, τὸ δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπαύστως νὰ διᾶγῃ τὸν βίον ἐκαῖνον τοῦ μεγάλου κόσμου, τὸν βίον τῶν ἀκτινοβολουσῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν θορυβωδῶν ἐορτῶν, ὃν παιδιόθεν εἶχεν ἐθισθῇ νὰ διᾶγῃ.

Μετὰ τῆς συζύγου του θὰ συνυπέγραφε κάτωθι συμβολαίου, δι' οὗ θὰ συνήπτετο μεταξὺ αὐτῶν ἑταιρεία ἐκάστου τῶν συμβαλλομένων μερῶν καταβάλλοντος τὸ κεφάλαιόν του: ἐκεῖνος ὄνομα ἀριστοκρατικόν, ὑψηλὸν τίτλον καὶ κοινωνικὴν θέσιν ἐπίφθονον· ἐκείνη δὲ χρυσίον καὶ μόνον χρυσίον, δι' οὗ θὰ ἐξασφαλίζετο τὸ οἰκονομικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως μέρος.

Αὐτὸς ἀπὸ τινος ἦτο ὁ μόνος τοῦ βίου του σκοπὸς καὶ τρὸς πραγμάτων αὐτοῦ ἦτο διατεθειμένος νὰ ὑποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν, νὰ μετέλθῃ πάντα τὰ μέσα. Προσῆγγιζεν ὅμως εἰς τὸ τεσσαρκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος καὶ ἡ ἐπίδοξος νύμφη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνευρεθῇ.

Ἄλλ' ἡ ἀγαθὴ του τύχη τῷ ἐπεφύλασσε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μοναδικοῦ του αὐτοῦ ὄνειρου ὑπὸ τὰς εὐνοϊκωτέρας συνθήκας. Καὶ περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης καὶ μόνος ἐπέισθη, ὅτε τὸ πρῶτον ἤδη κατὰ τινὰ χοροεσπερίδα συνήντησε τὴν ἀνεψιὴν τῆς κυρίας Μπελάρα, τὴν πολυθέλητρον καὶ πολύμερον δεσποσύνην Ζενῇ.

Ἡ νεότης, τὸ κάλλος, ἡ ἐλευθεριότης περὶ τὸ συνδιαλέγεσθαι καὶ ἡ ἀόριστος περὶ τὸ ἐράσιμον αὐτὸ σύνολον διανοητικῶς ἐκτετατωμένη μυστηριωδῶς γλυκύτης εὐκυσσαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχὴν τοῦ μεσήλικος εὐγενοῦς. Ὡς δὲ ἐκ περιεργείας κατ' ἀρχάς, ἐξ ἐνδιαφέροντος κατόπιν, ζητήσας πληροφορίας περὶ τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἥτις ὡς καλὴς εὐθυσμός βλαστάνων αἰφνιδίως μέσφ πλουσίου ἀνθρώπου, τότε τὸ πρῶτον ἐποίησε τὴν ἱμφάνισίν της εἰς τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν, ἐπληροφορήθη λεπτομερῶς τὰ κατ' αὐτήν, ἐνόμισεν, ὅτι ὁ ἀπ' οὗς θαυμασμός, ὃν καθ' ἑαυτὸν τὴν πρώτην στιγμὴν ἐξεδήλωσεν ὡς ἀπλὸν φόρον ἀπειλούμενον εἰς τὴν νεότητα καὶ τὸ κάλλος, μετετρέπη εἰς βιθύτερόν τι πρὸς αὐτὴν αἶσθημα, λεληθότως πλέον ἀνταξιοπυρούμενον εἰς τὸς ἑαυτοῦ ἀπασχῆς εἰδυλῆς ἐρωτοῦ, λαμβάνοντος ἴσως τότε ὑλαρξίν ἐν τῇ ἐρρυτιδωμένῃ πως καρδίᾳ του, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γλυκείας ἐλπίδος, ἥτις εὐθύς ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ στρογγύλου ἐκείνου ἀριθμοῦ τῆς φερνῆς. ἦν ἡ λευχείμων αἰτῇ ὡς χρυσάλλις νεάνις ὁπσθέν της μειδιῶσα καὶ εὐτυχῆς ἔσurreν.

Καὶ βαθμηδὸν κατορθώσας νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἐν τῷ φιλομειδίᾳ αὐτῷ προσώπῳ ἀνέερε τὴν ἀπὸ τοσαύτου ὄνειροπολουμένην σίντροφον τοῦ βίου του, προσεπάθησεν ἕκτοτε παντὶ τρόπῳ νὰ ἐφελ-

κύση τὴν προσοχὴν τῆς. Καὶ τοῦτο δὲν τῷ ἀπέβη δυσχερές, διότι ἡ κουφότης καὶ ἡ ματαιοδοξία τῆς Ζενῆς ἐνεργῶς ἡμιλλῶντο μὲ τὴν ἀπεριόριστον πρὸς τὰς ἐπιδειξεις κλίσιν καὶ τὴν ὀργιῶδες καὶ τυφλὸν πάθος πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐφελκύει τὰ βλέμματα τοῦ πολλοῦ κόσμου, πρὸς πᾶν ὅ,τι προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν τῶν κοινῶν θνητῶν, ὅ,τι ἐπιβάλλεται, γοητεύει.

Ἡ κοινωνικὴ ὑπόστασις τοῦ Βῆτα πασᾶ, ὁ εὐηχος ἐκεῖνος τῆς εὐγενείας τίτλος του, οἱ εὐρεῖς συγγενικοὶ δεσμοὶ του καὶ αἱ μεγάλαι σχέσεις του εἰς τὰς κοινωνικὰς ἐκεῖνας σφαῖρας, πρὸς αἷς ἀείποτε ἀπέβλεπεν ἡ νεαρὰ φιλόδοξος καὶ αἰτίνες πλεονέκτου πανιὸς ἄλλου ἐκ λάκευον τὴν κενοδοξίαν τῆς καὶ ἐξυπηρετοῦν τελείως τὰ ὄνειρά τῆς. αὐτὰ καὶ μόνον ἐφαίνοντο ἱκανὰ νὰ ἐπιστέψωσι θαυμασίως διὰ τῆς γλυκυτέρας πραγματικότητος τὰς τόσας ἐλπίδας, αἰτίνες οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἶχον παύσει βαυκαλῶσαι νηδύμως τὴν νεότητά τῆς ἅπασαν.

Τοιούτων ὅθεν σκέψεων ἐμπορουμένης τῆς Ζενῆς, ἐὰν ἐκεῖνος ἀπέβλεπεν εἰς τὸν μετ' αὐτῆς γάμον του ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἐξυπηρετοῦντο ἱκανῶς αἱ σκέψεις του, ἐκεῖνη ἰδιοποιήθη πολὺ ταχύτερον τὴν σκέψιν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ συνοικεσίου τούτου οὔσα ἐκ τῶν προτέρων βεβαία, ὅτι μόνον δι' αὐτοῦ θὰ ἀνυψοῖτο εἰς τὰς κοινωνικὰς ἐκεῖνας σφαῖρας, αἱ, μάτην μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπόμεναι καὶ θὰ ἐπραγματοποιούντο πλήρως τὰ νεανικά τῆς ὄνειρα.

Αἱ ἀπὸ τοσούτων ἀντιθέτων σημείων ὁρμώμεναι σκέψεις τῶν συννητήθησαν ταχύτερον ἢ ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχον δυνηθῇ νὰ συναντηθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ κοινοῦ αὐτῶν πόθου ἐφάνη, ὅτι μοιραίως πλέον ὤθει πρὸς ἀλλήλας τὰς τοσοῦτον ἀπὸ χαρακτῆρος ἀνομοίας αὐτὰς ὑπάρξεις.

Ὅλγαι τυπικαὶ λέξεις ἀνταλλαγεῖσαι κατὰ τὴν ἀμοιβαίως ἐπιδοχθεῖσαν καὶ παρασκευασθεῖσαν σύστασιν, βραχεῖαι τινες συνδιαλέξεις λάθρα διαμειφθεῖσαι κατὰ τινὰ ἐσπερίδα ἐπὶ τοῦ ἔξωστου ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς παραμονῆς ἐπ' ὀλίγον ἐκτὸς τῆς πνιγνῆς τῆς αἰθούσης ἀτμοσφαιράς ἢ ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης τοῦ κυλικίου, μέχρις τῆς ὁποίας εὐγενὴς προσφορὰ τοὺς εἶχεν ὀδηγήσει, κατόπιν δὲ καὶ τινες κατὰ μόνας τυχαῖαι βεβαίως, πλὴν πραγματικῶς ἐκατέρωθεν παρασκευασθεῖσαι, συνεντευξέας κατὰ τινὰ ὁδὸν ἢ εἰς τινὰς τῶν κήπων οκνηροὺς διαδρόμους ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσιν ἀμφοτέρους

περὶ τοῦ ὁλοσχεροῦς συνταυτισμοῦ τῶν ἰδεῶν τῶν καὶ ἐντεῦθεν περὶ τῆς ἀρμονικῆς συμβιώσεώς των, οὕτως ὥστε οὐδεμίαν ἐναπέμεινεν εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀπυλίου εὐδαιμονίας των.

Ἡ πρότασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Βῆτα πασᾶ καί, ὥς ἦν ἐπόμενον, ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ζενῆς, τῆς φαινομενικῶς θείας αὐτῆς τὸ παντάπασι μὴ ἐναντιωθείσης, ὥς οὐδὲν ἐν τῇ ἀγαθότητι καὶ ἀφελείᾳ τῆς δυναμένης νὰ ὑποπτευθῇ καὶ μόνον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ζενῆς ἀπορίλεπούσης.

Ἡ προξ, ἦν ἡ Ζενὴ ἐκόμιζε τῷ μελλονύμφῳ τῆς ἀνήχετο εἰς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιγῶν πλὴν πλέον ἢ βέβαιον ἦτο, ὅτι καὶ ἅπασα ἡ περιουσία τῆς θείας, ἀνερχομένη εἰς ἴσον καὶ πλέον τῆς διδομένης προικὸς ποσόν, θὰ περιήχετο ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν εὐτυχῇ σὺζυγον. Ἡ ἐπιχείρησις ὅθεν, ἦν ἀνελάμβανεν ὁ τραπεζίτης, δὲν ἦτο εὐκαταφρόνητος καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη προσιωνίζοντο ἀφθίνα.

Οἱ γάμοι τῶν ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς ἐν τινὶ αἰθούσῃ τοῦ μεγαλειτέρου ξενοδοχείου τῆς πρωτευούσης, ἐνθα ἐπὶ τῷ χαρισμένῳ γεγονότι εἶχε συγκεντρωθῇ ἡ ἐκλεκτοτέρα κοινωνία, μεθ' ἧς στενοὶ συγγενεῖς δεσμοὶ ἢ οἰκογενειακαὶ σχέσεις συνέδεον τὸν νυμφίον.

Ὁ ἀριστοκρατικὸς οὗτος γάμος ἀπετέλεσε γεγονὸς εἰς τὰς σφαῖρας τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, τόσον διὰ τὸν πλ. ὅσον τῶν προσφερόμενων εἰς τοὺς νεονύμφους δώρων, ὅσον καὶ διὰ τὴν πανθομολογούμενην κομψότητα καὶ αἰγλήσαν καλλονὴν τῆς νεαρᾶς νύμφης. Ἡ φιλαντία καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς τῆς κενοδοξοῦ νεάνιδος ἐκολακεύθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅσον οὐδέποτε καὶ διέβη τὸν οὐδὸν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου μὲ τὴν καρδίαν πλημμυροῦσαν ἀρρήτου εὐδαιμονίας, τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, ἣτις ὑπερχελεῖ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπὶ τῇ πραγματικῇ ὄψει ὁνείρων μας, ἀπὸ μακροῦ χρόνου λικνισάντων ὁλόκληρον περίοδον τοῦ βίου ἡμῶν, τὴν μᾶλλον ἐπιτερεπὴ καὶ ἀμέριμνον αὐτοῦ περίοδον, τὴν νεότητά μας ὅλην....

Οἱ πρῶτοι μετὰ τὸν γάμον μῆνες, μῆνες ἀτελευτήτων ἐκστάσεων, διαρκοῦς μέθης, ἐγωϊσμοῦ καὶ ὀλβιότητος ἐν ταῦτῳ, διέτρευσαν ἡρόμα μέσῳ τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος, ἕκαστον σημεῖον τοῦ ὁποίου ἀκτινοβολοῦν ἐμελπεν ἡδέως εἰς τὸ οὐς καὶ τὴν καρδίαν τῶν νεονύμφων, οἷτινες διέκρινον ἀπανταχοῦ περὶ αὐτῶν μειδιάματα, ἄνθη καὶ ἥλιον.

Τὸ γλυκὺ ἐκείνο ἐρύθημα, ὅπερ ἐπὶ τῶν παρειῶν της δι-
σκέδαζε· ἐν βλέμμα τοῦ συζύγου της ἢ εἰς αὐτοῦ λόγος, αἱ θερ-
μαὶ τῶν ἐκάστην στιγμήν περιπνύσεις, οἱ ἀντασπασμοὶ τῶν, ἢ σιγῇ
ἐκείνη καὶ τὰ λαθραῖα βλέμματα, τὰ εὐγλωττότερα χιλίων λέξεων ...
πάντα ταῦτα εἶχον δυνηθῇ νὰ τήξωσι πρὸς στιγμήν τὸν πάγον, ὃν
ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς πρὸς τὸν σύζυγόν της πράγματι ἔκρεφεν ἢ ὑπέ-
ροστος νεῖανις καὶ νὰ περιβάλλωσι διὰ φαινομενικῆς λήθης τὴν ἀδια-
φορίαν ἐκείνην, μεθ' ἧς ἀπὸ σκοποῦ πλέον συνῆψε τὸν γάμον
αὐτόν.

Ἄλλ' ὅτε, μετὰ ἐν περίπου ἔτος, ἐκ τῆς ἐνώσεως ἐκείνης ἐγεν-
νήθη ἐν θυγάτριον, τότε—παράδοξον πρᾶγμα—ἀντὶ ἔτι μᾶλλον ἢ
μηιρότης αὐτῆς νὰ τὴν προσεγγίσῃ εἰς τὸν πατέρα τοῦ τέκνου της,
τοσοῦτον ἐπύχρανε πᾶν τυχόν ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐναπομένον πρὸς
αὐτὸν αἶσθημα καὶ ἀνεδείχθη ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ ἱταμότητι ἢ πρό-
τερον φύσις τῆς ἐπηρεμένης, ἀπλήστου καὶ κενοδόξου γυναικός.

Ἡ θεία της ἐπὶ πλέον, μετὰ τὴν γέννησιν τῆς πράγματι ἐγγο-
νῆς της, σπεύδουσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν μόνην ἀπὸ τινος ἐπιθυμίαν
της τοῦ νὰ ἀποσυρθῇ δῆλονότι τοῦ κόσμου, ἐγκατέλειπε τὴν πρω-
τεύουσαν ὀφιστικῶς πλέον καὶ διὰ παντός ἐγκαταστᾶσα ἐν μεμακρυ-
σμένῳ προαστείῳ, ἐνθα ἐν μικρῷ οἰκίσκῳ, μακρὰν τῶν ἄλλων τοῦ
χωρίου οἰκιῶν, μακρὰν παντός θαυροῦ καὶ τῆς τύρης, διήρχετο
τὰς ἡμέρας της πενθίμως ἀναπολοῦσα τὸ παρεῖθόν καὶ θρηνοῦσα
μέσῳ τοῦ σάλου, ὃν παρήγον τὰ ἐπὶ τῶν σκληρῶν βράχων μετὰ
μανίας σπώμενα ἀφροστεφῇ τοῦ Βοσπόρου κύματα, τὸ οἰκτρὸν τέλος
τοῦ πτωχοῦ τοῦ βίου τη, εἰδυλλίον, λαβόντος ὑπαρξιν ἐκ τόσοφ θερ-
μῶν καὶ ἀδόλων βλεμμάτων καὶ οἰκτρῶς τερματισθέντος ἐν λυθρῷ
αἵματος....

Ἡ ἀναχώρησις τῆς θείας της παρήγαγε μείζονα ἔτι εὐκαιρίαν
εἰς τὴν Ζηνῇ, νὰ ριφθῇ ἀχαλίνωτος πλέον εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ
βίου ἐκείνου, ὃν ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε ποθῆσαι ἀείποτε καὶ ὅστις τόσοφ
ρόδινος διηνοίγετο ἤδη πρὸ αὐτῆς, χάρις εἰς τὸ ὄνομα, ὅπερ ἀπὸ τι-
νος ἔφερεν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ σύζυγός της, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πρώτων
ἐκείνων ἀπὸ τοῦ γάμου τῶν μηνῶν, μετὰ τὴν ἀνάνηψίν του ἐκ τῆς μέ-
θης ἐκείνης, ἐν ᾗ διαρκῶς ἐκράτουν τὸν ἐκδεδιγμένον καὶ ἄσωτον
αὐτὸν μεσήλικα τὸ μεθυστικὰ καὶ παρθένα θέλγητρα τοῦ σφριγῶντος

ἐκείνου σώματος τῆς νεαρᾶς του συζύγου, ἀνεμνήσθη αὐτῆς τοῦ σκοποῦ
τοῦ γάμου του καὶ ἤρξατο ἔκτοτε κατὰ γράμμα ἐφαρμόζων τὸ πρό-
γραμμα τοῦ παρελθόντος του.

Καὶ ἔκτοτε οἱ δύο σύζυγοι καίτοι βιοῦντες ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ,
ἁρμονίαν ἦν οὐδὲν οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ, παρέμενον ὁμῶς
κατὰ βάθος ξῖνοι καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πᾶν ἄλλο μὴ ἀφορῶν τὰ συμ-
φέροντά των, τὰς ἐπὶ τὸ αὐτὸ σινενωθείσας φιλοδοξίας των καὶ
τὰς ἀμοιβαίας πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ψυχαγωγίαν ἀκατασχέτους ἐπιθυ-
μίας των.

Ἡ Ζενῇ, οὐδέποτε προέβαινεν οὐδὲ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν
διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ προφανῶς ἀκαλίστου καὶ σκανδαλώδους πω-
βίου, ὃν καὶ μετὰ τὸν γάμον αὐτοῦ ἐξηκολοῦθει νὰ διάγῃ ὁ σύζυγός
της. Ἡρκεῖτο εἰς τὴν αἴγλην, δι' ἧς περιβάλλεν αὐτὴν τὸ ὄνομα,
τὸ ὅποιον ἐκεῖνος τῇ εἶχε προσφέρει.

Ὁ Μικὲς ἐξ ἄλλου, προσεποιεῖτο, ὅτι οὐδέποτε παρετήρει ἐμμό-
νους τινὰς ἐρωτοτροπίας, ὧν ἡ σύζυγός του ἐγένετο ἐνίοτε ἀντικείμε-
νον οὐδὲ ἀνησυχίᾳ ὅπως ἀνέυρῃ τὰς πηγὰς τῆς ὑπερμέτρου πολυτε-
λείας της καὶ τῶν μέσων εἰς τὰ ὅποια δυνατόν νὰ προσέτρεχε πρὸς
ικανοποίησιν τῶν φαντασιοπληξιῶν της, αἵτινες ἐνίοτε ἐξικνούντο εἰς
παραφροσύνην. Καὶ ἐκεῖνος ἤρκετο εἰς τὸ χρυσίον, ὅπερ ἐκείνη τῷ
προσεκόμισεν.

Ἐκεῖνος ἐπεδόθη ἤδη εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, συνάψας ἐται-
ρείας μετὰ πολλῶν σημαινόντων προσώπων καὶ ξένων κεφαλαιούχων
πρὸς κατασκευὴν μεγάλων ἔργων ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ὧν τὰ προ-
νόμια ραδίως τῷ παρεχωροῦντο, χάρις εἰς τὸ ὄνομά του καὶ τὸ
ἀφθόνως μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀπολυταρχίας μεσιτεῖον πάντοτε
χρυσίον του.

Δὲν παρέμενε πλησίον τῆς συζύγου τοῦ ἢ ὥρις μόνον τινὲς κατ'
ὄλην τὴν ἡμέραν, ἵνα ἐξέλθῃ αὐτῆς μόλις ἢ νύξ ἐπύχετο, ὅπως ἐπι-
δοθῇ εἰς τὰς ἀπολαύσεις, εἰς αἷς παιδιῶθεν εἰθισμένος ἦτο νὰ διέρχεται
τὰς νικτερινὰς του ὥρας. Ὅτε δὲ πόλιν ἀμφότεροι ἐδείκνουν ἔκτος
τῆς οἰκίας των, ὠδήγει τὴν σύζυγόν του μέχρι τῆς θύρας αὐτῆς καὶ
ἐκεῖνος ἀπύχεται ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ «φέρῃ ἕνα γῦρον εἰς τὴν λέ-
σχην διὰ νὰ συναντήσῃ πρόσωπά τινα σχετικῶς μὲ τὰς ὑποθέ-
σεις του».

Ἐκείνη ἤσχαλλε κατ' ἀρχὴς διὰ τὸν βίον τοῦ συζύγου της καὶ τὴν προφανῆ πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορίαν του. Ἐνησχολεῖτο τότε μὲ τὴν διευθέτησιν τῶν πολυτελῶν ἐσθῆτων της, τῶν βιρυτίμων ταιγιῶν καὶ τριχάλτων της, διεσκέδαζεν ἔξετάζουσα ἐπὶ μακρὸν τὰς συρτοθήκας τοῦ ἑομαρίου της, τὰς αἰθούσας καὶ θαλάμους της, προβαίνουσα εἰς ἀτελευτήτους ἀγορὰς ἀντικειμένων τοσοῦτον καλακειόντων τὴν ματαιοδοξίαν της οὐδόλως μεταβληθείσης διὰ τοῦ γάμου κενονοδόξου νεάνιδος.

Ἐθεώρει κατόπιν τὰς πλουσίας καὶ πλήρεις βιρυτίμων κοσμημάτων ἀδαμαντοθήκας της καὶ ἔξαγουσα τοὺς λιθοκολλήτους δακτυλίους, τὰ ἐνώτια τὰ κατὰφορτα πολυτίμων λίθων, τὰ περιδέρατα, τὰ ψέλια της μετέτρεπεν αὐτὰ εἰς τὸ φῶς μεταξὺ τῶν ἀπαλῶν της δακτύλων ἢ κοσμοῦσα τὸν περιλευκὸν τράχηλόν της καὶ τοὺς ἄβρους της βραχιόνας κατωπιρρίζου περιπόρφυρος καὶ ἀκτινοβόλος κατὰ μέτωπον, κατὰ κρόταφιν ἀποθαυμάζουσα φιλάρεσκως τοὺς παγγύμνους της ὤμους, τοὺς πλαστικούς της βραχιόνας καὶ τὰς μικκύλας της χεῖρας....

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἐνασχολήσεις αὗται ἤρχισαν μετ' ὀλίγον νὰ τὴν ἀνιῶσιν. Ἡ Ζενὴ ἐβδελύσσετο τὴν μόνωσιν, ἐπεθύμει νὰ αἰσθάνηται περὶ αὐτὴν θόρυβον, κίνησιν, ζωηρότητα, νὰ μετέχη τοῦ θορύβου τούτου, νὰ ἀπολαμβάνῃ κρυφίως τῶν πλήρων θαυμασμοῦ πρὸς αὐτὴν ἀνυψουμένων βλέμμάτων καὶ νὰ μεθύεται ἐκ τοῦ περὶ αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῇ διαβάσει της διεγειρομένου ψιθύρου. Ἡ σιγὴ καὶ μόνωσις τὴν ἐτρόμαζον, τὴν ἀπηγοήτευον.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποτολμῶσα, λαμβάνουσα πλείοντον θάρρος ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς πρὸς αὐτὴν διαγωγῆς τοῦ συζύγου της, ἤρχισε νὰ ἔξερχεται καθ' ἑκάστην, νὰ καταναλίσκη τὸ πλείστον τῆς ἡμέρας εἰς ἐπισκέψεις καὶ νὰ διέρχεται τὰς νύκτας εἰς χοροεσπερίδας, εἰς τὰ θέατρα, εἰς κοσμικὰς παντοειδεῖς συγκεντρώσεις.

Ἀληθῆς πλέον αὐτὴ ἀριστοκρατικὸν οἰκοδέσποινα κατώρθωσεν ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι νὰ καταστήσῃ τὰς πολυτελεῖς τοῦ μεγάρου της αἰθούσας κομψὸν κέντρον, ἐν ᾧ συνεκεντροῦντο ἑκάστοτε τὸ ἀνθος τῆς διεθνούς τῆς πρωτευούσης κοινωνίας καὶ τότε ἐκεῖ ὡς ἐν μυθικῷ ἄνθρωπῳ, κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας, μέσῳ ὀμιγύρεως θελητικῆς καὶ χαριέστερης ὅσῳ ἦτο ποτε δυνατόν τις νὰ φαν-

τασθῇ, ὑπὸ τὸ γλυκὺ τῶν θερμαστρῶν θάλπος, τὸ ἄπλετον τῶν λαμπτήρων φῶς καὶ τὴν ἡδυπαθῆ ἀπόλαυσιν τοῦ Σινικοῦ τείλου, διεσκέδαζοντο μεθυστικῶς τὰ ἀρώματα τῆς Ἰαπωνίας καὶ ἀντήχουν ἰδανικῶς οἱ τικεροὶ σιόννοι τῆς μουσικῆς τοῦ Ρουβινιστοῦ καὶ τοῦ Λιστ συμφυρόμενοι μυστηριωδῶς μὲ τοὺς ψιθύρους τῆς θωπευτικῆς τοῦ Λαμαρτίνου γλώσσης...

Τί πρὸς τὴν τρισολβίαν καὶ ἀφρόντιδα ἐκείνην ὀμήγουριν, εἰς τὴν ἔσω τὸ δριμὺ ψῆχος τῶν χειμερινῶν νυκτῶν ἐπήγγυε τὰς ὄχθας τῶν μικρῶν ρυάκων καὶ ἡ χιών ἐκάλυπτε τοὺς περὶ τὸν Βόσπορον λόφους καὶ τὰς ἐκτάσεις!... Ἐκεῖ ὑπὸ τὰ βαρέα καὶ ἀμαυρῶν χροῶν παραπετάσματα τοῦ ρυθμοῦ τῆς Ἀναγεννήσεως, τὰ παράδοξόν τινα συνδυασμὸν ἀποτελοῦντα μέσῳ τῶν κύκλῳ προβαλλόντων ἀριστοτέχνημάτων τῆς χώρας τοῦ Σάχου, ἦνθουν ἤδη τὰ εὐωδέστερα καὶ μᾶλλον καλλίσφύλλα τῶν Τροπικῶν ἀνθῆ καὶ ἀπὸ τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ ἐπιχρύσων δοχείων τῆς Βοημίας διεσκέδαζοντο τὰ μεθυστικώτερα τῶν ἀρωμάτων....

Πλήρης μεταβολή, ἡ τοσοῦτον ποθουμένη ἄλλως τε, ἐπῆλθεν εἰς τὸν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης βίον τῆς Ζενῆς, ἣν μετοβαλὴν μετ' εἰλικρινοῦς θλίψεως καὶ ἀληθοῦς ψυχικοῦ ἄλγους, ἐσημείωσεν ἡ μοναζουσα μήτηρ της, ὅτε μετὰ τινα ἔτη ἐγκαταλείψασα πρὸς στιγμὴν τὸ ἐρημητήριόν της, ἀπεφάσισε νὰ παραμείνῃ μὴνὰς τινας πλησίον τῆς ὑπὸ πάντων ἀνεψιάς της θεωρουμένης.

Ἡ Ζενὴ μεγάλως ἡνίχαριστήθη ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ τῆς ἀγαθῆς της θείας, ἣτις καταβεβλημένη καὶ λευκόθριξ ἤδη ἐφαίνετο ἐν τῇ μεταξὺ ὡς γηράσασα κατὰ πολλὰ ἔτη. Εὐθύς ὡς ἐγκατίστησε αὐτὴν εἰς ἰδιαιτέρον διαμέρισμα τοῦ πολυτελοῦς τῶν μεγάρου, τῇ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀπαγάγῃ εἰς τὴν πολυτέλγητρον ἐκείνην ζωὴν τῆς πρωτευούσης, ἣν τόσῳ ὀλίγον εἶχε γ' ὠρίσει καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας τόσῳ σκληρῶς εἶχεν ἀποχωρισθῇ.

Ἡ θεία της ἐνδίδουσα εἰς τὰς ἡμιμόνους παρακλήσεις αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της, ἀφείθη νὰ παρασυρθῇ ὀλίγον εἰς τὴν κοσμικὴν δίνην τῶν αἰθουσῶν μὴ ἀκολουθοῦσα ὁμῶς ἀπανταχοῦ τὴν Ζενὴ, καθ' ὅσον, ὡς λίαν διακριτικὴ καὶ ἐμπειρὸς γυνή, καλῶς κατένόει, ὅτι μία γυνὴ μὲ πᾶνλευκὸν πλέον κόμην εἶναι ἡνιγκασμένη νὰ τηρῇ μεγάλην ἐπιφυλακτικότητά εὐρισκομένη μέσῳ κύκλου παιδρῶν καὶ εὐθύμῳ νεαρῶν ἐπαρξέων.

Ἡ ἀφελὴς κυρία Μπελάρα ἀναμνηστικὴ τοῦ βίου, ὃν ποτε εἶχε διάγῃ μετὰ τοῦ ἀτυχοῦς της συζύγου, μεγάλως κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη πρὸ τῶν ἀριστοκρατικῶν συνηθειῶν τῶν ἀνεψιῶν της καὶ τῶν μεικρῶν αὐτῶν τυπικῶν ὅλως συζυγικῶν σχέσεων, εἰς ἃς οἱ πεπειραμένοι ὀφθαλμοὶ της διέκριναν καὶ ποιὰν τινα ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν. Πλὴν παρατηροῦσα τὴν ἐν γένει ἐν τῷ οἴκῳ βασιλεύουσαν ἁρμονίαν καὶ δὴ τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἐν ταῖς συνηθείαις ταύταις ἐδείκνυνεν ἡ ἀνεψιά της, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς ὑποψίας της.

Οὕτω εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ συζύγου της ἡ Ζενὴ παρέθετε δεῖπνον, ὡς ἄλλως τε κατ' ἔτος τοῦτο ἀνελλιπῶς ἐγίνετο.

Ἡ Ζενὴ, ὡς οἰκοδόποινα, εἶχε πᾶσαν τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἀπευθύνῃ προσκλήσεις καὶ κατὰ βιάθος γνωρίζουσα ἤδη τὴν πρωτεύουσαν ἐγνώριζε καλῶς τοὺς ὀφείλε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ποίας συναντήσεις ἔπρεπε νὰ ἀποφύγῃ. Οἱ μικροὶ αὐτοὶ ὑπολογισμοὶ τὴν ἐγοήτευον καὶ ὄντως ἀπεδείκνυνεν εἰς αὐτοὺς ποιὰν τινα μαντικὴν δύναμιν.

Πάντες ὁμολόγουν, ὅτι ἐγίγνωσκε νὰ παρασκευάζῃ θαυμασίας φιλικὰς συναντήσεις καὶ νὰ προφυλάττῃ τοὺς κεκλημένους της ἀπὸ δυσσεβειῶν τοιούτων. Ὄφειλε πρὸς τοῦτο ὁμῶς νὰ ἦναι πάντοτε ἐν γνώσει πᾶσων τῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις διαμειβομένων φιλικῶν καὶ ἐκείνη τὰς ἐγνώριζε πᾶσας ἀκριβῶς μὴ προβαίνουσα ὡς ἐκ τούτου εἰς ἀσυνεσίαν τινά. Οὕτω αἱ διάφοροι τοῦ οἴκου της ἐορταὶ ἀπετίλουν πάντοτε ἐπαγωγοὺς συναντήσεις, καθ' ἃς ἕκαστος εὐρίσκειτο ἐν ἀσφαλείᾳ, βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὄν, ὅτι θὰ συνήντα κατ' αὐτὰς προσφύγῃ τινα γνωριμίαν καὶ ὅτι δὲν θὰ διέτρεχε τινὲν κίνδυνον νὰ εὐρεθῇ ὅλως ἀπροσδοκῆτως πρὸ δυσσεβοῦς δι' αὐτὸν παρουσίας τινός.

— Θὰ ἴδῃς θεία, ... θὰ διασκεδάσωμεν πολὺ... καὶ ἡ Ζενὴ τρυφερῶς ἀσπασθεῖσα αὐτὴν εἰς ἀμφοτέρους τὰς παρειάς, μόλις ἀπαλλαγείσα τῶν περιποιήσεων τῆς ἰδιαίτης θαλαμηπόλου της, ἀξιολάτρευτος ἐν τῇ ἰαπωνικῇ της πρωίνῃ ἐσθῆτι, τῇ πεποικιλμένῃ διὰ βαρυτίμων τριχάπτων, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ μικρὸν καὶ περίκοιτον γραφεῖόν της, ἐφ' οὗ εἶχεν ἀρχίσει ἤδη νὰ γράφῃ ὀνόματά τινα.

Ἡ κυρία Μπελάρα εὗρισκε τὴν ἀνεψιάν της ἢ μᾶλλον τὴν ἰδίαν της θυγατέρα, ἐρασμίαν ὅσον οὐδέποτε ἀπεθαίμαζε τὴν διαυγῆ χοροῖαν της, τὸ ἔνδρυσον τῆς μορφῆς μιᾶς καθ' ὅλα εὐδαίμονος γυναικός,

τὸ εὐκαμπτον τοῦ σφριγῶντος σώματός της, ἔλευθέρου ἐν τῷ ἀπαλῷ ὑφάσματι καὶ ἰδίᾳ τὴν ἀκτινοβολίαν καὶ ζωηρότητα τῶν περιχαρῶν βλεμμάτων της.

— Ποίους θὰ προσκαλέσῃς;... τὴν ἠρώτησε τέλος. Μήπως γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὰ πρόσωπα αὐτά;

— Ὅλα τὰ γνωρίζεις, θεία... ἀπήντησε γαϊδρῶς ἡ Ζενὴ. Ἐχομεν κατὰ πρῶτον τοὺς Λοβράνου... αὐτὸν καὶ τὴν Καίτην.

Καὶ ἡ Ζενὴ ἔγραψεν.

— Μετὰ τοὺς Λοβράνου γράφω καὶ τὴν Νίναν Μαλάμογλου καὶ τὸν συζυγόν της. Ὁ Μαλάμογλου εἶχεν ὑποθέσεις μὲ τὸν Λοβράνου καὶ ἡ Νίνα συναννοεῖται τελείως μὲ τὴν Καίτην. Κατοικοῦν καὶ αἱ δύο εἰς τὸ Σισλὴ καὶ ράπτουν καὶ αἱ δύο εἰς τὴν «Παριζιέν».

«Μὲ τοὺς Λοβράνου λοιπὸν καὶ τοὺς Μαλάμογλου θὰ γράψω καὶ τοὺς Μοσχίνο. Ὁ κύριος Μοσχίνο ἔχει ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Τράπεζαν καὶ εἶναι θελκτικὸς ὁμιλητής· ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰουδιθ Μοσχίνο... τὴν ἐνθυμῆσαι, μοῦ φαίνεται, ... ὀλίγον μελαγχολική, τόσον ὥστε θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ἀποκοιμηθῇ... ἀλλὰ τέλος πάντων... εἶναι ἄρκετὰ συμπαθὴς καὶ δὲν καταλαμβάνουν καὶ μεγάλην θέσιν... Πόσους λοιπὸν ἔχομεν;

— Δύο οἱ Λοβράνου, ἠρίθμησεν ἡ θεία της, δύο οἱ Μαλάμογλου καὶ δύο οἱ Μοσχίνο... ἔχομεν ἔξ...

Ἡ Ζενὴ περιέβλεπε τὴν θείαν της δι' ἑνὸς πονηροῦ βλέμματος.

— Νομίζεις λοιπὸν πῶς ἔχομεν ἔξ;... τὴν ἠρώτησεν.

— Ἀλλά...

— Ἐχομεν : εἰςσοτέρους ἀπὸ ἔξ... ἀλλὰ τέλος πάντων... ὑποθέσωμεν πρὸς στιγμὴν ἔξ. Εἰς τοὺς ἔξ αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ὑπολογίζεις καὶ οἱ ὅποιοι ὁμῶς θὰ γίνουν ἐννέα... ἃς προσθέσωμεν ἡμῶς τοὺς τρεῖς : σύ, ἐγὼ καὶ ὁ Μιχὲς.

— Ἐξ καὶ τρεῖς, ἔχομεν ἐννέα... εἶπεν ἡ κυρία Μπελάρα.

— Ἐννέα καὶ τέσσαρες;... τὴν διέκοψεν ἡ Ζενὴ.

— Ποῖοι τέσσαρες;... ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Ἐννέα καὶ τέσσαρες... δεκατρεῖς!...

— Εἶσαι τρελλὴ Ζενὴ!... ἀνέκραξεν ἡ θεία τὴν ἀνιπομονοῦσα.

Ποῦ εὐρίσκεις τοὺς τέσσαρες;

— Πού τους εύρίσκω;... Έκεί πού δέν θά τοίς ἀφήσω, γιατί δέν θέλω νά καθήσωμε δεκατρείς εἰς τὸ τραπέζι... ἀπήντησεν ἀδιαφόρως ἡ Ζενῇ.

Ἡ θεία της οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἠδύνωτο νά ἐννοήσῃ. Οἱ λόγοι τῆς Ζενῆς τῇ ἐφαίνοντο τελείως ἀκατάληπτοι· ἤρχιζε νά μὴ ἐννοῇ οὐδὲ λέξιν καὶ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατον,... τῇ εἶπε τέλος ἡ χαριτόβρυτος ἀνεψιά της, καὶ πρέπει νά ἐξησὲ κανεὶς βίον πολὺ περιορισμένον, ὅπως σὺ μὲ τὸν μακαρίτην τὸν θεῖον, διὰ νά μὴ ἡμπορῇ νά ἐννοήσῃ αὐτὸν τὸν μικρὸν ὑπολογισμὸν. Ἄκουσε λοιπὸν.

• Εἴπομεν τοὺς Λοβράνου.. Οἱ Λοβράνου εἶναι ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος· ἀλλ' ἐν ἀνδρόγυνον ἀπὸ δύο πρόσωπα δέν παρατηρεῖται συνήθως ἐδῶ εἰς τὸ Πέραν καὶ ὅταν συμβαίῃ αὐτὸ δέν τὸ προσκαλοῦν πυνθενά... Ἡ Καίτη Λοβράνου θά διήρχετο ἐδῶ μίαν ἐσπέρην πολὺ ἀνιαράν, δέν θά ἦτο εὐθυμος· καὶ δέν θά ἐπρόφερε οὐδὲ μίαν λέξιν. Δι' αὐτὸ εἶμαι ἡναγκασμένη νά προσκαλέσω μὲ αὐτοὺς καὶ τὸν κύριον Λαμέρας...

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Λαμέρας;... ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ θεία της.

— Εἶναι πολὺ συμπαθὲς νέος,... ἀρχιτέκτων, πολὺ πλούσιος, μὲ μεγάλο ὄνομα καὶ εὐρότατον μέλλον... ἓνας τέλος οἰκογενειακὸς φίλος τῶν Λοβράνου...

— Οἰκογενειακὸς φίλος;...

— Ναί... πολὺ στενὸς καὶ ἀφωσιωμένος. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος μαζὴ πάντοτε περνοῦν τῆς βραδυῆς των... Λοιπὸν οἱ Λοβράνου καὶ ὁ Λαμέρας γίνονται τρεῖς...

— Ἀλήθεια!... ἐπιθύρῃσεν ἡ κυρία Μπελάρα.

Ἡ Ζενῇ ἐξηκολούθησεν:

— Μὲ τοὺς Μαλάμογλου εἶμαι ἡναγκασμένη νά προσκαλέσω τὸν Ρασὴμ βέη. Τὸν ἐνθυμῆσαι... ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος κύριος, ὁ ὁποῖος τόσῃ κλίσειν αἰσθάνεται εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ τοῦ ὁποῖου μερικᾶς εἰκόνας σοῦ ἔδειξα εἰς τὴν προχθεσινὴν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν...

— Ἄ... ναί, ἐνθυμοῦμαι. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν αὐταὶ αἱ εἰκόνες... εἶναι πολὺ παθητικά...

— Αὐτὸς λοιπὸν ἀκριβῶς εἶναι.

— Εἰκόνες γυναικῶν ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μπελάρα, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν ὅλοι...

— Φυσικά... ἀφ' οὗ ὅλοι εἶναι τῆς Νίνας...

— Καὶ αἱ γυναῖκες ἀκόμη;...

— Καὶ αἱ γυναῖκες, μάλιστα... Λοιπὸν, ἐννοεῖς, ὅτι δέν ἡμπορῶ νά προσκαλέσω τοὺς Μαλάμογλου χωρὶς τὸν Ρασὴμ βέη...

— Διὰ βολῆς... ἐπιθύρῃσεν ἡ θεία της. Ἀλλὰ πού λοιπὸν θά καταλήξῃς;...

— Εἰς ὅτι ὑπελογίσασαμεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι δέν θέλω νά ἡμεθα δεκατρείς εἰς τὸ τραπέζι. Εἴπαμεν λοιπὸν ἔξ... καὶ δύο οἱ Μοσχίνο ὀκτώ.

— Οἱ Μοσχίνο εἶναι μόνον δύο;... ἠρώτησε δειλῶς τώρα ἡ κυρία Μπελάρα.

— Ἄ... θεία μου,... ἀπήντησεν ἡ Ζενῇ μειδιῶσα ἐλαφρῶς. Οἱ Μοσχίνο εἶναι περισσότερον δύσκολοι... οἱ Μοσχίνο εἶναι τέσσαρες,

— Τέσσαρες;...

— Μάλιστα, τέσσαρες... Ὅποιος λέγει ἀνδρόγυνον Μοσχίνο, λέγει καὶ ἀνδρόγυνον ντὲ Κοβέκιο...

— Ἀλλὰ τί εἶναι πάλιν αὐτοί;...

— Εἶναι Ἰταλοὶ καὶ ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος, καὶ οἱ δύο ἔξ ἴσου συμπαθεῖς. Ἄν ἐνθυμῆσαι, σοῦ τοὺς ἔδειξα χθὲς εἰς τὸ θέατρον. Αὐτὸς εἶναι τραπεζίτης καὶ λέγεται πολὺ πλούσιος. Οἱ ντὲ Κοβέκιο λοιπὸν αὐτοὶ συνδέονται πάρα πολὺ μὲ τοὺς Μοσχίνο, οἱ ὅποιοι, καθὼς γνωρίζεις, εἶναι Ἑβραῖοι... ἀλλὰ ἰδιαιτέραν φιλίαν ἔχει ὁ ντὲ Κοβέκιο μὲ τὴν Ἰουδήθ Μοσχίνο, καὶ ὁ Μοσχίνο πάλιν μεγάλην φιλίαν εἶχε... μὲ τὴν Βέρθαν ντὲ Κοβέκιο... Μόνον... νά... ἤκουσα νά λέγουν, ὅτι ἡ ντὲ Κοβέκιο καὶ ὁ Μοσχίνο... ἐτελείωσε πλέον... ἡ πλησιάζει νά τελειώσῃ... Λοιπὸν δέν ἠξεύρω τώρα τί νά κέμω... δέν τολμῶ τὰ τοὺς προσκαλέσω ὅλους...

Ἡ κυρία Μπελάρα ἐθεώρησε τὴν Ζενῇ ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ παρατηροῦσα ἐπ' αὐτὴν σκεπτικῇ, σοβαρᾷ, ἀμηχανοῦσα, ἀσυνειδήτως πως.

— Ἄν εὕρισκες ἐν ζεύγος, τῇ εἶπε, τὸ ὁποῖον νά ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μόνον πραγματικῶς πρόσωπα...

— Θέλω πολὺ ... ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Ζενῇ, ἀλλὰ δέν θά εὕρω σχεδόν, εἶμαι βεβαία!.. Καὶ ἔπειτα οἱ προσκεκλημένοι μου αὐτοὶ θά ἦναι σκυθρωποί... Ἄλλ' ἄκουσε, θά ριψοκινδυνεύσω... ἄλλως τε δέν γνωρίζω καὶ τίποτε ἀκριβὲς περὶ τῆς ντὲ Κοβέκιο καὶ τοῦ Μο...

σάλιο... Πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν δὲν εἶχον ἀκόμη ψυχρανθῆ... καὶ ὅσα ἤκουσα νὰ ψιθυρίζονται περὶ αὐτῶν ἡμπορεῖ νὰ μὴ ἦναι ἀληθῆ... Τέλος πάντων προσκαλῶ καὶ τοὺς τέσσαρας καὶ ἔχω τὸν λογαριασμόν μου...

— Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν κάμνει τὸν λογαριασμόν σου... παρετήρησε δειλῶς ἡ θεία της.

— Πῶς; Ἐγὼ σοῦ λέγω ναί. Ἰδοὺ:.... Οἱ Λοβράνου καὶ ὁ κύριος Λαμέρας, τρεῖς αἱ Μαλάμογλου καὶ ὁ Ρασῆμ βέης, τρεῖς μᾶς κάμουν ἔξ· δύο οἱ Μοσχίνο καὶ δύο οἱ ντὲ Κοβέκιο, τέσσαρες καὶ ἔξ ἔχομεν ἐν ὅλῳ δέκα...

— Καὶ τρεῖς ἡμεῖς ... τὴν διέκοψε ζωηρῶς ἡ κυρία Μπελάρα εἰμεθα πάντοτε δεκατρεῖς...

Ἡ Ζενῆ δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. Ἐπλησίασε τὴν θείαν της, περιέβαλε διὰ τῶν πολλεύκων βραχιόνων της τὴν κεφαλὴν της καὶ τῇ ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς:

— Γίνονται δεκατέσσαρες ... ἀγαπητὴ μου θεία... Ὑπολογίζεις ὅτι εἰμεθα τρεῖς ... ἐν ᾧ εἰμεθα τέσσαρες... Δέκα λοιπόν καὶ τέσσαρες ... δεκατέσσαρες...

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ εἴρῃς τοὺς τέσσαρες, παιδί μου; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ἡ κυρία Μπελάρα.

— Σὺ, ὁ συζυγός μου, ἐγὼ... καὶ ὁ Πῶλ...

— Ποιὸς Πῶλ;...

— Νὰ ὁ Πῶλ... ὁ ὀδικός μας... ἐπιθύρυσεν ἡ Ζενῆ χαμαὶ νεύουσα.

— Ὁ γραμματεὺς τοῦ συζύγου σου... ὁ Παῦλος;...

— Ναί... αὐτός. Δὲν ἡμπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς, ὅτι εἶναι συμπαθὴς νέος καὶ δεικνύει πάντοτε πρὸς ἐμὲ... τόσην εὐγένειαν καὶ ἀροθυμίαν...

Ἡ κυρία Μπελάρα δὲν ἀπήντησε κλίνουσα μόνον τὴν κεφαλὴν της σκεπτικῇ.

— Βλέπεις λοιπόν, ... προσέθηκεν ἡ Ζενῆ παιδρῶς, ὅτι οἱ δεκατέσσαρες προσκεκλημένοι μας ἔγιναν. Ὁ συζυγός μου λέγει πάντοτε, ὅτι ὅταν γνωρίζῃ κανεὶς νὰ ὑπολογίῃ καλὰ, ὅλα ἐξοικονομοῦνται.

• Καὶ εἰς τὸ Πέραν ... εἰς τοὺς κύκλους μας ἰδίως πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πολὺ...

.....

.....

Ἡ κυρία Μπελάρα προφασισθεῖσα ἀπρόοπτον ἀδιαθεσίαν δὲν πα-

ρεκρίθησεν εἰς τὴν τρύπεζαν ἐκείνην τῶν δεκατριῶν οἰκογενειακῶν φίλων, οὓς μεταξὺ οὕτων συνέδεον τόσφ στενοὶ ἀλλὰ καὶ μυστηριώδεις δεσμοί.

Καὶ μετὰ τινος ἡμέρας, ἐπισπεύδουσα τὴν ἀναχώρησίν της, ἀπῆρχετο εἰς τὸ ἥρεμον ἀναχωρητήριόν της, ὀρκισθεῖσα δὲ οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν πόλιν, ἔξ ἧς ἤδη μέσφ τῶν ὀδυνηρῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, συναπεκόμιζε καὶ τὴν ἀληθῆ ἐπίγνωσιν, ὅτι τὸ νεανικόν της ἐκεῖνο σφάλμα, τὸ τοσαύτας ἀνεπανορθώτους συμφορὰς προκαλέσαν, ἐξηκολούθει εἰσέτι νὰ ἀποφέρῃ τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς του!

V

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, μέσφ παντοδαπῶν ἑορτῶν καὶ παννυχίδων διέρρεεν ἀπολαυστικός ὁ βίος τοῦ ζεύγους Βῆτα πασᾶ, ὅτε συναντῶμεν αὐτὸ κατὰ τὴν φιλανθρωπικὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀσιύλου τῶν νόθων τέκνων ἑορτήν, καθ' ἣν καὶ ὁ Νίκος Χρύσογλου μετὰ τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ ποιεῖται τὴν γνωριμίαν του.

Ἡ θυγάτηρ τῆς Ζενῆς, ἡ Μαντώ, ὥς πάντες θεωπευτικῶς τὴν ἀπεκαλόν, δωδεκαετίς ἤδη παιδίσκη, ὑπασχνεῖτο, ὥς ἡδύνατό τις νὰ προεικάζῃ ἐκ τῶν κανονικωτάτων χαρακτήρων τῆς μορφῆς της καὶ τῆς λίαν προῶρου ἀναπτύξεως τῆς σωματικῆς της διαπλάσεως, εὐειδῆ νεάνιδα, εὐσυνειδήτως ὑποκλέψαν τοὺς συμπαθεῖς ἀφ' ἑνὸς ὀφθαλμοῦ καὶ τὰ ροδόχροα χεῖλη τῆς μητρὸς της, ὥς καὶ τὸ ἀρρενωπὸν ἀφ' ἑτέρου παρίστημα καὶ τὴν ἡγεμονικὴν ὄντως τοῦ πατρὸς αὐτῆς χάριν.

Ἡ ἀπόλυτος σχεδὸν ἐλευθερία, ἧς ἀπῆλπε περὶ τὰς πράξεις αὐτῆς, ὁ ὑπερβαλλόντως ζωηρὸς καὶ θρασὺς ἐνίοτε χαρακτήρ της, δν

οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠδύνατο νὰ περιστείλῃ ἡ Ἀγγλὶς παιδαγωγὸς τῆς, εἰς τὰς μερίμνας τῆς ὁποίας εἶχον ἐμπιστευθῇ οἱ γονεῖς αὐτῆς τὴν μόρφωσίν τῆς, οὐδενὸς ἔξ αὐτῶν εὐκαιροῦντός ποτε ἐκ τῶν προσφιλῶν αὐτῇ ἀσχολιῶν νὰ μεριμνήσῃ τῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς του, ἡ παραμελεῖται μὲν ἀνατροφή τῆς ἡ μᾶλλον ἡ ἀνατροφή ἐκείνη, ἣτις συνήθως νομίζεται, ὅτι ἐπιβάλλεται εἰς τὰς θυγατέρας τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν, αἱ συνθῆκαι τέλος τοῦ βίου εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ λίκνου εἶε εἶχε λεληθότως ὑπείσθῃ, καὶ ὁ καθ' ἡμέραν συγχρωτισμὸς τῆς καὶ ἡ ὥς ἐκ τούτου προκύνῃσα ὑπὲρ τὸ δέον οἰκειότης αὐτῆς μετὰ τῶν ἐκάστοτε ὑπηρετιῶν, μέσῳ τοῦ φανλοβίου περιβάλλοντος τῶν ὁποίων ἠὲ χαριστεῖτο ἤδη νὰ διέρχεται μακρὰς ὥρας, διδασκομένη τὴν ἥμισυ ἀρμόζουσας εἰς τὴν ἀνατροφήν νεάνιδος φρασσιολογίαν των, πάντα ταῦτα εἶχον μορφώσει ἐκ τῆς νεορᾶς αὐτῆς ὑπάρξεως, νεάνιδα εὐφυστάτην μὲν καὶ μὴ ἀμοιροῦσαν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον τῆς μορφώσεως, ἣτις ἐπιβάλλεται εἰς κόρην τῆς τάξεώς τῆς, πλὴν εἶχον συνάμα προικίσαι αὐτὴν διὰ φαντασίας ζωηροτάτης καὶ λίαν προῶρος προσηγμένης εἰς πᾶν ὅ,τι ὥς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς πλέον δὲν ἐπιτρέπετο εἰσεῖν νὰ γνωρίζῃ.

Ἡ πολυπρὸς γμοσύνη τῆς, ἡ ἐκ προθέσεως ἐπαναλήψις παντὸς ὅ,τι τίχῃ εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ ἀδιακρίτων χειλέων ἡ ἐν τῇ πεπωρισμένῃ τοῦ μαγειρίου ἀτμοσφαῖρα, θρασεῖαι τινες ἐρωτήσεις περὶ πραγμάτων, ἅτινα ἐξεπλήσσειτό τις ἀληθῶς ποῦ ἤκουσε καὶ ἅτινα ἐπραγματεύετο ἐν ἀπάσαις αὐτῶν ταῖς λεπτομερείαις μετὰ τινος ἀσυνειδήτου κυνισμοῦ, ἡ σπανίως τέλος εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτῆς συναντωμένη ἰταμότης καὶ τόλμη, προὔκαλουν ἐκπληξιν διὰ τὰς γνώσεις τῆς ἐκείνας, ὥς ἀπειρίαις καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ εἶχε ποτε.

Προσῆγγιζεν ἡ ὀγδόη περίπου πρωῒνῃ ὥρᾳ τῆς Κυριακῆς ἐκείνης, ἡμέρας τινὰς δὴλονότι μετὰ τὴν φιλανθρωπικὴν ἐκείνην ἐορτήν, ὅτε ἡ Μαντῶ ἡμίγυμνος πηδῶσα κατὰ τῆς κλίνης τῆς ἐδραμε εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἣτις εὗρίσκετο εἶτι ἐν τῇ κλίνῃ, καὶ ἀφαιροῦσα πάντα τὰ κλινωσκεπάσματα αὐτῆς, ἤρχισε νὰ τὴν κατὰ βιαίως διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐγερθῇ.

— Σηκωθῆτε, μὲς Ἰρμα... Σήμερα εἶναι Κυριακή, θὰ πάμε στὸ Σκαῖτιν... Σηκωθῆτε...

— Ἐ... ἄτακτη ποῦ εἶσαι... ἐπιθύρῃσεν ἡ παιδαγωγὸς δυσχερεστημένη πως ἐπὶ τῇ ἀποτίμῳ ἐκείνῃ διακοπῇ τοῦ νηδύμου ὕπνου τῆς, τανύσους ἅμα νωχελῶς τοὺς γυμνοὺς καὶ στρογγυλοὺς βραχίονάς τῆς καὶ χασμωμένη ἀπαισίως. Γιατί ἐσηκώθη τόσῳ πρωῒ;... ἐξηκολούθησεν αὐστηρῶς, ἀκόμη εἶναι νύκτα...

— Νύκτα εἶναι;... ἀνέκραξεν ἡχηρῶς καγγαῖζουσα ἡ Μαντῶ. Ὅκτω ἐκτύπησαν... καὶ μόλις ἔχομε καιρὸ νὰ κάμωμε τὸ μπάνιο μας καὶ νὰ πάρωμε τὴν σοκολάτα...

Εἰκοσαπενταεῖς περίπου τὴν ἡλικίαν ἡ μὲς Ἰρμα, οὐχὶ τόσῳ εὐειδῆς τὴν μορφήν ὅσῳ εὐπλαστὸς καὶ προκλητικὴ τὸ σῶμα, ὑψηλὴ, εὐτραφής, μὲ πτεριάς ἐνδρόσους καὶ ἀείποτε περιπορφύρας ὡς ὠριμα κεράσια, ἀπέπνεε τὴν ὑγίαν καὶ τὸ σφοῖγος τῆς ἡλικίας τῆς ὑπὸ τὴν μᾶλλον προκλητικὴν μορφήν.

Πρὸ δύο ἐτῶν εἶχε προσληφθῇ ὡς παιδαγωγὸς τῆς Μαντῶς, διαδεχθεῖσα τὴν ἀναχωρήσασαν Γαλλίδα τοιαύτην.

Κατ' ἀρχὰς ἠλπισεν, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ζωηρὸν τῆς μαθητείας τῆς χαρακτῆρα καὶ περιστείλῃ ἐν μέρει τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὸς ἰδιοτροπίας αὐτῆς. Ἀλλὰ πολὺ ταχέως παρητήθη τελείως τῶν προσπαθειῶν τῆς κατανοήσασα τὸ ἀδύνατον αὐτῶν. Ἀλλως τε οὐσα λίαν εὐλαριστημένη ἐν τῇ νέᾳ τῆς ταύτῃ θέσει καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτὴν διὰ τῆς συμπαθείας τῆς μαθητείας τῆς, μετὰ τινος δισταγμοῦς ἀπεφάσισε νὰ ἰδιοποιηθῇ καὶ αὕτη τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ καθεστῶς καὶ ἐξοικειούμενη μὲ τὸ περιβάλλον ὑποταχθῇ εἰς τὰς διεπούσας συνηθείας.

Ἡ μὲς Ἰρμα ἔχασμιτο εἰσεῖν περιστρεφόμενη ἐν τῇ κλίνῃ τῆς ὡς μὴ ἔχουσα τὸ θάρρος νὰ ἐγερθῇ, ἐνῶ ἡ Μαντῶ τὴν ἐσυρεν ἐκ τοῦ βραχίονος βιαίως:

— Ἐμπρὸς λοιπόν... σηκωθῆτε... τῇ ἐπανελάμβανεν. Θὰ ἰδῆτε τί ὥραία θὰ περάσωμε σήμερα.

— Μὰ σὲ ποῖο Σκαῖτιν θέλεις νὰ πάμε;... ἀνέκραξεν ἐν ἀδημονίᾳ τέλος ἡ μὲς Ἰρμα. Ἡ κυρία μου εἶπε νὰ πηγαίνωμε κατὰ Κυριακὴν σ' τὴν ἐκκλησίαν...

— ὦ!... ἡ μαμμὰ!... ἐπιθύρῃσεν ἀδιαφόρως ἡ Μαντῶ. Δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε... Σήμερα ἡ μαμμὰ ἔχει ἐπισκέψεις... δὲν βγαίνει ποτὲ ἔξω τὴν Κυριακὴν τὸ πρωῒ... Καὶ ἔπειτα θὰ σηκωθῇ τόσον ἀργά...

— Ἀδύνατον!... ἐπέμεινεν ἡ παιδαγωγὸς. Ἄν τὸ ἐμάνθανεν ἀπὸ κανένα...

— Μὴ φοβῆσθε... δὲν θὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ κανένα... Τόσον ὀλίγον ἐξετάζει ποῦ πηγαίνωμε. Εἰπατε σὰς λέγω... ἐκεῖ θὰ συναντήσωμε καὶ τόσοις γνωστοῖς μας...

Ἡ μὲς Ἰρμα ἐφάνη πρὸς στιγμὴν σκεπτομένη καὶ ἡ Μαντῶ προσέθηκεν :

— Τί σκέπτεσθε;... γιὰ λεπτά;... Ἐχω ἀρκετὰ ἐγώ... Ἐχω δέκα γρόσια, πέντε γρόσια θὰ δώσωμε γιὰ τὰ ρούχά μας, καὶ μετὰ ἄλλα πέντε θὰ φάμε κανένα σάντουιτς...

— Καὶ ἡ εἴσοδος;... ἡ εἴσοδος εἶναι ἀκριβὴ σήμερα.

— Σοῦτ'!... ἐπιθύρισε παρὰ τὸ οὐς αὐτῆς ἡ Μαντῶ. Ἐχω διαρκὲς εἰσιτήριο...

— Διαρκὲς εἰσιτήριο;... ἠρώτησεν ἐκείνη. Καὶ ποῦς σοῦ τὸ ἔδωκε;...

— Ἐνας φίλος!...

— Ἀλλὰ ποῦς εἶναι αὐτός;

Ἡ Μαντῶ ἐποίησεν ἓν ἀόριστον κίνημα διὰ τῆς χειρὸς τῆς.

— Δὲν τὸν γνωρίζετε οἱ;

Ἡ μὲς Ἰρμα ἀνεκίνησε τὴν κεφαλὴν ὑπεγερωθεῖσα ἐπὶ τῶν προκεφαλαίων τῆς.

— Μαντῶ μὲ τρομάζεις... τῇ εἶπε. Τί εἶναι αὐτός; ὁ φίλος πάλιν;...

Ἀλλ' ἐκείνη ἀποφεύγουσα νὰ ἀπαντήσῃ περίβαλε διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὴν ὀσφὺν τῆς παιδαγωγοῦ καὶ θωπεύουσα τὴν χεῖρά τῆς :

— Ἀφ' οὗ σὰς διαβεβαιῶ, εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ εἴμεθα ἐκεῖ μόναι... Θὰ εὕρωμε τόσας φίλας μας... Θὰ συναντήσετε καὶ οἱ σεις τὰς γνωριμίας σας, θὰ εἰπῇτε τόσα νέα μετὰ τῆς κυβερνήτης τῶν φίλων μου... Καὶ μὴ νομίζετε πῶς σὰς ὁμοιάζει καμμιὰ ἀπὸ αὐταῖς!... Καμμία τῶν δὲν εἶναι τόσο ὡραία ὅσον σεις...

Ζωηρόν ἐρυθρῆμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Ἀγγλίδος.

— Πονηρά... ἐπιθύρισεν. Καὶ ἐν πρώτοις ποῦ γνωρίζεις πῶς εἶμαι ὡραία;

— Πῶς;... Δὲν εἶναι σπουδαῖο πρᾶγμα αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ κυττάξῃς κονεῖς τὰ βλέμματα ποῦ σὰς ρίπτει ὁ μπαμπάς!...

Ἡ μὲς Ἰρμα ὠρθώθη βιαίως.

— Μαντῶ!... θὰ σιωπήσῃς;... ἀνέκραξεν.

Ἐκείνη ὁμῶς ἐξεραγή εἰς γέλωτας.

— Στοιχηματίζομε, ὅτι θὰ ἀρχίσῃ νὰ σὰς παίρνῃ μαζὶ μου περὶ τὰτο;... Καὶ σὰς ὀρκίζομαι... νὰ ἴδῃτε πόσον εἶναι σ.κ. ὁ μπαμπάς, ὅταν ᾔναι μαζὶ μὲ γυναῖκες!...

Ἡ μὲς Ἰρμα ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν εἰς τὴν νεαρὰν φλύαρον, ἀλλ' ἐκείνη γελῶσα εὗρίσκετο ἤδη ἐκτὸς τοῦ θαλάμου τῆς.

Μετὰ μίαν ὥραν περίπου ἀμφότεραι εἰσῆρχοντο εἰς τὸ Σκιτίν Ρίν, τὸ ἐντευκτήριον αὐτὸ τῆς τρελλῆς νεότητος, ὅπερ ἐκάστην Κυριακὴν κατ' ἐξοχὴν συνεκέντρουν τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ Μαντῶ ἔσχε βιαίως ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν παιδαγωγὸν τῆς, ἥτις ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος εὐρεθεῖσα αἰφνιδίως εἰς τὴν ὑπὸ ἀναριθμήτων λαμπτήρων ἀκτινοβολοῦσαν αἰθουσαν ἐκείνην, μέσφ' οὗ θορύβου, ὃν παρήγον οἱ ἐπὶ τοῦ ἀκινοβοῦντος ἡσφαλισμένου δαπέδου μετ' ἡλιγγώδους ταχύτητος καὶ δι' ἀναριθμήτων ἐλιγμῶν συστρεφόμενοι πεδιλοδρόμοι καὶ ὑπὸ τοὺς ἀρμονικοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας, ἥτις ἐν τῷ ὑψηλῷ θεωρεῖῳ τῆς ἀνέκρουε θορυβωδῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβατήριόν τι.

— Ἐλάτε... Ἐλάτε λοιπόν... τῇ ἔλεγεν ἡ Μαντῶ, ὅλαι αἱ φίλαι μας εἶναι ἐκεῖ...

Ὄντως ἡ μὲς Ἰρμα συνήντησε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ πον καθήμενην Γαλλίδα τινὰ συνάδελφόν τῆς, τεσσαρακονταετίδα ἤδη τὴν ἡλικίαν, βραχύσωμον καὶ παχεῖαν, ἐνδεδυμένην ἀπλῶς καὶ ἄνευ κομψότητος, ἥς μάλιστα τὴν παρετήρησεν, ἠγέρθη καὶ τῇ ἔτεινεν οἰκείως τὴν χεῖρα.

— Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου, τῇ ἐκράδασεν. Πόσο καλὰ ἔκαμες νὰ ἔλθῃς... Εἶχα ἀρχίσει νὰ στενοχωροῦμαι...

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς αἱ δύο παιδαγωγαὶ συνωμίλουν μετ' ἐμπιστοσύνης χρηλοφώνως, ἐν ᾧ ἡ Μαντῶ συναντήσασα τὰς φίλας τῆς ἐπεδιλοδρόμει ἐξαφανιζομένη μέσφ' οὗ ἄλλου πλήθους.

— Ἀ!... πτωχή μου γύη... ἔλεγεν ἡ κυρία Λενίν, ἀνακινούσα θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν, σὲ βλέπω ἀπηγορευμένην τελείως, αἰσθονομένην ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον μέσον νὰ παλαίσῃς κατὰ τῶν πιθήκων αὐτῶν ἢ μᾶλλον τῶν τρελλῶν αὐτῶν πλαγγόνων, τὰς ὁποίας μὰς ἐνεπιστεύθησαν... καὶ ἐξ ἄλλου φοβουμένην τὰς ἐπιπλήξεις τῆς κυρίας σου, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἀνεκάλυπτε τὰς ἀδυναμίας τοῦ χαρακτήρός σου... ὦ!... ἐγὼ σὲ διαβεβαιῶ... μὴ φοβῆσαι ἐντελῶς. Δὲν θὰ ἀκούσῃς ποτὲ ἐπιπλήξεις, καθὼς δὲν ἀκούομεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλαι φίλας τῶν ἀνυποτάκτων αὐτῶν ποιμνίων... Ὅχι μόνον τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶναι ἀναγκαστικῶς συνέννοχοί μας καὶ ὑπερασπισταὶ μας, ἀλλὰ καὶ αἱ μητέρες τῶν

δὲν ἐνδιαφέρονται πολὺ διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζουν ποτέ... ἢ μᾶλλον θέλουν νὰ μὴ γνωρίζουν, διὰ νὰ ἔχουν ἡσυχον τὴν συνείδησίν των, διὰ νὰ ἦναι ἐλεύθεροι καὶ διὰ νὰ μὴ εὗρεθῶν ποτε εἰς τὴν θέσιν νὰ ἐπιβάλλουν σιγὴν εἰς τὴν ἐγκληματικὴν αὐτὴν ἀμέλειάν των, τὸν ἐγωϊσμόν των, τὴν ἡλιθιότητά των, τὴν ἀδιαφορίαν των εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν μητρικῶν των καθηκόντων... Ἄκουσε ἰμέ, ἡ ὁποία ἔχω κυριολεκτικῶς σπουδάσει τὴν πλουσίαν, τὴν ἀριστοκρατίδα μητέρα τῆς σήμερον. Εἶμαι παιδαγωγὸς εἴκοσι πέντε ὁλόκληρα ἔτη... Ὅλοι αἱ πλούσιαι μητέρες εἶναι αἱ ἴδιαι...

— Ἄ!... πόσον ἔχεις δίκαιον... ἀνέκραξε μετ' ἀναστεναγμοῦ ἀνακουφιστικῶς ἡ μὴς Ἰρμα. Πόσον τὰς γνωρίζεις ὅλας καλῶς!... Ἄν ἤκουες τὴν κυρίαν μου τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ με προσέλαβε, με ποίας μεγάλας φράσεις μοῦ ἔδιδε διαταγὰς... Ἄπαιτῶ νὰ ἀναθρέψῃς τὴν κόρην μου ὡς τελείαν ἀριστοκρατίδα καὶ νὰ τὴν προφυλάτῃς πάντοτε ἀπὸ πάντα συγχρωτισμὸν μετὰ τὸν ὄχλον καὶ μετὰ τὸν κάτω λαόν. Νὰ τῆς ἐμπνεύσῃς τὸ μῖος πρὸς τὸν κοινὸν λαόν, τὸν πτωχὸν λαόν τῶν κάτω τάξεων, τὸν ἀνευ ἀνατροφῆς, τὸν ἀνάγωγόν... καὶ ἰδίως νὰ τὴν διδάξῃς νὰ κρατῇ πάντοτε τὴν θέσιν της. Ὅ,τι κάμνουν οἱ ἄλλοι, ὁ πολὺς κόσμος, αὐτὴ νὰ τὸ ἀσφειύγῃ, νὰ κάμνῃ τὸ ἐναντίον, διὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ αὐτόν. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἃς πηγαίνετε καθὲς Κυριακὴν, ἀλλὰ προτιμῶ τὰς καθολικὰς ἢ τὰς ἰδικὰς σας ἐκκλησίας διότι εἰς τὰς ἰδικὰς μας πηγαίνει τόσοσ πτωχόκοσμος... Ἀλλὰ πάντοτε θὰ μένετε μόναι μακρὰν τῶν ἄλλων, καὶ διὰ οἱ ἄλλοι σηκώνονται, αὐτὴ ἃς κάθεται πρὸς διάκρισιν!... Τὴν ἑλληνικὴν οὐδέποτε θὰ τῆς ἐπιτρέψῃς νὰ τὴν ὁμιλῇ ἐκτὸς τῆς οἰκίας... Ἐξω πρέπει νὰ φαίνεται πὼς εἶναι ξένη... Ἰδίως νὰ προσπαθῇς νὰ μὴν ἔχῃ σχέσεις με τοὺς ὑπηρέτας... Πρέπει νὰ μὴ γνωρίζῃ τίποτε μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της!...

* Ἀλλοίμονό της!... ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τί εἶναι ἡ κόρη της ἀληθῶς. Ἐνα παιδί ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἡμπορεῖς νὰ ἀκούσῃς ὅ,τι ὄχι ἴσως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς δρόμους, ἕνα παιδί ποῦ θὰ ἡμπορῇ πολὺ καλὰ νὰ διδάξῃ καὶ μίαν μοιμὴν τὰ καθήκοντά της καὶ τὸ ὁποῖον πάντοτε συνομιλεῖ καὶ χαριεντίζεται μετὰ τὸν σωφῆρ, τὸν σερβιτόρον, τὸν καμαριέρην ἢ τὸν θυρωρὸν καὶ γνωρίζει ὅλα ὅσα λέγονται μεταξὺ αὐτῶν κάτω ἀπὸ τὴν κουζίνα...

Ἡ κυρία Λενὴν τῇ ἐποίησεν ἕν νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς.

— Ὅμιλῃ χαμηλότερα, τῇ ἐψιθύρισεν, ἀκούομεθα. Ἄλλως τε τί;... Μήπως εἰς ὅλα τὰ σπίτια δὲν γίνεται τὸ ἴδιο; Σήμερα ὅλοι οἱ πλούσιοί μας εἶναι οἱ ἴδιοι.

— Ὡστε καὶ σεῖς τὰ ἴδια ἔχετε;... ἠρώτησε μετὰ περιεργίας ἡ μὴς Ἰρμα.

— Σχεδόν... Ἄν καὶ ἡ κυρία μου δὲν ὁμοιάζει καθ' ὅλα με τὴν ἰδικὴν σου, ἐν τούτοις, ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφήν των τέκνων της εἶναι ἡ αὐτὴ. Εἰς ὅλα τὰ μεγάλα σπίτια ἄλλως τε τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἕνας Θεὸς μόνον γνωρίζει πὼς ἀνατρέφονται τὰ παιδιὰ αὐτά. Οἱ γονεῖς των δὲν ἀφίνουν τὰς διασκεδάσεις των διὰ νὰ ἐνασχοληθῶν μετὰ τὴν ἀνατροφήν των, δὲν τοὺς μένει κενρὸς νὰ τὰ βλέπουν καὶ δὲν συναντῶνται μετὰ αὐτὰ ἢ εἰς ὁρισμένας ὥρας... Ὅταν δὲ κατόπιν ἀνακαλύπτουν εἰς τὰ μικρὰ ἀγαπημένα των τρομερὰ ἑλαττώματα καὶ διαφθοράν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε φανταζόντο, ἐκπλήσσονται καὶ κατηγοροῦν ἑμᾶς, χωρὶς νὰ συλλογισθῶν, ὅτι μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχον δώσει δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ μία παιδαγωγός...

— Ἡ κυρία Μιρζιζόπου εἶναι πολὺ φίλη μετὰ τὴν κυρίαν μου... τὴν διέκοψεν ἡ μὴς Ἰρμα.

— Ὡς φαίνεται... Εἶναι μεγαλειτέρα ὁμοῦ ἀπὸ αὐτὴν ἀρκετὰ χρόνια. Ἐπωφελήθη τὴν καλλονὴν της διὰ νὰ νυμφευθῇ ἕνα πολὺ πλούσιον ἐργαστασιάρχην, αὐτὴ τόσο πτωχὴ κόρη... Ὁ σύζυγός της ἦτο ἀφελὴς καὶ καλὸς ἄνθρωπος; καὶ διὰ νὰ τὸν νυμφευθῇ ἐκείνη τοῦ ἔστησε πραγματικὴν παγίδα!... Αὐτὸς ὁμοῦ εἶχε τὴν διάκρισιν νὰ ἀποθάνῃ τέσσαρα ἔτη μετὰ τὸν γάμον του καὶ νὰ τῆς ἀφήσῃ ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του...

— Αὐτὴ ὁμοῦ δὲν ἐνυμφεύθη πάλιν.

— Θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τὸ κάμῃ; ἦτο νέα, πλουσία, ὡραία, καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι ἂν δὲν ἐνυμφεύθῃ δὲν ἔκαμε τοῦτο οὔτε ἀπὸ μεγάλῃν ἀγάπην πρὸς τὸν μακαρίτην, οὔτε ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ παιδιὰ της... Ἀλλὰ προτίμησε νὰ διέλθῃ τὸν βίον της χαρμεντιζομένη μετὰ τὸν ἕνα καὶ μετὰ τὸν ἄλλον. Εἶναι μία κατὰ φαντασίαν ἀσθενής... μία ἐγωίστρια, ὁμοίαν τῇ; ὁποίας δυσκόλως θὰ συναντήσῃς. Ὅλα κινεῖνται δι' αὐτὴν καὶ μόνον, καὶ τίποτε δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον παρὰ πρὸς χάριν της... Ἀνεκάλυψάν τὴν γῆν διὰ νὰ

πηγαίνη αὐτὴ περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητον καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει διὰ νὰ τὴν θερμαίνη, ὅταν ἐξοπλώνεται ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν της καὶ δυβάζῃ τὸς γαλλικὰς της ἐφημερίδας.

— Ἀπορῶ ... ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μὲς Ἴρμα ἀνακινούσα τὴν κεφαλὴν, πῶς ἔμεινες τόσον καιρὸ μαζὶ μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

— Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι, ἐξηκολούθησεν ἡ φίλη της, τὴν ἀδιαφορίαν τὴν ὁποίαν ἔδειξε πάντοτε αὐτὴ ἡ γυναῖκα διὰ τὰ παιδιά της, ... αἰσθάνομαι ἓνα μῖσος πρὸς αὐτὴν ποῦ δὲν ἔχει ὅρια. Αὐτὴ κρατεῖ διὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ μόνον ἓνα ὀλόκληρο διαμέρισμα ἀπὸ ἐξ δωματία, καὶ ἐγὼ μὲ τὰ παιδιά της καθήμεθα ἐπάνω εἰς τὸ τελευταῖο πάτωμα καὶ ἔχομεν ὅλην τὴν ὑγρασία τὸν χειμῶνα καὶ ὅλον τὸν ἥλιο τὸ καλοκαίρι. Ἡ μεγαλειτέρα κόρη ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἡ κυρία δὲν τῇ ἐπιτρέπει νὰ παίζῃ παρὰ ὥρισμένας ὥρας, διότι τῆς κάμνει, καθὼς λέγει, πονοκέφαλο!... Προτιμῶ σκηνοθετῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ τελειώσῃ ἡ ἐργασία τῆς μασσέζ, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς πᾶς θόρυβος, καὶ ἡ μικροτέρα φωνὴ καὶ αὐτὸ ἕως τὰς δέκα ἢ ἑνδεκα τὸ μεσημέρι. Ἡ μικροτέρα εἶναι πολὺ ἀδύνατη καὶ οἱ ἱατροὶ τῆς συνιστοῦν πάντοτε ταξείδια ... ἀλλ' ἡ καυμένη ποτὲ δὲν ἐταξείδευσεν. Ἡ κυρία κάθε χρόνον πηγαίνει εἰς τὴν Εὐρώπη καὶ κάθεται δυὸ ἢ τρεῖς μῆνας, ἡμᾶς ὅμως μᾶς στέλλει σὲ κανένα χωρὶ καὶ ἐκεῖ περνᾷ ὀλόκληρο τὸ καλοκαίρι... Μαζὶ τῆς ἴσως ἂν εἴμεθα θὰ τὴν ἐνωχλοῦμεν πολὺ...

— Ἀ!... ἀνέκραξεν ἡ μὲς Ἴρμα εἰς τὴν τάξιν τὴν ἰδικήν μας δὲν συναντᾷ κανεὶς ποτε τόσην σκληρότητα. Οἱ γονεῖς μου δὲν ἦσαν βαρῶνοι, ἐργάζοντο ὅμως ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ κατορθώσουν, ὥστε νὰ μὴ λείπῃ τίποτε εἰς τὰ ὀκτὼ παιδιά των.

— Καὶ ἡ οἰκογένειά μου, τοιαύτη ἦτο ... προσέθηκεν ἡ κυρία Λενίν, ὁ πατήρ μου ἀνῆκεν εἰς τὴν δευτέραν τάξιν, εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην ἡ ὁποία ἔνεκεν τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν της καὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπλότητος τῆς ζωῆς της πλησιάζει περισσότερο εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις παρὰ εἰς τοὺς πλουτοκράτας. Ἄς μὴ ἀπατώμεθα, ... αἱ πλουσίαι μητέρες μόνον εἰς τὰ καθήκοντά των ἐκείνα, τὰ ὁποία ἐν τῷ φανερῷ πλέον ταῖς ἐπιβάλλονται, μόνον εἰς αὐτὰ φαίνονται εὐσυνείδητοι... Τὰ ἄλλα, ἐκείνα τὰ ὁποία θεωροῦν μικρότερα ἄλλα καὶ τὰ ὁποία ταῖς ἐπιβάλλονται ἐκάστην ἡμέραν, ἐκάστην στιγμὴν,

τὰ ἀμελοῦν, τὰ ἀπομακρύνουν ἐπιτηδείως, ἕως ὅτου τὰ ἀπαρνηθοῦν τελείως.

Ἡ μητέρα σου σὲ ἠγάπα βεβαίως, σὲ ἐλάτρευεν, ... διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ σὲ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον σὲ ἀνέθρεψε μὲ τὸ αἷμα τοῦ σώματός της καὶ ἀπετέλεσες ἕκτοτε ἓν μέρος τῆς υπάρξεώς της... Πῶς ὅμως νὰ αἰσθανθῇ τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἰδίαν λατρείαν καὶ μία μητέρα, ἡ ὁποία οὐδέποτε διῆλθε τὴν νύκτα πλησίον τοῦ τέκνου της, οὐδέποτε ὑπεβλήθη εἰς κόπους καὶ ἀγρυπνίας καὶ στερήσεις χάριν αὐτοῦ; Δι' αὐτὴν τὸ τέκνον της εἶναι ἓν πρᾶγμα μαζὶ μὲ πλεον καθὼς ἐκεῖνο ποῦ συναντᾷ εἰς τὴν ὁδόν. Ἐάν τὴν θέλῃ νὰ φαίνεται εἰσαίσθητος εἰς τὸν κόσμον, θὰ προσποιηθῇ μίαν μεγάλην συγκίνησιν, θὰ τρομάξῃ πολὺ, ἴσως καὶ λιποθυμήσῃ ἔάν τὸ τέκνον της εὗρεθῇ εἰς κίνδυνον ... ἀλλὰ διὰ τὸν κόσμον καὶ μόνον, διότι ἡ συγκίνησίς της αὐτὴ περιορίζεται εἰς τὴν ἐκδυσμίδα τοῦ προσώπου της, καθὼς ἡ συγκίνησις, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον κατὰ τινὰ παθητικὴν σκηνὴν ... συγκίνησις ἡ ὁποία παρέρχεται ἀμέσως μόλις παρέλθῃ καὶ ὁ κίνδυνος...

— Ὡ! τὰς ὑποκριτρίδας!... ἀνέκραξεν ἡ μὲς Ἴρμα δὲν διστάζουν νὰ ἐπιδείξουν καὶ τὰ μητρικὰ τῶν αἰσθημάτων... Ἰσως φαντάζονται, ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου δελεάζουν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὰς βλέπουν...

— Καὶ ὅμως ... ἀπήντησεν ἡ κυρία Λενίν, ὅλοι δὲν ψεύδονται ἐν γνώσει. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νομίζουν, ὅτι ἡ προσποίησις των, τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παίζουν, ἀποτελεῖ ἀληθῶς ὅλην τὴν μητρικὴν στοργήν, ὅλον τὸ πρόσωπον τῆς μητρός. Καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖται ἐνκόλος. Αἱ μητέρες αὐταὶ εἶχον καὶ αὐταὶ μητέρας μὲ αἰσθημάτων ὅμοια μὲ αὐτὰς καὶ ἤδη ἀρκοῦνται νὰ τὰς μιμηθοῦν καὶ αὐταὶ ὡς τέκνα ὑπῆρξαν ἐγκαταλειμμένα, χωρὶς νὰ γνωρίσουν ποτὲ τί τοὺς λείπει καὶ ἀπὸ τί ὑποφέρουν... Ἄλλως τε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι τὸ χρήμα, τὸ πολὺ χρήμα, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει νὰ προσμηθεύονται ἀνταναστατάς των καὶ τὸ ὁποῖον παρέχει ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας οὐδεμία ἀπὸ τῆς χαριεντιζομένης αὐτὰς κομψομένης θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ ἀρνηθῇ, τὸ χρήμα τὸ ὁποῖον τὰς συνηθίζει εἰς ἓνα βίον τόσον μαλθακόν, ἀμέριμον, πορφυμένον...

— Τοῦλάχιστον εἶναι ἀξιαγάπηται αἱ μαθήτριά σου; ἠρώτησεν ἡ μὲς Ἴρμα. Κατώρθωσες νὰ τὰς συμπαθήσῃς;

Ἡ κυρία Λενὶν ὑψωσεν ἀορίστως τοὺς ὤμους.

— Ναὶ καὶ ὅχι, ... ἀπήντησεν ἀδιαφόρως. Ἡ Μαντώ σου, ἂν δὲν ἀπατώμαι, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά της καὶ τὴν ζωηρότητά της εἶναι ὅμως πάντοτε συμπαθὴς. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ μου!... Ὅταν τὰ παρέλαβον καὶ ἐγὼ δὲν ἔξευρα πόθεν νὰ ἀρχίσω, διότι καὶ ἡ ὑγεία τῶν καὶ ἡ ἠθικὴ τῶν ἦσαν κατεστραμμένα. Ἡ μεγαλύτερα εἶχε μίαν τροφὸν ἀπεστερωμένην, ἡ ὁποία τὸ ἀπέκρυπτε καὶ ἤρκετο νὰ τὴν τρέφῃ μὲ γάλα εὐρωπαϊκόν... Ἡ πρώτη αὐτὴ δὲν ἐκλόνησε τὴν ὑγείαν της μεγάλως καὶ τώρα εἶναι ἀνίκανος διὰ πᾶσαν ἐργασίαν. Ἡ δευτέρα ἐξ ἐναντίου ἐιρήνη ἀπὸ τροφὸν φιλάσθενον, ἡ ὁποία της ἀφῆκεν εἰς τὸ αἷμά της ἐπικίνδυνα σπέρματα, τὰ ὁποία ἐμφανίζονται ἐνίοτε ὑπὸ μορφὴν ἐξανθημάτων... Κατόπιν, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τροφῶν ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς Γερμανίδος, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ ταῖς δίδῃ καμμίαν ἀνατροφὴν, τὰς ἠνάγκαζε νὰ τὴν ἀκολουθοῦν εἰς τὰ διάφορα μέρη ὅπου συνήντα ἓνα ὁμοεθνή της, τὸν ἐρωμένον της!.. Καὶ κατόπιν ὅλων αὐτῶν μοῦ παρέδωκιν δύο πλάσματα ἀνισόρροπα ἠθικῶς καὶ φυσικῶς, δειλὰ ἐκ τοῦ κακοῦ τρόπου, ψευδόμενα διὰ τὸ ἐλάχιστον, διψῶντι ἀπολαύσεων ἕνεκα τῶν διαρκῶν στερησέων εἰς τὰς ὁποίας τὰ ὑπέβαλλον, ἀμόρφωτα, οὐδεμίαν ἀνάγκην στοργῆς αἰσθανόμενα... Πόθεν λοιπὸν ὤφειλον ἐγὼ νὰ ἀρχίσω τὴν μόρφωσίν των;... Πῶς νὰ ἐπιβληθῶ ἐπὶ τῶν ἀτροφικῶν των καρδιῶν;...

Ἡ μὲς Ἰρμα ἐποίησε κίνημα ἀποθαρρύνσεως.

— Ἀ!... πῶς ἔχεις δίκαιον δι' ὅλα αὐτά!... Ἡ κυρία μου ἀκίετα, ὅτι λατρεῖ τὴν κόρην της ... ἀλλὰ πῶς ἀποδεικνύει τὴν στοργὴν της αὐτήν;... Βεβαιούσα μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅτι ἡ Μαντώ της εἶναι ἓν ἀθῶον ἀκόμη πλάσμα, ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε ἀπολύτως καὶ ἐπαναλαμβάνουσα ἐνώπιον ὅλων ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ της εἶναι δυσέμετοι καὶ ὅτι τρέφουν πρὸς τὴν μικρὰν κυρίαν των ἀπόλυτον σεβασμόν... Καὶ ὅλα αὐτά, διότι οὐδέποτε ἐφρόντισε νὰ ἀκούσῃ τί ὠραίας λέξεις λέγει καὶ τί εἰδους ἱστορίας διηγείται ἡ κόρη της, διὰ νὰ εἶναι μακρὰν της, ἐπαναλαμβάνουσα ὅτι ἤκουσε εἰς τὸ μαγειρεῖον, ... διότι οὐδέποτε ἔρριπεν ἐν βλέμματι εἰς αὐτό, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ μόνη της τί σεβασμόν τρέφουν οἱ ὑπηρεταὶ πρὸς τὴν κόρην της, ὅταν τὴν χορεύουν εἰς τὰ γόνατά των ἢ ὅταν τὴν φιλοῦν μὲ τὰ ἀκάθαρτα χεῖλη των!... Ἀ!... τί νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν γνωρίζω τί θα

γείνη αὐτὸ τὸ κορίτσι ἀργότερα, ἀλλὰ ἀπὸ τώρα ἡμπορῶ νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι ὁ σύζυγός του δὲν θὰ πάρῃ μίαν ἡμέραν ἀπὸ αὐτοῦ παρὰ ὅσα θὰ τοῦ ἔχη ἀφήσῃ κανένας καμαριέρης!...

Ἡ κυρία Λενὶν ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Εἶναι συρμός καὶ αὐτός!... Ἡ παθητικὴ ἀνατροφή τῶν νέων τῆς ἀριστοκρατίας γίνεται διὰ τῶν ὑπηρετῶν. Ὁ μικρὸς μαθητὴς τελειοποιεῖται σήμερον ὑπὸ τῆς καμαριέρας τῆς μαϊμαῆς του... καὶ ἡ μικρὰ δεσποινὶς λαμβάνει τὰ πρῶτα διδάγματα ἀπὸ τὸν καμαριέρην ἢ ἀπὸ τὸν σωφῆρα!... Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς μᾶς ἐπιβάλλεται πλέον νὰ παραδεχώμεθα τυφλῶς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπεβάλλον νὰ παίζωμεν αἱ μητέρες εἰς τὴν κομωδίαν αὐτὴν καὶ νὰ ψευδώμεθα πάντοτε, νὰ ψευδώμεθα... Ψεῦδος καὶ ὑποκρισία εἶναι ἡ μόνη κατήχησις, ἡ ἰδικὴ των καὶ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποία μᾶς ἐμπιστεύονται. Ὅλοι πρέπει νὰ ὑποκρινώμεθα καὶ νὰ ψευδώμεθα, ἂν θέλωμε νὰ μᾶς ἀγαποῦν πάντοτε καὶ νὰ μὴ μείνωμε ποτε χωρὶς θεοῦ... Ἀς κλείνωμε τὰ μάτια μας, ὥς προσποιούμεθα ὅτι δὲν ἐννοοῦμε τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ γίνονται γύρω μας καὶ ὥς ἐπιβεβαιωθῶμεν μὲ τὸν ἐπιστημότερον τρόπον τὰ ψεῦδη αὐτά!...

Ἡ μὲς Ἰρμα ἐπροτίθετο νὰ ἐπιπροσθέσῃ νέας ιδέας εἰς τὴν κοινωνιολογικὴν ταύτην συζήτησίν των, ὅτε ἡ κυρία Λενὶν κύψασα αἰφνιδίως παρετήρησε τὸ μέγα ἔκκερμὲς τοῦ πεδילוδρομίου.

— Πλησιάζουν ἐνδεκα... ἀνέκραξε. Καὶ πρὸς στιγμὴν διστάζουσα:

— Θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, ἀγαπητή μου, τῇ εἴπε, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς...

— Ὅ, τι θέλεις ... ἀπήντησε ὀλίγον ἐκκληκτός ἡ μὲς Ἰρμα.

— Ἐχω ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἀπουσιάσω δι' ὀλίγην ὥραν. θὰ λάβῃς λοιπὸν τὸν κόπον νὰ προσέχῃς τὰς δεσποινίδας ... μαζὶ μὲ τὴν δεσποινίδα Μαντώ...

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ἡ μὲς Ἰρμα, εἶναι τόσῳ μικρὴ ἡ χάρις αὐτή!...

— Σὲ εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισεν ἐγερθεῖσα ἡ κυρία Λενὶν. Ὅταν καὶ σὺ θελήσῃς νὰ σὲ ἀντικαταστήσω θὰ τὸ κρᾶζω εὐχαρίστως...

Καὶ ἐξηφανίσθη τόσῳ ταχέως, ὥστε ἡ φίλη της δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν παρακολουθήσῃ μέχρι τῆς ἐξόδου.

— Ποῦ νὰ πηγαίνῃ ἀρὰ γε, ... ἐσκέφθη ἡ παιδαγωγὸς τῆς Μαντῶς. Ἰσοῦς εἰς καμμίαν συνέντευξιν...

— Ότε ἔμεινε μόνη ἤρξατο ἀδιάφορος πρὸς τὰ φέροντα τὰ βλέμματά της ἐντὸς τοῦ στίβου καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὴν κινήσεις τῶν ζευγῶν, ἅτινα πρὸ αὐτῆς ἔτρεχον μετὰ βλιγγιώδους ταχύτητος ἐπὶ τῆς λεῖας ἐκείνης ἐπιφανείας.

Ἡ Μαντῶ ἐπεδιλοδρόμει μετὰ θαυμασίας δεξιότητος. Πάντου σχεδὸν μόνη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίβου ἐξετέλει γραφικούς, ὅσῳ καὶ δυσχερεῖς ἐλιγμούς, μετ' ἀκριβείας ἦν θὰ ἐφθόνη καὶ αὐτὸς ὁ διδάσκων. Ἐφαίνετο ἀδιάφορος, ὥς μὴ ἀντιλαμβανομένη ἐντελῶς τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν, τὰ ὅποια μετὰ προσοχῆς καὶ ζηλοτύπου ἢ ἐκπληκτικὰ τὴν παρακολούθουν πάντοτε. Ἐπειτα αἰφνιδίως ἀλλάσσουσα κατεύθυνσιν διέσχιζε τὸ πλῆθος καὶ ἐρρίπτετο δύναν βέλους ἐπὶ τοῦ ἀσφαλτοστρώτου, ἵνα μεθ' ὁρμῆς ρυθμῆς εἰς τοὺς βραχίονας τῶν φίλων της, αἵτινες διέτρεχον τὸν στίβον εὐχερῶς μὲν καὶ αὐταί, χωρὶς ὅμως νὰ κίχτηται τὴν ἐκκινήσιν καὶ δεξιότητα τῆς Μαντῶς.

Σπανίως ἐπεδιλοδρόμει μετὰ συνοδοῦ ἂν καὶ ἐκ τῶν ἀποτεινομένων αὐτῇ χαριεντισμῶν ἐφαίνετο, ὅτι ἐγνώριζε τοὺς περισσοτέρους τῶν θαμνῶν τοῦ Σκαῖτον.

Τέλος μὲ τοὺς βραχίονας συνηνωμένους ἡ Μαντῶ μετὰ τῶν δύο μαθητριῶν τῆς κυρίας Λενίν, ἔατησαν πρὸ τῆς Ἰουμα.

— Στοιχηματίζω, ὅτι ἡ κυρία Λενίν ἔφυγεν... ἀνέκραξεν ἡ πρωτότοκος τῶν δεσποινίδων Μιρζιώτου, γελῶσα καὶ ἀνταλλάσσουσα πονηρὰ βλέμματα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της.

Ἦτο μία ἰσχνὴ νεᾶνις μὲ λεπτὰς κνήμας καὶ ἀνάστημα ἵαν βραχὺ διὰ τὰ δεκαπέντε αὐτῆς ἔτη. Ἡ ὥς σελήνη ὥχρ᾽ αἰ καὶ φιλόσθενος μορφὴ της ἐφωτίζετο διὰ δύο μικρῶν ὀφθαλμῶν ἄνευ λάμπρας καὶ ἐσβεσμένων, συνήθως δὲ περιβαλλομένων ὑπὸ μελάνων κίχλων.

Ἐξ ἐναντίου ἡ ἀδελφὴ της, μόλις δωδεκαετής, ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐτραφής, εὐκίνητος δὲ καὶ ἱανῶς χαρίεσσα. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της καίτοι δὲν ἦσαν ἀπολύτου συμμετρίας, προσέδιδον ὅμως εἰς τὸ σύνολον τῆς μορφῆς της ἱκανὴν συμπάθειαν.

— Ἡ κυρία Λενίν, ἀπήντησε βραδέως ἡ μὲς Ἰουμα, μὲ παρεκάλει νὰ τὴν ἀντικαταστήσω πληρῶν σας ἐκ' ὀλίγον, διότι εἶχεν ἐπείγουσαν ἐργασίαν...

Ἡ πρώτη ὁμιλήσασα νεᾶνις ἔξευράνη εἰς ἀερατήτους γέλωτας.

— Ἀ... ἀνέκραξε... θὰ τὴν περιμένουμε πολὺ ἀκόμη. Κάθε ἡμέραν πάντοτε αὐτὰ μᾶς κάμνει. Φεῖγει διὰ δέκα λεπτὰ καὶ κάμνει μίαν ὥραν...

— Μὰ εἰ ἐργασίαν ἔχει;... ἠρώτησε δειλῶς μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀνταπῇ εἰς τὸν πειρασμὸν ἡ μὲς Ἰουμα.

— Ἐρωτήσατέ την· ποτὲ δὲν θὰ σὲ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν...

— Ἡξεύρω ἐγὼ... ἠξεύρω... ἐμπύρυσεν εἰς μυστηριώδες ὕψος ἡ Μαντῶ. Τὴν ἠκολούθησα μίαν ἡμέραν καὶ τὴν εἶδα νὰ εἰσέρχεται εἰς ἓνα πολὺ ἔμποιο σπίτι... σ' τὸ Ταρλάμπαση... Ἐ... ἡ καυμένη... θὰ περῶν ἐκεῖ... εὐχαρίστους ὦρας.

— ὦ!... αὐτὴ ἡ Μαντῶ!... ἀνέκραξε γελῶσα ἡ δεσποινὶς Μιρζιώτου. Ὅλα τὰ ἠξεύρει...

Ἀλλ' ἡ Μαντῶ ἦτο ἤδη μαρὰν μετὰ φρενητιώδους ταχύτητος ἐπεδιλοδρομοῦσα εἰς τὸ ἑτερον ἄκρον τοῦ στίβου.

— Νά!... ἡ Μαντῶ μὲ τὸν Ζώρξ... ἐμπύρυσεν ἡ μικροτέρα τῶν ἀδελφῶν Μιρζιώτου.

— Ἀ... τὸν εὔρεν;... ἠρώτησεν ἡ μεγαλειτέρα προσπαθοῦσα νὰ διακρίνῃ αὐτὴν μέσῳ τοῦ πλῆθους. Δι' αὐτὸ ἔκαμνε σὰν τρελλὴ διὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ...

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς προσέθηκεν εἰς σοβαρὸν τόνον.

— Νά ἂν καὶ σὺ δὲν εἶχες ψυχρανθῇ μὲ τὸν Τοτὸ θὰ ἤρχετο καὶ αὐτὸς τώρα ἐδῶ νὰ σὲ εὕρισκε.

— Οὐρ!... καυμένη ἀνέκραξε δυσχερῶς ἡ ἀδελφὴ της. Δὲν θέλω σοῦ εἶπα, νὰ μοῦ ὁμιλῇς γι' αὐτόν... Ἀφ' οὗτου τὸν εἶδα νὰ περιμένῃ τὴν Λουίζ' ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῆς Μαντῶς Βωντέ, αὐτὴ θέλω πλέον νὰ τὸν γνωρίζω....

— Καὶ ἡ Μαντῶ τοῦ τὸν ἐγνώρισε τὸν Ζώρξ;

— Εἰς τὸ Ἀγγλικὸν σχολεῖον πέρουσι... καὶ τώρα εἶναι τόσῳ ἐντίμ.... ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶναι τσέντλεμαν... τῆς κάμνει τόσα δῶρα.

Κινηθείσης τῆς περιεργείας της ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης τῶν πρὸ αὐτῆς ἱσταμένων ἀδελφῶν, ἐξ ἧς δὲν εἶχεν ἀπολέσει οὐδὲ μίαν λέξιν, ἡ μὲς Ἰουμα ἐνέτεινε τὴν προσοχήν της, ἵνα διακρίνῃ τὴν Μαντῶ.

Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Μαντῶ, μὲ ἑκφρασὶν ἐπὶ τῆς μορφῆς της οὐχὶ τόσῳ συνήθη, ἐν ἑξάρσει διήλθε πρὸ αὐτῶν ταχέως. Ἐπεδιλοδρόμει τώρα βραδύτερον ἔχουσα συνηνωμένους τοὺς βραχίονας μετὰ τινες παιδίου σχεδόν, ξανθοῦ, μὲ πλοκάμιους καταπίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὅπερ ὅμως μετὰ περισσῆς χάριτος ἔφερε τὸ μέλαν ἐνδυμα ἀληθοῦς μικροῦ κυρίου.

Θά ἦτο δωδεκαεὶς περίπου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ροδοχρόου προσώπου του διέκρινέ τις σπανίαν ἁρμονίαν χαρακτηριστικῶν, μὲ τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους κυανοὺς ὁφθαλμούς, τοὺς ἐπιστεφομένους διὰ μακρῶν βλεφαρίδων, τεχνητῶς ἴσως κεχρωματισμένων, διότι καὶ τὰ φιλομειδῆ χεῖλη του ἀναμφήριστον ἦτο, ὅτι εἶχον ἐλαφρῶς θιγῇ ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς μολυβδίδος.

Ἐσθρῆζετο ἐπὶ τῆς φίλης του μετὰ ποιᾶς τινος νωχελείας καὶ τὰ βλέμματά του προσηλωμένα ἐπὶ τῆς νεάνιδος ἐξέφραζον παθητικὴν τινα στοργήν.

Ἀμφότεροι ὠμίουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, χωρὶς νὰ ἀκούωνται αἱ λέξεις των μέσῳ τοῦ πρὸ αὐτῶν θορύβου, ὥσει ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ εἰς εἰς τὸν ἕτερον, πᾶν ὅ,τι ἡ καρδιά του ἐν ἐπιφυλακτικότητι διὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε διαφυλάξει ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀναμφιβίλως ἡμέρας τῆς συναντήσεώς των.

Αἰφνης ἔστησαν καὶ ἡ μὲς Ἴσμα παρατήρησε τὴν Μαντῶ νὰ προτείνῃ ἐλευθέρως τὸ μέτωπόν της πρὸς ἀσπασμόν εἰς εὐειδεστάτην κυρίαν, ἣτις ἐπεδιλοδρομεῖ μετὰ νεαροῦ κυρίου. Ἐφερεν ἐκ πραοῖου λειοσηρικοῦ βαρύτιμον ἀμφίεσιν καὶ ἡ ξανθὴ κόμῳσός της προεξεῖχε μετὰ χάριτος, ἀμφιλαφῆς καὶ γοητευτικῆς, ὑπὸ μικρὸν πῦλον ἐκ λευκῆς ἀλώπεκος.

Ἐφ' ὅσης ἐκπλήξεως καὶ ἂν κατελήφθη ἡ μὲς Ἴσμα, δὲν ἠδύνατο ὁμως νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ποιότητος τῆς εὐειδοῦς ἐκείνης κυρίας... Προφανές ἦτο, ὅτι αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου καὶ τὸ σύνολόν της τῇ ἐφάνῃ λίαν ὑποπτον.

Καὶ ἡ Μαντῶ ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ πρὸς αὐτοὺς οἰκείως. Ἡ νεαρὰ κυρία τὴν εἶχεν ἀσπασθῇ, ὁ κομπὸς σύννοδός της τῇ ἐσφιγγεν ἤδη τὴν χεῖρα μειδιών. Καὶ ὁ μικρὸς κύριος, ὅστις οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπῆρχεν, ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς κυρίας ἐκείνης ὥς ἐκ ὁμοιότητος τῶν χαρακτηριστῶν, ἐσφιγγε περιπαθῶς τὸν βραχίονά της Μαντῶς ὑπὸ τὸν ἰδικόν του, φαινόμενος, ὅτι ἀπὸ μακροῦ ἤδη διετελεῖ μετ' αὐτῆς εἰς οἰκειοτάτας σχέσεις.

Ἡ μὲς Ἴσμα κατελήφθη ὑπὸ παραδόξου τρόμου.

Ἀληθῶς, αἱ ἀσυνεσίαι τῆς μαθητρίας της ὑπερέβαινον πλέον πᾶν ὄριον, καὶ ἐὰν συνέβαινε συμφορὰ τις θὰ ἦτο ὑπαίτιος αὐτῆς

ἡ παιδιγωγός της, αἰτῇ καὶ μόνη, ἡ τόσῳ ἐστερημένη μέσων, ἵνα ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἀτίθασσον αὐτὸν χαρακτήρα.

Εἶχε πλέον ὀρκισθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἄλλα μέσα ἐναντι αὐτῆς καὶ ἀσκαρδαμνικῇ παρατηροῦσα τὴν Μαντῶ, ἐσκέπτετο ὅτι εὐθὺς ὡς θὰ ἐπανήρχετο θὰ τὴν ἐπέπλητεν αὐστηρῶς, ἀπαγορεύουσα εἰς αὐτὴν τοῦ λοιποῦ νὰ διατηρῇ σχέσεις καὶ γνωριμίας τόσῳ ἐπικινδύνους.

Ἐκεῖ κάτω, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ δι' ἐρυθροῦ λειοσηρικοῦ περιβεβλημένου ἐρείσματος τοῦ στίβου χωρὶς νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν βραχίονά τοῦ συνοδοῦ της ἡ Μαντῶ, συνωμῶει μετ' αὐτοῦ ὀποθαυμάζουσα τὴν σπανίαν ἀκτινοβολίαν τῶν ὀφθαλμῶν του, ὠντινων ἡ καθαρὰ κόρη ἐφαίνετο κολυμβῶσα εἰς πέλαγος ρευστοῦ μαργάρου.

— Μὰ τί μεταχειρίζεσαι λυπὸν εἰς τὰ μάτια σου καὶ λόμπουν τόσῳ... τὸν ἠρώτα περιέργως.

Ὁ μικρὸς ἱππότης ὑπεκλίθη φιλαρέκτως.

— Δὲν μεταχειρίζομαι τίποτε... αὐτὸ θὰ μοῦ ἔκαμε κακό. Ἀλλὰ ἡ Σοφία, ἡ καμαριέρα τῆς μαμμᾶς, μοῦ τρίβει τὰς βλεφαρίδας... κι' αὐτὸ εἶναι διασκεδαστικόν, γιατί ὅταν ἐπειτα κλείνω τὰ μάτια μου αἱ βλεφαρίδες κολλοῦν καὶ κατόπιν ὅταν τὰ ἀνοίγω πάλιν ξεκολλοῦν... νὰ ὅπως τώρα... καὶ αὐτὸ μὲ διασκεδάζει τόσῳ...

— Εἶναι εὐχάριστον;... ἀλήθεια;

— Παρόλ ντ' ὄνερ... πάα πολύ...

— Καὶ διὰ τὰ χεῖλη σου τί μεταχειρίζεσαι;

Ὁ Ζώρξ ἔλαβε μυστηριώδες ὕφος καὶ τῇ ἐνιθύρισε χαμηλοφώνως:

— Ἐπάνω εἰς τὴν τουαλέτταν τῆς μαμμᾶς εἶναι τρεῖς πράγματα. Τὸ ἓνα καίει ὀλίγον... τὸ ἄλλο ἔχει μίαν γεῦσιν σὰν βανίλια, ἀλλὰ πολὺ ὠραῖο ὅταν τὸ δοκιμάζῃς μὲ τὴν γλῶσσαν καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη, πολὺ ὁμως ἀσχη ο αὐτό...

Ἡ Μαντῶ ἐφαίνετο ἀκούουσα τὰς λεπτομερείας ταύτας μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

— Ἀπὸ τὸ τελευταῖο λοιπὸν δὲν θὰ βιάζῃς ποτέ, πιστεύω;... τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀπὸ τὸ ἀσχημο;... Κάποτε...

— Καὶ γιατί;... ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ Μαντῶ.

— Εἰς ὁρισμέναις ἡμέραις... ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Ζώρξ.

— Ποίας ἡμέρας;

— Όταν πρόκειται νὰ ἔλθουν καὶ ἐπισκεφθοῦν τὴν μαμμὰ με-
ρικαὶ φίλαι της

— Καὶ μ' αὐτὸ τί;...

— Νὰ ... ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μὲ φιλοῦν εἰς τὸ σιόμα χί-
λαις φοραῖς τὴν ὥρα καὶ ἐγὼ δὲν θέλω... Όταν λοιπὸν αἰσθάνων-
ται πολὺ πικρὰ τὰ χεῖλη μου, δὲν ἐπαναλαμβάνουν τὰ φιλήματα...

Ἐνόησες τώρα;...

Ἡ Μαντῶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικὴ.

— Καὶ ὅταν ἔρχονται αἱ ἄλλαι φίλαι τῆς μαμμᾶς σου... τότε
τί βάζεις;... τὸν ἠρώτησε μετ' ὀλίγον.

— Τίποτε!... ἐψιθύρισεν ὁ Ζώρζ ἐν ἀδημονίᾳ.

— Ἀ!... ἂ!... ἀνέκραξεν ἡ Μαντῶ, μὴ μοῦ λέγῃς ψέματα...
Ἡξεύρω ἐγὼ ... τότε βάζεις ἐκεῖνο μὲ τὴν βανίλλια, διὰ νὰ σὲ φιλοῦν
περισσότερο...

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησεν. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μεταβάλῃ θέμα
ὁμιλίας.

— Μὰ γιατί, τὴν ἠρώτησε, δὲν ἔχεισαι κάθε ἡμέρα ἔδω;... Ἀφ'
ὅτου ἔπαυσες νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ Ἀγγλικὸ σὲ βλέπω τόσῳ ὀλίγον.

— Μὰ μήπως τὸ θέλω κ' ἐγώ;... ἐψιθύρισεν ἡ Μαντῶ. Ἡ μὲς
εἶναι τόσῳ κακὴ.

— Τί κακὴ ποῦ εἶσαι!... ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος εἰς τόνον μεμφί-
μοιρόν πως. Πρῶτα ἤρχετο τοῦλάχιστον καμμιὰ φορά καὶ εἰς
τὸ σπίτι... Νὰ ... ἔλα, καθήμενη, Μαντῶ... προσέθηκεν ἱκετευτικῶς,
ὡς ἔάν τὴν στιγμὴν ἐκεῖν ν τῷ ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ σκέψις. Ἡ
μαμμὰ δὲν θὰ ἦναι... θὰ εἴμεθα μόνοι μέσα εἰς τὴν κορββα-
τοκάμαρά της, θὰ φάμε τόσα γλυκά... καὶ θὰ δοκιμάσουμε ἀπὸ ἐκεῖνο
τὸ ὠραῖο λικέρ ποῦ ἐδοκιμάσαμε τὴν ἄλλη φορά... Ἐλα Μαν-
τῶ, σὲ παρακαλῶ... Θὰ ἔλθῃς;...

Ἡ Μαντῶ τὸν διέκοψε σκληρῶς δι' ἑνὸς ψυχροῦ:

— Ὁχι!

Καὶ ἀποσπῶμένη βιαίως τοῦ βραχίονός του, ἀπεμακρύνθη
αὐτοῦ ταχέως διευθυνομένη πρὸς τὴν μὲς Ἱερμα, ἐν ᾧ ἐκεῖνος
ἔμεινε καθηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του παρατηρῶν αὐτὴν ἀπομακρυ-
νομένην.

Μόλις ἐπλησίασε πᾶς φίλας της, αὐταὶ τῇ ἀπέτειναν μυριάς ἐρω-
τήσεις:

— Ποία ἦτο ἡ ὠραία ἐκεῖνη κυρία ποῦ σ' ἐφίλησεν;...

— Τί σοῦ ἔλεγεν ὁ Ζώρζ;...

Ἡ Μαντῶ πρὸ τοῦ αὐστηροῦ βλέματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν
περιέβαλεν ἡ ἐγγύς αὐτῆς καθημένη παιδαγωγὸς της, οὐδὲ ἀπήντησεν
εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν φίλων της διευθυνθεῖσα ἀμέσως πρὸς αὐτήν.

Προσποιουμένη δὲ τελείαν ἀδιαφορίαν ὡς ἔάν οὐδὲν τὸ ἀνάμοστον
εἶχε πρᾶξει:

— Ἐκουράσθην,... τῇ εἶπεν ἀφελῶς. Πηγαίνομεν;...

— Βεβ'ίως, τῇ ἀπήντησεν ἐν ὀργῇ ἡ Ἀγγλὶς, ἀρκετὰ πιστεύω
διεσκέδασες σήμερον μὲ τὰς φίλας σου καὶ τοὺς... φίλους σου.... Καὶ
στρεφόμενη πρὸς τὰς ἀδελφὰς Μιρζιῶν:

— Ἐμεῖς δὲν ἠμποροῦμε νὰ καθήσωμε περισσότερον, ταῖς εἶπεν.
Ἐάν θέλετε γὰρ σᾶς συνοδεύω ἕως τὸ σπίτι σας...

— Ὡ... σᾶς εὐχαριστοῦμεν,... ἀπήντησεν ἡ μεγαλύτερά τῶν ἀδελ-
φῶν. Ὡς μείνωμεν ἡσάμη ὀλίγον καὶ ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψωμεν μό-
νοι μᾶς...

— Καὶ ἂν ἡ μαμμὰ σας μάθῃ, ὅτι δὲν ἦτο μαζί σας ἡ κυ-
ρία Λενίν;...

— Ὡ... μείνατε ἥσυχος, δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Ἡ μαμμὰ ἴσως
καὶ νὰ μὴ ἔχῃ σηκωθῇ αὐτὴν τὴν ὥραν... καὶ ἔπειτα γνωρίζομε
καὶ τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης...

Ἡ μὲς Ἱερμα δὲν ἐνόμισε καλὴν νὰ ἐπιπροσθέσῃ τι. Ἐλαβε τὴν
Μαντῶ ἐκ τῆς χειρός καὶ τὴν ἐβίασε νὰ ἐξέλθωσιν ἐκείθεν τὸ τα-
χύτερον.

Καὶ ὅτε ἔφυγε ἡ Μαντῶ, ὁ Ζώρζ ἐπὶ τὴν ἀντικείμενην ἀνταρτία...

Τὸν ἔβλεπον οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀντικείμενην ἀνταρτία...

Ἀπὸ τὴν ἀντικείμενην ἀνταρτία...

Ἡ Μαντῶ...

10

VI

Μόλις επανήλθον εις την οίκίαν ή μίς Ίσμα ανήλθε ταχέως εις τὸ δωμάτιόν της, ἐν ᾧ ή Μαντὼ ἀπαλλαγείσα τῆς χειρὸς τῆς παιδαγωγοῦ της, ἤτις τὴν ἐκράτει δεσμίαν καθ' ὅλην τὴν ὁδόν, ὥρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐν αὐτῇ εὔρε μόνον καθήμενον τὸν παππῆ-Ζωηρόν, ὅστις ἀναμένων τὴν ἔλευσιν τῆς οἰκοδεσποίνης εἶχεν ἐξαπλωθῆ μακαρίως ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ τινος ἀνακλίντρον ἀναδιφῶν λεύκωμα πλήρες εἰκόνων.

Ὁ παππᾶ-Ζωηρὸς ἦτο οἰκεῖος τῆς οἰκογενείας Βῆτα πασσᾶ. Ἡ κυρία Ζενῆ ἰδίᾳ τὸν περιέβαλλε διὰ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ὅτε μετέβαινε πρὸς ἐπίσκεψίν της, καὶ τοῦτο ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομίδος, παρέμενε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν μυστηριωδῶς συνδιαλεγόμενῃ ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων ἢ μᾶλλον μικροσκανδαλῶν μεταξὺ τῆς πλουσίας τάξεως, τὰς λεπτομερείας τῶν ὁποίων ὁ παππᾶ-Ζωηρὸς ἀριστα πάντοτε ἐγίνωσκεν.

Μόλις ή Μαντὼ διέκρινεν αὐτὸν ὥρμησε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του:

— Ὁ παππᾶς!... ὁ παππᾶς!... ἐκραύγασε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

— Καλῶς την... ἀνέκραξεν ὁ αἰδεσιμώτατος. Ἀκόμη ἐκοιμᾶσο;... Πόσον εἶσαι τεμπέλα!...

— Ἐγώ;... ὅχι!... ἀπήντησεν ή Μαντὼ μετ' ἀδιαφορίας. Τώρα ἐγυρῶσαμε μὲ τὴν μίς ἀπὸ τὴν... ἐκκλησίαν.

— Ἀ... ἐπῆγες εἰς τὴν ἐκκλησίαν;... Μπράβο,... μπράβο.

Καὶ τοποθετῶν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ θωπεύων τὴν μεταξίνην της κόμην καὶ ἀσπαζόμενος τοὺς γλυκαῖς ὀφθαλμούς της:

— Ἐλα... εἰπέ μου λιπὸν, τί εὐαγγέλιον ἤκουσες σ' τὴν ἐκκλησίαν;...

— Τί εὐαγγέλιον;... ἠρώτησεν ἐκείνη γελῶσα. Ὡ... δὲν ἐνθυμοῦμαι... τὸ ἐλησμόνησα. Ἡ μίς συνήντησε τὴν κυβερνάντα τῆς κυρίας Μιρζιώτου... καὶ μὲ τὴν ὁμιλίαν δὲν ἤκουσα τίποτε...

Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν τῇ ἀπεκρίθη. Ἀφαιρεθεὶς πρὸς στιγμὴν εἶχε προσηλώσει τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων του παιδίσκης, τὴν περιπάθειαν καὶ γλυκύτητα τῶν ὁποίων ἐνόμιζεν, ὅτι κυριολεκτικῶς ἀπερρόφα διὰ τῶν λαιμάργων ἐκείνων βλέμμάτων του. Καὶ ἀσυνειδήτως, ὥς ἐξ ἐνστίκτου, περιεπύχθη αὐτὴς τὴν λεπτὴν ἐκείνην ὀσφὺν καὶ μετὰ παραφορᾶς ἐναπέθηκε βροχὴν θερμῶν ἀσπασμῶν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, οἷτινες τόσφ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐγοήτευον.

Καὶ ἦσαν τὰ φιλήματα αὐτὰ πλήρη πάθους καὶ παραφορᾶς, φιλήματα οὐχὶ ἀθῶα καὶ ἀγνὰ καὶ ἁμοῖα τοῦ πόθου ἐκείνου τῆς ἀπολαύσεως, ἀλλὰ φιλήματα, ἅτινα ὑπηγόρευσαν αἰφνιδίως τὰ ἐν ψυχῇ πεποιημένη ὑπολανθάνοντα παράφορα πάθη καὶ ἀσβεστοὶ ὄρμαι καὶ ἐνστικτα κτηνώδη.

Ἀλλὰ καὶ τίς ἠδύνατό ποτε νὰ τὰ παρεξηγήσῃ;... Μήπως δὲν ἦτο ἱερεὺς, πνευματικὸς παιτὴρ πάντων, περιβεβλημένος τὸ ἀγνὸν καὶ ἀσπιλὸν ἔνδυμα τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου;... Τίς ποτε ἠδύνατο νὰ παρεξηγήσῃ τὰς μετὰ τοσαύτης παραφορᾶς θωπείας ἐκείνας καὶ τοὺς θερμοὺς ἀσπασμοὺς διδομένους ἐξ ἐνὸς ἱερέως εἰς δωδεκάστιδα παιδίσκην;...

Ἡ Μαντὼ ἠρchiζε νὰ ἀδημονῇ ἐπὶ ταῖς θωπείαις ἐκείναις τοῦ ἱερέως, ἡ μακρὰ γενειὰς τοῦ ὁποίου ἐνύσσε δυσαρέστως τὰς ἀβρὰς παρεΐας της. Τὸ ἐπ' αὐτῆς ἄλλως τε προσηλωμένον ἀπὸ τινος κτηνώδους βλέμμα τοῦ τὴν ἐστενοχῶρει μεγάλως.

Διὰ βιαίου κινήματος ἀπεσπᾶσθη τῶν χειρῶν του καὶ κατῆλθε τῶν γονάτων του. Ἐκεῖνος ἀπεπειράθη νὰ τὴν συλλάβῃ ἐκ νέου, ἀλλ' αὕτη ἦτο μακρὰν πλέων.

— Γιατί φεύγεις;... τὴν ἠρώτησεν. Κακὴ ποῦ εἶσαι σήμερα...

— Πηγαίνω νὰ πῶ ἴσ' τῇ μαμμᾶ, ὅτι τὴν περιμένετε... ἐκραύγασεν ἐκ τῆς θύρας ἐκείνη γελῶσα.

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός. Καὶ μετὰ τινα χρόνον πρναλαμβάνων ἐκ νέου τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης λεύκωμα.

— Ἀχ!... τὸ τρελλοκόριτσο... ἐψιθύρισε μέσφ τῶν ὀδόντων του μετὰ βαθέος στεναγμοῦ. Πόσο μ' ἀρέσει;...

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος κομίζουσα αὐτῷ ἐπὶ ἀργυροῦ ἄβακος τὸν καφέ.

Ἦτο μία καλλίσωμος νεᾶνις, ἰδοῦσα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν τινὶ χωρίῳ παρὰ τὴν πολυθέλητον τῆς Ἰωνίας πρωτεύουσας, μὲ πρόσωπον κατέρυθρον ἐξ ὑγείας καὶ στηθὴ προκλητικῶς προτεταμένα, μὲ χεῖλη αἰμόχροα καὶ ὀφθαλμοὺς γλυκυτέρους τῶν σὺκων τῆς πατρίδος τῆς.

Ἐπροχώρησε καὶ ἐναπέθηκε τὸν ἄβακα ἐπὶ τῆς τραπέζης παρὰ τὸν ἱερέα ἐν ᾧ ἐκεῖνος κατέτρωγε διὰ τῶν βλεμματίων τὰς εὐγράμμους καμπυλότητας τοῦ σώματός τῆς μετὰ βουλιμίας νεοσυλλέκτου ἱσταμένου εἰς προσοχὴν πρὸ τοῦ σωροῦ τῶν διανεμομένων ὑποθέρων ἄρτων...

Ἀπεσύρετο ἤδη ἐν συστολῇ, ὅτε ὁ παππᾶ-Ζωηρὸς μετὰ θρασύτητος καὶ ἀναιδείας ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ἡ πτωχὴ νεᾶνις πρὸ τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐκείνου κινήματος τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἔμεινεν ἀναυδος, χαμαὶ νεύουσα καὶ μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πρῶξη.

— Γιατί πάντοτε ὅταν ἔρχομαι... ὦραϊό μου κορίτσι... τῇ εἶπε θωπευτικῶς, βιάζεσαι τόσῳ νὰ φύγῃς;... Τόσῳ πολὺ λοιπὸν σὲ φοβίζω;...

— Ὅχι... ἐπιθύρῃσεν ἐκείνη δειλῶς.

— Στάσου λοιπὸν ἄλλο... ἤθελα καὶ νὰ σοῦ πῶ. Σήμερα μοῦ φαίνεται εὐμορφότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη ἡμέρα...

Καὶ πρὸ τῆς συνεσταλμένης πάντοτε καὶ ἐρυθριώσης θαλαμηπόλου, προσέθηκε μετὰ προφανοῦς ἐρωτοτροπίας θωπεύων τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἐκείνη προσεπάθει νὰ ἀποσύρῃ.

— Μὰ χάρι θὰ σοῦ ζητήσω... ὦραϊ μου πανῶνα... νὰ μοῦ δώσης ἄλλο βασιλικὸ μὲ αὐτὸ τὸ παχουλὸ σου χεράκι γιὰ ν' ἀγιάσω.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ὀποσπασμένη τῆς χείρός τοῦ βιαίως ἐξήρχετο ἐντρομος ὁ παππᾶ-Ζωηρὸς τῇ ἐπιθύρῃσεν ἀπειλητικῶς:

— Ἐννοία σου... ποῦ θὰ μοῦ πᾶς... θὰ σὲ ξαναπιάσω.

Μετά τινα χρόνον εἰσῆλθετο ἡ εἰκοθέσποινα καὶ χαιρετῶσα αὐτὸν οἰκείως καὶ προσπικνωμένη, ὅτι ἀποπειράται νὰ ἀσπασθῇ τὴν σεβασμίαν δεξιάν του, ἣν ἐκεῖνος μετὰ μετριοπροσύνης ἐγκαίρως ἐγνώριζε πάντοτε νὰ ἀποσύρῃ, ἔλαβε θέσιν ἐναντι αὐτοῦ.

Ἡ συνδιάλεξις μετὰ τινα ἄλλα ἐπενσιώδη ζητήματα περιστρέφη

περὶ τὴν κυρίαν αἰτίαν, ἥτις τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ὀδηγήσει τὸν ἱερέα εἰς τὴν πλουσίαν ἐκείνην οἰκίαν.

— Σὲ ἐπερίμενα, παππᾶ μου... ἀνέκραξε τέλος ἐν ποιᾷ τινὶ ἀδημονίᾳ ἡ κυρία Ζενῇ, μὲ μεγάλην ἀνυπόμονησιν. Ἡ φίλη δὲν γνωρίζει ποῖαν τροπὴν θὰ λάβῃ ἡ ὑπόθεσις τῆς καὶ μὲ ἐπισκέπτεται καθημερινῶς σχεδὸν καὶ μὲ ἔρωτᾷ, καταλαμβάνεις μὲ πόσῃ ἀγωνίαν... Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, πιστεύω...

— Βεβαίως, δὲν ἔχει ἄδικο... ἀπήντησεν ὁ παππᾶ-Ζωηρὸς, ἀνακινῶν πονηρῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ ἡ εὐλογημένη δὲν κατάφερε μὲ τρόπο τῆς δουλειᾶς τῆς... Κι' ἄλλαις κάνουν χειρότερα... μὰ κανεὶς δὲν παίρνει μυρωδιά...

— Ἐ... παιδί βλέπεις αὐτὸ, ἀπειρη ἀκόμη... εἶπεν ἡ κυρία Ζενῇ, δὲν ἤξευρε νὰ προφυλαχθῇ ὅπως ἔπρεπε καὶ τὴν ἔπαθε... Ἀλλὰ τέλος πάντων, εἰπέ μου, τί ἀπέκαμες;... Εἶδες τὸν σύζυγον;

— Μάλιστα, καὶ ἐπανειλημμένιος μάλιστα. Ἐ... λοιπόν, μοῦ φαίνεται, πῶς θὰ τὸν καταπέσω καὶ θὰ ἀποσοβῇ τὸ σκάνδαλον. Μ' ὅλα ὅσα ἐγίναν, φαίνεται πῶς τοῦ πονεῖ ἀκόμη τὸ δόντι γιὰ τὴ γυναῖκά του καὶ πιστεύω πῶς θὰ τὴν δεχθῇ πάλιν.

— Μπράβο!... παππᾶ μου... ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἡ κυρία Ζενῇ. Εἶσαι θαυμάσιος ἄνθρωπος καὶ τὰ κατορθώνεις ὅλα μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα... Αὐτὸ ποῦ θὰ κάμῃς τώρα εἶναι μεγάλη φιλανθρωπία καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ Νομικὴ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ἐκδούλευσιν αὐτήν, ποῦ τώρα τῆς κάμνεις...

— Αὐτὸς εἶναι ἰδικὸς τῆς λογαριασμοῦ... διέκοψεν ὁ παππᾶ-Ζωηρὸς ξηρῶς. Ἐγὼ θὰ κάνω τώρα ὅ,τι μοῦ εἶναι δυνατόν διὰ νὰ συμβιβάσω τὰ πράγματα καὶ αὐτὴ πάλιν ὥς κάνῃ ὅ,τι τῆς ὑπαγορεύει ἡ συνείδησίς τῆς.

— Ὅποτε θὰ τὴν δεχθῇ ὁ σύζυγός τῆς;... Πῶς βλέπεις τὰ πράγματα;...

— Πιστεύω νὰ τὸν πείσω, ἂν καὶ ἀκόμη διστάζει. Φοβεῖται μὴ ἐκοινολογήθῃ τὸ πρᾶγμα καὶ τῆς φωναῖς ποῦ ἔβγαλε τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς ἤκουσαν οἱ γείτονες... καὶ τώρα καταλαμβάνεις, τοῦ φαίνεται ἄσχημο νὰ φανῇ ὅτι ὑποχωρεῖ. Ἄλλως τε, ἐάν δὲν ἐγίνετο ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς θόρυβος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅλα θὰ εἶχαν τελειώσῃ τώρα... καὶ θὰ εἶχαν λησμονηθῇ...

— Ἀλλὰ νὰ ζήσης, παππᾶ μου, τὸν διέκοψε περιέργως ἡ οἰ-

κοδέσποινα, είπέ μου πώς έγιναν όλα αυτά, γιατί, ήξεύρεις, αν και είμεθα τόσφ φίλοι με την Νομικήν, εκ λεπτότητος, όμως ποτέ δεν την ήρώτησα δια τας λεπτομερείας του επεισοδίου αυτού.

— Ούφ!... ανέκραξεν ο Ιερεύς. Μία ιστορία από εκείνας που γίνονται καθημερινώς σ' την πόλιν μας. Ένα μικρό επεισόδιον, δια το οποίον ο εύλογημένος αυτός έχάλασε τον κόσμο και τώρα μετανοεί. Καλλίτερα ήτο να εξηγηθῇ ἀναμεταξύ του το ἀνδρογύνο... ένας μικρός θυμός... και όλα έπειτα μέλι-γάλα...

— Μά, είπέ μου, λοιπόν... πώς έγιναν αυτά, επέμειναν η κυρία Ζενή. Σὺ θὰ τὰ γνωρίζης όλα λεπτομερῶς....

— Νά... πέρνεις, καθὼς θυμᾶσαι, είχαμε βαρὺν χειμῶνα και έπεσε πολὺ χιόνι. Ένα μεσημέρι λοιπόν η κυρία Νομική, ἀπ' έξω ἀπὸ τὸ χάνι της ἀκριβῶς, ἐκεῖ κατὰ σ' τὸ Ἀγᾶ-Χαμάμ, ἐγλύστρησε ἐπάνω σ' τὴν παγωνιά και ἔβγαλε τὸ χέρι της. Ὁ συζυγὸς της ἀπαρηγόρητος ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ φέρῃ γιατρό και κατὰ κακή του τύχη εὐρέθη ἔμπρὸς του ὁ φίλος... Ἐκάθητο ἐκεῖ πλησίον και τὸν προσεκάλεσε.

• Έ... λοιπόν, ὁ γιατρός νέος, με τὰ γαλλικά του, με τὸ Παρίσι του, με τὸ ὕψος του καπέλλο, με τοὺς εὐγενεῖς του τρόπους, πρόθυμος πάντοτε, τρεῖς φοραὶς τὴν ἡμέραν νὰ τὴν ἐπισκέπτεται και νὰ τὴν περιποιῇται σὰν νὰ ἦτο γυναῖκά του... ἔ... ἐκεῖ, σὰν κάποτε ἔμειναν μόνοι... κάτι τῆς εἶπε, κάτι τοῦ εἶπε... ἓνα βλέμμα ἐκείνη, ἓνα λόγο ἐκείνικ... νέοι και οἱ δύο... νὰ... δὲν καταλαμβάνεις;... ἄλλο ἀκόμη και ἡ ἁμαρτία ἔγινε...

• Τώρα ἔως ἐδῶ τὰ πράγματα ἐπῆγαιναν καλὰ και τὸ χέρι ἂν και δεμένο ἀκόμη μόνον και μόνον δια νὰ κάνῃ ἐπισκέψεις ὁ γιατρός, εἶχεν ὁμως ἀτὸ καιρὸ γίνε καλὰ... Ἀλλὰ τί πειρασμός τὸν ἔβαλε τὸν χριστιανὸ αὐτὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀφήσῃ τὸ γραφεῖό του ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ και νὰ γυρίσῃ ἔξαφνα, ἓνα μεσημέρι σπῖτι του;... κ' ἐγὼ δὲν ήξεύρω!... Ἐκείνη ἡ πτωχή, εἶναι ἡ ἀλήθεια και τὸ ὁμολογῶ τὸ δίκαιόν της, ποτὲ δὲν ὑπέθετε νὰ τὸν ἴδῃ αὐτὴν τὴν ὥρα και κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἦτο ἀπασχολημένη με τὸν... γιατρό. Τὸ τί ἔγινε πλέον τὸ ἐννοεῖς. Ἐκεῖνος ἐκινήγησε τὸν γιατρό μισόγυμνο σχεδόν... ὡς τὴν πόρτα... ἀναστατώθηκε ἡ γειτονιά... και τὰ λοιπὰ... Καὶ τὴν σκηνὴν αὐτὴν τώρα σκέπτεται και αὐτὸς και διστάζει ὀλίγο....

— Ὡστε αὐτὰ έγιναν;... ήρώτησε σκεπτικὴ ἡ κυρία Ζενή.

— Αὐτά, βέβαια... Μὰ ἐγὼ τοῦ εἶπα: «Βρέ, χριστιανέ μου, μὴ θέλῃς τώρα νὰ κάνῃς ἱστορίας και νὰ μεγαλώνης τὰ πράγματα... Αὐτὰ καθημερινῶς γίνονται ἐδῶ... ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι δὲν θὰ τὸν ἀλλάξῃς ἐσύ... Ἀλλάξε κάτω κάτω τῆς γραφῆς οπίτι και ποιὸς θὰ θυμηθῇ τώρα ἓνα μικροεπεισόδιο ἀπὸ πέρνεις. Κανονίστε τὸν λογαριασμὸ ἀναμεταξύ σας και ποτὲ ἄλλοιτε δὲν θὰ συμβῇ τίποτε... ὅσφ γι' αὐτὸ εἶμαι ὑπερβέβαιος».

Και λαμβάνων ἐμπιστεντινὸν ὕφος.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ὁμως, ἀφ' οὗ ἡ κυρία Νομική εἶναι φίλη σου, πρέπει νὰ τὴν συμβουλευσῇς ὀλίγον νὰ περιορισθῇ... οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία εἶναι ἀλλὰ χρειάζεται και ὀλίγη διάκρισις και προσοχή. Ὁ συζυγὸς της τὴν ἀγαπᾷ πολὺ και θὰ τὴν συγχωρήσῃ, καθὼς ἠννόησα. Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος και γρήγορα θὰ συνηθίσῃ με τὸ νέον καθεστῶς!... Ἀλλὰ και αὐτὴ ἄς εἶναι περισσότερον προσεκτικὴ...

• Ἐπειτα ἔσχεφθην και κάτι ἄλλο:

• Ἡ μητέρα τῆς κυρίας Νομικῆς, ἔμαθα, πὼς ἔχει σ' τὸν Ἅγιο Στέφανο ἓνα μεγάλο σπῖτι. Λοιπόν ἀπὸ τώρα, ἄς τὸ γράψῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ γαμπροῦ της και ὅλο μου φαίνεται, πὼς με τὸν τρόπο αὐτὸν, θὰ κανονισθοῦν ὠραία, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε....

— Τί γίνεται σ' τὸν κόσμον!... ἐπιθύρισε μετ' οὐ πολὺ ἡ κυρία Ζενή.

— Έ, τί νὰ γίνῃ, συνεπλήρωσεν ὁ Ιερεύς. Ὁ πειρασμός, καθὼς λέγουν, ἔχει πολλὰ ποδάρια...

— Μὰ σεῖς οἱ ἄνδρες πάντοτε εἰσθε ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν κακῶν... ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ οἰκοδέσποινα... Σεῖς στήνετε τὰς παγίδας εἰς τὰς ὁποίας συλλαμβάνονται αἱ ἄπειροι γυναῖκες.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀπήντησεν ὁ παπᾶ-Ζωηρός, ἀλλὰ σεῖς πταίετε περισσότερον ὀκότη.

— Ἐμεῖς;... και γιατί;..

— Διότι, ἂν ἔμεῖς στήνωμε παγίδας, τὸ κήνομεν αὐτὸ διότι μᾶς ἔρχεται ὁ πειρασμός... και πειρασμός ὀλόκληρος, μὴ λησμονῆς, πὼς εἰσθε σεῖς αἱ γυναῖκες...

Ἡ κυρία Ζενή προϋτίθετο νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖ.

νην ἐνεφανίσθη ἡ θαλαμηπόλος καὶ προχώρησας πρὸς αὐτὴν τῇ εἵπαινε ἐπὶ μακροῦ ἰαπωνικοῦ ὄβρακος ἐν ἐπισκεπτήριον.

Ἐν τῷ ἐκείνῃ ἀνεγίνωσκε τὸ ἐπ' αὐτοῦ ὄνομα καὶ διέτυσε τὴν ἀναμένουσαν θαλαμηπόλον νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ἐπισκέπτην, ὃ παππᾶ-Ζωηρός ἠγγέλθη ἵνα ἀναχωρήσῃ.

— Τόσφ γρήγορα;... τὸν ἠρώτησεν ἐγειρομένη ὡσαύτως ἡ κυρία Ζενῆ.

— Ἐ... εἶναι ἡ ὥρα τῶν ἐπισκέψεων, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ ἔχω σήμερα νὰ κάμω μερικάς... Ἄλλως τε τὰ εἶπαμεν. Συμβούλευσε τὴν φίλην σου ὅπως σοῦ εἶπα... καὶ τὰ ἄλλα εἶναι ὀδική μου δουλειά...

— Ὅ, τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, θὰ τὸ κάμω διὰ νὰ τὴν σώσω... εἶπεν ἡ κυρία Ζενῆ. Σὲ εὐχαριστῶ δὲ πάρα πολὺ δι' ὅσα ἔκαμες δι' αὐτὴν ἔω, σήμερα.

Ὁ παππᾶ-Ζωηρός ἔχαιρέτησε κα' ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης. Ἐπὶ τῆς ὀψίας ὁμοῦς συνηγνῆθη μετὰ τινος νεοῦ κυρίου ἀνερχομένου, ὅστις μάλιστα παρετήρησεν αὐτὸν ἐφάνη ὡς μεγαλῶς ἐκπλαγίς.

Ἦτο ὁ Νίκος Χρύσογλους.

— Ὁ παππᾶ; ἐκεῖνος!... διελογίσθη ἐν ἐκπλήξει, μάλιστα ἀντελήφθη τὸν ἱερέα κατερχόμενον τὴν κλίμακα. Κα' εἰδὼ ἐφθασεν ἡ χεὶρ τοῦ!

Καὶ ἐξαίρνης καταλαμβανόμενος ὑπὸ ζωηροῦ αἰσθήματος, ζηλοῦσας καὶ σφοδρῶς ὀργῆς.

— Ἀ!... Τὸν ἄθλιον... ἐνθυμίσε, συσφίγγων τοὺς ὀδόντας ἀπειλητικῶς... Μὲ πόσῃ χαρᾷ, ἂν ἤμποροῦσα, θὰ τὸν ἐφτυνα σ' τὸ πρόσωπον!... Αὐτὸ πλέον ὑπερβαίνει τὰ ὄρια!...

Καὶ περιφρονητικῶς, χωρὶς νὰ εἴπῃ ἐπ' αὐτοῦ οὐδὲ ἐν βλέμμα, διήλθε πλησίον του ἀκολουθῶν τὴν θαλαμηπόλον, ἥτις τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἵνα τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν κυρία Ζενῆ.

Ὁ Νίκος εἶχε καταβάλει διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἀκριβῶς ἐκείνην μεγάλην ἐπιμέλειον περὶ τὸ ἄτομόν του καὶ τὴν περιβολὴν του.

Καίτοι ἐπαρχιώτης ἐκ καταγωγῆς, ἀληθῆς ὁμοῦς λεοντιδεὺς τῆς πρω-

τευούσης ὡς ἐκ τῆς πιστῆς ἰδιοποιήσεως παντὸς νεωτερισμοῦ καὶ τῆς παρακο-
λουθήσεως παντὸς κοσμικοῦ γεγονότος, εἶχε ἀπὸ καὶ ἤδη τὸ δειλὸν ἐκεῖνο καὶ συνεσταλμένον τῶν πρώτων μηνῶν τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἀφίξεώς του, κατὰστάς ἀληθῆς εὐγενῆς κύριος τῶν αἰθουσῶν, νέος κατὰ τὰς σύ-
στηροῦσας ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας, ἔτοιμος πάντοτε διὰ τοῦ χορήματος νὰ ἐπιβληθῇ, νὰ προσελκύσῃ ὥραϊα βλέμματα καὶ κατὰ-
λάβῃ τὴν θέσιν ἐκείνην, ἣν ἡ ἀφάνεια τοῦ ὀνόματός του καὶ ἡ ἀγνωστός καταγωγὴ τοῦ δὲν ἐφάνοντο ἱκαναί νὰ τῷ ἐξασφαλίσωσιν.

Ἐκλούθησε τὴν θαλαμηπόλον διὰ μέσου τοῦ ἐπιμήκους δια-
δρόμου, ἀποφητὶ σχεδὸν βαδίζων ἐπὶ τῶν ἐστρωμένων παχείων τα-
πήτων, οἵτινες κατέπνιγον τὸν βηγιασμόν τιν ἐντελῶς, μέσφ διττῆς
σειρᾶς πολυτελῶν ἐπὶ ὑψηλῶν σκιμπῶδων ἀνθοδοχείων, ἐξ ὧν ὑψοῦν-
το εὐθὺς ἡ ἐξεκείνοντο ἐκατέρωθεν ὥραϊα καὶ σπάνια φυτὰ μὲ ποι-
κλόχρσα ἐξωτικά ἀνθὴ ἢ περιέργα φυλλώματα, πληροδυντα τὴν ὑπό-
θεσμον ἐκείνην ἀτμόσφαιραν γλυκείας τινὸς καὶ ἀορίστου εὐωδίας.

Ὡδηγῆθη εἰς μικρὰν αἰθουσαν καὶ ἀφέθη ἐπὶ τινα χρόνον μόνος.

Ἀσπναιοθήτως πρὸς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἀναπνευστικῆς ἑδρας καὶ φέρον τὰ βλέμματά του γέσσωθεν καὶ ἀποθυμῶν τὸν πολυ-
τελῆ καὶ ἡγεμονικὸν διακόσμον τῆς μικρᾶς αὐτῆς αἰθούσης ἐξέβαλε
βαθὺν στεντηγμόν, ὡς διὰ νὰ ἀπορρίψῃ ἐπαχθεὶς βίβρος, ὅπερ ἀπὸ τινος τῷ
ἐφαίνεται, ὅτι τῷ ἐπέβλεπε τὰ στήθη.

Ἡ συγκίνησις, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχε θέσει τὸν πόδα ἐντὸς τῆς
οἰκίας ἐκείνης, τὸν ἀπέπνευε καὶ μία σπαστική, ὀλῶς παράδοξος πλέων
δι' αὐτόν ἀποβαλόντα τὴν παλαιάν του δειλίαν καὶ ἐξοικειωθέντα μὲ
τὰ κοσμικὰ τῆς πρωτεύουσος κέντρα, τῷ ἐφαίνεται, ὅτι εἶχε παρα-
λίσσει τὰς δυνάμεις του, ὅτι τῷ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν φωνὴν τοῦ αἵτην.

Ἦτο ἡ ἑκατοστὴ ἴσως φορὰ, καθ' ἣν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης εἶχεν ἀ-
ποφασίσαι, νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς κηρύας Βῆτα καὶ μάλιστα τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὑπερακρωτίαν προσπαθειῶν, ἐπέτυχεν νὰ καταβάλῃ
τέλος τὴν συγκίνησίν του, ἥτις ἀπροσδοκῆτως τὸν κατελόμενα πρὸ τῆς
θύρας αὐτῆς, καὶ κατόρθωσεν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας αἵς γνωριμίας του μετὰ αἵς κυρίας Ζενῆς, εἶχε διέλ-
θῃ ὥρας μακρὰς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, δὲν θὰ εἰδίσταζε
νὰ τὸ ἀμολογήσῃ καὶ πρὸ οἰουδῆποτε ἄλλου ὡς τὸ ἐπανελημμένον ἀπειρά-
κας ἤδη καὶ ἑαυτὸν, τὸν εἶχε γοητεύσει, τὸν εἶχε καταστήσει παρόφρα.

Ἡ λεπτὴ ἐκείνη σκιαγραφία τῆς, ἡ ἐπὶ τῇ ἐμμόνῃ καὶ ἀπάσπῃ ἀνα-

πλάσει της τόσῃ ἀμυδρῶς δη σκιαγραφουμένη ἐν τῇ μνήμῃ του, τὸ σφιγγῶδες ἐκεῖνο καὶ θωπευτικὸν μειδίαμα, τὸ διαστέλλον ἀπαύστως σχεδὸν τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, τὰ ὑπισχνούμενα καὶ προκαλοῦντα καὶ ἐπιπλήττοντα καὶ ἀπογοητεύοντα ἢ ταῦτῳ, τὸ πλήρες μυστικισμοῦ, πλήρες ἀγνώστων παθῶν καὶ ἀορίστων ὑποσχέσεων γλυκὺ βλέμμα της, τὸ ὁποῖον ἐκάστην στιγμήν ἡσθάνετο διαπερῶν τὴν καρδίαν του ὀξύτερον βέλους, ἢ γοῇτις ἐκείνη καὶ ἀρμονικῇ, ὡς ἦχος βαρβίτου, φωνή της, ἢ ἡγεμονικῇ της συμπεριφορᾷ καὶ τὸ μυστήριον τέλος, ὅπερ τῷ ἐφαίνετο διασκεδαζόμενον ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης εἰς πᾶσάν της κίνησιν, εἰς πᾶν της βλέμμα, εἰς πᾶν αὐτῆς μειδίαμα, ἀπετέλεσαν τὰ μόνα σημεῖα, ἅτινα τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐκράτουν δεσμώτιδα τὴν διάνοιάν του, τὰ μόνα σημεῖα πρὸς τὰ ὁποῖα ἐστρέφοντο ἀπαύστως αἱ σκέψεις του ἅπασαι καὶ πρὸ τῶν ὁποίων ἐν σκληρὸν καὶ ὀδυνηρὸν ἐρώτημα προέβαλλεν ἀνοικτικόνως καὶ μαρτυρικῶς πάντοτε :

— Θὰ κατώρθου νὰ τὴν κατακτήσῃ;...

Καὶ εἰς ὁποῖαν θυσίαν δὲν θὰ ὑπεβάλλετο καὶ ὁποῖα καλύματα δὲν θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ὑπεριηδήσῃ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὀνείρου αὐτοῦ;... Ἡ ἐπήρεια, ἣν ἡσθάνετο ὑφιστάμενος ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο ἀκαταγώνιστος καὶ ἡ πληγὴ, ἣν τῷ εἶχε δεινοῖζε ἐν διαστήματι ὀλίγων μόνον ὥρων, ἦτο τόσῳ βαθεῖα, τόσῳ ἐπώδυνος, ὥστε ἀδύνατον ἦτο πλέον νὰ ἐπουλωθῇ ἄλλως, ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀλγηδόνων αὐτῆς δι' ἄλλου τρόπου, ἢ μόνον διὰ τῶν μυστικῶν φίτρων τῆς μαγίσσης ἐκείνης, ἥτις τὴν προὔκαλεσεν, ἥτις τῇ ἔδωκεν ὑπαρξιν... Καὶ πρὸς ἀπόκτησιν τῶν φίτρων αὐτῶν ὁ Νίκος ἦτο διατεθειμένος νὰ προῖξῃ τὰ πάντα, νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ πρὸ οὐδενός.

Καὶ πᾶσαι αὗται αἱ σκέψεις, ὡς φλόξ ὑπὸ ἀνθρακίαν ὑπολανθάνουσα καὶ ἐξαίφνης ἀναρριπισθεῖσα, κατέκλυσαν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὴν κεφαλὴν του καὶ ζωηρῶς ἐπορφύρωσαν τὰς παρειάς του.

Τόσῳ ἐγγὺς αὐτῇ εὐρισκόμενος ἤδη, μέσῳ τοῦ περιβάλλοντος τῆς μιᾶς ἐκείνης αἰθούσης, ὅπερ τῷ ἐφαίνετο ἐκωδιζόμενον μεθυσιώτερον, εἰς ἑκαστον σημεῖον τοῦ ὁποίου τῷ ἐφαίνετο, ὅτι διέβλεπε καὶ μίαν ἄρρητον ἐκφρασιν τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνης συνόλου, ἡσθάνθη αἰφνιδίως γιγαντιούμενας ἀπείσας τὰς ἐλπίδας, αἵτινες ἀπὸ τινων ἡμερῶν τὸν ἐβανκάλουν ἠδέως καὶ μέσῳ τῶν σφοδρῶν τῆς καρδίας του παλμῶν, ἐνόμισεν ὅτι νέαι ἐλπίδες ἀνεγεννῶντο ἐν αὐτῷ, ἐλπίδες γλυκεῖαι, αἵτινες ὅτε εὐρίσκετο μακρὰν αὐτῆς τοσοῦτον εὐκόλως ὡχρίων καὶ ἀπεχώρουν πρὸ τῆς σκληρᾶς ἀμφιβολίας καὶ τοῦ πικροῦ δισταγμοῦ.

Τὰ μέσῳ τοιούτων σκέψεων ἀπλανῇ βλέμματά του τύχη ἐρρίφθησαν πρὸς τι σημεῖον τῆς αἰθούσης. Ἦτο μικρά τις τῆς γωνίας τράπεζα, ἐκ μέλανος πολυτίμου ξύλου, ὑψηλὴ, μετὰ τριῶν διαμερισμάτων, ἐφ' ὧν μετὰ καλαισθησίας παρετάσσοντο μικρὰ κομποτεχνήματα καὶ τινες φωτογραφίαι. Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου διαμερίσματος, μόνη, μακρὰν τῶν ἄλλων, εὐρίσκετο ἐν ἐπιχρυσῷ πλαίσῳ μικρὰ εἰκὼν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀκίνητοι προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ σημείου ἐκείνου, ὡς ἂν μαγνήτης εἴκυσε αὐτούς. Ἐμείνεν οὕτω στιγμὰς τινάς, καὶ κατόπιν ἀσυνειδήτως, ὡς ἂν μυστηριώδης δύναμις τὸν ὤθει πρὸς τὴν ἀψυχὸν εἰκόνα τὴν παριστῶσαν τὴν αἰθερίαν του ὑπαρξιν, ἥτις τοσοῦτον σφοδρῶν συγκινήσεων πρὸξενος τῷ ἐγίνετο ἀπὸ τινος, εἰς παθητικὴν τινα στάσιν, μὲ βλέμματα πλήρη γλυκύτητος, ὡς ἂν προσέβλεπον αὐτὸν μετὰ συμπαθείας καὶ τὸν προὔκαλουν μειδιῶντα, ἡγέρθη καὶ ἀκροποδητὶ, μὲ καρδίαν σφοδρῶς παλλομένην, ἐκινήθη πρὸς αὐτήν.

Τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινάς στιγμὰς ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ὥσει κατανοῶν, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ἀπομακρυνθῇ μόνος τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου ἀντικειμένου, νὰ ἐξέλθῃ τόσῳ ταχέως τῆς ἀκτίνος τοῦ μάγου ἐκείνου, καίτοι ἀψύχου, βλέμματος, ἔτινε τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως χεῖρα, τὴν ἀφήρесе τῆς θέσεώς της καὶ τὴν ἔκρυψε ταχέως ἐν τῷ θυλακίῳ του μετ' ἐπιδεξιότητος, ἦν τὸ κρίσιμον τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ ἡ θρασύτης τῆς πράξεώς του τῷ ἐπέβαλλον.

Μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του προσπαθῶν νὰ διασκεδάσῃ τὴν συγκίνησιν, ἥτις τόσῳ αἰφνιδίως εἶχε καταλάβει τὴν ψυχὴν του.

Ἦτο καιρὸς πλέον, καθ' ὅσον μετὰ τινάς στιγμὰς βηματισμοὶ ἠκούσθησαν ἔξωθεν καὶ τῆς θύρας ἐλαφρῶς ἀνοιγέσης διεγράφη πρὸ τῶν βλεμμάτων του θελκτικὴ καὶ ἔρασμία, μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε μυστηριώδες ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα καὶ τὴν αὐτὴν περὶ τὸ σύνολόν της διασκεδαζομένην ἔλξιν, ἥτις ἐδέσμευε καὶ ἐγοστήτευε καὶ ἐμέθυε καὶ προὔκαλει ὁρμῆς καὶ ἦναπτε καμίνους παθῶν ἀσβέστους... ἡ μορφὴ τῆς οἰκοδεσποίνης!...

Ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ αἰθούσῃ, ὁπότε ἡσθάνθη αὐτὴν ἐναντίου, ἐν τῇ ἐπιγνώσει ὅτι οἶδεῖς ἕτερος παρενετίθετο πλέον μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης, ὅτι οἶδεῖς ἡδύνατο νὰ ὑποκλέψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον βλέμμα της πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ μόνον τότε ὅτε τὸ πρῶτον ἤδη τὴν συνήντα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, κατόπιν τῆς ἀλήστου ἐκείνης νυχτὸς, κατόπιν τόσων ρεμβασμῶν, οἵτινες τὸν εἶχον νηδύμως βαυκαλήσει ἐπὶ ἐβδομάδα ὁλόκληρον, τῷ ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του γοητευτικώτερα ἢ ποτε, μὲ βλέμματα ἡδυπαθέστερα

καὶ παθητικωτέρα, μὲ χεῖλη μᾶλλον αἰμόχροα καὶ προκλητικά, ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ ὡς ἀληθὴς γοῆτις, ἥς τὸ βλέμμα ἠσθάνθη νὰ διεισδύῃ βαθύτατα ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς αἰχμὴ δόρατος, καὶ ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας, ἡ σχηματισθεῖσα ἐν αὐτῷ πεποίθησις, ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἤδη νὰ ἀπαλλαγῇ, ἐρριζώθη βαθύτερον, ὡς δηλητηριώδης πολύπους, τοὺς πλοκάμους τοῦ ὁποίου ἠσθάνετο ἤδη βραδύως πλὴν ἀπραγῶς κυριεύοντα· τὴν ὑπαρξίν του ἀπασαν. Ἠγέρθη καὶ κλονούμενος ὀλίγον ὑπεκλίθη εὐγενῶς, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη του ἐπιθύριζον τυπικὰς τινὰς λέξεις.

Ἐκείνη προσηνὴς, χαρίεσσα προὔχωρησε πρὸς αὐτὸν καὶ προτείνουσα τὴν χεῖρά της πρὸς χαιρετισμόν:

— Ἐπὶ τέλους, κύριε Χρῆσογλου... τῷ εἶπεν εἰς τὸν ἀργυρόχρον ἐκείνον τῆς φωνῆς της τόνον, ὅστις ἀντήχει μέσῳ τῆς αἰθούσης ὡς ἀρμονικὴ μελωδία, ἀπεφασίσατε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε;...

— Ὡ... κυρία μου, κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Νίκος. Ἦτο ἔλλειψις ἐκ μέρους μου, ἡ ὁποία, ὁμολογῶ, ὅτι θὰ ἦτο τελείως ἀσύγγνωστον, ἐὰν δὲν προσήρχετο ἐξ ἀποχρώσεως αἰτίας... Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας δὲν ἐξῆλθον ἐντελῶς κατατρυνόμενος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ...

— Ἀ!... εἰσθε ὁσθενεῖς;... ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ κυρία Βῆτα.

— Μικρὰ ἀδιαθεσία, ἡ ὁποία παρήλθεν εὐτυχῶς ἐν καιρῷ, διὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φανῶ συνεπὴς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μου.

— Τότε, κύριε Χρῆσογλου, οἶς ζητῶ συγγνώμην, διότι, ὁμολογῶ... σὰς ἠδίκησα μεγάλως.

Ὁ Νίκος εἶχεν ἀρχίσαι νὰ ἀποβάλῃ τὴν συστολήν του καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ ὀλίγον θάρος. Ἐκ τοῦ βλέμματός ἐκείνου, τὸ ὁποῖον τόσῳ κατ' ἀρχὰς τῷ εἶχεν ἀπονεκρώσει τὰς αἰσθήσεις, τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἦν τλεῖ ἤδη νέας δυνάμεις.

— Νὰ πιστεύω ἄρα γε... ἐπιθύμει, μὴ παρατηρῶν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐρυθριῶν ὡς δεκατετραεὶς νεάνις, ὅτι ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθητε περὶ ἐμοῦ;...

— Διατί οὕτως;... ἀπήντησεν ἀδιαφόρως ἐκείνη. Πρέπει γὰρ τὸ πιστεῦσαι, διότι αἱ καλοὶ φίλοι δὲν λησμονοῦνται τόσῳ ταχέως... Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξεπλάγην ὀλίγον διὰ τὴν μὴ ἐπίσκεψίν σας μετὰ τόσας ἡμέρας καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐπιθυμῶ, σῖς ἠδίκησα διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἔλλειψίν σας ταύτην....

— Ὑπάρχουν, κυρία μου... ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Νίκος, ἀτυχεῖς συμ-

πτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέρχονται κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας ἀκριβῶς τὰς ἀπεύχεσθε... Δὲν μοὶ εἶναι ὥσως ἐπιτετριμμένον, νὰ σὰς διαβεβαιώσω περὶ τῆς ζωηρᾶς ἐπιθυμίας, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ φανῶ συνεπὴς εἰς τὰ στοιχειώδη πλέον πρὸς ὑμᾶς καθήκοντά μου, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ νίσω πρὸς ὑμᾶς τοῦτο... καθ' ὅσον αἱ ὀλίαι ἐκείναι ὁραί, τὰς ὁποίας διήλθομεν κατὰ τὴν ἐσπερίδα ἐκείνην, μοῦ φαίνεται, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἀπαλειφθῶσι τῆς μνήμης μου... Ἀτυχῶς, ἐκὼν ἄβυσσος ἠνάγκασθην νὰ μὴ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν μου αὐτὴν καὶ τοῦτο... πιστεύσατέ με, μοῦ ἐπροξένησε μεγαλειέραν ἀνησυχίαν καὶ θλίψιν, τῆς ἐκ τῆς μικρᾶς μου ἐκείνης ἀδιαθεσίας...

Τὰ χεῖλη του μετ' ἰσοπαλῆς κακῶς κρυπτομένης παραφορᾶς ἐπρόφερον τὰς λέξεις ταύτας, ὡς ἐν μιᾷ διαρκεί θωπείᾳ ἡ περιπαθεὶς ἐν ἁματι. Οἱ λόγοι του, τὰ βλέμματά του τὴν περιέβαλλον διὰ μιᾶς ἐμμόνου ἡδυπαθείας, ἀλλ' ἀκριβῶς τόσῳ θεσπεσίας, τόσῳ φυσικῆς, τόσῳ εἰλικρινοῦς καὶ μυχαϊτάτης, ὥστε τὰ τέως ἐκ προθέσεως ἴσως ἀδιάφορα βλέμματα τῆς οἰκοδεσποίνης προσηλωθήσαν τέλος ἐπ' αὐτοῦ μετὰ περιεργείας, ὡς ἐὰν κατενόουν ἤδη σαφῶς τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ εἶχον ἐνασχῆσαι καὶ ἐνήσκουν.

Συνδιελέχθησαν οὕτω ἐφ' ἱκανὸν περὶ τῶν διασκεδάσεων τῆς πρωτευούσης, περὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν κέντρων, περὶ τῶν δεχομένων πλουσίων αἰθουσῶν καὶ περὶ προσώπων τινῶν εἰς ἀμφοτέρους γνωστῶν.

Ὁ Νίκος ἐν γνώσει πάντων ὠμίλει εὐχερῶς, ὑπεισσερόμενος εἰς λεπτομερείας, αἱ μετὰ ποιᾶς τινος ἐκπλήξεως ἐκείνη ἐνίστε ἤκουεν.

Καὶ ὅτε πλέον τὸ ἐκκρεμεῖς τοῦ προθαλάμου ἐσήμανε τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐκεῖνος ἠγέρθη νὰ ἀναχωρήσῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Ζενῆ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα οἰκείως, ταχύ· ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του μικρὸν περικομμένον κυτίον, κυανῷ δλοσηρικῷ περιβεβλημένον καὶ προσφέρων αὐτὸ εὐγενῶς:

— Ἡ ἀδιαθεσία μου ὅμως, ἐπιθύρισε ἐν προφανεί συγκινήσει, εἰν με ἡμιπόδισε νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ ἐγκαίρως, ὡς ὀφείλουν, δὲν με ἐστέρησε καὶ τῆς μνήμης τοσοῦτον, ὥστε νὰ λησμονήσω μίαν ἀσχέσιν μου μικράν... ἐλάχιστην... δοθεῖσαν κατόπιν ρητῆς ἰδικῆς σας...

Ἐπικαλούμενος τὴν ἐπιείκειάν σας ἐπὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς ὁμολογίας μου ταύτης καὶ πεπεισμένος, ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐσπερίδα ἐκείνην, δεχθῆτε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, τὸ μικρὸν τοῦτο ἐκ μερῶν μου ἐνθύμιον, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποβοηθῇ καὶ τὴν ἰδικήν σας μνήμην, ἵνα ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον διατηρηθῶσιν ἐν αὐτῇ αἱ τόσῳ εὐχαρίστως διελθούσαι ὀλί-

γαι ἐκεῖναι ὦραι...

Ἡ κυρία Ζενῆ ἔστη πρὸς στιγμήν ἀκίνητος, ἐκπεπληγμένη πρὸ τῶν λόγων του, ὡς οὐδέποτε ἀναμένουσα τὴν πραγμάτων τῆς τόσῃ ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διατυπωθείσης ὑποσχέσεώς του, παρατηροῦσα αὐτὸν δι' ἑνὸς βλέμματος ἐκφράζοντος ἅπασαν τὴν ἀμηχανίαν της.

— Ἀλλά, κύριε Χρύσογλου... ἐπιθύρουν ἀμφιβάλλουσά πως, δὲν εἶναι ὀρθόν....

— Μὴ θελήσετε νὰ φέρετε ἀντιρρήσεις... τὴν διέκοψεν ἐν παραφορῇ ὁ Νίκος... Σὰς παρακαλῶ θερμῶς μὴ ἐπιμείνετε... Μοι ἐδώσατε ρητὴν ὑπόχρεσιν, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι θὰ δεχθῆτε ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἦναι... Καὶ εἶναι τόσῃ ἀσήμαντον... Ὡ... σὰς παρακαλῶ... Ἐὰν ἀρνηθῆτε, σὰς ὀρκίζομαι, θὰ δυσαρεστηθῶ μεγάλως καὶ θὰ σταρεθῶ διὰ παντὸς τῆς εὐχαριστήσεως τῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπισκέψεών μου...

Ἡ κυρία Βῆτα πρὸ τῆς ἀποφασιστικότητος τοῦ τόνου, εἰς ὃν ἐλέχθησαν τὰ ἀνωτέρω, δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐπιμείνῃ πλεόντερον. Ἐτείνε τὴν λευκὴν τῆς χεῖρα, ἔλαβε τὴν μικρὰν πυξίδα καὶ χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ ἐντελῶς αὐτὴν καὶ παρατηρήσῃ τὸ περιεχόμενον :

— Ἀφ' οὐ εἴσθε τόσῃ ἀνένδοτος, ἀπήντησε, θὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἰδιοτροπίαν σας... Ἰδοὺ τὸ δέχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ...

— Τούναντίον, ἔσπευσε νὰ συμπληρώσῃ ζωηρῶς ὁ Νίκος, ἐγὼ σὰς ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου. Ἐὰν ἦτο δυνατόν, προσέθηκε μετὰ θερμῆς καὶ παραφορᾶς ὄντως παρατόλμου, νὰ ἐφαντάζεσθε ὁποῖαν εὐχαρίστησιν μοι προξενεῖτε ἀποδεχομένη τὸ μικρὸν αὐτὸ πρᾶγμα... εἶμαι βέβαιος, ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὐδεμίαν ἀντίρρῃσιν θὰ ἐξεφέρετε....

Ὡμίλει μετὰ τοσαύτης θερμῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του τὸσον πάθος ἐξηκόντιζον, ὥστε ἡ κυρία Ζενῆ, μεθ' ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε τηρήσει, δὲν ἠδυνήθη πρὸ τῶν βλέμματων ἐκείνων νὰ μὴ καταβιάσῃ τὰ ἰδικά της καὶ νὰ αἰσθινθῇ ἐρύθημά τι ἀνερχόμενον μέχρι τῶν παρειῶν της.

Μετά τινος στιγμῆς ὁ Νίκος κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ πολυτελοῦς ἐκείνου ἐνδιαιτήματος, ὅπερ συνεκέντρον ἦδη τόσας ἐλπίδας του, διὰ τῶν κινήσεών του, τῆς στάσεως, τῶν βλέμματων, τῶν λέξεών του καὶ δὴ τῆς ἀσυνειδήτως πως θεομῆς του χειραψίας καθ' ἣν στιγμήν ἀνεχώρει, ἐκφράσας τόσα, ὅσα οὐδ' αὐτὸς ἠλπιζε καὶ ᾔχετο.

VII

— Αὐριον τὸ ἐσπέρας δεχόμεθα συνήθως, εἶχεν εἶπῃ εἰς τὸν Νίκον μειδιῶσα ἡ κυρία Βῆτα κατὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπίσκεψίν του. Δὲν πιστεύω νὰ ἀδιαθετήσετε πάλιν... τῷ προσέθηκε πονηρῶς.

Καὶ ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπε τόσῃ ταχύως, ὅτι θὰ τὴν ἦσθάνετο πάλιν πλησίον του καὶ ἀσμένως θὰ παρεδίδετο εἰς τὴν μεθυστικὴν νάρκην, ἣν τῷ ἐπέφερον τὰ βλέμματά της, εἶχε διέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν ἀμεταπτώτῳ χαρᾷ, ὡς ἐν γλυκεῖ νινὶ ὀνείρῳ παρατεταμένῳ καὶ διαρκεῖ, ὅπερ ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς χθὲς ἔμελλε νὰ συνεχισθῇ καὶ τὸ ἐσπέρας τῆς σήμερον.

Λαθραῖά τινα βλέμματά της, ἅτινα τύχη εἶχε συλλάβει ὑψωθέντα ἐπ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε δυνηθῇ νὰ ἀνεύρῃ τὴν θερμὴν ἐκείνην, ἣν εἰς ἕκαστον σημεῖον τοῦ θελκτικοῦ της συνόλου διέκρινον οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἡ μετ' οἰκειότητος πως διεξαχθεῖσα συνδιάλεξις των καὶ ἡ ἄνευ πολλῶν ἀντιρρήσεων τέλος ἀποδοχὴ τοῦ πολυτίμου δώρου του, πάντα ταῦτα διαρκῶς καὶ ἐν ἀπύσῃ αὐτῶν ταῖς λεπτομερείαις ἀνακυκλόμενα ἐν τῇ κεφαλῇ του, μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐξεταζόμενα καὶ συνδυαζόμενα πρὸς τόσα εὐνοϊκὰ σημεῖα παρέχοντα αὐτῷ ἐλπίδας καὶ δίδοντα ἀορίστους ὑποσχέσεις ἐν ᾧ μέλλοντι, εἶχον μορφώσει ἐν αὐτῷ τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς δυνατῆς πραγματώσεως τῶν ὀνείρων του. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μέσῳ τῶν δισταγμῶν καὶ ἀμφιβολιῶν ἤρχισε νὰ διακρίνῃ ὑπαναζούσας ἐλπίδων χρυσῶν ἀκτῖνας, ὡς νὰ ἐξεπέμποντο αὐταὶ ἐκ τῶν μειδιαμάτων, τοῦ θωπευτικοῦ βλέμματός καὶ τῆς ἀρρήτου γλυκύτητος ἐκφράσεως τῆς θελκτικῆς μορφῆς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνύχου ἐκείνου καὶ ψυχροῦ χάρτου ἀπεικονιζομένου πλάσματος, ὅπερ ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἀκίνητος ἐθεώρει ἐν ἐκστάσει καὶ κατέτρωγε διὰ τῶν βλέμματων του καὶ ἐφ' οὗ ὡς ὑπὸ παροξυσμῶν φρενίτιδος καταλαμβάνόμενος ἐπεκόλλα μετὰ παραφορᾶς τὰ πυρέσσοντα καὶ θερμὴν ἄλλων χειλέων ἐπὶ τὴν τοῦ χεῖλός του...

Τὴν ἐπομένην τῆς ἑσπέρας τῆς φιλανθρωπικῆς ἐκείνης ἑορτῆς, ὁ Νίκος περὶ τὴν μεσημβρίαν περίπου ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ ὀπισθοδρομήσας νοερῶς ὥρας τινὰς πρότερον ἀνεμνήσθη μέσῳ τῶν ἄλλων τερπνῶν ἀναπολήσεων καὶ τὴν περὶ τοῦ δώρου δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του.

Ἡ ἀνάμνησις αὕτη προῦκάλεσε πλῆθος ἑτέρων σκέψεων, πρὸ τῶν ὁποίων δι' ἑνὸς πηδήματος κάτω τῆς κλίνης του εὗρεθείς, ἔσπευσε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ἐν τοῖς θυλακίοις του εὐεπισκευασμένην περιουσίαν του ἅπασαν.

Εἰς τὴν κυρίαν Βῆτα εἶχεν εὐγενῶς δανείσει ἑκατὸ λίρας, αἶνες καὶ μόναι τῷ ἀπέμενον ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ τοκογλύφου Ἰουδαίου. Ἐκείνη δέ, πρὸ τῆς τούτῳ θαυσιλῶς παρ' ἰσχυθείσης εὐνοίας τῆς τύχης, τῷ εἶχεν ἐπιστρέψει πεντήκοντα ἐπὶ πλέον λίρας.

Ἡ ἀπογοήτευσίς του ὁμῶς ὑπῆρξε μεγάλη, ὅτε ἐσκέφθη, ὅτι μὲ τὸ πᾶν ἔκείνο, ἀσήμενον καὶ ἀνεπαρκὲς ἄλλως τε διὰ τὴν ἀγορὰν ἡγεμονικοῦ δώρου, ὡς τοῦλάχιστον ἐφ' ἑαυτῷ ὅτι θὰ ἔκαμνεν, ὥφειλεν ἐπὶ πλέον νὰ διέλθῃ καὶ ἱκανὰς ἡμέρας μέχρις οὗ λάβει τὸ γλίσχρον μηνιαῖόν του.

Καὶ ὄντως ὥφειλε τὸ δῶρον ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ διεδρανοῦ ἀορίστως τὸ συλληφθέν σφοδρὸν του πάθος, νὰ συγκεντρώῃ πᾶσαν τὴν δυνατὴν καλαισθησίαν καὶ χάριν περὶ τὴν ἐκλογὴν του καὶ νὰ τεκμηριοῖ σαφῶς καὶ ἀριδιήλως τὸν πλοῦτον, τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον, ὅστις τῷ ἀνῆκε καὶ οὕτινος σήμερον σκληρῶς ἐστειρεῖτο. Ἀπ' αὐτοῦ ἐξηγοῦντο τὸ μῆζον τῆς πραγματικῆς τοῦ ὄνειρου του μέρος καὶ δι' αὐτοῦ ἢ μᾶλλον διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ μελλούσης νὰ προκληθῇ ἐντυπώσεως, θὰ κατωρθοῦ νὰ πληρώσῃ ἐκείνην ταχύτερον, θὰ ἐγεννᾶτο μετὰ αὐτῶν ποῖα τις οἰκειότης ἢ καὶ ἀοριστὸς τις συμπάθεια, ἥ τις καί ποιν, ἐν εὐθέτω χρόνῳ, θὰ ἠδύνατο νὰ μετατραπῇ εἰς τὸν τοσοῦτον ποιηόμενον στενὸν σύνδεσμον.

Αἱ σκέψεις αὗται τὸν ἀπεροφόησαν ὀλοσχερῶς καὶ ὅτε ἐξηλθε τοῦ δωματίου του, ἵνα παρατηρήσῃ εἰς ποῦ ἤθελε συναντήσῃ τὸ ἀρμόζον εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην καὶ ἀνταποκρινόμενόν σχετικῶς μετὰ τὰς σκέψεις του, ἦτο ἤδη ἑσπέρα.

Ἀπὸ προθήκης εἰς προθήκην ἱστάμενος καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων τὰ ἐν αὐταῖς πολυεῖδη καὶ πυκνὰ ἀντικείμενα ἑστῆ τέλῳ πρὸ τῆς φωταγωγῆς προθήκης πλοταίου κοσμηματοπωλείου, ἐπὶ τῶν ἐκ παχέος κομποτάλου διαμενομένων τῆς ὁποίας στοιχεῖον τεταγμένα ἐξέμελλον πλήμνυρδας πολυχρόων ἱριδώσεων ἄπειρα κοσμήματα ὑπὸ ποικιλομόρφων λίθων περικοσμούμενα.

Πρὸ τοῦ κλειδοκρυβίου νεαρὰ δεσποινὶς προσεπάθει νὰ ἐκτελέσῃ ἐπ' αὐτοῦ βαλισμὸν τινα...

Τὸ ἄνωθι τῆς θύρας τοῦ πλουσίου καταστήματος, διακρινόμενον Ἀυτοκρατορικὸν στέμμα σαφῶς κατεδείκνυνεν, ὅτι ὁ κοσμηματοπώλης ἐκεῖνος ἐτύγγανε προμηθευτὴς τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ ὁ πολυτελής· ἐσωτερικὸς διάκοσμος τοῦ καταστήματος, εἰς ὃ ἐκάστην στιγμήν εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο κυρίαι τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἀνεκέρυττον αὐτὸ ἀληθὲς ἐντευκτήριον, ἐνθα ἡ πλουτοκρατία μετέβαινε, ὅπως προμηθευθῇ τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα, δι' ὧν τοσοῦτον διακρινομένη τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν τάξεων κολακεύει ἅμα μεγάλως καὶ τὴν ματαιοδοξίαν τῆς.

— Ἐδῶ, ἐσκέφθη ὁ Νίκος, θὰ εὕρω, ὅ,τι μοῦ χρειάζεται...

Καὶ ἀποφασιστικῶς ὤθησε τὴν μεγάλην ὑαλίνην θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

Τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων ἀπασχολημένων μὲ τοὺς τὰς τιμὰς τῶν ἐκλεγέντων κοσμημάτων διαπραγματευομένους μελάτας, διηυθύνθη πρὸς τὸν Νίκον αὐτὸς οὗτος ὁ καταστηματάρχης.

— Πολλὰ ὥραϊα πράγματα ὑπάρχουν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁρισμένως θὰ εὕρετε καὶ ἀνταποκρινόμενον μὲ τὰς ἀρεσκείας σας, τῷ εἶπεν ἐκεῖνος, εὐθὺς ὡς ἐπληροφορήθη τί ἐζητεῖ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποβοηθήσω τὴν ἐκλογὴν σας, εἶπατέ μου, σὰς παρακαλῶ, διὰ ποῖον περίπου πρόσωπον προσερίζετε τὸ δῶρόν σας;..

— Διὰ μίαν κυρίαν... ἀπήντησεν ὁ Νίκος μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Εἰς συγγενὴ σας, ὑποθέτω...

— Ὅχι... ἀπεκρίθη πάλιν ὁ Νίκος, ἀλλ' ἔχω πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς αὐτὴν καὶ ἐπεθύμουν τὸ δῶρον νὰ ἦναι καὶ ἐκλεκτόν. Ἀλλὰ σημειώσατε, προσέθηκε ζωηρῶς, ὅτι ἡ κυρία αὕτη εἶναι πλουσία καὶ ἐπομένως τὸ δῶρον πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται μὲ τὴν κοινωνικὴν τῆς θέσιν...

Ὁ καταστηματάρχης ἐσκέφθη ἐπὶ ἱνας στιγμὰς καὶ κατόπιν διηυθύνθη πρὸς τι μέγα χρηματοκιβώτιον, τὴν βαρεῖαν σιδηρᾶν θύραν τοῦ βιταίου ἤνοιξε κατόπιν πολλῶν διατυπώσεων. Ἠρεύνησεν ἐντὸς αὐτοῦ, ἐξήγαγε πλουσίας πολυσχήμους καὶ πολυειδεῖς μικρὰς πυξίδας, ἃς ὅφ' οὐ ἐπιμελῶς ἐζητάζεν, ἐναπέθετεν αὐτὴς εἰς τὰς θέσεις των, ἕως οὗ τέλος ἐξήγαγε μικρὴν τοιαύτην, ἣν ὅφ' οὐ ἐξήγαγε καλῶς ἐφάνη, ὅτι ἔμεινεν εὐχαριστημένος.

Διηυθύνθη κατόπιν πρὸς τὸν Νίκον καί :

— Ἐὰν θέλετε, τῷ εἶπε, νὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἡ κυρία αὕτη ἀπὸ τοῦ δῶρόν σας, σὰς συνιστῶ κύριε, αὐτὸ τὸ κόσμημα. Εἶναι πλούσιον καὶ βαρύτιμον ὅσον ἀπλοῦν καὶ ἀπέρυτον... εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ καταστήματός μου καὶ εἶναι πράγματι ἡγεμονικὸν δῶρον...

Καὶ ἐν ᾧ ὠμίλει ἤνοιξε τὴν μικρὰν πυξίδα. Ἐντὸς αὐτῆς περιείχετο δακτύλιος, ὅστις ὄντως ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Νίκου βαθεῖαν αἴσθησιν.

Εἰς τὸ ἀνώτατον ὅκρον τοῦ δακτυλίου ὑπερηφάνως προεξείχε σπανίας διανυγίας πολυεδρικὸς ἀδάμας, ἐν ᾧ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ὡς ταπεινοὶ πλήν καὶ ἀντάξιοι αὐτοῦ φύλακες διεκρίνοντο δύο σάπφειροι ἱκανοὺ μεγέθους θαυμασίως δὲ ἐπεξεργασμένοι.

Ὁ Νίκος ὅφ' οὐ ἐπὶ τίνα χρόνον μετὰ προσοχῆς περιεργάσθη τὸ βαρύτιμον κόσμημα ἠρώτησε δειλῶς πως τὸν κοσμηματοπώλην περὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ.

— Διακόπαι πενήντα λίραι!.. ἀπήντησεν ἀδιαφόρως ἐκεῖνος, ἀρχίσας νὰ παρέχῃ αὐτῷ λεπτομερεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς σπίνης τῶν κοσμοῦντων τοῦ δακτυλίου λίθων καὶ τῆς δεδικαιωλογημένης ὡς ἐκ τούτου τιμῆς του.

Πρὸ τῆς παρτεινομένης ὁμοῦ διστακτικότητος τοῦ Νίκου ἐπροθυμοποιήθη νὰ τῷ ὑποδείξῃ κοσμήματα κατωτέρας ἀξίας. Ὁ Νίκος παρετήρει πάντα ἀδιαφόρως, ρίπτων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐν βλέμματι ἐπὶ τοῦ ἐγγύς που μαγικῶς ἀκτινοβολούντος δακτυλίου.

Αἱ πολυχροοὶ ἀκτῖνες του, θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι τὸν εἶχον γοητεύσει. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ κόσμημα ἐκεῖνο καὶ μόνον ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσῃ εὐσυνειδήτως τὰ σχέδιά του.

Ἀλλ' ἡ τιμὴ του!.. Διακόσια πενήντα λίραι!.. Ἀληθῶς μικρὰ περιουσία, ἣν τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠδυνάτε νὰ διαθέσῃ...

Ὡφείλε λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ τὸν σκοπὸν του, νὰ ἴδῃ διαφευδομένας τὴν ταχέως τὰς ἐλπίδας του ἀτάσας καὶ διαλυμένα οἰκτρῶς τὸσα τερπνά του ὄνειρα;..

Ὅποιαν σημασίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οἷονδήποτε ἕτερον κόσμημα, μικρᾶς ἀξίας, ἐξ ἐκείνων αἵτινα ἐκείνη ἀναμφιβόλως θὰ εἶχεν ἐν ἀφθονία;.. Ἐν ᾧ ἐκεῖνος; Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἦτο ἱκανόν, ὅπως προσελκύσῃ τὰ βλέμματά της καὶ διαθέσῃ εὐμενῶς τὴν καρδίαν τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τίτι ὁμοῦς τὸ ἄφ' ὅθι τὸ ἀπέχτα;.. Μύρια σκέψεις κατέκλυσαν πρὸς στιγμήν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἴσταιτο πρὸ τῆς ἐνώπιόν του ἠνεωγμένης πολυτίμου ἐκείνης, μικρᾶς πυξίδος ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανῶς προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς.

Καὶ αἴφνης, ὡς ἂν φωτεινὴ σκέψις τὸν ἐξήγαγε τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου τῶν συλλογισμῶν του, ἀπετάθη ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν πρὸ αὐτοῦ

ἐν σιγῇ ἀναμένοντα τὴν ἀπόφασιν τοῦ καταστηματοῦρχου:

— Αὐτὸ μόνον ἀρμόζει εἰς τὸ πρόσωπον, διὰ τὸ ὅποιον προορίζεται... τῷ εἶπεν. Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ θέσετε κατὰ μέρος. Θὰ σᾶς δώσω τώρα ἑκατὸ λίρας καὶ αὖριον, ὅταν θὰ ἔλθω νὰ τὸ πάρω, θὰ σᾶς δώσω τὰ ἐπιλοιπα...

Ὁ καταστηματοῦρχος εὐχαριστῶν ὑπεκλίθη εὐγενῶς καὶ ὁ Νίκος δι' ἡγεμονικοῦ βήματος ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος.

Κατείχετο ὑπὸ ἀπείρου συγκινήσεως, τῆς συγκινήσεως ὑφ' ἧς καταλαμβάνομεθα ἐπὶ τῇ ἡδέϊα σκέψει τῆς ἐκπληρώσεως ἑνὸς διαναοῦς μας πόθου. Ἡ καρδιά του ἐπάλλετο σφοδρῶς, ὡς ἐφантаζέτο, ὅτι θὰ πάλληται καὶ ἐκείνης καθ' ἣν ὥραν θὰ ἦνοιγε μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της τὴν μικρὰν πυξίδα καὶ θὰ παρατήρει τὸ πλούσιον κόσμημα.

Ὁ κύβος εἶχεν ἤδη ριφθῇ καὶ τὸ γεγονός ἐθεωρεῖτο τετελεσμένον. Δὲν τῷ ἐναπέμενε πλέον ἑτερόν τι ἢ νὰ λάβῃ τὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἰσαάκ ἀγούσαν.

— Χοῦμα!.. χοῦμα!.. διελογίζετο... Τὰ πάντα διὰ τοῦ χρήματος καὶ διὰ τὸ χρήμα! Σὺ ὁ ἐπίγειος Θεός... ὁ μέγας ἄρχων... ὁ μοχλὸς τῆς γῆς... ἡ πανητήριος δύναμις τοῦ σύμπαντος!.. ὁ ἥλιος τοῦ αἰῶνος μας!.. Διὰ σοῦ θὰ κατορθώσω τὰ πάντα, θὰ ἱκανοποιήσω ὅλας μου τὰς ἐπιθυμίας καὶ θὰ διέλθω ἡμέρις εὐτυχής!..

Καὶ ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων κατελιμμένος εἰσῆλθεν εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ ἄθλιον γραφεῖον τοῦ Ἰσαάκ, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὁ φιλοχρήματος καὶ αἰσχροκερδὴς Ἰουδαῖος, ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν λάμπην ἐλαιολυχνίας ἐσκαμμένος ἐπὶ τῶν βιβλίων του, ὑπελόγιζε δι' ἑκατομμυριοστὴν ἰσως φορὰν τὸ χρυσίον του, τὸ χρυσίον ἐκεῖνο, ὅπερ λεπτὸν πρὸς λεπτὸν, ἀπὸ μικρᾶς ἤδη σειρᾶς συναπτῶν εἰδῶν, εἶχε κατορθώσει διὰ συναθροίσου, ὡς μόνον μέσα μεταχειρισθεῖς τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην, τὴν πλεονεξίαν καὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν, τὴν ἀρπαγὴν, τὴν ἀτιμίαν, τὴν ἀσυνειδησίαν!..

Ὁ Ἰσαάκ, ὡς τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ ἄλλως τε, ἐδείχθη προθυμότερος νὰ τὸν διευκολύνῃ καὶ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς οἰκονομικῆς του ἐκείνης στενωφίας. Καὶ μετὰ τινα χρόνον ὁ Νίκος ἀπῆλθε τοῦ γραφείου του μὲ τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων λίρων ἐν τῷ θυλακίῳ του, ὑπογράφας, κατὰ τὸν αἰτὸν ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν του τρόπον, ὅτι ἔλαβεν ἑπτακοσίας λίρας.

— Ἐχω ἀνάγκην πολλῶν χρημάτων, ἐσκέφθη καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἰσαάκ τὸν ἠρώτησεν ὅποιον ποσὸν ἐχρειάζειτο. Εἰς τοὺς κύκλους εἰς τοὺς ὁποίους εἰσῆλθον, ὡφείλω νὰ παρουσιάσωμαι ὅπως μοῦ ἐπιβάλλεται, ὅπως ἐ-

πιβάλλεται εἰς ἓνα πλούσιον... Καὶ μέχρις ὅτου ἐνηλικιωθῶ, εἶναι ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου μὲ τὸ γελοῖον αὐτὸ ποσὸν ποῦ μοῦ στέλλει ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος κηδεμών μου...

Καὶ μεταβαλὼν αἰφνιδίως γνώμην ἀντὶ τῶν ἑκατὸ πενήκοντα λίρων ἃς εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ζητήσῃ καθ' ἣν στιγμήν εἰσῆρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τοκογλύφου, ἐζήτησε πεντακοσίας.

Ἀλλὰ πῶς ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ σκεφθῇ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν ἐν γνώσει αὐτοῦ ἄλλως τε διαπραττομένην ληστείαν;.. Μήπως αὐτὸς δὲν μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ τοκογλύφου, μήπως αὐτὸς δὲν τῷ ἐπρότεινε τὸ δάνειον αὐτέ;

Ἐν τῇ συγχύσει μάλιστα τῶν σκέψεων, αἷτινες ἐστροβιλιζόντο ἐν τῇ κεφαλῇ του, ἠσθάνετο κατὰ βάθος εὐγνωμοσύνην τινὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον θὰ ὤφειλεν ἐν μέρει τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀνειδίων του.

Καὶ πῶς ἡδύνατο ἄλλως τε νὰ σκεφθῇ τοιαῦτα ζητήματα, νὰ ἀναμετρήσῃ τὴν οὕτω μεθοδικῶς πλέον ἀρξαμένην κατασώτευσιν τῆς πατρικῆς του περιουσίας πρὶν ἢ εἴτι αὕτη περιέλθῃ εἰς χεῖράς του, πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς γοήτιδος ἐκείνης, ἣτις ἐκράτει ἀπαύστως καὶ συνεχῶς δεσμίαν τὴν διανοίαν του, πρὸ τῶν βλεμμάτων τῆς ὁποίας ἠσθάνετο νεκρουμένας τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἡ σκέψις τῆς κατακτῆσεως τῆς ὁποίας τέλος τῷ ἐπέφερε σκοτοδίνην καὶ τὸν καθίστα τρισόλβιον ἐξ εὐδαιμονίας, παράφρονι ἐκ μεθυστικῆς τιнос καὶ ἀγνώστου χαρᾶς;...

Τὴν ἔπιούσαν παρελάμβανε τὸν δακτύλιν καὶ μετὰ τινας ἡμέρας ἐδωρεῖτο αὐτὸν, ὡς εἶδομεν, εἰς τὴν κυρίαν Βῆτα.

Τὸ δὲ ἑσπέρας τῆς ἐπομένης τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐμπλεως αὐτῆς χουσῶν ἐπίδωσαν καὶ κρυφίων πόθων διητυνῆθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βῆμα πασᾶ, ἐνθα συνήθως, κατὰ τὴν ἑσπέρην ἐκείνην, συνεθροίζοντο φίλοι τινὲς εἰς μικρὰν συναναστροφὴν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, εὗρισκοντο ἤδη ἐν αὐτῇ πρόσωπά τινα ἐκ τῶν συνήθων εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας συγκεντρώσεις καὶ ἡ οἰκοδέσποινα πάνυ εὐγενῶς ἀνέλαβε νὰ τὸν παρουσιάσῃ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους τῆς.

Εἰς τὴν παρακειμένην μικρὰν αἴθουσαν κυρίαι τινὲς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καθήμεναι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἠκροῶντο τῆς ἀηγιώσεως γηραῶς κυρίας, ἣτις χαμηλοφώνως καὶ εἰς ἐμπιστευτικόν, οὕτως εἶπε, τόνον ταῖς ἀνεκόνον λεπτομερείας τινὰς ἀγνώστους ἐπὶ σκανδαλώδους ἀλαγωγῆς

περικυλλοῦς ἀριστοκρατίας δεσποίνης, ἐγκαταλειψάσης τὸν σύζυγόν της, ὑψηλὴν θέσιν κατέχοντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς πρωτεύουσας καὶ ἱστορικὸν ὄνομα φέροντα, ἵνα ἀκολουθήσῃ γνωστότατον ἐμπολιστὴν, μεθ' οὗ ἀπὸ μακροῦ χρόνου τρυφερωτάτης σχέσεως διετῆρει, ἀπαγογὴ ἥτις ἀπετέλει ἤδη γενικὸν θέμα ὁμιλίας καὶ ἀντικείμενον πολυποικίλων σχολίων ἐν ταῖς ἀριστοκρατικαῖς αἰθούσαις, ἐν αἷς ἡ ἡρώς τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐπὶ μακρὸν λάμπει διὰ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς.

Πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου νεαρὰ δεσποινὶς προσεπάθει νὰ ἐκτελέσῃ ἐπ' αὐτοῦ βαλισμὸν τινα, ὅστις μεγάλως ἦτο τότε τοῦ συρμῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' αὐτῆς κομμιέμενος καὶ εὐωδιάζων νέος, ἐν παθητικῇ στάσει παρακολουθῶν δῆθεν προσεκτικῶς τὸ ἐκτελούμενον τεμάχιον, ἀναιδῶς κατέτρωγε διὰ τῶν βλεμμάτων του τὰ ἡβῶντα τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος στήθη.

Εἰς τὴν κυρίαν αἰθούσαν περὶ τὴν μεγάλην ἐν τῷ μέσῳ τράπεζαν, κύριοί τινες ἡδονπαθῶς ροφούντες τὸν πρό τιнос εἰς πεποικιλμένα ἱαπωνικά κυμβία μετ' ἀργυρῶν θηκῶν κομισθέντα καφέ συνδεδέγοντο ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων, μέχρις οὗ ὁ οἰκοδεσπότης ἤθελε δώσει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τοῦ μπρίτζ...

Τὴν στιγμὴν τῆς εἰσόδου τοῦ Νίκου ἡ συζήτης ζωντῶς διεξήγετο ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ὅπερ καταστάν ἀφορμὴ αἱματηρῶν παρὰ τῶν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ γείτονος βασιλείου, εἶχε προκαλέσει μεγάλην συγκίνησιν μεταξὺ τῶν λογίων κύκλων τῆς Βοσπορίδος, ὁρατικῶς πλέον διακρίναν αὐτοὺς εἰς δύο ἀντιμέτωπα στρατόπεδα : τὸ τῶν ἐνθέρμων δῆλονότι ὑποστηρικτῶν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Μιστριώτου καὶ τὸ τῶν ἀφωσιμένων ὁπαδῶν τοῦ λογιωτάτου κ. Ψυχάρη.

Τὸν λόγον τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε γνωστὸς τῆς πόλεως ἐπιστήμων, εἴ τι γνωστότερος διὰ τὰς περὶ μαλλιαρικοῦ θεωρίας του, ὅστις μετὰ θέρης καὶ δεινῆς εὐροίας δημηγορῶν ὑπερημνέτο τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματός του, ἀπολογούμενος κατὰ τῶν προσαπτομένων αὐτῷ κατηγοριῶν.

— Τί γλῶσσα εἶναι λοιπὸν αὐτὴ, ἔλεγε, ποῦ γιὰ νὰ τὴ γράψῃ ἕνας ἄνθρωπος ποῦ μπῆκε στὴ ζωὴ χωρὶς σκοπὸ νὰ μείνῃ αἰῶνα εἰδικὸς ἑλληνοδιδάσκαλος, χωρὶς γραμματικὰ καὶ συνταχτικὰ λάθη πρέπει νάχη δεξιὰ τὴ γραμματικὴν τοῦ Πετρακίδου, ἀριστερὰ τὸ συνταχτικὸν τοῦ Ἀσωπίου καὶ ἀντίκρυ του τὸ λεξικὸν τοῦ Βυζαντίου; .. Τί γλῶσσα εἶναι αὐτὴ, ποῦ γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ πῇ στὴν ἐρωμένην του πὺς τὴν ἀγαπάει, στὴν Ἑλλάδα πὺς τὴν λατρεῖ καὶ στὸ λογιωτατισμὸ πὺς τόνε σιχαίνεται, πρέπει νὰ συλλογίζεται σὲ κάθε φράση : Εἶνε μὲ τὸ καλοῦσι τῆς Ἑλλάδος φωνῆς τοῦ

Κόντου; πάει μὲ τὸ περὶ ἐθνικῆς ἀμύνης γλωσσικὸν ἰδεῶδες τοῦ Μιστριώτη; νὰ συμφωνῇ ἀραγὲς μὲ τὴν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Χατζιδάκη ; καὶ πάει λέοντας;...

» Τί σημασία μποροῦνε νάχουνε γιὰ τὴ σημερινὴ ζωὴ γραμματικοί, φωνολογικοί, συντάχτικοί καὶ ἐτυμολογικοί κανόνες ποῦ δὲν εἶναι οὐσιαστικοποιημένοι ἱστοριοφυσιολογικὰ μὲ τὸ μυαλὸ, ποῦ δὲν ἔχουν γίνοι οὔτε μποροῦνε ποτέ νὰ γίνουν κράσις τοῦ σημερινοῦ ρωμαίου ζωντανοῦ μυαλοῦ;...

• Καλὸ κι' ἄξιο πράγμα νὰ μελετοῦμε τὴ Ἑλληνικὴ γραμματικὴ ἢ καὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμματικῶν, μὰ γιὰ νὰ χρησιμεύουνε σὲ κείνους ἀπὸ μᾶς ποῦ πρέπει. Μὰ τί γυρεύουνε αὐτὶ τὰ πεθαμμένα καλὸν πρὸς τὸ σημερινὸ ἑναρθρὸν λόγον τοῦ Ρωμοῦ, σὲ εἶπωμα τοῦ σημερινοῦ πόνου του;... Ὁ κοσμάκης κατάλαβε πλὴν πὺς ἡ Ἑθνικὴ γλῶσσα εἶνε, ὅχι ὅποια κουτσογράφεται ἢ μισομιλῆται ἀπὸ πέντε-δέκα χιλιάδες καλαμαριῶδες, μὰ ἐκείνη ποῦ μπορεῖ νὰ μιληθῇ ἀπὸ ἕνα Ἑθνος ἀλάκερο χωρὶς νὰ στραβώνεται σὲ στόμα του.

» Γι' αὐτὸ ἴσια-ἴσια, ὅσες ἰδέες ἔχει ὁ λαὸς πρέπει ὅταν τις ἔχουμε καὶ μεῖς νὰ τις γράφουμε ὅπως τις λέει ὁ ἴδιος, κι' ὅσες δὲν ἔχει κι' ἔχουμε μεῖς, νὰ τις ἐκφράζουμε παίρνοντας τις λέξεις ποῦ χρειάζονται ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο θησαυροφυλάκιον τῆς Ἀρχαίας, ἀφοῦ πρῶτα τις τρίψουμε στὴν Ἑθνικὴ γλωσσικὴ ἀκονόπετρα, ποῦ εἶνε τὸ ἑθνικὸ στόμα, τὸ στόμα τοῦ λαοῦ!... Εἶνε καιρὸς πλεῖα νὰ βγοῦμε ἀπ' τὰ πέλαγα τῆς ψευτιᾶς ποῦ παραδέρνει ἡ Καταρρέουσα!...

Τὸ ρητορικὸν ρεῦμα τοῦ ἀγορεύοντος Ψυχάρητος ἡγέρθη νὰ ἀνακόψῃ ἔπειρος ἀντιφρονῶν κύριος, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ οἰκοδέσποινα καὶ μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὴν χάριτος καὶ θελκτικοῦ μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων διέκοψε τὴν ἀνιάραν ταύτην συζήτησιν:

— Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ!... κύριοι, ἀνέκραξεν, αὐτὴ ἡ συζήτης ἡμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ἕως τὸ πρωί. Δὲν πιστεύω, ὅτι ἔχετε σκοπὸν νὰ λύσετε ἀπὸψε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα!... Αἱ κυρίαι ἤρχισαν νὰ ἀνυλομονοῦν μόναι, εὐχαρίστῳ δὲ θὰ ἐλάβανον μέρος εἰς κανένα μπρίτζ ἢ μάους. Μὴν εἰσθε καὶ τόσο ἐγωῖσταί!... προσέθηκε μειδιῶσα ἐπιχαρίτως.

Τὸ μπρίτζ ἤρξατο ζωντῶς εἰς αὐτὸ συμμειχουσῶν καὶ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Ὁ Νίκος τέλειος πλέον γνώστης τῶν εἰς τὰς αἰθούσας παιζομένων παιγνιδίων, καὶ δὴ τοῦ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους προσ-

φιλοῦς τούτου, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔλαβεν εἰς αὐτὸ μέρος ἐν συνεταίρισμῳ μετὰ τῆς οἰκοδεοποιήσης, κατ' ἐπίμονον αὐτῆς ἀπαίτησιν.

Ἡ χαρὰ του, ἐπὶ τῷ νέῳ αὐτῷ τεκμηρίῳ τῆς ὁλοῦν μεταστῆναι αὐτῶν ἀξανοῦσης οἰκειότητος, τὸν καθίστα παράφρονα καὶ ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ ἀπάσας τὰς προσπάθειάς του, ὅπως διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του καὶ μὴ προδοῖ ἢ εὐδαιμονία, ἐν ᾗ τὰς ὥρας ἐκείνας ἐκολύμβη ἡ ὑπαρξὶς του ἅπασα.

Εἰς τὰ ὑγρά ἐκ περιπαθείας βλέμματα τοῦ ἐγγὺς αὐτοῦ κοιτημένου ἐρασμοῦ πλάσμιτος, ἀνεκάλυπτεν ἤδη, καθ' ὅς στιγμὰς λαθραῖως συνελάμβανεν αὐτὰ ὑψούμενα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του, ἐκφρασιν ζωηροτέραν, μᾶλλον θερμὴν καὶ εὐγλωττον, ἐκφρασιν ἣν μέχρι τοῦδε μόνον ἐφαντάζετο, ἐκφρασιν ἥτις τῷ ἐφάνη, ὅτι ὄντως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τῷ ὑπὸ σκεπτικῷ καὶ τῷ διεβίβαζε διὰ τῆς σιγῆς καὶ ἀφώνου ἐκείνης τῶν ὀφθαλμῶν γλώσσης, τόσας ἐλπίδας γλυκείας...

Καὶ ὄντως, ὁ Νίκος δὲν ἠπατάτο, οὐδὲ θῆμα τῆς περιδινουμένης φαντασίας του ἐλπτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὅτε ἂν ἐχώρησε τὴν μεσημβρίαν τῆς προτεραίης καὶ ἡ κυρία Ζενὴ ἐναπέμεινε ἑμὴν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης παρακολουθήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις οὗ ἐξηφάνισθη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐπιμήκους διαδρόμου, ἀνῆλθεν εὐθὺς κατόπιν εἰς τὸν θάλαμον τῆς καὶ μετὰ τῆς ἀνυπομονησίας ἐκείνης, ἣν προκαλεῖ πάντοτε ἡ γυναικεῖα περιέργεια, ἤνοιξε οὐχὶ ἀνευ ποιεῖς τινος συγκινήσεως, τὴν μικρὰν ἐκ λειοσηκτοῦ πυλίδαν.

Καὶ οἱ πεπειραμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς περὶ τὰ κοσμήματα, μὲ ἅπασαν τὴν περὶ τοὺς πολυτίμους λίθους ἐξοικειώσιν των, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ ἐκπλαγῶσι πως πρὸ τῆς κομψότητος καὶ τῆς πασιδόλου ἀξίας τοῦ τιμαλφοῦς δακτυλίου.

Τὸν περιεργάσθη ἐφ' ἱκανόν, τὸν ἐξήτασε λεπτομερῶς καὶ ἐπισταμένως, τὸν ἔθεσεν εἰς τὸν δάκτυλόν τῆς καὶ τὸν ἀπεθαύμασε πρὸ τοῦ κατόπτρου ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἑλλαμψιν τοῦ ἐπὶ τοῦ κομμωτηρίου τῆς λαιμητοῦ καὶ μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου δὲν ἠδυνήθη πρὸ τῆς ἀκτινοβολίας του νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

— 'Ἀλήθεια!...εἶναι ὥραϊο δακτυλίδι!..

Μειδίσμα ἱκανοποίησεως, τῆς ἱκανοποίησεως τῆς κενοδοξοῦ ψυχῆς τῆς καὶ τῆς πρὸς τὸν πλοῦτον ἀπεριορίστου κλίσεώς της, διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς ἑλαφρῶς. Μεθ' οὗ ἐπανεθέσε τὸ κόσμημα ἐν τῇ πυλίδι αὐτοῦ καὶ τὸ ἠοφάλησεν ἐν τῇ συρτοθήκῃ τοῦ κομμωτηρίου τῆς.

Καίτοι ἡ μεσημβρία εἶχεν ἤδη παρέλθῃ, δὲν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ γευμαίσῃ. Ὁ σύζυγός της ἄλλως τε σπανίως ἐπανήρχετο τὴν μεσημβρίαν, ὅπως συγγευμαίσῃ μετ' αὐτῆς καὶ ἤδη, πρὸ τῶν σκέψεων, αἵτινες κατέκλυζον τὴν κεφαλὴν της, τὸ γέφυμα εἶχε λησμονηθῇ.

Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ, νὰ παραδοθῇ εἰς γλυκεῖς τινὰς ὀνεισματικούς, οἵτινες ἀπὸ τινῶν μόλις στιγμῶν, ἄγνωστον πῶς, εἶχον λάβῃ ὑπαρξιν, εἶχον γιγαντισθῇ μάλιστα ἐν τῇ κεφαλῇ της.

Ἐξηπλώθη νωχελῶς ἐπὶ μακρᾷ ἔδρῳ παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός της καὶ φέρουσα τὰ βλέμματά της ἀπλανῶς ἐκτὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς σημείου εἰς τὸ ἕτερον, ἐρυσθίσθη εἰς τὰς σκέψεις της.

Τὸ ὄρον τοῦ Νίκου εἶχε μεγάλως κολακεύει τὴν κενοδοξίαν της· καὶ ἤδη ἀναπολοῦσα τὰς λεπτομερείας τῆς γνωριμίας των, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης τῆς συναντήσεώς των στιγμῆς, λεπτομερῶς ἐξετάζουσα τὴν πρὸς σὺ τὴν πάντοτε ἐκδηλουμένην συστολήν του καὶ τὰ δειλὰ βλέμματά του, συνδυάζουσα τὴν καθόλου εὐγενῆ καὶ πρόθυμον συμπεριφορὰν του, τὴν καίτοι μὴ ὅλως ἀμέτοχον παιδικότητος καὶ ἀφελείας, ἀλλὰ καὶ σαφῶς εἰς τοὺς βαθύτερον διεισδύοντας ὀφθαλμούς της ἀποκαλύπτουσιν ἤδη τι ὅλως ἄγνωστον, ὅπερ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ καὶ ἀναμετροῦσα τέλος ὅσα περὶ αὐτοῦ καὶ δὴ περὶ τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ πατρὸς του εἶχεν ἀκούσει ἀορίστως παρὰ τοῦ ἱατροῦ κυρίου Φωτίκα, ἀκουσίως πως κατέληξεν εἰς τινὰ σκέψιν, ἥτις ἀσαφῶς ἐτι διατυπωμένη ἐν τῇ κεφαλῇ της, ἐβόμβει ὁμως ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐμμόνως περὶ αὐτήν, ὡς ἐνοχλητικὸν ἔντομον.

Ἐν τῇ ψυχῇ τῆς φιλαρέσκου ταύτης γυναικὸς συνήπτετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην δεινὸς ἀγὼν. Ἀγὼν οὐχὶ μετὰ πονηρᾶς τινος σκέψεως καὶ τῆς ζωηρῆς ἐπὶ ταύτῃ ἐξανισταμένης συνειδήσεώς της, ἥτις πρὸ χρόνου ἤδη ὀλοτελῶς εἴσα, ἀλλ' ἀγὼν δεινὸς μετὰ τῆς ἀπλήστου καὶ ἡδυπαθοῦς ἀφ' ἐνὸς γυναικὸς, τῆς πάσης παρεμπιπτούσης εὐκαιρίας δρατιομένης πρὸς δημιουργίαν νέας πηγῆς πλούτου, δυναμένης νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ματαιοδοξίαν της, καὶ τῆς ἐγωιστρίας καὶ ὑπερόπτιδος γυναικὸς ἀφ' ἑτέρου, τῆς ἀριστοκρατίδος καὶ ἡγεμονικῆς ἐκείνης φύσεως, τῆς ἐπὶ μακρὸν ἔσσει σταθμισούσης καὶ τὴν ἐλαχίστην σχέσιν της ἐκ φόβου μὴ καταπέσῃ τῆς θέσεώς της καὶ ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ προσώπων μὴ ἀξίων τοῦ κοινωνικοῦ της περιβάλλοντος.

Τὸ χρεῖμα εἶναι εἰς τῶν κυριωτέρων μαστροπῶν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ σκέψις τοῦ Νίκου, ὅτι διὰ τοῦ χρήματος θὰ ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ πάν-

τα του πόθον και πᾶσαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν, ἔμελλε νὰ ἀναδειχθῇ εἰς περιωπὴν ἀξιώματος. Ἦδη εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, εἶχε δυνηθῇ νὰ διεισδύσῃ βαθύτερον ἢ ὅτι αὐτὸς ὑπέθετε, καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος δακτύλιος ἐπέπρωτο ὄντως νὰ μεταβληθῇ κατόπιν εἰς τὴν πύλιν ἐκείνην τῶν ῥόδων, δι' ἧς εἰσερχόμενος θὰ συνήντα τὸ εἶδωλόν του μειδιών.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Νίκος ἀνεδείχθη ὑπέρτερος ἑαυτοῦ. Ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν λαμπηδόνα τῶν ἀστέρων ἐκείνων, οὔτινες συμπαθῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν περὶβάλλον διατὰ τῆς αἴγλης των, ἐνόμιζεν, ὅτι ἤντιλει νέαν ζωὴν καὶ ρίψας τέλος εἰς λήθην τὴν προτέραν του συστολὴν ἱκανῶς ἡδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι οὐδὲ τῆς κοινῆς μορφώσεως ὑπελείπεται οὐδὲ κνίζοντος πνεύματος ἄμοιρος ἦτο.

Ὁ οἰκοδεσπότης Ἰδία λίαν συμπαθῶς διετίθη αὐτῷ μεγάλως εὐχαριστηεῖς ἐκ τῆς συναναστροφῆς του· καὶ ὅτε περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰγενῶς τὸν ἀπεχαιρέτα, δὲν ἐλησμόνησε νὰ τῷ ἐπαναλάβῃ, ὥς παράκλησιν πλέον, ὅτι μεγάλην εὐχαρίστησιν θὰ ἡσθάνετο, εἰς ἀνελλιπῶς ἐτίμα δια τῆς παρουσίας του τὰς μικρὰς ἐκεῖνας τῆς οἰκίας του συναναστροφάς.

Ὁ Νίκος τῷ ὑπεσχέθη καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του κατὰ γράμμα, οὐδαμοῦ ἄλλοθι δυνάμενος νὰ συναντήσῃ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, ἣν τῷ παρεῖχεν ἡ μορφὴ τοῦ ἐν τῷ τρισολβίῳ ἐκείνῳ οἴκῳ ἐνδαιτωμένου αἰθερίου αὐτοῦ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, πλάσματος...

VIII

Περιτυλισσομένη ἐν τῇ εὐρείᾳ σπογγώδει τοῦ λουτροῦ ὀδόνῃ, ἦν ἡ Ζαμπέττα, μὲ γυμνοὺς τοὺς βραχίονας καὶ ἀνασευρμένους τὴς ἐσθῆτάς της, πρὸ τινος εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τοῦ παγγύμνου σώματός της, ἡ Μαντῶ ἐκραύγασε πρὸς τὸν μὲς Ἰρμαν εἰρωνικῶς πως:

— Καὶ τώρα ἡ σειρά σας... μὲ!...

Ἡ τὰς λουνομένης ὑπηρετοῦσα θαλυμηπόλος, ἀντικατέστησε ταχέως τὸ ἐν τῷ μαρμαρίνῳ λουτρῇ ὕδωρ δι' ἑτέρου ὑποθέρμου ἐκ τῶν ὑπερκείμενων κρουνῶν, ἀνταλλάσσουσα ἔστιν ὅτε λαθραῖα μετὰ τῆς Μαντῶς βλέμματα, ὡς ἀναλογιζόμεναι ἀμφοτέραι τὰς ἀδεξιότητας καὶ τοὺς αἰδήμονας δισταγμοὺς τῆς Ἀγγλίδος παιδαγωγοῦ, μελλούσης τὸ πρῶτον ἤδη νὰ λύβῃ πρὸ ξένων βλέμμάτων λουτρόν, κατὰ ρητὴν καὶ ὅλως ἰδιότροπον διαταγὴν τῆς κυρίας της.

Οὐχ ἦτον ἡ μὲς Ἰρμα ἐξεδύετο ἐν φαινομενικῇ ἡρεμίᾳ. Οὔτε ἡ Μαντῶ οὔτε ἡ Ζαμπέττα ἠδύναντο ποτε νὰ μαντεύσωσι τὴν σφοδρὴν συγκίνησιν ὑφ' ἧς ἐκείνη κατεῖχετο τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ νὰ ἀκούσῃ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας της, ἧτις ἐπάλλετο μέχρι διαρρήξεως, μᾶλλον ἐξ ὀργῆς ἢ αἰδοῦς. Ἦδη εἶχε παρασκευασθῇ διὰ τὴν μικρὰν ταύτην δοκιμασίαν καὶ εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ μὴ φανῇ ἀδεξία οὐδὲ προκαλέσῃ τοὺς γέλωτας τῆς μαθητρίας της καὶ τῆς θαλυμηπόλου.

Δι' τινος ἀποφασιστικῆς κινήσεως, ἦν ὡς λίαν ἀριστοκρατικὴν ἐξελάμβανεν, ἀφήρεσε τὸν βραχὺν καὶ λεπτοῦρῃ χιτῶνά της ἄπερ τὴν κεφαλὴν της καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν λουτήρα ἐκάθησεν ὀκλαδὸν ἐντὸς αὐτοῦ. Μεθ' ὃ λαβοῦσα μέγα σπόνγον ἤρξατο ρίπτουσα ἐπὶ τῆς ῥαχέως της ὑπόθερμον ὕδωρ, προηγουμένως ἤδη δηλώσασα, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸ ψυχρὸν λουτρόν.

— Μπράβο... ανέκραξεν ἡ Ζαμπέττα μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκρατηθῇ πλεονέτερον.

Ἡ Μαντὼ ἴστατο ἐγγὺς σιωπῇ, λίαν προσεκτικῶς ἐνασχολουμένη νὰ ἐξετάζῃ λεπτομερῶς τὸ σῶμα τῆς παιδαγωγοῦ τῆς.

— Σοῦ δοκίζομαι!... Ἐπανέλαβεν ἡ θαλαμηπόλος. Ντυμένη κανεῖς δὲν ἔμπορεῖ νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἔχεις τόσῳ ὥραϊο σῶμα!...

Ἡ ἐπιθερμὶς τῆς μὲς Ἰρμας ἦτο μετρίως λεπτή, μᾶλλον δὲ μελάγχρους. Ἡ χάρις τοῦ συνόλου αὐτῆς δὲν ἦτο βεβαίως καταλληλὸς ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα εἰς ζωγράφον, πλὴν αἱ κνημαὶ τῆς συνηρμόζοντο καλῶς πρὸς τὰ εὐσαρκὰ ἰσχία τῆς καὶ τὸ στήθος αὐτῆς, ὅπερ ἡ συγκίνησις ἤδη ἔτι μᾶλλον ἐξώγκου, προέβαλλε ἀρμονικῶς ἐκ τοῦ εὐτύκτου κορμοῦ τῆς.

— Βοήθησέ την λοιπὸν Ζαμπέττα... εἶπεν ἡ Μαντὼ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, παρατηροῦσα ὅτι ἡ μὲς Ἰρμα δυσχερῶς κατῴρθου νὰ ἀναερίψῃ τὰ νῶτα αὐτῆς.

Καὶ αἱ χεῖρες τῆς θαλαμηπόλου ἤρξαντο ἀνατρίβουσαι ἐλαφρῶς καὶ μετὰ δεξιότητος τὴν ἐπιθερμίδα τῆς παιδαγωγοῦ, ἥτις ἐρρίχον μὴ οὐσα εἰθισμένη εἰς τὴν ἐλίσσανσιν τῶν ξένων χειρῶν.

Μετά τινος στιγμῆς ἠγέρθη καὶ ὀρθία ἐντὸς τοῦ λουτήρος ἀνέμενε νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτῆς ἡ Ζαμπέττα τὴν ὀθόνην. Ἀλλ' ἐκείνη γονυκλινῆς πρὸ αὐτῆς τὴν ἐθεώρει ἐταστικῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

— Δὲν ἔχεις καὶ σὺ ἄσχημον σῶμα... ἀπεφάνθη μετὰ τινος χρόνον, ἀλλὰ ποῦ τὸ σῶμα τῆς κυρίας!... Νομίζεις ποῦ εἶναι χυτὸ... σὰν ἄγαλμα... Καὶ καὶ στήθη... καὶ μπράτσα... μιὰ γάμπα τόσῳ τωρνευτή... καὶ ἄσπρη... σὰν χιόνι!... ποῦ ἔμπορεῖ νὰ βάλῃ σὲ πειρασμὸ καὶ τὸν μεγαλύτερο ἄγιο!...

Ἡ μὲς Ἰρμα, δεικνύουσα τὴν Μαντῶ, ἦτις ἤκουε τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐλαφρῶς μειδιῶσα :

— Ἀλλ' ἂν ἐμπρὸς εἰς τὴν δεσποινίδα!... ἐψιθύρισεν.

Ἡ Ζαμπέττα ὅμως ἐγειρομένη αἰφνιδίως καὶ ἀπομόσσευσεν διὰ ἀδρότου μάκτρον τὸ σῶμα αὐτῆς :

— ὦ!... μὴ λειραῖσαι τώρα γιὰ τόσῳ μικρὰ πράγματα, τῇ ἀπάντησεν. Ἡ δεσποινὶς Μαντὼ γνωρίζει πολὺ καλὰ τί ὡμορφο σῶμα ἔχει ἡ... Παιγνιδιάρη!...

Καὶ τῆς μὲς Ἰρμας παρατηροῦσης αὐτὴν ἐν προφανεῖ ἐκλήξει, ἡ Ζαμπέττα συνεπλήρωσεν ἀφελῶς :

— Παιγνιδιάρη!... εἶναι ἓνα ψεύτικο ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐννοοῦμε

ἡμεῖς κίτω σ' τὴν κουζίνα τὴν κυρίαν... διὰ νὰ μὴ μῖς καταλάβῃ καμμιὰ φορὰ ποῦ 'μιλοῦμε γι' αὐτήν... Ὁ κύριος δὲ εἶναι γιὰ μᾶς ὁ Τσακπίνης!...

Ἡ μὲς Ἰρμα ὕψησε τοὺς ὤμους.

— Ἀ!... καλὰ-καλὰ... ἐψιθύρισεν... Ἐνόησα...

Ἡ Μαντὼ ἐνδυομένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐποίει ἀνὰ τὴν αἴθουσαν τοῦ λουτροῦ ἐξωφρενικοὺς τινὰς βηματισμοὺς τοῦ cake-walk ὑποτονθορίζουσα ἅμα εἰς εἰρωνά τινὰ τόνον :

— Παιγνιδιάρη... Παιγνιδιάρη... μὲ τὰ νῆξια σου τρελλαίνεις...

— Θὰ σιωπήσῃς λοιπὸν, Μαντῶ, ἐπέταξεν αὐστηρῶς ἡ μὲς Ἰρμα, διὰ τὸν τύπον προφανῶς.

Κατόπιν πολλῶν δισταγμῶν καὶ προσκαίρων ἀμφιβολιῶν ἡ μὲς Ἰρμα εἶχε πλέον λάβει ἀπόφασιν στερεὰν νὰ ταχθῇ μὲ τὸ μέρος τῶν ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων αὐτῆς καὶ νὰ ἀνέχεται ἐφεξῆς ἄνευ διαμαρτυρίας τινὸς ἀπάσας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς μαθητρίας τῆς. Ἡ προσπάθειά τῆς ὅπως ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν τῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν, ἣν εἶπεν τοῦ χαρακτῆρός τῆς ἐξήσκει τ' ἐπιβαλλόν ἐκείνο, ἤρχισεν ἤδη νὰ κατανοῇ ὅτι ἦτο ματαιία καὶ ἄσκοπος. Ἡ βραχεῖα ἄλλως τε ἀλλὰ χαρακτηριστικὴ συνδιάλεξις, ἣν ἔσχεν ἐν τῷ πεδιλοδρομίῳ μετὰ τῆς κυρίας Λεβνίν, τῇ εἶχε καταλίπει αἰσθημὰ τι μίσους ἢ μᾶλλον ἀόριστόν τινα ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως ἣν ἠὲ χαριστεῖτο νὰ αἰσθάνηται κακεντρεχῶς διὰ τῶν ἡμερησίων ἐκείνων λαθραίων προδοσιῶν τῶν περικαλυπτομένων συνήθως ὑπὸ τι ἀναιδὲς ψεύδους ἢ ὑπὸ φαινομενικὴν τινα ἐπίπληξιν.

Τοῦ ἐωθινοῦ ἐκείνου λουτροῦ περατωθέντος, παιδαγωγὸς καὶ μαθήτρια ἀνῆλθον ταχέως εἰς τὰ δωμάτιά των καὶ ἤρξαντο ἐνδυνάμεναι. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἑμελλον ἀμφοτέραι νὰ συνοδεύσωσι τὴν κυρίαν Βῆτα εἰς Νεοχώριον, ἐνθα μετὰ μεσημβρίαν θὰ διεξήγετο ἡ βάπτισις τοῦ ἀρτιγενέθλου θυγατρίου φίλης οἰκογενείας, ἣν τελετὴν θὰ ἐπηκολούθει δεξιώσις καὶ χορὸς μέλλων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ παραταθῇ μέχρι τῶν ὥρων τοῦ δείπνου. Πλὴν τίχῃ ὅλῳ; καὶ ὁ Βῆτα πρὸς ἀπομύναζεν ἀπὸ τῆς προτεραίας ἤδη εὐρισκόμενος ἐν Πριγκήπῳ καὶ μόλις τὴν ἐπομένην μέλλων νὰ ἐπανέλθῃ.

Μετά τινος χρόνον τοῦ καλλωπισμοῦ αὐτῶν περατωθέντος, κατῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ, ἐνθα ἀνέμενεν αὐτὴς ἐτοίμη ἤδη ἡ οἰκοδέσποινα. Ἡ κυρία Ζενὴ ἀφ' οὗ ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀμφιέσιως τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἐπανώρθωσε λεπτομερείας τινὰς, αἵτινες εἶχον διαφύ-

γη τὴν προσοχὴν τῆς παιδαγωγοῦ, ἔδωκε πρώτη τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Παρά τὴν μεγάλην τῷ μεγάρου θύραν ὁ θυρωρὸς, μετὰ σεβασμοῦ ἀποκαλυπτόμενος καὶ ἑδαφιαίως προσκλίνων ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ ἀπὸ τινος πρὸ αὐτῆς ἀναμένοντος αὐτοκινήτου, ὅπερ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξηφανίζετο μέσῳ λευκοῦ νέφους καπνοῦ, διευθυνόμενον ταχέως πρὸς τὴν Γέφυραν.

Καταλίπωμεν πρὸς στιγμὴν τοὺς εὐγενεῖς οἰκοδεσπῆτας, τὸν μὲν τίς οἶδε πῶς διερχόμενον τερπνὰς ὥρας ἐν Πριγκήπῳ, κατὰ τὴν τριήμερον ἐκείνην ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀπουσίαν, τὴν δὲ διευθυνομένην εἰς τὴν ἐν Νεοχωρίῳ ἐορτὴν, ἐνθα ἡ θελκτικὴ παρουσία της μετὰ σφοδρῶν ἱσως παλμῶν ἀνεμένετο ὑπὸ τινος καὶ παρακολογησώμεν τὰ ἐν τῇ ἐγκαταλειφθέντι ἐν Πέραν μεγάρῳ τῶν λαβόντα χώραν, ἀφ' ἧς στιγμῆς παρέμεινε τοῦτο εἰς τὴν ἀγρυπνον τοῦ οὐχὶ εὐαρίθμου προσωπικοῦ αὐτοῦ φύλαξιν.

Ἐὰν ἡ κυρία Βῆτα πασα ἡδύνατο στιγμὰς τινὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἀπροσδοκήτως ὅλους εἰσελθῇ εἰς τὴν αἰθούσαν ἀκριβῶς ἐκείνην, ἐν ἣ πρὸ τινος μόλις ἐξήταζε τὴν ἀμφίσιν τῆς θυγατρὸς της, οὐχὶ μετὰ μικρᾶς ἐκπλήξεως θὰ παρίστατο πρὸ ἐικόνης, ἣν ἐλάχιστά ἐφ' ἀντάζετο.

Κύκλῳ τῆς εὐρείας ἐκείνης τοῦ φαγιτοῦ αἰθούσης, ἐπὶ τῶν ἐκ βαθυκράνου λειωθηρικῶν πολυτίμων ἑδρῶν καὶ ἄβρων ἀν' κλίντρων εἶχε λάβει θέσιν νωχελῶς ἐξηπλωμένον ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου. Καὶ ἡδύνατο τις νὰ παρατηρήσῃ βυθισμένον τελείως εἰς τὸ βάθος μεγάλης ἑδρας τὸν μάγειρον Θανάσην καὶ παρ' αὐτὸν στοιχηδὸν ἐπὶ τινὸς ἀνακλίντρον καθήμενας τὰς δύο θαλαμηπόλους καὶ τὴν οἰκονόμον· παύσαι δὲ τὸν θυρωρὸν, αὐτὸν ἐκείνον, ὅστις μετὰ τοσαύτης ὑποκρισίας πρὸ τινος τι ἀπεκαλύπτετο βαθυσβεβήτως δαινοίγων τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ παρ' αὐτὸν τὸν ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον θαλαμηπόλον τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ τὸν κηπουρὸν τοῦ μεγάρου. Ἦσαν δὲ πάντες εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ καὶ μὲ ἰδιαιτέρας ὅλους ἐπιμελείας καλλωπισμένοι, εὐθυμοὶ καὶ γαῖδροί, μειδιῶντες καὶ χαριεντιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους, διότι ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἐκαρᾶδόκουν τὴν ἐκτακτικὴν αὐτὴν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων συναδέλφων των, οἵτινες ἑγκαίρως εἶχον εἰδοποιηθῇ, διοργανώσωσι τὴν κοινήν αὐτὴν ἐορτὴν, ἣν οὕτω μοιραίως ἡ ἀπουσία τῶν κυρίων των τοῖς προσέφερεν.

Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας ἡ δμήγουρς ἠϋξήθη σημαντικῶς διὰ τῆς

ἀφίξεως τῶν κεκλημένων· ἦσαν δ' οὗτοι ὁ σωφὲρ καὶ μία εὐειδεστάτη θαλαμηπόλος τοῦ τρίτου διαμερίσματος τοῦ ἐναντι πολυωρόφου οἰκοδομήματος, ἡ μαγείρισσα καὶ ἡ νεαρὰ βοηθὸς αὐτῆς ἐκ τινος ἑγγύς οἰκίας, ἀπὸ ἡμερῶν εἰδοποιηθεῖσαι καὶ ἐπιτυχούσαι νὰ λάβωσιν ἄδειαν ἀπουσίας τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς ἐκείνην· ἡ διευθύντρια ἐνὸς μεσιτικοῦ γραφείου ὑπηρετῶν τοῦ Πέραν, ἥτις εἶχε τοποθετήσῃ τόσῳ ἐπιτυχῶς πάντος ἐκείνους, μία παχύσαρκος καὶ παρῆλιξ ἡδὴ γυνή, μὲ χαρακτῆρας χονδροειδεῖς, αὐθάδειαν καὶ ἱταμότητι μᾶλλον καταγγέλλοντας, μὲ μῆλα τῶν παρειῶν κατέρυθρα ὡς τεῦτλα ἐκ τῆς χρήσεως προφανῶς τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ χεῖλη ἀναιδῶς προέχοντα καὶ ἐπιτρέποντα μέσῳ αὐτῶν νὰ διακρίνῃ τις δύο ἢ τρεῖς σιίλβοντας χρυσοῖς ὀδόντας, οὓς αἱ πρόσοδοι, τοῦ οὐχὶ τόσῳ ἐντίμου ἐνλίτε ἐπαγγέλματος της, τῇ εἶχον ἐπιτρέψει νὰ ἀντικαταστήσῃ, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ καθήκοντος εὐγνωμοσύνης ἐθεώρησαν καλὸν νὰ προσκαλέσῃ, καὶ τέλος δύο ἀμαξηλάται καὶ εἰς ἕτερος σωφὲρ ἀγοραίων ὀχημάτων, πάντες φίλοι ἐπιστηθιοὶ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ οὕτως ἐορτάζοντος μεγάρου.

Λόγῳ προφυλάξεως τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ἦσαν ἐρημητικῶς κεκλεισμένα καὶ τὰ βαρύτιμα παραπεισώματα αὐτῶν κατήρχοντο μέχρι τοῦ δαπέδου καλῶς δὲ προσηλωμένα. Τοῦτου ἕνεκεν καὶ ἵνα εἰς τὴν οὕτω παραδόξως πῶς παρασκευαζομένην εὐωχίαν προσδοθῇ μεῖζων αἴγλη, εἶχον ἀναφθῇ πάντες οἱ λαμπτήρες τῆς αἰθούσης καὶ τὸ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς κορμιάμενον μέγα πολύφωτον, οὕτως ὥστε ἅπλετον ἠλεκτρικὸν φῶς διεσκεδάζετο ἅπανταχοῦ.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ οἰκοδεσπότη ἐν μελαίνῃ περιβολῇ καὶ λευκῷ λαϊμοδέτῃ, ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν τῷ μεγάρου, ὑποκρινόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ ἀμφιτρυφῶντος, εἶχεν ὑποδεχθῇ τοὺς προσκεκλημένους χειροκτιφορῶν καὶ μετὰ μυρίων ὑποκλίσεων καὶ πιθηκισμῶν πρὸς διακομῶδῃσιν τῶν ἀριστοκρατῶν κυρίων πάντων μὴ λησιμονῶν νὰ διαποικίλῃ τὴν δεξίωσιν ταύτην καὶ διὰ τινων ἀσέμνων κινήσεων καὶ παρομοίων φράσεων προκαλῶν οὕτω ἀτελευτήτους γέλωτας.

Κατόπιν, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ παρ' ἀκαθήσωσιν εἰς τὸ γεῖμα, εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ μέλαν ἐνδυμῶν του καὶ οὕτω μετὰ τῶν λευκῶν μόνον χειρίδων του ἐχειρονόμει διηρκῶς καὶ ἠνώχλει χαριεντιζόμενος τὸς γείτονός του, τὴν εἰειδῇ θαλαμηπόλον του ἐναντι διαμερίσματος καὶ τὴν οἰκονόμον τοῦ μεγάρου, ἐν ᾧ ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Ζενῆ, ἐναντι αὐτοῦ καθημένη τὸν παρετήρει ζηλοῦντως ἐπιτρέπουσα ἐλευθέρως καὶ αὐτῇ, μᾶλλον ἐκ πείσματος, νὰ τὴν ἐνοχλῶσι διαδοχικῶς ὁ κηπουρὸς καὶ εἰς τῶν σωφῆρ, μεταξὺ τῶν ὁποίων θέσιν εἶχε λάβει.

Κατὰ τὸ γεῦμα των διηκονοῦντο ὑπὸ τῆς πλυντρίας, πτωχῆς ἐκ Ταταούλων γυναικός, ἐπὶ τῷ σκοπῇ τούτῳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προσληφθεῖσης καὶ ἀδρῶς ἀμειψθείσης, τῶν συνβορταζόντων λαβόντων ἀπόφασιν νὰ ἀπολαύσωσιν ἐν ἀπάσαις αὐτῆς ταῖς λεπτομερείαις τῆς εὐδαιμονίας νὰ παραμεινωσιν ἐπὶ τινα χρόνον κύριοι, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Τὸ ἔδεσματολόγιον ἦτο πλούσιον καὶ θαυρῶδες ἀπὸ ἡμερῶν καταλλήλως παρασκευασθὲν τῇ πλήρει ἐγκρίσει καὶ δι' τῇ ἀπαραιτήτῃ ἀρωγῇ τῆς οἰκονόμου, ἐν ᾗ ὁ οἶκός τοῦ μεγάλου ἀφθόνητος ἠρδεύσε τὰ παρεντιθέμενα ἐδέσματα καὶ χαρουκείμενα διὰ παντός ὅ,τι ἐκλεπτότερον καὶ παλαιότερον ἐνέκλειεν. Καὶ ἤδη πρὶν ἢ εἶτι αἱ κεφαλαὶ των συνδαιτυμόνων θεωροῦντο τελείως, πάντες ἐκραύγαζον καὶ ἐθορύβουν καὶ ἐχαριενίζοντο πρὸς ἀλλήλους, ἵνα ἀποδείξωσι καὶ εἰς ἑαυτοὺς εἶτι, ὅτι ὅ,τι τῶς διασκεδάζον ἐξαιρετικῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐν ταῖς ἀσυναρτησίαις ἐκείναις των συνδιαλέξεων των, τῶν ἀνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, μέσῳ των χυδαίων ἀστειοτήτων αὐτῶν, τῶν ἀνταλλασσομένων ἀπρεπῶν φράσεων καὶ των ἐπιχειρουμένων ἀναιδῶν καὶ παρατόλμων χαριεντισμῶν, μέσῳ τέλος τῆς ἐν γένει φρασσεολογίας, των τῆς διακρινούσης ἰδίᾳ τὴν τάξιν των ἀνθρώπων αὐτῶν εὐθὺς ὡς δὲν εὐρίσκονται ἐναντι των κυρίων των καὶ παύσονται ὑποκλινόμενοι ἐδαφνίως ἢ ψευθυρίζοντες μετὰ σεβασμοῦ πλήρους ὑποκρισίας καὶ προσποιήσεως τὰς τυπικὰς ἐκείνης εἰργασίας λέξεις, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ θέμα διαρκῶς ἐκυριάρχει, ἀτελεύτητον, ἀνεξάντλητον, ἐπίμονον. Καὶ οἱ μὲν καὶ αἱ δὲ ὁμίλου πάντοτε περὶ των κυρίων των, ἐξουχίζοντες καὶ μετὰ περισσῆς κακεντρέχειας ἰκθέτοντες τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ οἰκογενεακοῦ αὐτῶν βίου, οὗτινος ἀφῶνοι μάρτυρες καθ' ἡμέραν παρίσταντο, χύνοντες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀπασαν τὴν χολὴν των.

Διαδοχικῶς ἢ ταύτοχρόνως ἀπεικονίζον μετ' ἀναιδείας τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεδύοντο πρὸ των κυρίων των, τὰς προσποιήσεις καὶ ὑποκρισίας των, ἐξέφραζον τὴν περιφρόνησίν των, τὴν ἀηδίαν των, τὸ μῖσός των αὐτὸ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τοὺς ἐμισθοδότουν ἀνελλιπῶς κατὰ μῆνα, οἵτινες ἐπλήρουν τὴν κοιλίαν των καὶ τὸ βαλλάντιόν των, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν σκιά των ὁποίων ἐκείναι ὀφείλον διαρκῶς νὰ ζῶσι, τυφλοὶ, κωφοὶ, στυπηλοὶ καὶ ἀνευ ἰδίας θελήσεως, ὡς τάξιν τις ὀλίγον ἀνωτέρα πῶς τῆς των κατοικιδίων ζώων, τοῦ διὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν αὐτῆς ὑπὸ παντοειδῶν θωπειῶν περιβαλλομένου κυναρίου τῆς κυρίας ἢ τῆς εὐνοουμένης γαλῆς τοῦ κυρίου, καὶ ἔστιν ὅτε εἰς χεῖρνα καὶ αὐτῶν εἶτι θέσιν...

Μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἣν ἕκαστος ἐξέφερε γενικῶς καὶ μετὰ περισσῆς τινος ἐμφάσεως, ἀρμονικῶς συνδυαζομένης διὰ χυδαίων φράσεων πρὸ των ὁποίων πάντες ἐθεροήγνυντο εἰς ἀκρατήτου, γέλωτος, ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἠρχίζεν ἐκθέτων ἰδιαίτερας τινὰς λεπτομερείας τοῦ ὅλως κατ' ἰδίαν καὶ ἐν οἰκογενεακοῦ βίου των κυρίων αὐτοῦ, ὡς διεωγράφετο συντόμως διὰ τῆς παρενθέσεως ἀνεκδότων, ἀληθῶν, σκάνδαλωδῶν γεγονότων, κατὰ βουλήσιν πλέον διαποικιλλομένων.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ τὸ τουπέ τοῦ σου ἔχουν εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα... ἔλγετε ὁ θυρωρὴς. Πρέπει νὰ ἦναι κανεὶς τῆς δουλειᾶς μας, γιὰ νὰ τοὺς καταλάβῃ καλὰ... Ἡ γυναῖκά μου ἂν δὲν πληρώσῃ μὴ ἐβδομάδα τὸν μπακάλῃ τῆς γειτονίας μας θὰ χαλῇ ὁ κόσμος καὶ θὰ μᾶς τρέχουν σ' τὰ καρακόλια... Μ' ἐρωτᾶτε ὅμως τί τραβῶ μὲ τὸν παλῆμά μας σουτση, ποῦ τοῦ χρεωστοῦμε ὡς τριάντα λίραις τώρα ἕνα χρόνο... καὶ ἔρχεται δέκα φοραὶς τὴν ἡμέρα καὶ ζητᾷ τὰ λεπτὰ του... Μὰ καὶ ἂν τόλμῃσω καμμιὰ φορὰ νὰ κινήσω λόγῳ σ' τὴν κυρία γι' αὐτὸν, μὲ στέλνει σ' τὸ διάβολο, σὺν νὰ τὰ ζητῇ δανεικὰ ὁ χριστιανός!... Καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τῆς κινήσῃ τίποτα... ὅλοι θὰ γελᾶσουν ὅλα τ' ἀκούσουν καὶ κανένας δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ: «Ὁ παῖς νὰ χωσιστῇ ὁ ἕνα σουτση!...» θὰ σοὺ εἰποὺν ὅλοι, χωρὶς νὰ εἰδῶν, ὅτι ἕνα χρονο ὀλοκληρὸ ἔφερνε ὁ κακομοῦλης τέσσαρες ὀκάδες γάλα τὴν ἡμέρα γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ πατέρα του... Ὅσο γι' αὐτὸ καθόμαι χειροπόδαρος σ' τὸ Εὐαγγέλιο...

Δὲν βάρυνται καθύμνε... συνελλήρωσεν εἰς των παρακαθημένων ἀμαρηνῶν, ὅλοι οἱ μεγάλοι τοῦ τοῦ βλέπομαι καὶ γυρίζουν σ' τοὺς θεομους σὺν πρίγκητες, ὅλοι οἱ ἴδιοι εἶναι. Ἐμπερὸς σ' τὰ μάτια μου συνέβη πέρσι μία σκητῇ, παρ' ὅτι δὲν θὰ τὴν λησμονήσω. Τὴν στιγμὴν τοῦ μὴ ἀπ' τῆς μεγάλης αὐταῖς κυρίαῖς κατέβαινε σὺν βασιλίσσῃ αὐτῶν τὸ ἀμαρηνῆς, ἕνας ἐπαλληλὸς τὴν ἐλλησάσε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ ἐξοφλήσῃ τὸ πιάτο τοῦ εἶχε ἀγοράσει, μὲ τὴν συμφωνία νὰ τὸ πληρώσῃ μὲ τὸν μῆνα... Ἐπρεπε νὰ τὴν ἐβλέπατε ὅλοι σας πῶς ἐνοκκίνησε ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς καὶ μὲ τί τουπέ τὸν ἔστειλε σ' τὸ διάβολο! ἔπρεπε νὰ ἐγτραπῇτε, τοῦ εἶπε σ' τὰ τελευταῖα, νὰ ἐλθῇτε γὰρ μὲ ἐνοκκίνατε!... Ἐκεῖνος κατὰ θέλησιν νὰ πῇ, μὰ κείνη μὲ τὸ ἀσυνέρι εἶχε γίνει ἀφαντος. Καὶ πῆρε καὶ ἐκεῖνος ὁ φονκαρὸς τὰ βρεγμένα του καὶ ἔφυγε βλασφημῶντας τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴν τοῦ ἐμπέστε μ' αὐτὴν τὴ πατωσάδα... Καὶ τί μόνον αὐτὰ; Ἐνας φίλος μου ποῦ εἶναι εὐπράχτορας σ' τὸν Ἀσπρο Κύννο, σ' τὴν ἐταψεία αὐτὴν ποῦ ἀγοράζει ὅτι θέλει καὶ πληρώνει μὲ τὸ μῆνα, μοῦ εἶπε ἕνα βράδυ τὸ ὅτι τὸ πέραν μας...

βιβλίο του και έφριξαν τὰ μάτια μου με τὸ ὅτι εἶδαν ἐκεῖ μέσα. Ὅλαις ἡ μεγαλοσυμῖνες ποῦ κουνιῶνται σὰν σουσουράδες καὶ δὲν καταδέχονται νὰ ἀκουμπήσουν ἐπάνω σου... καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λιμοκοντόροι με τῆς καδέναις καὶ τὸ γυαλί σ' τὸ μάτι, ποῦ δὲν κίθονται γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν τὴν τσάκιση τοῦ παντελονιοῦ τους... ὅλοι, βρὲ παιδιὰ, εἶναι παντοτεινοὶ πελάτες τοῦ Ἀσπρου Κύκνου!... Κι' ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ γιὰ τὰ διαμαντικά καὶ τὰ χρυσάφια ποῦ λαμποκοποῦν ἐπάνω τους... ὦ!... ὅσο γι' αὐτὸ ἔμπορεῖτε νὰ ἐρωτήσετε τὸν Ἑβραῖο τὸν Μωϋσῆ, ποῦ ἐπισκέπτεται ὅλα τὰ μεγάλα σπίτια καθὲς πρώτη τοῦ μηνός... Ἔτσι κάνουν, ρίχνουν γερά κανόνια σ' τοὺς σουσιήδες καὶ τοὺς μπακάληδες, γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ δακτυλίδια καὶ τῆς γούνες ποῦ τοὺς πουλάει αὐτὸς ὁ σιφύτης ἑκατὸ τοῖς ἑκατό!...

— Μωρὲ ποιὰ εἶναι ἐκείνη με τὸ πλάνο, ποιὰ εἶναι; ἤρωτησαν περιέργως πάντες μιὰ φωνῇ.

— Ποιὰ εἶναι; ἐπανέλαβεν ὁ ἀμαξηλάτης. Δὲν σὰς λέω τὸ ὄνομά της... μὰ ὅλοι τὴν ξεύρομαι. Ὁ ἄντρας της μέγας καὶ πολὺς, ὅποια πέτρα σηκώσης ἀπὸ κάτω εἶναι. Ἐκείνη... ἀφῆστέ την, πολλὰ κουδούνια ἴβνε γι' αὐτήν, μὰ ὅλοι τῆς βγάζουν τὸ κυτέλλο ὡς κάτω!... Τί τὰ θέλετε... καθὼς ἴβει καὶ ἡ παροιμία : ἡ μεγάλας ποδιαὶς κρύβουν καὶ μεγάλας πομπαὶς! Ἀλλοίμονο σ' τὴ φτωχολογιά!...

— Εἶναι ὅλοι ἀφιλότιμοι!... διεκήρυξεν ἀποφθεγματικῶς ἡ θαλαμηπόλος τοῦ ἑναντι διαμερίσματος. Καὶ ὅσο γιὰ τῆς γυναῖκες, τῆς μεγάλας δὲ αὐταῖς κυρίαις, τῆς γαλαζοαἱμάτων!... μ' ὅλα τὰ κουνήματά της καὶ τὰ φκασίδια τους εἶναι ἀκόμη χειρότερες!

— Αὐτὸ νὰ τὸ ξεύρετε ἀπὸ 'μένα, δὲν εἶναι πράγμα ποῦ δὲν τὸν κάνουν, ἂν τῆς τύχη ἢ εὐκαιρία!...

— Δὲν ἔχεις ἄδικο κοπέλλα μου!... συνεπλήρωσεν ἡ μαγειρίσσα τῆς ἐγγύς οἰκίας. Αὐτὸ πλέον τὸ γνωρίζω ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μου τοὺς προκομμένους. Ἐχὼ σ' τὸ κεφάλι μου τρεῖς μικροὺς κυρίαις, ποῦ ἡ μεγαλύτερά μάλις πέρσι μὰς ἔβαλε μακρὰ φουστάνια.

— Μὰ τί νὰ σὰς πῶ;... Οἱ κύριοι δὲν τολμοῦν πλέον νὰ πάρουν οὔτε καμαριέρη, οὔτε σερβιτόρο, γιὰτὶ ὀρισμένως... φθιστικός θὰ φύγῃ δ' τὸ σπίτι!...

— Ναί!... μήπως δὲν ξεύρομε τί κατώρθωσε ὁ Πέτρος, ἐκεῖνο τὸ εὐμορφὸ παιδί με τὰ ξανθὰ μουστάκια ποῦ εἶναι τώρα σ' τὸ Μεγάλο Ξενοδοχεῖο!... προσέθηκεν ὁ ἕτερος τῶν ἀμαξηλατῶν!... Αὐτὸς ἔμεινε τέσσαρα χρόνια σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μας σπίτια... καὶ σὰς ὀρκίζομαι, πῶς ἂν δὲν ἐπρό-

φθανε ἓνας γιαιρός, θὰ ἔβλεπαν καὶ γεννητούρια χωρὶς νὰ γίνουν γάμοι... Μὰ τί νὰ τὸν κάνης ποῦ φάνηκε βλάκας... τὸν βγάλανε ἔξω με σαφάντα μόνον σιρογγυλαὶς σ' τὸ χέρι!...

Ἡ οἰκονόμος, λαβοῦσα σοβαρὸν ὕφος τὸν διέκοψεν ἀποτόμως:

— Αὐτὰ δὲν γίνονται κ' ἔννοια σου, λόγια τοῦ κόσμου μόνον... Μιὰ κόρη εἶναι πάντοτε κόρη καὶ κανένας ἄντρας δὲν θὰ φανῇ τόσῳ βλάκας, ἀφ' οὗ διασκεδάσει μαζί της καλὰ-καλὰ νὰ θελήσῃ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ τέλος, γιὰ νὰ ἔχη ἔπειτα μπελάδες... Ἀ!... ἂν πρόκηται γιὰ μιὰ κυρία, τὸ πράγμα ἀλλάζει καὶ ἂν γίνῃ κανένα λάθος, ὁ ἄντρας της, με τὸ μεγάλο ὄνομα καὶ τὴν βαρεῖα τὴν τσέπη, θὰ τὸ καταπιῇ καὶ δὲν θὰ ἄρνηθῇ ποτὲ πῶς τὸ μικρὸ δὲν τὸ ἐφαμπρικάρισε μόνος του...

Ἡ Ζα πάντα τὴν παρετήρησε πονηρῶς.

— Ὅλαις αὐταῖς καὶ γηραὶς καὶ νέαις εἶναι ὀρεκτικαὶς... Ἀλλ' αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι σεῖς δὲν παραφύλασσετε τοὺς κυρίους σας ὅπως ἑμεῖς γιὰ νὰ βλέπετε τί κάνουν μέσα σ' τῆς κάμαραις των...

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... ἀπήντησεν ὁ μάγειρος Θανάσης, τὸ πρῶτον λαμβάνων μέρος εἰς τὴν συζήτησιν. Ἀλλὰ καθὲς κανόνας ἔχει καὶ τὴν ἐξαίρεσιν του καὶ ἔτυχε νὰ ἴδῳ μερικαῖς, ποῦ πρὶν οὔτε νὰ φτύσω ἐπάνω τους ἤθελα...

— Θὰ εἶναι τώρα εἴκοσι χρόνια, ἤμουν σερβιτόρος σ' ἓνα μεγάλο σπίτι σ' τὰ Θεραπειά ἤμουν παιδί ἀκόμη ἀπάνω σ' τὰ νεῖάτα μου, ἀνύπαντρος κοὶ σοὺ εἶχα μιὰ ματιὰ ποῦ ἔσταζε μέλι, ποῦ δὲν τὴν ἄφινε νὰ πέσῃ κάτω οὔτε κυρὰ οὔτε δούλα!

— Εἶχα λοιπὸν ἀρρωστήσῃ καὶ ἤθελα νὰ κάνω ἐξίχῃ, καλλίτερη δὲ εὐκαιρία ἀπὸ αὐτὴ δὲν ἤμπορούσε νὰ εὐρεθῇ. Τ' ἀφεντικά μου εἶχαν μιὰ κόρη, μιὰ ὕψηλῃ, ξανθὴ καὶ γαλαγόματα ποῦ τῆαν ἀρραβωνιασμένη μ' ἓνα μηχανικό, ὁ ὁποῖος ἔλειπε τότε σ' τὰ Παρίσια γιὰ κάτι δουλειὰς μεγάλας.

— Ἐγὼ σὰν λαῖβάνι ποῦ ἤμουν, σὲ τρεῖς μέραις κατάλαβα τί καπνὸ οὐμάρει ἡ κοπέλλα μας. Τὴν πρώτη μέρα ποῦ τὴ σερβίριζα με φωνάζει καὶ μοῦ λέει: «Θανάση, ἐγὼ θὰ σὲ φωνάξω Τανὸ!... ἔτσι θὰ μ' ἀρέσῃς καλλίτερα!...» κ' ἔπειτα λοιπὸν ἄρχισε καθὲς στιγμή: «Τανὸ φέρε τὸ σκαμνάκι γιὰ τὰ ποδια μου. Τανὸ γιὰτὶ ἔχει δεμένα ἄσχημα τὴν ποδιά σου;... Τανὸ πρόσσεχε μὴ τρομάξῃς τὸν παπαγάλο μου τὸν Κοκό!...» Ἐ!... νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια;... Ὑστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα μιλούσαμε μαζί γιὰ τὸν Κοκό της ἐπάνω σ' τὴν κρεββάτι της!...

Ἡ οἰκονόμος ἐξηγέρθη ὡς βιαία θύελλα:

— 'Α ἡ ἄτιμαίς!...ἐβουχήθη φρενίῃς. Καὶ ἂν τῆς κυτιάξης πῶς κάθονται σ' τὴν ἐκκλησία καὶ πόσους σταυροὺς κάνουν κάθε στιγμή, θὰ ὀραιοῦς πῶς εἶναι ὁμοίαις Μορίαις!.. 'Α!..τὰ τέρατα!..

• Καὶ ἔμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους, ὅταν δυτάσσουν τοὺς ὑπηρετάς των, δὲν καταδέχονται οὔτε μιὰ ματιὰ νὰ τοὺς ρίξουν, σὰν νὰ ἦναι σκυλλιά. 'Αχ!..ὁκτὼ χρονάκια κάθησα σ' τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ποῦ ἤμουν πρὶν ἔλθω ἐδῶ...ἐξηκολούθησεν ἀφ' οὗ ἐρρόφησεν ἀμυστὶ μικρὸν κύπελλον εὐρωπαϊκοῦ ἡδυότου.

• Καὶ μὲ τόση ἀφοσίωσι ἡ κουτὴ ἐδούλευα, ποῦ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια δὲν ἔμφορεσα νὰ βάλω κατὰ μέρος οὔτε τριακόσιαις λίραις!.. Καὶ μήπως νομίζετε πῶς μ' ἀγαποῦσε ἡ κυρία;..οὔτε γὰρ τὰ μάτια!..Κάθε χρόνον ζητοῦσα ἓνα μῆνα ἄδεια καὶ ποτὲ δὲν μεῦ ἔδωσε, γὰρ νὰ πάω σ' τὸ χωριό μου νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τοὺς 'δικούς μου, ποῦ λίγο-λίγο ὅλοι 'πέθαναν χωρὶς νὰ τύχω σὲ καμμὶό τους κηδεῖα!..

• 'Αλλὰ τί νὰ γίνῃ...εἶμαι πολὺ καλὴ, καὶ ὅτεν καμμιά φορὰ ἡ κυρία μου 'μιλοῦσε ὅπως δὲν ἔπρεπε, ἐγὼ ποτὲ δὲν τῆς ἔρριξα καμμιά ματιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ κοκκινίσῃ ἢ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα μου καὶ νὰ τῆς 'πῶ τί εἶχαν 'δῇ τὰ μάτια μου ποῦ ἔκανε μὲ μιὰ φιληνάδα τῆς, ποῦ εἶναι τώρα κοκκίτα σ' τὸ Παρίσι, ὅταν ἔκλε δώνοντο κάθε ἀπόγευμα σ' τὸ σαλονάκι!...ἡ ἀφύσικη!..ἡ ἀφιλότιμη!...προσέθηκε κατέρυθρο; ἔξ ὀργῆς καταφέρουσα βαρύνως τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς ἂν ἀπηυθύνετο τὴν στιγμήν ἐκεῖνην πρὸς τὴν πρῶην κυρίαν τῆς, ἦν τόσῃ ἀπροκαλύπτως ἐμμέμετο ὡς λεσβιάζουσαν.

Ἡ διευθύντρια τοῦ μεσιτικοῦ γραφείου ὑπηρετῶν, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐν τῇ σοβαρότητί τῆς εἶχε τηρήσει σιγὴν ἀπόλυτον, ἐπέβαλεν ἐπιτακτικῶς τὴν φωνὴν τῆς:

— 'Αφ' οὗ σεῖς λοιπὸν ξεῦρετε τόσα πράγματα, φαντασθῆτε τί 'ξεύρω ἐγὼ, ποῦ 'δῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια ἔχω τὸ κατάστημά!..Καὶ ὅχι νὰ τὸ 'πῶ 'γὼ, γὰρ ὑπερηφάνειά μου...ἀλλὰ σ' ὅλα τὰ μεγάλα σπῆτια δίνω ὅλη τὴν ὑπηρεσίαν πάντοτε...

Πάντες ἐπεδοκίμασαν τοὺς λόγους τῆς διὰ σιωπηρῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ μέσῃ τῆς ἐπακολούθησάσης σιγῆς προσήλωσαν τὰ βλέμματά των μετὰ σεβασμοῦ ἐπ' αὐτῆς.

Ἐκεῖνη ἀφ' οὗ ἔβηξε δις ἢ τρίς ἡχηρῶς, κατεβρόχθισε μετὰ τινων μορφασμῶν τὸ ὑπόλειμμα ἑνὸς ἀπίου καὶ ἀπομάζασα τὰ σαρκώδη καὶ κατέρυθρα χεῖλη τῆς ἐξηκολούθησε μετὰ τινος στιγμῆς:

— Εἰκοσιπέντε χρονάκια...μάλιστα, εἶναι ποῦ ἀνοίξαμε τὸ κατάστημα μὲ τὸν μακαρίτη...καὶ 'γὼ μόνον, ξεῦρω πόσοι ἄνθρωποι ἔχουν περάσει ἀπὸ τὰ χεῖρά μου, τί ἔχουν ἰδῇ αὐτὰ τὰ μάτια καὶ τί ἀκούσαν τὰ αὐτιά μου... 'Αλλὰ τὸ στόμα μου...Δόξα τῷ Θεῷ!..ἔχουν νὰ τὸ 'ποῦν ὅλοι, πόρτα κλειδωμένη ποῦ ποτὲ δὲν ἀνοίγει...

• Ἐμένα δὲν ἀρέσει ἡ κακογλωσσίᾳ καὶ σιχαίνομαι τῆς κοινοκουσουλῆς σὰν τῆς ἀμαρτίας μου...Μὰ σὰν μιὰ φ' ῥά πιάσατε κουβέντα γιὰ τῆς μεγάλαις φανίλλαις, μπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ πῶς δὲν ξεῦρετε τίποτα καὶ ὅλα αὐτὰ ποῦ εἶπατε, δὲν εἶναι τίποτα ἔμπρὸς εἰς ὅσα γίνονται 'πίσω ἀπὸ τῆς μεγάλαις πόρταις ποῦ τῆς φυλάνε πορτιέρηδες μὲ χουσᾶ κουστούμια...

• Μὰ ἐγὼ, εἰν' ἡ δουλειά μου τέτοια...χώνω παντοῦ τὴ μύτη μου...

Ὁ περὶ αὐτὴν κύκλος ὁλοῦν ἐγένετο στενωτέρως καὶ πάντες τὴν ἡκουον κεχηνότες ἀρκούμενοι μέσῃ τῶν ἀνταλλασσομένων ἐκφραστικῶν βλεμμάτων νὰ ἐπιδοκιμάζωσι πλήρως ἐν σιγῇ τοὺς λόγους τῆς.

Πρὸ τοῦ οὗτω ἐκδηλουμένου πανταχόθεν σεβασμοῦ, ἐκείνη ἀπεφάσισεν ἐξαιρετικῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων τῆς τοσοῦτον ἐκθειασμένης ἐχεμυθείας τῆς.

— Νά...ἐξηκολούθησε, γὰρ νὰ καταλάβετε καλὰ τί εἶναι τὰ μεγάλα τζάκια... 'Δῶ καὶ δέκα χρόνια, ἓνα κορίτσι ἑνὸς μεγάλου σπιτοῦ...ὄνομα καὶ μὴ χωριό...ἔκανε φτερά ἓνα βράδυ μὲ τὸ πρόσωπο ποῦ 'συμπαθοῦσε καὶ ἔγινε ἄφαντα.

• Μὰ ὁ νηὸς δὲν ἦταν τοῦ γούστου τοῦ πατέρα τῆς, γιὰ τὴν ἦταν φτωχὸς, καὶ σηκώθηκε ὅλη ἡ πόλις σ' τὸ ποδάρι γιὰ νὰ εὗρουν τὸ ζευγάρι... 'Ὑστερα ἀπὸ πέντε 'μέραις τοὺς 'πέτυχαν σ' ἓνα σπίτι σ' τὴν 'Αντιγόνη καὶ μὲ τὴ βία πῆραν πάλι τὸ κορίτσι...μὰ καταλαβαίνετε ὅλοι σᾶς, πιατεῦω, πῶς ὕστερα ἀπὸ πέντε 'μέραις, τὸ κορίτσι δὲν γύρισε πάλι σ' τὸ σπίτι του ὅπως ἔφυγε τὸ ἴδιο...τοῦ ἔλειπε καὶ!..

• Τὴ δουλειὰ αὐτῇ, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τὴν μάθαμε ὅλοι, μὰ αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε νὰ καλοπάντρευτῇ ἡ κοπέλλα μας, καὶ ἓνα πρῶν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα ὅλοι ἐμάθαμε πῶς τὴν πῆρε ἕνας δικηγόρος καὶ ἔφυγε μαζί σ' τὰ Παρίσια...

• Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκαν ἐδῶ σ' τὴν Πόλιν, ὁ γαμπρὸς ἔπηρε εἰκοσι χιλιαδοῦλες λίρας, γὰρ νὰ ἀποζημιωθῇ γιὰ τὴ ζημία ποῦ ἔπαθε ἡ νύφη, καὶ ἔμεινε πλεῖα σ' ἐκεῖνα τὰ χρώματα...

• Κ' ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ σεῖς 'μιλάτε γιὰ χιρὴ ποῦ ἀφίνουν ἀπλήρωτα σ'

τοὺς μπακίληδες καὶ σ' τοὺς σουτσηδες καὶ τόσα ἄλλα μικροπράγματα, ποῦ οὔτε νὰ τὰ συλλογισθῶν καταδέχονται. Σᾶς εἶπα... ἐγὼ μόνον ξεύρω τί γίνεται σ' τὸν μεγάλο κόσμον. Τὸ ἐπάγγελμα τῆς μαμμῆς, παιδιὰ μου, ἔχει μεγάλη πέρασι σήμερα... καὶ γνωρίζω πολλὰς ποὺ δῶ καὶ λίγα χρόνια δὲν ἤχαν οὔτε ἓνι παρὰ καὶ σήμερα ἔκτισαν χάνια μὲ πέντε πατώματα... Ἐ; δὲν μοῦ λέτε λοιπὸν πῶς βγαίνει αὐτὸς ὁ παρᾶς;.. Μὰ κάθε μεγάλο σπίτι σήμερα ἔχει καὶ τὴν ἰδιαίτερη μαμμὴ του γιὰ κάθε κοκὴ περίστασι, καὶ ξεύρετε, ἡ ὑπηρεσίαις αὐταῖς τῆς νύκτας πάντοτε ἀκριβοπληρώνονται... Μὲ καταλάβετε τώρα;..

— Ἔτσι εἶναι!.. ἐπεδοκίμασε [ζωηρῶς ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βῆτα πιασᾶ, κερηβαρῶν ἤδη. Ὅλαις τέτοιαις εἶναι, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξεύρει αὐτό. Ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω μία, ποὺ μὴ ἴμερα δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ξεφυγῇ... προσέθηκεν ἀναιδῶς καμνύων τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν καὶ ὑπονοῶν προφανῶς τὴν Μαντῶ.

• Ἀλλὰ πρέπει νὰ φθάσῃ τοῦλάχιστον τὰ δέκα ὀκτὼ καὶ νὰ βγάλῃ τὰ πρῶτα φτερά της... γιατί τώρα εἶναι πουλάκι ἀκόμη... συνεπλήρωσε κίτχάζων.

— Θὰ τὸ ἔχῃς ξετάσει λοιπὸν καλὰ σὺ αὐτὸ τὸ πουλί... ἠρώτησεν ὁ θυρωρὸς μειδιῶν.

— Ἐ... ἐφιθύρισεν εἰς τῶν σωφῆρ, τὰ ξυνὰ φροῦτα ἔχουν καὶ αὐτὰ τὸ γοῦστό τους...

Ἄλλ' ἤδη διέκοψε τὴν φράσιν του, διότι ὀπισθεν αὐτοῦ διεδραματίζετο ἑτέρα σκηνή.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κ. Βῆτα εἶχεν ἐγερθῇ καὶ κλονούμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα εἶχε πλησιάσει τὴν ἐκ Σμύρνης νεαρὰν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας του, καὶ παρ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τῆς εἶχεν αὐθαδῶς βυθίσει τὴν χεῖρά του κάτωθι τῆς ἑσθῆτός της.

Μεθ' ὃ, ἐπλησίασε παραπαίων πάντοτε τὴν μαγειρίσαν τῆς ξένης οἰκίας καὶ αἰφνιδίως περιπτυσσόμενος αὐτήν :

— Ἀγγελέ μου!... τῇ ἐφιθύρισεν.

— Ἀ!... τί ὡραία ποὺ φιλεῖς!... ἀπήντησεν ἐκείνη, οὐχὶ ἤττον αὐτοῦ αἰσθανομένη ἤδη τὴν ἐπήρειαν τοῦ πότου.

— Ἀλήθεια, ἔ;.. ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς θαλαμηπόλος μετὰ ποιᾶς τινος κωμικῆς ἱμφάσεως. Καὶ ἄλλοῦ ἂν θέλῃς... εἶμαι ἀκόμη καλλιτερός.

Ἡ διευθύντρια τοῦ μεσιτικοῦ γραφείου, νωχελῶς ἤδη ἐξηπλωμένη καθ'

ὅλον τὸ μῆκος ἐνὸς ἀνακλίντρου καὶ συνοδεύουσα ἐκάστην φράσιν αὐτῆς δι' ἀπαισίον καὶ παρατεταμένον λιγγός:

— Ἐμπρός, παιδιὰ μου... ἀνέκραξε, δοκιμάσατε ἀμέσως. Ἡ κρεββατοκάμαρα τῆς κυρίας σας ἐπ' ἀν' αὐτῆς περιμένει...

Χάριν ἀστεϊότητος ὁ νεαρὸς θαλαμηπόλος προσέφερε τὸν βραχιόνά του εἰς τὴν μαγειρίσαν. Ἀλλὰ τὴν στείγην ἀκοιβῶς ἐκείνην ἡ Ζαμπέττα, ἥτις προφανῶς διεξεδίκει δι' ἑαυτήν καὶ μόνην τὸν εὐειδῆ ἀλέκτορά της, ἐξηγέρθη ὡς τίγρις μαινομένη.

— Δὲν ντρέπεσαι!... τῷ ἐκραύγασε περιπόρφυρος ἐξ ὀργῆς. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀγελάδα!..

— Ἐγὼ ἀγελάδα!.. ἀνέκραξεν ἀναπηδήσασα ἐπὶ τῆς ἑδρας της ἡ μαγειρίσα. Πρόστιχη!.. Μωρὴ ξεύρεις ποῖα εἶμαι ἐγώ;..

• Ἐγὼ εἶμαι Αὐστριακὴ ὑπήκοος, μωρή!..

Ἡ Ζαμπέττα ἐδράξατο μιᾶς καθέκλας καὶ ἐβρουχέθη ἐκτὸς ἐαυτῆς.

— Ἐξω... ἔξω ἀπ' ἐδῶ... Αὐστριακὴ καμὴ!.. Γιὰ ἰδέτε μοῦτρα νὰ γελᾶσουν καὶ τὰ σκυλλιά!..

Ἡ ρῆξις ἀπέβαινεν ἀναπόφευκτος καὶ ἐπενέβη ὁ ἦρωας τοῦ ἐπεισοδίου:

— Ἐ!.. ἐκραύγασεν ἐπιτακτικῶς, δὲν θὰ χαλάσωμε τὸ γλέντι μας γιὰ σᾶς!..

Καὶ πᾶσαν συνθηματικῶς τὸν ὅμιον τῆς Ζαμπέττας.

— Ἐλα, τῇ εἶπε... ἐμπρός, φώναξε: «Ζήτω ἡ Αὐσέρια!» δια νὰ λήξῃ τὸ... διπλωματικὸν ἐπεισόδιον!

Ἀλλ' ἤδη ἡ ρῆξις εἶχεν ἀποσοβηθῇ, καθόσον ἡ προσοχὴ πάντων ἐστρέφετο ἄλλαχού.

Ὁ σωφῆρ τοῦ ἔναντι διαμερίσματος μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς βραχιόνας μετὰ τῆς εἰειδούς θαλαμηπόλου εἶχον ἐγερθῇ καὶ ἐποιοῦν τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Pas d'Espagne.

Ὁ θυρωρὸς σπεύσας εἰς τὸ μαγειρεῖον εἶχεν ἐπανέλθῃ κομίζων δύο χάλκινα δοχεῖα μετὰ δύο ξυλίνων κοχλιαρίων, δι' ὧν προφανῶς θὰ συνωδεύετο ὁ χορός κ' ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τῆς μαγειρίσεως λαβόντες ἀνὰ ἓν τῶν δοχείων αὐτῶν ἤρχισαν πλήσσουντες αὐτὰ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς των, ἡ νεαρά ἐκ Σμύρνης θαλαμηπόλος διηύθυνε τὸν χορὸν δι' ὁξέως συρίγματος τῇ βοηθείᾳ μικρᾶς μαχαίρας.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐξηπλωμένη διευθύντρια τοῦ μεσιτικοῦ γραφείου εἶχε προσλάβει ὑπὸς σοβαρὸν, ὡς κριτὴς μέλλων νὰ κρίνῃ τὴν δεξιό-

τήτα τῆς ἐκτελουμένης δοχῆσεως.

Τὸ πανδαμόνιον, ὅπερ πρὸς στιγμὴν ἐκυριάρχησεν, ἦτο ἀπερίγραπτον. Ἐδραι καὶ ἀνάκλιντρα ἀνείρποντο παταγωδῶς, πινάκια καὶ φιάλαι κατεθρουματίζοντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ μέσφ' τῆς δαιμονιώδους συναυλίας οἱ ἀμαξηλάται προσεπάθον νὰ ἐκδύσωσι τὴν ἐπὶ τινος ἔδρας ἀναίσθητὴν σχεδὸν καταχειμένην οἰκονόμον, ὅπως οὕτω ἀναπαράσῃ τὸ ἐνστικτογὰλμα, διὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνις ἀκριβῶς, ὥς διὰ μεγάλων καὶ πικροχρόων διαφημῆσεων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διελαλεῖτο, λίαν ἐπιτυχῶς ὑπεκρίνετο κατὰ τὰς μεταμεσσηνικίους ὥρας, ὅτι ἀφικθεῖσα ἐν τινι καφωδεῖῳ καλλιπυγος Ἰταλὶς δοιδός.

Καὶ αἶφνης ἡ οἰκονόμος, ὥς ἡ ἐκτριστεῖσα πρὸ τῶν ἐκχωφιντικῶν εἰνῶν ἤχων, ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης καὶ φρενήρης πλέον ἤρχισε διαρρηγνύουσα τὰς ἐσθῆτάς της.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀπέμεινε πάγγυμος καὶ ἀνελθοῦσα ἐπὶ τινος ἔδρας προσήλωσε τὸ βλέμματ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁροφὴν παραμείγασα ἀκίνητος δίκην ἀψύχου ἀγάλματος.

Τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ ἐπυφρημαὶ διδοῦσης πρώτης τοῦ σύνθημα τῆς διευθυντρίας τοῦ μεσιτικοῦ γραφείου, ἐξεργάγησαν ὁκραιήτως καὶ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ αἰθούσα συνέκλονετο ἐκ βάθρων.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὀρχούμενος σιοφῆρ, δι' σθηρεστημένος ἴσως διότι τὸν παρεῶλε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν χορευτικὴν του δεινότητα, ἐπλησίασεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὴν ἀκίνητον ἐπιισταμένην οἰκονόμον καὶ προσέβη εἰς ἀηδὴ τινὰ ἐπ' αὐτῆς χειρονομίαν.

Ἐκείνη ἀπόλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὑπτία. Ἡ πτώσις αὕτη ἤρκεσε νὰ τὴν βυθίσῃ εἰς λήθαργον, ἐν ᾧ ἐκ τῶν ἡμιανούκτων χειλέων αὐτῆς ἤρξαντο ἐξερχόμενα κίματα ὅλα οἴνου μετὰ τεμαχίων τῆς πρό τινος μετὰ βουλήμας καταβροχθυθείσης τροφῆς.

Πρὸ τοῦ ἥκιστα εὐαρέστου τούτου θεάματος ἡ αἰθούσα ἐν μιᾷ στιγμῇ ἠρημώθη.

Πάντες ἐξηφανίσθησαν ἐναπομεινῆσαι μόνον τῆς πλυντρίας, ὅπως διευθετήσῃ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρείχεν εἰκόνα ἰσογαίου χωρετικῆς οἰκίας, ἐξ ἧς διήλθοσαν πρὸ τινος τὰ θολερὰ ὕδατα τοῦ ἐγγύς πλημῆνυρῆσαντος ἑάβρου χειμάρρου, ὅπως ἀποπλύνῃ τοὺς ἐκ τοῦ ἐμείου κηλιδωθέντας τάπητας καὶ σύρῃ τὸ σῶμα τῆς ἀναισθήτου οἰκονόμου μέχρι τοῦ διαμερίσματος τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἐναποθέσῃ αὐτὸ ἐπὶ τινος κλίνης.

Ἡ ἐσθῆς τῶν ὑπηρετῶν εἶχεν οὕτω περιωρῆ καὶ τὴν ἐσπέρην, ὅτε

ἐπέστρεψεν ἡ οἰκοδόποινα μετὰ τῆς θυγατρὸς της καὶ τῆς μῆς Ἰουμας, εὐδαίμων ἴσως καὶ περὶχαρὴς ἐπὶ τῷ θριάμβῳ, ὃν βεβαίως θὰ κατήγαγε κατὰ τὴν ἐσθῆν ἐκείνην τῆς ἀριστοκρατικῆς οἰκίας ἐπανεῦρεν αὐτὴς παρὰ τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τῆς τὸν ἀφωσιωμένον θυρωρὸν των, ὅστις μετὰ σελοσμοῦ καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

Ἡ ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἀφωσιωμένος θυρωρὸς τῶν καὶ τῶν συνήθων αὐτῷ ὑποκλίσεων ἔσπευσε νὰ διανοῖξῃ τὴν θύραν τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπερ μετέφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Γεφύρας.

σέν εἰς τὰς πολυτέλεις αἰθούσας... εἰς τὸν ἔρωτα τῆς συνεσταλμένης καὶ δειλῆς πτωχῆς παιδαγωγοῦ, ἐν τινὶ πενίχρῳ δωματίῳ μεμακρυσμένης συνοικίας. Καὶ ἡ μεταπτώσις αὕτη διὰ τὴν ἀκόλαστον φύσιν του καὶ τὴν ὀργῶσαν νέων ἡδονῶν ἔσκει φαντασίαν τοῦ ἐνεῖχε πολλὰ τὰ θέλητρα.

Τὴν πρωτὰν ὄθεν τῆς Κυριακῆς ἐκείνης, μίαν ἐκ τῶν σπανίων ἡλιολούστων ἡμερῶν τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ Μαντῶ ἠνοιξε πρώτη τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ νωχελῶς τανύουσα τοὺς βραχίονας ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο ἡμέρα ἐκδρομῆς.

Ὁ πατήρ της τῇ εἶχεν ἀπὸ ἡμερῶν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ διήρχοντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ λοιποῦ εὐθύμως τῆς κλίνης της καὶ κραυγάζουσα εἰς τὴν ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἐφησυχάζουσαν ἑπὶ παιδαγωγὸν της νὰ ἐγερθῇ καὶ ἐπισπεύσῃ τὸν καλλωπισμὸν της, ἤρχισε ταχέως νὰ ἐνδύηται.

Περιεβλήθη καινουργῇ ἀμύρῃσιν ἐξ ὠχρολεύκου μεταξῆς, ἥτις τῇ ἤρμοζε θαυμασίως καὶ ἐσπευσμένως διηυθέτησε τὴν κόμην της μετ' ἐπιμελείας καὶ δεξιότητος, ἣν θὰ ἐφθόνει καὶ ὁ δεξιότερος κομμωτής.

Μεθ' ὃ ἔσυρεν ἐκ τῆς συρτοθήκης τοῦ κομμωτηρίου της κιβώτιον πληρὲς ροδίνης πούδρας καὶ μικρὸν μέλαν ραβδίον. Καὶ πρὸ τοῦ μεγάλου κατόπτρου της ἤρχισε νὰ ἐξωρτίζῃ τὸ μακρὸν πρόσωπόν της ὑπογράφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' ἐμπειρίας ὅλως ἀθήνους διὰ τὴν ἡλικίαν της.

Ὅπισθοχωροῦσα κατόπιν βήματά τινα ἐθεώρησε τὸ σύνολόν της ἐν τῷ κατόπτρῳ καὶ μειδίαμα ἱκανοποίησεως διεγράφει ἐπὶ τῶν χειλέων της. Παρουσίαζε παρὶδοξον καὶ ἐλκυστικὴν μικρογραφίαν γυναικὸς τελείας, μὲ τὴν ἀνήσυχον ἐκείνην φλόγα εἰς τὰ βλέμματά της, τὴν ἐν ταύτῃ ἀθῶαν καὶ ἐμπειρον, ἐν πρόωρον ἀνθὸς τοῦ πολιτισμοῦ, ἐν γοητεῦον καὶ ἐράσιμον μικρὸν τέρας...

Μόλις ἐπεράτωσε τὸν καλλωπισμὸν της διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς παιδαγωγοῦ της.

Ἡ μὲς Ἰρμα ἀτημέλητος ἔτι πρὸ τοῦ κατόπτρου της ἐνησχολεῖτο μὲ τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης της.

— Ἀκούσατέ με μίς, τῇ εἶπεν αἰφνης λαμβάνουσα σοβαρὸν ὕψος. Ὁταν πηγαίνουμε περίπατον μὲ τὸν μπαμπά, ἐγὼ διευθύνω ὅλα. Λυποῦμαι ὀλίγον ποῦ δὲν θὰ μένωμε ἐδῶ σήμερον, τόσο καλὴν ἡμέραν... ποῦ θὰ ἦναι τόσος κόσμος ἐξω... Ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ πάμε σ' τὸ νησί ἐκεῖ εἶναι ἐρημία τώρα καὶ θὰ περάσωμε μὴτ' ἡμέρα εἰς τὴν ἐξοχήν...

Θὰ τρέξωμε μέσα σ' τὰ χόρτα καὶ θὰ ἀναπνεύσωμε καθαρὸν ἀέρα...

— Ἀλήθεια, ἐπιθύρισε ἡ μὲς Ἰρμα, θὰ ἦναι ὡραία μὲ τὸν ἥλιον αὐτόν.

— Λοιπὸν ἐνδυσθῆτε ἀμέσως, μίς, διὰ νὰ ἴδῳ καὶ ἐγὼ πῶς σὰς πηγαίνει τὸ νέον σας κόστούμι...

Ἡ μὲς Ἰρμα διεμμοιρτήθη.

— Ἀπὸ τώρα; Εἶναι πολὺ ἐνωρίς ἀκόμη...

— Ὁχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἐνωρίς, ἀνέκραξε ζωρῶς ἡ Μαντῶ, ἀνδρὲς θέλετε, πηγαίνω ἀμέσως κάτω καὶ δὲν μὲ βλέπετε πλέον.

Πόσον σκληρὰ ἦτο ἡ Μαντῶ!.. Καὶ ὅμως ἡ μὲς Ἰρμα ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ. Μὲ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰ ἐλαττώματά της ἡ Μαντῶ ἀπεδείκνυνεν ὅμως πάντοτε τόσην καλαισθησίαν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀμύρῃσος καὶ τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης!.. Καὶ ἡ μὲς Ἰρμα, χωρὶς καὶ αὕτη ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν, ἠσθάνετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην τόσην ἐπιθυμίαν νὰ ἦναι κομψή καὶ χαρίεσσα καὶ νὰ ἐνδυσθῇ μετ' ὅσης ἐπιμελείας ἦτο δυνατόν πλεיותרον.

Ἀλλὰ διατί;.. Μήπως εἶχεν ἀρὰ γὰρ ἀντιληφθῇ τὴν σημασίαν τῶν βλεμμάτων διὰ τῶν ὁποίων ἀπὸ τινος δειλῶς παρετήρει, ὅτι τὴν περιεβαλλεν ὁ οἰκοδεσπότης;.. Μήπως οἱ ἀπαφίεις καὶ ἀόριστοι ἐκεῖνοι ὑπαινιγμοὶ τῆς μαθητρίας της ἐγένοντο αἰτία νὰ λάβῃ ὑπαρξίν ἐν τῇ κεφαλῇ της μίαν σκέψιν, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἐκ πρῶτης ὄψεως, ὅτι τῇ ἀπῆρθε καὶ τόσον, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει ἤδη νὰ ἐξοικειωθῇ;...

Ἡ Μαντῶ ἐξετάζουσα λεπτομερῶς κατὰ πρῶτον τὸν στηθόδεσμον τῆς παιδαγωγοῦ της, ἀκριβῶς περισφίγγοντα τὴν κομψὴν σχετικῶς ὀσφύν της, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσῳ καινουργῇ, ἐποίησεν ἕνα μορφοσμόν.

— Μὰ παιδί μου, ἐπιθύρισε μετὰ σοβαρότητος, ἀν νομίζετε πῶς μὲ τὰ παλαιὰ αὐτὰ πράγματα θὰ ἠμπορέσετε νὰ σαγηνεύσετε τὸν μπαμπά!.. Ἐγὼ σὰς εἰδοποιῶ... εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἰδιοτρόπος εἰς τὰ ἐσώρουχα τῶν γυναικῶν!...

Ἡ μὲς Ἰρμα ἠρυσθρίασε μέχρι τῶν ὠτων.

— Πρὸς Θεοῦ!.. Μαντῶ, ἐπιθύρισε ἐν ἀπογοητεύσει, διατί θέλεις νὰ μὲ τυραννῇς τόσο μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις σου;...

Ἡ νεᾶνις ἐποίησε κίνημα ἀδιαφορίας καὶ μετὰ σκληρότητος κα

κακεντροχειρίας :

— 'Αλλά σήμερον τούλάχιστον, δὲν εἶναι διὰ τὰ πράγματα αὐτὰ καὶ τόσον μεγάλη ἀνάγκη... 'Εγὼ μόνον σὰς προειδοποιῶ... 'Ας ἴδωμεν τώρα τὸ φορέμα...

'Αφώνος ἡ μὲς 'Ιρμα, δειλὴ μᾶλλον, περιεβλήθη τὴν ἐσθῆτα, ἣν πρότινών μόλις ἡμερῶν εἶχεν ἀγοράσει ἐκ τινος ὑποκαταστήματος μεγάλου Παριανοῦ οἴκου.

'Απλουστάτη καὶ ἀπέριτος, ἐκ μέλανο; ἀγγλικῆς λειοσηρικῆς στενῶς προσκολλημένη ἐπὶ τοῦ σώματος, τῆς, ἐφάνη ἱκανῶς ἀμεμπτος εἰς τὰ βλέμματα τῆς πανταχόθεν βεταζούσης αὐτὴν Μαντῶς.

— 'Ωραία, εἶπεν... Τὸ καπέλλο τώρα... Καὶ μετὰ μικρὰν καὶ τούτου ἐπιθεώρησιν :

— 'Εμπρὸς τὰ γάντια, ἀνέκραξε, καὶ εἰμεθα ἑτοιμοί.

'Η μὲς 'Ιρμα ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἑρμαρίου τῆς ζευγὸς χειροκτίων, φαιοχρόων ἡμιεμφανέων μὲ μεγάλα χονδροειδῆ καὶ ἀκλαίσθητα κομβία.

'Η Μαντῶ, ὡς τὰ παρετήρησεν ἔρηξεν ὀξεῖαν κραυγὴν.

— Τί εἶναι αὐτά; ἀνέκραξεν. Καὶ μετὰ βραχεῖαν σκέψιν:

— Περιμένετε μίαν στιγμὴν, προσέθηκεν.

'Ἐξηφανίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐπέστρεψε μετ' οὐ πολὺ κρατοῦσα ζευγὸς μακρῶν λευκῶν χειροκτίων ἀρίστης ποιότητος.

'Η μὲς 'Ιρμα παρρηγοῦσα αὐτὰ τὴν ἠρώτησεν ἀνήσυχος:

— Ποιὸς σοὶ τὰ ἔδωσαν, αὐτά; Δὲν μοὶ τὰ ἔδωσαν, ἀπεκρίθη ἐκείνη μυστηριωδῶς, τὰ ἐπῆρα μόνη μου...

— 'Ὁ! Μαντῶ, ἀνέκραξεν ἐν τρόμῳ ἡ παιδαγωγός. Στοιχηματίζω ὅτι τὰ ἐπῆρες ἀπὸ τὴν μαιμὰ σου, χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσης...

'Η Μαντῶ τὴν ἐπλησίασε καὶ ψιθυρίζουσα σχεδὸν παρὶ τὸ οὖς αὐτῆς:

— 'Ὅπως εἶπατε, εἶναι μὲς, τῇ εἶπεν. 'Αλλά καὶ τί; Κυτταχθῆτε ὀλίγον νὰ ἴδῃτε πῶς σὰς πηγαίνουν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃτε τὰ ἄλλα, θέλετε νὰ ντροπιάσετε τὸν μπαμπά; Νὰ καὶ κατὶ ἄλλο ἀκόμη γὰρ νὰ γίνετε τελεία...

Καὶ χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἀντίστασιν ἐκ μέρους αὐτῆς, ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἑν ἐκ τῶν μαλλωτῶν τῆς περιλαμίων ἐξ ἀληθοῦς ἀλώπεκος τῆς Ρωσίας.

Καὶ ἀποθανιάζουσα μακρόθεν αὐτὴν:

— 'Αλλὰ κυτταχθῆτε ὀλίγον... Εἶσατε οἱκ σήμερα... 'Ὁ!.. ὀρισμένως θὰ ἔχετε κατακτήσεις!...

'Αφώνος ἡ μὲς 'Ιρμα ἔφερε τὰ βλέμματά τῆς εἰς τὸ κάτοπτρον μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀποκρύψῃ μαιδίαμα ἱκανοποίησεως, ὅπερ ἀνηλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Καὶ μετὰ μικρὸν, ὡς κατόπιν ὀριμωτέρας σκέψεως.

— 'Αλλὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ φορέσω τὰ γάντια τῆς μαιμᾶς σου... ἔψιθυσεν. Θὰ ἀγοράσω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια...

— Τί θὰ κάνετε;.. Θὰ ἀγοράσετε τὰ ἴδια;.. ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ Μαντῶ... Μὴ λησμονῆτε, ὅτι αὐτὰ ἔχουν ἐξηντα ὀλόκληρα γροσάκια!.. 'Ἄλλως τε εἶναι περιττὸν, ἡ μαιμὰ δὲν θὰ τὰ ζητήσῃ, ἔχει δωδεκάδας ἀπὸ αὐτά... καὶ μὴ ἀνησυχῆτε... Καὶ ἔπειτα κυττάζετε, ἔχουν ἐδῶ ἓνα μικρὸν σίγμα, ὥστε δι' αὐτὴν εἶναι ἀχρηστα πλέον... δὲν θὰ τὰ φορέσῃ ἄλλοτε... Ἐπειτα, ἐὰν δὲν θέλετε νὰ τὰ κρατήσετε, τὸ βράδυ τὰ ἐπιστρέφωμεν...

'Η μὲς 'Ιρμα ὑπεχώρησεν.

— Ναί, ἔψιθυσεν... Τὸ βράδυ θὰ τὰ βάλῃς πάλιν εἰς τὴν θέσιν των. Σήμερα τὰ κατιστήματα εἶναι κλειστά... καὶ ἔπειτα ἐξηντα γροσάκια... προσέθηκε ἑκφέρουσα βαθὺν στεναγμόν.

'Η Μαντῶ καταγοητευμένη πρὸ τῆς ὑποκριτικῆς ὑποχωρήσεως τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἤσκατο ἐκτελοῦσα περὶ αὐτὴν ἑξαφρονικὸν τινα χορόν.

— 'Ἐχει δίκαιον... ἔμαθυσεν μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῆς, εἰς τρόπον ὅμως ὥστε νὰ ἀκουσθῇ. Πρέπει πάντοτε νὰ ἀρέσῃ κα' εἰς εἰς τοὺς ἡλικιωμένους πλουσίους!.. 'Ἐτσι πάντοτε ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν του...

— Γιατὶ τὶ λέγεις αὐτά Μαντῶ... ἀνέκραξεν ἀνησυχῶς ἡ μὲς 'Ιρμα. Τί εἶδες καὶ ὁμλεῖς τοιουτοτρόπως;..

'Η Μαντῶ διεκυνθθεῖσα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐπελήφθη τῆς ἀποπεραιώσεως τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς. Καὶ ὅτε ἡ θαλαμηπόλος κραύσασα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, ἀκήγγειλεν ὅτι ὁ πατήρ τῆς ἀνέμενεν αὐτὰς πρὸ τῆς θύρας, ἡ Μαντῶ ἦτις ἐν τάχει εἶχε ροφήσει τὴν σοκολάταν τῆς, περιβλήθη τὸν ἐπενδύτην τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ καλέσῃ τὴν μὲς 'Ιρμαν, ἦτις πρὸ τοῦ παραθύρου ἀκίνητος ἱσταμένη, οὐχὶ μετὰ μικρὸς συγκινήσεως ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ εὕρισκετο πρὸ τοῦ κυρίου τῆς.

Βῆτα πρῶτα κατελθὼν ἤδη ἀνέμενεν αὐτὰς λαβὼν θέσιν ἐν τῇ πρὸ τῆς θύρας ἱσταμένη ἀμάξῃ. Ἐκάτιζεν ἀπαθῶς εὐώδεις σιγάρον καὶ οἱ ἀνήσυχτοι ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς θυγατρὸς του, μόλις αὕτη ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς θύρας.

Και εξετάζων αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν:

— Πολὺ ὡραία...ἐψιθύρισε ἐπιδοκίμαστικῶς, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ ὠθουμένη ὑπὸ τῆς Μαντῶς ἀνήρχετο τὴν βαθμίδα τῆς ἀμάξης.

Καὶ διὰ τὰς τὴν ὑποβοηθήσῃ ἀναμφιβόλως ἐβύθισε τοὺς χειροκτιφο-
ροῦντας δακτύλους του εἰς τὸν βραχίονα τῆς, σχεδὸν ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐν
ᾧ ἡ Μαντῶ διέτασσε τὸν ἀμαξηλάτην:

— Γρήγορα σ' τὴ Γέφυρα...ἀλλὰ ἕνα γύρο πρῶτα ἕως τὸ Σιαλῆ, ἀπὸ
ἐκεῖ εἰς τὸν Δολμᾶ-Μπαξὲ καὶ ἔπειτα σ' τὸν Γαλατᾶ...

Καὶ ὁρμῶσα ἐντὸς τῆς ἀμάξης κατέπεσε ζωηρῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ
ζεύγους.

— Θέσιν...Θέσιν...παρακαλῶ!..ἐκραύγασε γελῶσα.

Ὁ πατὴρ τῆς προσελίθησε νὰ λάβῃ καλλιτέραν θέσιν. Τὰ χεῖλη του,
ἀτινα ἀπέπνεον τὴν δριμύειαν τοῦ καπνοῦ ὁσμὴν ἣ καὶ τῶν πρό τιος λη-
φθέντων ἡδυπότων τινῶν, ἠγγίσε σχεδὸν ὀπισθεν τῆς θυγατρὸς του, ἐν τῇ
κινήσει του ἐκείνη, τοὺς ὤμους τῆς μίς Ἰρμας, ἥτις στενοχωρουμένη ἐν τῇ
θέσει τῆς, σπινεσταλμένη καὶ περιπόρφυρος ἠδυνάτει νὰ κινηθῇ.

— ὦ!..ὦ!..σὺ θέλεις περισσύτεραν θέσιν ἀπὸ ἕνα μεγάλον. ἀνέκραξε
πρὸς τὴν Μαντῶ.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ μπαμπᾶ, ἀπήντησεν ἐκείνη, θωπεύουσα ἀναιδῶς διὰ
τῆς παλάμης τὴν προτεταμένην πατρικὴν γαστέρα, εἰσαι τόσον χογδὸρὸς σή-
μερα!..Τί ἔφαγες χθὲς τὸ βράδυ;..Πάντοτε καλλίτερα ἀπὸ τὸ σπῖν, πι-
στεύω...

Ὁ πατὴρ τῆς ἐποίησε μορφασμὸν τινα.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπεν, ὅτι ἡ κουζίνα μας...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν μίς Ἰρμα:

— Καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω πὸς νὰ τὸ ἀποδώσω αὐτὸ...ἐξηκολούθησεν.
Ἐξοδεύομεν τόσα;..Ὁ Θανάσης εἶναι καλὸς μάγειρος, διότι ὅταν ἔχωμεν προσ-
κεκλημένους τὰ φαγητά του εἶναι θαυμάσια...Καὶ ὁμως...συνήθως, δὲν
εἶναι καλὰ...Σὰν νὰ λείπῃ κατὶ...τὰ ὀλίκα ἴσως ἀνεπαρκῆ...

Ἡ Μαντῶ ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατον...ἀνέκραξεν. Ἄν δὲν ἔκαμεν ὁ Θανάσης
οἰκονομίαν ἀπὸ τὴν κουζίνα μας, πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ διατηρῇ ὅπως πρέ-
πει τὸ παιδί του, ποῦ εἶναι ἄμισθος ἀκόμη ὑπάλληλος εἰς τὴν Ὀθωμανι-
κὴν Τράπεζαν...

— Πῶς;..ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ πατὴρ τῆς. Ὁ Θανάσης ἔχει παιδί εἰς
τὴν Τράπεζαν;..

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἡ Μαντῶ. Ἐνα νέον μὲ ὡραία χαρακτηριστικὰ
καὶ ἕνα κομψὸν μουστάκι!..Καὶ διὰ τὰ ἔχη κανεὶς αὐτὰ πρέπει νὰ τρώγῃ
καλὰ...

Μὰ μήπως αὐτὸς καὶ μόνον εἶναι, προσέθηκε μετὰ τινος σιγμᾶς.
Μήπως καὶ ἡ κυρία Χωραφᾶ, ποῦ εἶχε ἐμπορικὸν κατεῖσημα τόσα χρόνια
σ' τὸν Γαλατᾶ, ἡ «πουνκαμισοῦ» ὅπως ὄλοι τὴν ἔλεγαν, δὲν ἐσπούδαζε τὸ
παιδί τῆς γιὰ τὸ τόσα χρόνια εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ τώρα αὐτὸς ἐγύρισε καὶ
φορεῖ chapeau haute forme;..

Ὁ Βῆτα πασᾶς ἐποίησεν ἐν κίνημα διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀναμφιβόλως
ἐξ ἀπροσεξίας αὐτὴ κατέπεσεν ὀπισθεν τῆς Ἀγγλίδος ἐπακουμβήσασα ἐπὶ
τῶν ἰσχύων τῆς.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, μίς, εἶπεν εἰς σοβαρὸν τόνον, ἀφ' οὗ ἐξεκόξευσε πυ-
κνὸν νέφος καπνοῦ. Εἰμαι σοσιαλιστὴς ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ ἐάν ποτὲ, ὡς με-
ρικοὶ ἐλπίζουν, ἀπικτήσωμεν καὶ ἐδῶ σύνταγμα, θὰ προσπαθῶ νὰ εἰσέλ-
θω εἰς τὴν Βουλὴν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποστηρίξω καὶ διαδώσω τὰς
ἰδέας μου καὶ συμπλήξω κόμμα σοσιαλιστῶν...

— Μπράβο...τὸν διέκοψεν χειροκροτοῦσα ἡ Μαντῶ. Μπράβο, κύριε
βουλευτά...

— Μαντῶ...ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ τῆς, θὰ σιωπήσῃς ἐπὶ τέλους, εἰσαι ἀν-
υπόφορος...

— Ἀλλὰ μπαμπᾶ, τώρα ὁμιλεῖς ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς...ἐγὼ
εἰμαι ἡ συμπολίτευσίς, καὶ σὲ χειροκροτῶ...

Ὁ Βῆτα πασᾶς ἐξερράγη εἰς γέλωτας, ἐν ᾧ καὶ ἡ μίς Ἰρμα ἐξ ἀβρό-
τητος ἡμερίδιασε καὶ αὐτὴ, ὀργισμένη ὁμως κατὰ βάθος κατὰ τῆς ἀτάκτου
μαθητείας τῆς, ἥτις διὰ τῆς φλυαρίας τῆς παρεκώλυε τὴν ἐξέλιξιν τῆς συν-
διαλέξεως, καθ' ἣν ἠλπιζε νὰ ἐπιδείξῃ τὰς γνώσεις τῆς καὶ τὸ θέλημα τῆς
συνδιαλέξεώς τῆς.

— Λοιπὸν εἰμαι σοσιαλιστὴς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βῆτα πασᾶς, ἐξ ὅλης
ψυχῆς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι παρὰ νὰ λυποῦμαι παρατηρῶν τὰς ἐργατικὰς πα-
ξας, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ κατανοήσουν τὴν εὐτυχίαν τῆς καταστάσεώς των
καὶ ὅτι ἐπιζητοῦν διὰ παντοειδῶν θυσιῶν καὶ στερησέων, νὰ ἀνιψώσουν τὰ
τέχνα των εἰς θέσεις ἀνωτέρας τῆς τάξεώς των καὶ ὑπερβαίνουσας τὰς δύ-
νάμεις των.

— Ἀληθῶς...ἐψιθύρισε ἡ μίς Ἰρμα, κατέχονται ἀπὸ μίαν ἀνυπόδο-
ξίαν ὅλως ἐπιβλαβὴ καὶ ματαίαν.

Ἡ Μαντῶ προσέλαβεν ὄψος νευρικότητος:

— «Α!...μπάμπά!...ἀνέκραξε δὲν εἶσαι διάλουν ἐπιεικῆς πρὸς τὰς δε-
σπ. ἀνίδας. Μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπες ἐκατηγόρησες καὶ τὴν μὲς Ἰομαν, διότι καὶ
αὐτὴ εἶναι κόρη χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀνέδειξαν εἰς δεσποινίδα!...καὶ μὲ
τὴν τελευταίαν ταύτην λῆζιν ἐξεργάγη εἰ, παταγῶδεις γέλωτας.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.
— «Ὁ Βῆτα πασῶς ἔσχε κίνημα ἀπογοητεύσεως.
— «ὦ!...μὲς, εἶπε, πιστεύσατέ με, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ἐντελῶς νὰ σὰς λυ-
πήσω.

— Σὰς εὐχαριστῶ!...ἐπιθύρισε ξηρῶς.

— Τί εὐχαριστῶ!...Μὲ πόσῃ ψυχροτητά!...τί φύσις ἀχαράκτηριστος
εἶσαι... ἀνέκραξεν ἐν ὀργῇ ἡ Ἀγγλῆς.

ἀφρογενοῖς Νηρηΐδος ἀναδυομένης ἐκ τῶν πολυβαθῶν κυμάτων τοῦ γλαυκίνου Ἑλλησπόντου καὶ μετ' οὐ πολὺν ἔλαβον μικρὰν ὁδὸν ἐκτὸς τοῦ χαρίεντος οἰκισμοῦ τῆς νήσου φέρουσαν.

Ὁ ἥλιος λαμπρῶς ἀκτινοβολῶν διεσκέδαζε ἀπανταχοῦ φωτεινὰς δεσμίδας, αἵτινες θλώμεναι ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἔτι ἐκ τῆς νυκτερινῆς δρόσου γυμνῶν τῶν δένδρων κλάδων παρήγον μυρίας πολυχρόους ἰριδώσεις. (Ὡδὲ ἴχνος χλόης ἐβλάστανεν ἐπὶ τοῦ αὐχμηροῦ πλέον ἐκ τοῦ παγετοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ διεκρίνοντο μεμαραμμένα-τινὰ καὶ ὠχρολέυκα φύλλα ἢ πτωχὰ θάμνια πληροῦντα τὰ πέριξ δριμείας τινὸς ὁσμῆς.

Ὁ ἀὴρ ἦτο ὑπόθερμος καὶ προῦκάλει εἰς ἐκστάσεις περιβάλλον τὸ γαληνιοῦν καὶ ἡρεμον ἐκεῖνο χειμερινὸν τοπεῖον.

— Ζεσταίνομαι, ἀνέκραξεν ἡ Μαντῶ διανοίγουσα τὸν ἐπενδύτην αὐτῆς.

— Ἐὰν θέλῃς, δώσέ μου τὸ ἐπανωφόρι σου, Μαντῶ, τὸ κρατῶ ἐγώ... τῇ εἶπεν εὐγενῶς ἡ μῖς Ἴρμα.

Ἄλλ' ὁ πατήρ της διεμαρτυρήθη.

— Ὅχι... ὅχι... Ἄς τὸ κρατήσῃ μόνη της. Τῆς φέρεσθε πολὺ καλῶς.

Ἡ Μαντῶ, ἥτις προσηγεῖτο, ἔστη αἰφνιδίως καὶ τοὺς ἀφῆκε νὰ διέλθωσι πρὸ αὐτῆς καὶ νὰ προχωρήσωσιν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἀτραποῦ ῥίπτουσα ἐπ' αὐτῶν ὀργίλα βλέμματα.

— Καλά... καλά! Πηγαίνετε καὶ εἰπέτε τα μόνοι σας, ...ἐπιθύρισε μεταξὺ τῶν ὁδόντων της. Ἀφήσατέ με ἡσυχον...

Καὶ ἀπομακρυνομένη ὀλίγον τῆς ἀτραποῦ ἐκείνης, ἤρχισε βαδίζουσα βραδέως μὲ τὰ βλέμματα προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μάτην ἀναζητοῦσα μικρὰ ζωῦφια, ἐμψυχόν τινα ὑπαρξιν κινουμένην ἐπὶ τῆς νεκρᾶς ταύτης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐρήμου γωνίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισεν αἰσθινομένη τὴν μικρὰν της καρδίαν πλημμυροῦσαν ὑφ' ἐνὸς αἰσθήματος ἀορίστου καὶ ἀσαφοῦς, αἰσθήματος μόναξιᾶς καὶ ἀπογοητεύσεως. Καὶ αὕτη ἠγνόει τί ἀκριβῶς ἐπεθύμει.

Πέραν ἐκεῖ, ὁ Βῆτα-πασᾶς μὲ τὰ τῆς Ἀγγλίδος παιδαγωγοῦ συνδιέλογοντο χωρὶς νὰ ἐνασχολῶνται μὲ τὴν Μαντῶ. Ἐκεῖνος, ἀπαλλαγείς ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐκείνης ἐν τῇ ἀμάξῃ παραφορᾶς του, λαβὼν ἤδη ἄψογον στάσιν, ἐβάδιζεν εἰς ἀρμόζουσαν ἀπὸ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς θυγατρὸς του ἀπόστασιν. Ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν μικρὰς καὶ βραχεῖας φράσεις, ἀπὸ σκοποῦ πάντοτε καὶ πλήρεις ὑπονοουμένης σημασίας, ἀλλ' ἐξ ἴσου ἀορίστους καὶ αἰνιγματώδεις, αἵτινες νὰ τῷ ἐπιτρέπωσι νὰ ἀνασκευάσῃ εὐκόλως τὴν σημασίαν των,

ἐν ἡ περιπτώσει ἐκείνη ἐπέμενε λίαν, ὅπως μὴ ὑπερβῇ τὰ ὑπὸ τῆς ἀρετῆς διαγραφόμενα ὅρια, πράγματα ὅμως οὐχὶ τόσῳ πιθανόν.

Ἦτο ἱκανῶς ἔμπειρος εἰς τὰς τουούτου εἰδους περιπετείας, ἵνα ἀντιληφθῇ καλῶς, ὅτι ἡ πρὸ αὐτοῦ γυνὴ εἶχεν ἤδη ἀρχίσενά τῷ ἀνιγγέλλῃ τὴν προσεχῇ πτωσίᾳ της διὰ τῶν τύχῃ δῆθεν ὑψουμένων πρὸς αὐτὸν βλεμμάτων, τῶν ἀορίστων νευμάτων καὶ ἀσαφῶν μειδιαμάτων, τῆς φωνῆς τέλος αὐτῆς, σημεῖα ἀόριστα μὲν ἀλλ' οὐδέποτε ἀπατώντα τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος κατακτητὴν τῶν γυναικῶν.

Ὁ παράφορος οὗτος ἀνὴρ, παρασυρόμενος μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐκ τῶν εὐκολιῶν, ἃς ἡ θέσις αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὁ πλοῦτός του τῷ παρεῖχον πρὸς τὴν ἐπικίνδυνον ἡδονὴν τῶν εὐκόλων ἐρώτων, τῶν παροδικῶν, συντόμων καὶ εὐμεταβόλων ἡσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἑαυτὸν φλεγόμενον ὑπὸ κρίσεως πόθου ἀκαταγωνίστου. Καὶ ὁ πόθος αὐτὸς δὲν ἦτο σπάνιος παρ' αὐτῷ τὸν αὐτὸν ἡσθάνετο πάντοτε πρὸ πάσης γυναικὸς, πρὸς ἣν εἶχε στρέψει ἀπὸ τινος τὰ βλέμματά του, τὸν αὐτὸν πόθον τῷ ἐξήγειρε πᾶς θροῦς ἐσθῆτος περιβαλλούσης νεάζοντα ἰσχύια καὶ ἀντὶ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ὁποίας ἦτο κατὰ βάθος πεπεισμένος, ὅτι θὰ ἐδίδεν εὐχαρίστως ὅ,τι τῷ ἐξήτει.

Τῷ ἐφαίνετο ἄλλως τε λίαν φυσικόν, ἵνα ἐκείνη, ἥεις παρεκάθητο συνήθως εἰς τὴν τράπεζάν του, κατακλιθῇ ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὴν κλίνην του, ἔστω καὶ προσκαίρως. Καὶ μετὰ τελείας πλέον εἰλικρινείας, ἐπὶ τῇ λογικῇ τάτῃ κατ' αὐτὸν σκέπει ταύτη, δὲν ἐνδιεφέρετο καὶ μεγάλως, ἐὰν ἡ θυγάτηρ του ἀντελαμβάνετο τι ἐκ τῶν τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ αὐτῆς σχεδὸν τεκταινομένων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μῖς Ἴρμαν, αὕτη θὰ εἶχε συμφέρον νὰ τηρήσῃ ἔχε μύθειαν καὶ νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν των. Δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐειδής, ἀλλ' ἦτο ἐν εὐγεστον ὁπωρικόν, ὅπερ ἀναμφιβόλως θὰ ἐπεφύλασσε γλυκείας τινὰς ἐκπλήξεις καὶ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἄθικτον σχετικῶς ἢ τοῦλάχιστον ἐλάχιστα βεβλαμμένον.

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται αὐτό;..τῇ ἔλεγε φιλοφρόνως. Κανεῖς ἔρω;..Οὐδέποτε;..Οὐδέποτε;..Δὲν τὸ πιστεύω...

Ἐπιτηδείως ἐξαφθεῖσα, τῇ μταιοδυσίᾳ της κολακευθείσης ὁ τὸ τῆς προσοχῆς, ἦν εἰς αὐτὴν ἀπέδιδεν εἰς τόσῳ πλούσιος καὶ εὐγενῆς κύριος, ἀφαιμένη τέλος νὰ παρασύρεται ὑπὸ μυρίων φαντασιοπληξιῶν, ἢ πτωχὴ Ἴρμα ἀπεδείκνυε μεγάλην σιστολὴν καὶ ταπεινοφροσύνην.

— Ἐρωτα ἐγώ;..ἀπήντησε γαμηλοφώνως. Σᾶς ὀρκίζομαι οὐδέποτε! Πῶς καὶ πότε θὰ ἤμπορούσα νὰ σκεφθῶ περὶ αὐτοῦ;..Δὲν εἰμαι παρὰ μία πτωχὴ ἐργάτις καὶ κανεῖς κομπὸς κύριος δὲν θὰ κατεδέχετό ποτε νὰ κατέλθῃ μέχρι

τῆς θέσεώς μου...

— ὦ, ἀλλοίμιονον!.. ἀνέκραξε πονηρῶς ὁ Βῆτα πασᾶς. Μόνον αἱ κομποὶ κύριοι γίνονται αἰτία τῶν παλμῶν τῶν νεανίδων...

Ἐκείνη ὅμως τὸν διέκοψε ἀποτόμως.

— Ἀ!.. κύριε, ἴσως μὲ χαρακτηρίσετε ὡς ὑπερήφανον, ἀλλὰ σὰς ὁμολογῶ... οὐδέποτε ἠσθάνθην κλίσιν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ταξέως μου. Ὅτε ἤμην χωρική ἀκόμη... ὅλοι οἱ χωρικοὶ καὶ βραδύτερον ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου καὶ συμφοιτηταί μου εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὸ διδασκαλεῖον... μού ἐφαίνοντο τόσον σχολαστικοὶ καὶ τόσον ἀκομφοί...

— ὦ... διάβολε!.. ἀνέκραξε μειδιῶν ὁ Βῆτα πασᾶς. Ἀλλὰ ποῖος θὰ σοῦ ἤρесе λοιπόν;.. Κανείς πρίγκηψ;.. Κανείς ἐκατομμυριούχος Ἀμερικανός, νέος καὶ πολὺ εὐμορφος;..

— Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει ἡ νεότης;.. ἀπήντησεν ἐκείνη μετὰ κινήματος φιλαρεσκείας. Δὲν φαντάζομαι πῶς θὰ μοῦ ἀρέσῃ, παρὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ συμπαθήσῃ καὶ μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἦναι δυνατόν νὰ συνεννοῦμαι καθ' ὅλα...

Ὁ Βῆτα πασᾶς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ πρὸ τῆς ἐμμέσου ταύτης προκλήσεως, ἥτις προφανῶς τὸν ἀφεώρα.

— Ἀλήθεια!.. ἔχεις δίκαιον, ὠραῖό μιν παιδί!.. ἐψιθύρισεν ἀδιαφόρως πῶς.

Ἐκείνη ἠρυσθίωσε σκεπτομένη, ὅτι προϋχώρησεν ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἀποπειρωμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν φράσιν της:

— Πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτὸν, συνεπλήρωσε, μοῦ φαίνεται, ὅτι θὰ αἰσθανθῶ ὅλως πλατωνικὸν αἶσθημα...

— ὦ!.. πλατωνικὸν αἶσθημα!.. τὴν διέκοψε μετὰ τινος μορφασμοῦ ἐκεῖνος. Αὐτὸ εἶναι γελοῖα καὶ δὲν τὰ ἐννοῶ ποτε...

Καὶ ὡς ἐπιθυμῶν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον.

— Ἀλλ' εἰπέ μου, παιδί μου, τῇ εἶπεν, ἤθελα νὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι.

Ὅποιαν συμφωνίαν ἔχει κάμει μὲ τὴν συζυγόν μου;

— Μικρὰ πράγματα, κύριε, ἀπεκρίθη ταπεινῶς ἡ μὲς Ἴριμα.

— Δηλαδή;.. πόσα λαμβάνεις κατὰ μῆνα; ἐπέμεινεν ἐκεῖνος.

— Ὅγδοῦντα φράγκα...

— Ἀ!.. ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἀθλιότης... ἀνέκραξεν ὁ Βῆτα πασᾶς. Ἀληθῶς, δὲν ἐννοῶ τὰς σκέψεις τῆς συζύγου μου. Θὰ τῆς ὁμολήσω ἐπὶ αὐτοῦ...

Ἡ μὲς Ἴριμα διαμαρτυρήθη ζωηρῶς.

— Ὁχι... ὀχι, κύριε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς. Ἐδέχθην τὰς συμφωνίας τῆς κυρίας καὶ θὰ μοῦ ἦναι πολὺ δυσάρεστον καὶ ἴσως καὶ ἐπιβλαβὲς νὰ ἔποιεθῇ, ὅτι παρεπονέθην εἰς σὰς...

Ὁ Βῆτα πασᾶς ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καί:

— Ἐχεις δίκαιον, ἐψιθύρισεν εἰς ἐπίπλαστον πατρικὸν τόνον. Ἐ... τότε δὲν διαβλέπω, παιδί μου, παρὶ ἐνμόνον μέσον... νὰ σοῦ αἰξήσω δηλαδὴ ἐγὼ μόνος τὸν μισθόν σου, χωρὶς νὰ κάμω ἐντελῶς λόγον εἰς τὴν κυρίαν σου, ἡ ὁποία, ἀληθῶς, ἡμπορεῖ νὰ δυσαρεστηθῇ διὰ τὴν μεσολάβησίν μου αὐτήν... ὦ... μὴ διαμαρτύρεσαι!.. Εὐρίσκω τὸν μισθόν σου ὅλως γελοῖον καὶ ἐπιμένω νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ ἀδίκημα αὐτό... Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς θὰ διέρχεσαι τοῦ γραφείου μου... τὸ γνωρίζεις εἰς τὸν Γαλατᾶ... καὶ θὰ κανο νίζω τὴν μικρὰν διαφορὰν...

— Ἀλήθεια, κύριε... ἐψιθύρισεν ὠχρὰ καὶ ἐν προφανεῖ συγκινήσει ἡ παιδαγωγός, δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπει νὰ δεχθῶ...

Ἐκεῖνος προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς περίεργον βλέμμα.

— Λοιπὸν, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι σὲ τρομάζω... Δὲν θὰ θέλῃς λοιπὸν νὰ μοῦ ὀφείλῃς μίαν μικρὰν εὐγνωμοσύνην;..

Ἡ πτωχὴ παιδαγωγός, ἐνόμιζεν ὅτι ἅπανα ἡ ζωὴ της, τὸ μέλλον της ὅλον ἀπεφασίζετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ εὐρίσκετο πρὸ δεινοῦ διλήμματος.

Νὰ ἀρνηθῇ;.. ὦ! πόσον ἐπεθύμει νὰ εἴρῃ κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀσελγοῦς καὶ ἀκολάστου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἐν περιφρονητικὸν «ὀχι»! Ἀλλ' ἡ θέσις της θὰ διεκυβεύετο τότε, ἴσως ἀπεπέμπετο. Διότι μὴ παρατηρῶν ἐκπληρουμένας τὰς ποταπὰς τοῦ ἐπιθυμίας, θιγόμενος ἐν τῇ φιλαυτίᾳ του, ἴσως ἐξήτει νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἀλλὰ νὰ δεχθῇ;.. Ὅποια πάλιν προσδοκία ἀπογοητεύσεων καὶ ὀνείδων!.. Ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ ἀνταμοιβῶν καὶ ἱκανοποιήσεων καὶ μυστικῶν θριάμβων.

ὦ!.. νὰ δύναται νὰ κρυγύσῃ κατὰ πρόσωπον τῆς κυρίας της, ἡ ὁποία εἰς τόσους ἐξενειλωμούς τὴν ὑπέβαλλεν: «Εἰμαι ἐρωμένη τοῦ συζύγου σου!..»

Καὶ ἀπήντησε βραδέως, μόλις ψιθυρίζουσα, ζητοῦσα νὰ εὕρῃ καταληλούς λέξεις, διὰ μιᾶς τρομῶδους φωνῆς:

— Εἰμαι ἤδη λίαν εὐγνώμων πρὸς σὰς, κύριε... διὰ τὴν ἀγαθότητά σας καὶ θὰ εἰμαι εὐτυχὴς νὰ τὴν δεχθῶ...

Ἐκεῖνος ἔσχε κίνημα ἱκανοποιήσεως.

— Εὐγε... ἀνέκραξεν. Εἶσαι καλὴ κόρη καὶ δὲν θὰ μετανοήσης! Πό... λοιπὸν θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου;...

Ἡ Ἀγγλὶς ἐμειδίασε κακεντρεχῶς καὶ ὑστεροβούλως, καί:

— Ἀλλὰ κύριε, δὲν εἶναι ἀκόμη τέλος τοῦ μηνὸς, ἀπήντησεν.

— Ἀ!.. πονηρὰ ποῦ εἶσαι!.. ἀνέκραξεν ἐκεῖνος μειδιῶν. Ναι, ἀλλὰ πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ δίδω κατὰ μῆνα καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔχῃ ἀκόμη ἀποφασισθῇ... ἢ κατ' ἀρχὴν μόνον...

— Ἀλήθεια, κύριε... ἐπιθύρειν ἡ μὲς Ἴρμα.

— Ἐ, λοιπόν;.. Θέλεις αὐριον;..

Ἐκεῖνη ἐσκέφθη ταχέως τὸν ἐφθαρμένον στηθόδεσμόν της καὶ τὸ εὐτελές τοῦ ἐσωτερικοῦ της ἱματισμοῦ.

— Ὅχι... Ὅχι!.. αὐριον, ...εἶναι ἀδύνατον!.. ἀδύνατον!.. ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος.

— Ἐ τότε ὅρισε σὺ τὴν ἡμέραν... ἐπέμεινεν ὁ Βῆτα πασᾶς.

Ἐσκέφθη αὐτὴς ὀλίγον :

— Τὴν Πέμπτην, ἐπιθύρειν. Ἄν καὶ σεῖς ἠμπορεῖτε...

— Ἐστω... ἀπήντησεν ἐκεῖνος, οὕτινος οἱ ὀφθαλμοὶ εἶχον αἵφνης προσλάβει ἀήθη λάμψιν. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐλευθέρως παρὰ τρεῖς μόνον ὥρας.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὰς τρεῖς .. Σὺ θὰ ἠμπορέσης νὰ ἐξέλθῃς;..

— Μάλιστα, κύριε...

— Θὰ περάσωμεν λοιπὸν πολὺ ὥραϊα... ἐξηκολούθησε μετὰ θέξης. Θὰ γευματίσωμεν εἰς ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖον... Ἀ!.. ἐκεῖ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὴν μαγειρικὴν τοῦ Θανάση... Καὶ πιστεύω πῶς θὰ εἶσαι λαίμαργος, ἔ;..

— Δὲν ἠξεύρω... ἐπιθύρειν περιπόρφυρος καὶ χαμαὶ γεύσασα ἡ μὲς Ἴρμα.

— Καὶ ἂν δὲν εἶσαι, θὰ σὲ μάθω ἐγώ... Ἡ γυναῖκα... ἡ εὐμορφὴ γυναῖκα, ὅπως σὺ μικροδλά μου, πρέπει νὰ εἶναι λαίμαργος... τῇ εἶπε ζωηρῶς ὁ Βῆτα πασᾶς κτυπῶν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους της.

Ἡ Μαντῶ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μέχρι τῆς οἰκίας των ἐπιστρο-

φῆς αὐτῶν, παρέμεινε σύννους καὶ σκεπτικὴ. Δὲν ἐπρόφερε οὐδὲ μίαν λέξιν καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ πατρὸς της καὶ τῆς μὲς Ἴρμας ἀπάντα διὰ νευματίων ἠριονοσυλλάβων λέξεων, χωρὶς νὰ τοὺς παρατηρῇ.

Τὴν ἐσπέραν ἐδείκνυσε μόνη, μὴ ἀναμείνασα νὰ παροικιθῇ εἰς τὴν κοινὴν τριπέζαν καὶ προφμισθεῖσα κέπως ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ ἐκδυθεῖσα μόνη κατεκλίθη παρευθὺς.

Ὅτε μετὰ τινα χρόνον ἀνῆλθε καὶ ἡ μὲς Ἴρμα, ἡ Μαντῶ ἐκοιμᾶτο βαθέως. Ἐπὶ τοῖς βηματισμοῖς τῆς παιδαγωγοῦ τῆς ἀφυπνίσθη βραδέως καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καταπεπονημένη ἐκ τῆς μακρᾶς ἐκδρομῆς καὶ μὲ σκέψεις ἀορίστως πνιγομένας ἐν τῷ ἀπροσδιορίστῳ ἐκείνῳ κύματι τῆς θλίψεως, ἧτις ἐπακολουθεῖ τοὺς τεταραγμένους ὕπνους καὶ τὰς ἀναπλάσεις δυσαρέστων γεγονότων.

Ἡ μὲς Ἴρμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην τῆς ζωηρῶς. Ἡ μορφὴ της ἠκτινοβόλει καὶ μίαν ἀήθη χαρὰ, μίαν ἐκφρασίς συγκεχυμένης εὐτυχίας καὶ θράσους εἰκονίζετο σαφῶς ἐπ' αὐτῆς.

— Πόσον εἶσαι ὀκνηρὰ, Μανιώ!.. τῇ ἐκραύγασε καθημένη ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἄκρας τῆς κλίνης της, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν δυσθυμίαν τῆς μαθητρίας της.

Καὶ πρὸ τῆς σιγῆς, ἦν ἐτήρει ἐκεῖνη :

— Ἡξεύρας, Μαντώ;.. ἐπανελάβε ζωηρῶς. Σήμερον ὁμιλήσαμεν μὲ τὸν μπαμπά σου διὰ σέ. Εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σὲ καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι σκέπτεται νὰ σοῦ ἀγοράσῃ ἓνα πιάνο...

— Ἐνα πιάνο ἰδικό μου;.. ἠρώτησε μετ' ἀδιαφορίας καὶ δυσπιστίας ἡ Μαντώ.

— Μάλιστα, ἰδικόν σου... ἀπεκρίθη ἡ μὲς Ἴρμα.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ πιάνο;..

— Ποῦ εἶναι;.. Εἰς τὸ κατάστημα ποῦ τὸ πωλεῖ.

— Καὶ πότε θὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃ;..

— Ἀ!.. δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγώ... Ἄν εἶσαι καλὴ, δὲν θὰ ἀργήσῃς νὰ τὸ ἔχῃς... Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃς δι' αὐτὸ εἰς τὸν μπαμπά σου... προσέθηκε ζωηρῶς.

Ἡ Μαντῶ ὑπηγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της καὶ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν βυθισθεῖσα εἰς σκέψεις. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠρώτησεν:

— Καὶ σεῖς ἐζητήσατε αὐτὸ τὸ πιάνο δι' ἐμέ;

— Δῆλαδή... σχεδόν... Ἴδου πῶς συνέβη, ...δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς ὁμιλοῦ-

σαμέ περί τοῦ πιάνου σου καί εἶπα εἰς τὸν μπαμπᾶ σου πόσον ἀγαπᾷς τὴν μουσικὴν καὶ πόσον λυπεῖσαι ποῦ δὲν ἡμπορεῖς νὰ παίζῃς παρὰ μόνον εἰς τῆς διδασκαλίας σου, ἀφ' οὗ ἡ μαμμᾶ σου δὲν σοῦ ἐπιτρέπει ποτὲ νὰ παίζῃς εἰς τὸ πιάνο τῆς σάλας. Λοιπὸν ἐπειδὴ εἶναι εὐχαριστημένος, καθὼς φαίνεται, ἀπὸ σέ, «Ε!..τότε, εἶπε, θὰ τῆς ἀγοράσω ἓνα μικρὸ πιάνο νὰ ἦναι ἰδικό της καὶ νὰ παίζῃ ὅταν θέλῃ...»

Καὶ προσηλθούσα παρενθύς τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῆς πάντοτε σκεπτικῆς μορφῆς τῆς νεάνιδος, ἡ μὲν Ἰρμα προσέθηκε εἰς τόνον ἀγέρωχον καὶ θρασύν πως :

— Ὡστε ἂν θέλῃς... ἡμπορῇς νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς...

Ἐν παραδόξῳ ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τῆς Μαντῶς καὶ διὰ τῶν ἀκρων τῶν χειλέων της ἐπιθύρισε ξηρῶς:

— Σᾶς εὐχαριστῶ!..

— Τί εὐχαριστῶ!... Μὲ πόσῃ ψυχρότητι... ἀνέκραξεν ἐν ποιᾷ τινι ὀργῇ ἡ Ἀγγλὶς. Τί φύσις ἀκατανόητος καὶ ἀχαρακτήριστος εἶσαι;.. Ἄν τὸ ἔξευρα, σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε δι' ἐσέ...

Αἰφνιδία λάμψις τυφλῆς ὀργῆς ἀπῆστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μαντῶς. Καὶ πλειότερον ὑπεγειρομένη ἐκ τῶν προσκεφαλαίων της καὶ κεινούσα πρὸς τὴν παιδαγωγὸν της τὴν χεῖρα :

— Μήπως πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ διότι ἀπὸ τῶρα θὰ κοιμάσθε κάποτε μαζὶ με τὸν μπαμπᾶ;.. ἀνέκραξε διὰ φωνῆς πλήρους δηκτικῆς εἰρωνείας καὶ σιρκασμοῦ.

Ἡ μὲν Ἰρμα κατέρυθρος, μινιώδης ἐξ ὀργῆς, ἐκινήθη πρὸς αὐτὴν ἀπειλητικῶς.

— Τέρας!.. Πρῶστιχη!.. Ψεύτρα!.. ἐπιθύρισε δάκνουσα τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος.

Καὶ ἀποτόμως στραφεῖσα διηρθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της μετὰ παιάγου κλείσασα ὀπισθὲν της τὴν θύραν, ἐν ᾧ μέσῳ τῆς ἐπακολουθησάσης οἰγῆς ἀντήχουν εὐκρινῶς ἤδη οἱ θορυβῶδεις καγχασμοὶ τῆς Μαντῶς.

X

Ἐβδομάδες τινὲς παρήλθον ἀπὸ τῶν ἄνω γεγονότων. Ὁ Νίκος ὀλοσχερῶς ἀπερροφημένος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν κυρίαν Ζενῇ πάθους του, ἡσθάνετο μεγάλῃν εὐτυχίαν, ὅτε εὗρίσκετο πλησίον αὐτῆς. Τακτικὸς πλέον θαμὼν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ της συνανατροφῶν καὶ ἐκ τῶν πρώτων προσερχόμενος κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν δεξιώσεών της, ἤρξατο νὰ καθίσταται οἰκεῖος πλέον καὶ νὰ κατακτᾷ ἔδαφος παρὰ τῇ συμπαθείᾳ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ζεύγους.

Ὁ σύζυγος μάλιστα τῆς κυρίας Ζενῆς μετὰ μεζονος ὀλονὲν θέρμης ἐξεφράζετο περὶ αὐτοῦ καὶ πλειότερον σὺν τῷ χρόνῳ τὸν συνεπάθει. Τὴν συναναστροφὴν του εὗρισκε λίαν εὐίρεστον, ἐθαύμαζε δὲ τὴν ἐπιδεξιότητά του περὶ τὸ μπριδζ καὶ τὸ πόκερ, παιγνίδια εἰς τὰ ὁποῖα μεγάλως ἐνίστοι ἡ τύχη ἡνίοει τὸν νεαρὸν Χρυσόγλου, ὅστις ἄλλως τε ἐδεικνύετο πάντοτε ἐλευθεριώτατος.

Αἱ ἰδέαι των ἄλλως τε συνέπιπτον ἐν πᾶσι καὶ οἷαν γνώμην ὁ Νίκος, πρὸ τινος μόλις εἰσελθὼν εἰς τὴν κοινωνίαν εἶχε μορφώσει περὶ αὐτῆς, τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς πρὸ ἐτῶν ἤδη εἶχε καὶ ὁ ἀκόλαστος ἐκεῖνος μεσηλιζ, εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ὁποίου, οὐδέποτε ὑποβληθέντος εἰς τὴν ἐλαχίστην δοκιμασίαν ἢ γευθέντος πικρίας τινός, ὁ κόσμος ἅπας ἐφαίνετο ὡς εἰς παραδείσιος κήπος πλήρης ἡδυπαθῶν ἀπολαύσεων, ἃς ἐκεῖνος οὐρανόθεν πλέον εἶχε κληθῇ νὰ γευθῇ μέχρι τρυγός.

Ἐπανειλημμένως τὸν εἶχε προσκαλέσει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ γεῦμα ἢ τὸ δείπνον τῆς ἐπομένης, οὗτινος μετ' ἀπείρου χαρῆς ὁ Νίκος μετείχε, παρατηρῶν, οὕτω, ὅτι ἤρχιζε λεληθότως νὰ καταλαμβάνῃ παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ ταύτῃ τὴν περιπόθητον ἐκείνην θέσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου, τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ μέλους τῆς συγχρόνου οἰκογενείας, περὶ οὗ τοσάκις ἐν τῇ ἀφελείᾳ

του ὁ φίλος του σοφὸς λατρὸς τῷ εἶχεν ὁμιλήσει.

Καὶ οὐχὶ σπανίως, κατὰ τὰς προκεχωρημένας ἤδη τῆς νυκτὸς ὥρας, ἀφ' οὗ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀνεχώρουν πάντες οἱ λοιποὶ φίλοι, ὁ οἰκοδεσπότης ἀρελῶς παρεκάλει αὐτὸν νὰ παραμείνῃ πλείοτερον παρ' αὐτοῖς. Καὶ οὕτω συνδιαλεγόμενων ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, κοινωνικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀδεσπότης θυρulloμένων μικρὸς οσκανδάλων καὶ λεπτομερειῶν οἰκογενειακῶν ἐπεισοδίων, ἡ τοῦ οἰκοδεσπότητος ἀφηγουμένη ἱστορίας παρεμφερῶν γεγονότων ἐπὶ μακρὸν ἀποτελεσάντων ποτὲ θέμα πολυποικίλων συζητήσεων, ὁ Νίκος ἀσμένως τούτων ἀκροώμενος ἐμεθύετο ἐν ταυτῷ ἐκ τῶν βλεμμάτων τῆς περικαλλοῦς οἰκοδεσποίνης, ἥτις ὡσεὶ ἐγίνωσκεν ἤδη τὰς πληγὰς, αἱ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διήνοιγον εἰς τὴν καρδίαν του, ἀπὸ σκοποῦ ἴσως καὶ ὑπεροβούλως τὸν περιέβηλιν ἐνίοτε διὰ βλεμμάτων τόσῳ τακεῶν καὶ φλογερῶν ἢ τῷ ἐμειδία τόσῳ χαριέντως καὶ θελκυτικῶς, ὥστε ὁ δύστηνος Νίκος πλέον ἢ ἀπαξ ἐν τῇ ἱλιγγιώσει φαντασία του ἐνόμισεν, ὅτι εἶχεν ἐπιστῇ πλέον ἢ ἐλάττω ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν ριπτόμενος εἰς τὰ γόνατά της θὰ τῇ ἐμυστηρεύετο τὸ πῖθος του, ἡ γλυκεῖα στιγμή τῆς ἐπιστέψεως τῶν διακαεστέρων του πόθων διὰ τῆς θεσπεσιωτέρας πραγματικότητος!.. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοσοῦτον ὀνειροπολουμένη στιγμή αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ.

Τὴν ἐσπῖραν ἐκείνην, μεταξὺ τῶν ἄλλων θεμάτων συζητήσεως, αἵτινα ἡ εὐθιμος ὁμήγουρ ἐν τῇ κομπῇ αἰθούσῃ τῆς κυρίας Βῆτα εἶχεν ἐξαντλήσει, μακρὸς ὡσαύτως λόγος ἐγένετο καὶ περὶ τῆς τέχνης τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Οἱ κύριοι δυσπίστως πως ἤκουον ὡς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διαφόρους ἀφηγήσεις, ἐν ᾗ αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες ἀπεριφράστως ἐξέφραζον τὴν πεποιθήσιν των, ὅτι ὑπάρχουσι γραφαὶ τινες, αἵτινες ἀληθῶς κατέχουσι τὸ μυστήριον νὰ διορῶσι τὰ συμμήσόμενα.

Κυρία τις μάλιστα, μετ' ὄρκου ἐβεβαίουν, οὕτως ὥστε οὐδεμία ἀμβολία ὑπελείπετο, ὅτι εἶχε μεταβῇ πρὸ τινος πρὸς γραφίαν Μουσουλμανίδα, ἐν τινι σχολῇ τῆς Πόλεως ἀδιεξόδῳ κατοικοῦσαν, ἥτις συμβουλευθεῖσα χάριν αὐτῆς παρὰδοξά τινα πειγνιόχαρτα, τῇ προσέειπε σειρὰν ὁλων γεγονότων, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἶχον ἤδη ἐπαληθεύσει μετὰ μαθηματικῆς ἀκρίβειας.

Πᾶσαι αἱ κυρίαι ἐζήτησαν νὰ μάθωσι τὴν διεύθυνσιν τῆς νεωτέρας ταύτης Σιβύλλης ὅπως σπεύσῃ καὶ ἐπωφεληθῶσι τὴν μαντικὴν τῆς δύναμιν. Ἡ δὲ οἰκοδεσποινα, ἥτις προσεκτικῶς εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἀφήγησιν τῶν ἀνωτέρω, ὅτε πλέον ἢ συζητήσις περιστράφη περὶ ἑτερον θέμα καὶ ἡ προσοχὴ πάντων εἶχεν ἐπιστηθῇ ἀλλαχόθι, ἔκυνε παρὰ τὸ οὖς τοῦ

Νίκου καὶ τῷ ἐπιθύρυσεν:

— Κύριε, Νίκο, ἀπ' ἔψε θὰ φανῶ ἀπαιτητική...

— Εἶναι τόσοι λεπταὶ αἱ ἀπαιτήσεις σας, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος φιλοφρόνως, ὥστε ἀποβαίνουν ἀληθῆ καθήκοντα.

— Ἐστω... Δώσατε ὅποιανδήποτε ἐξήγησιν θέλετε. Ὑποσχεθῆτέ μου μόνον, ὅτι δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσετε...

— Σὰς παρακαλῶ,... ἐπιθύρυσεν ζωηρῶς ὁ Νίκος, θὰ θεωρηθῶ εὐτυχὴς ἂν ἤμπορέσω νὰ τεθῶ εἰς τὴν διάθεσίν σας...

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ζεὴ. Ὁ σύζυγός μου εἶπε διότι βαρύνεται εἶτε διότι εἶναι πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὰς ἐργασίας του δὲν εὐρίσκει διαθέσιμον χρόνον, διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι προλέγουσι τὰ μέλλοντα. Θὰ μετέβαινον μόνῃ μου, διότι ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ συμβουλευθῶ μὲν ἀπὸ αὐτὰς... Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατοικοῦν εἰς ἀπομακρυσμένας καὶ ἀποκέντρους συνοικίας καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ ἦναι ὀρθὸν νὰ μεταβῶ μόνῃ εἰς τὰ ὑποπτα αὐτὰ μέρη, διότι δὲν γνωρίζω τί ἔμπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ... Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔμαθα καὶ τὴν διεύθυνσιν μᾶς καλῆς τοιαύτης, ὡς τοῦλάχιστον μᾶς ἐβεβαίωσαν πρὸ ὀλίγου, ἤθελον νὰ σὰς παρακαλέσω, ἂν δὲν σὰς δίδῃ μεγάλην ἐνόχλησιν...

— Νὰ σὰς συνοδεύσω μέχρις αὐτῆς... συνεπλήρωσεν ὁ Νίκος.

— Ἀκριβῶς... τὸ ἐνόησατε...

— Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις δι' ἐμὲ, ἢ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μάθω καὶ τὸ ἰδικόν μου μέλλον...

— Ὡστε δέχεσθε;.. ἠρώτησε μετὰ χαρᾶς ἡ κυρία Ζεὴ.

— Καὶ μὲ ἐρωτᾶτε;.. ἀπεκρίθη ὁ Νίκος. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ὡστε αὐριον... ἂν ἔχετε ὥρας διαθέσιμους...

— Ὅποιανδήποτε ὥραν θέλετε... ὁρίσατέ την σεῖς.

— Εἰς τὰς δύο λοιπὸν μετὰ τὸ γεῦμα. Θὰ εἶς περιμένω ἐτοίμη καὶ μόλις ἔλθετε θὰ φύγωμεν...

— Σύμφωνοι!.. ἐπεβεβαίωσεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Νίκος, ἡ εὐτυχία τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνέκφραστος ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι θὰ διήρχετο ὁλόκληρον μεταμεσημβρίαν μετὰ τῆς Κίρκης του.

Ὅντως τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν τῆς ἐπομένης συναντηθέντες ἐβίβησαν τὴν πρώτην τυχούσης ἀμείψεως καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὁδόν, ἐνθα τὸν τρίποδα αὐτῆς εἶχε στήσῃ ἡ Μουσουλμανὶς Πνθία.

Παρά τήν Βλάβαν περίπου καί κατά τινά βορβορώδη καί στενήν ὁδόν τῆς δαιδαλώδους Πόλεως, ἔν τινι χθαμαλῇ ξυλίνῃ οἰκίᾳ ἀθλίῳ ἐξωτερικοῦ, οὗτινος ἡ ἐκ τοῦ χρόνου καί τῶν βροχῶν ἐκπλυθεῖσα ἐρυθρά βαφή συνεπλήρου τήν θλιβεράν θέαν, ἀπό μακρᾶς σειρᾶς ἑτῶν κατόκει ἡ γραῖα Σουκιουρέ χανοῦμ, εὐσυνειδήτως τὸ ἐπαγγελμα τῆς μάντιδος ἐξασκοῦσα καί ἀποζῶσα αἰτή τε καί αἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς ἐκ τῆς ἐκάστοτε γενναιοδωρίας τῶν εὐπίστων κυριῶν, αἵτινες εἴτε ἐξ ἀπλῆς περιωργείας εἴτε ἐκ πεποιθήσεως ὅτι θὰ ἐμάνθανον τὰ ἐπιφυλασσόμενα αὐταῖς ἐν τῷ μέλλοντι, ἔσπευδον εἰς τὸν ταπεινὸν ἐκεῖνον οἰκίσκον, ὅπως συμβουλευθῶσι τὴν μαντικὴν δύναμιν τῆς γραίας Σουκιουρέ.

Ὡς ἦτο πασίγνωστος ἀνὰ τὴν συνοικίαν ὅλην, ἡ οἰκία τῆς ἀνευρέθη εὐκόλως καί μετ' οὐ πολὺ ἡ Σουκιουρέ χανοῦμ ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Βῆτα πασᾶ καί τοῦ συνοδοῦ τῆς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οἱ ἐπισκέπται δὲν ἦσαν πολλοὶ καί μετὰ μικρὰν παραμονὴν εἰς μικρὸν προθάλαμον, ὠδηγήθησαν εἰς εὐρύ τι, κατὰ τὸ μᾶλλον καί ἥττον δωματίον, ἐν ᾧ ἐπὶ τινος ρυπαροῦ ἀνατολικοῦ ἀνακλίντρου ὀκλαδὸν καθημένη ἡ γραῖα, προέλεγε τὸ μέλλον τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς.

Λαβούσα κατ' ἀρχὰς τὰ μικρὰ κυμβία, ἐν οἷς ὑποχρεωτικῶς πλέον ἡ κυρία Ζ'νῆ καί ὁ Νίκος πρὸ αὐτῆς ἐρρόφησαν τὸν κοιμισθέντα καφέ, ἀνέτρεψεν αὐτὰ ἐπὶ κεχρωμιτισμένων κυαθίων προφέρονσα ἀκαταλήπτως λέξεις καί πινύσα διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ὑπεράνω αὐτῶν διὰ φορα καννιβαλικά σχήματα.

Μεθ' ὃ ἀφ' οὗ ἔφ' ἱκανὸν ἀνεμέτρησε τοὺς παμμέλανας, ἐξ ὧστων δὲ νυκτερίδος, ὥς ἡ Ἰδία ἐβεβαίου, κατεσκευασμένους μικροὺς κόκκους ἐνός πιχναίου κομβιολογίου μετὰ προσοχῆς παρατηροῦσα διαδοχικῶς ἐντὸς τῶν παλαμῶν, ἃς προέτεινον ὑπομονητικῶς οἱ ἐπισκέπται αὐτῆς καί ἐπιμελῶς ἐξετάζουσα καί τὰς ἐλαχίστας ἐπ' αὐτῶν διακρινόμενας γραμμὰς, ἐτήγαγε κάτωθι προσκεφαλαίου τινὸς δέσμην δερματίνων παιγνιοχάρτων καί ἀφηρημένη πλέον τελείως, παραληροῦσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὥς ὑπὸ τὸ κράτος τρομακτικοῦ ἐφιάλτου εὐρισκομένη, ἤρχισε παρατάσσουσα διαφοροτρόπως αὐτὰ πρὸ αὐτῆς, βυθιζομένη κατόπιν εἰς μελέτην ἐπὶ τῶν διαφόρων σχημάτων, ἅτινα ἀπετέλουν τὰ οὕτω πως παρατασσόμενα παιγνιοχάρτα.

Ἡ μαντικὴ αὕτη μέθοδος διήρκεσεν ἐπὶ μακρὸν, τελείως ἐξαντλήσασα τὴν ὑπομονὴν τῶν ἐπισκεπτῶν, οἵτινες περιέργως καί μετὰ ποιᾶς τινος δυσπιστίας παρηκολούθουν ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ τὰ πρὸ αὐτῶν παραδοξα.

Τέλος ἡ μάντις, ἀφ' οὗ συνεβουλεύθη καί τὰ σχήματα, ἅτινα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἀνεστραμμένων κυμβίων εἶχε σχηματίσει ἡ βραδέως ἐν τοῖς κυαθίοις καταπεσοῖσα ὑποστάθμη καί διὰ μυστηριωδῶν σημείων ἐπεκαλέσθη τις οἶδεν ὅποια ἀγαθὰ ἢ πονηρὰ, πλὴν πάντως ἀόρατα εἰς τοὺς ἄλλους, πνεύματα, ἀφ' οὗ ἀνεδίφησε κατόπιν ἐἰς τινά χρόνον ὀγκῶδες καί ἐφθαρμένον ἐκ τῆς χρήσεως βιβλίον, ἐπὶ τῶν ἐκ μεμβράνης σελίδων τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο μυστηριώδη εἰς ἀραβικὴν γλῶσσαν γεγραμμένα τετράστιχα ἐν συνδυασμῷ μετὰ τριγωνικῶν σχημάτων κατὰ παράδοξον ὅλως καί ἀκατανόητον κατὰταξιν, ἡ σοφὴ μάντις ἀπεφάσισε τέλος, κατόπιν ὅλης αὐτῆς τῆς διαδικασίας, νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἡ εἰς ἄπταιστον τουρκικὴν καί μετὰ τῆς εὐήχου ἐκείνης προφορᾶς διατύπωσις τῶν προγνώσεών τῆς, σαφῶς κατεδείκνυνεν, ὅτι ἡ γραῖα ἐκείνη δὲν ἔσπευτε ποῖας τινος παιδεύσεως καί δὴ εὐφυΐας ἱκανῆς καί διορατικότητος, δι' ἧς ψυχολογοῦσα ἐκάστοτε τὰ πρὸς αὐτὴν μεταβαίνοντα πρόσωπα, ἠδύνατο νὰ δίδῃ εἰς αὐτὰ ἀπαντήσεις εὐστόχους συμφωνοῦσας κατὰ τὸ μᾶλλον καί ἥττον πρὸς τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς ταῦτα εὐρίσκοντο καί δὴ δισημάντους πάντοτε, δυναμένας πολλαπλῶς ὑπ' αὐτῶν νὰ ἐρμηνευθῶσιν. Ἐν καιρῷ ἡ πονηρὰ γραῖα κατανοήσασα, ὡς εὐφυῆς καί ἐμπειρος γυνή, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐπαγγέλματός τῆς ἐξηρτάτο μᾶλλον ἐκ τοῦ νὰ ψυχολογῇ σχετικῶς τὰ ζητούμενα τὰς συμβουλὰς τῆς πρόσωπα καί νὰ μανιεῖ τὰς κοινωνικὰς αὐτῶν συνθήκας, ἢ ἐκ τοῦ νὰ ἐπιζητῇ ἀνωφελῶς πάντοτε νὰ ἀνασύρῃ τὸν ζοφερόν πέπλον, ὅστις μυστηριωδῶς ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος πάσης ὑπάρξεως, εἶχε δρέψει πολλὰς ἐπιτυχίας.

Παρατήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρωσεκτικῶς τὰς μορφὰς αὐτῶν, ὥσπερ προσπαθοῦσα νὰ διεισδύσῃ διὰ τοῦ μεθ' ὅλην τὴν ἡλικίαν τῆς ζωῆώς ὅμως σπινθηροβόλου βλέμματός τῆς, εἰς τὰς καρδίας των καὶ ἀναγνώσῃ τὰ ἐν αὐταῖς, καί διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ἰνεχούσης ἅπασαν τὴν ἐπιστημότητα τῶν λόγων τῆς σοφῆς Πυθίας.

— Ἐζήτησα, εἰπε, τὸ μέλλον κατὰ πρῶτον ἐνός ἐκάστου ἐξ ὑμῶν ἰδιαίτερος καί προσεπάθησα νὰ διαχωρίσω τὰς προγνώσεις μου... Ἀλλ' ἡ ταυτότης τῶν παρατηρήσεών μου εἶναι τοσαύτη, ὥστε μολονότι ἐπὶ πολλὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια ἐξάσκῃ τὸ ἐπάγγελμά μου, ἔχω ἐξετάσει χιλιάδας ἀνθρώπων, ὁμολογῶ ὅτι πρῶτην φερόν παρετήρησα τὸ φαινόμενον τῆς ἀπολύτου ταύτης συμπτώσεως τῶν τυχῶν δύο προσώπων...

»Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ὅσα εἶπω διὰ τὸν ἕνα ἐξ ὑμῶν, τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς ἀληθεύουν καί διὰ τὸν ἄλλον ἢ διὰ νὰ γίνω καλλίτερον κα-

ταληπιτή θά δμιλήσω και εις τὸν δύο ὁμοῦ ταυτοχρόνως...

• Ἐν πρώτοις παρατήρησα ὅτι οὐδεὶς συγγενικὸς δεσμός ὑπάρχει μεταξὺ σας. Πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ ὁ εἰς δὲν ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἄλλου. Οἱ ἀστερισμοὶ ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐγεννήθητε ἦσαν πολὺ μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου... ἀλλ' ἀφ' ὅτου, χάρις εἰς τινὰ μυστηριώδη ἔλξιν, συνηντήθησαν, συμβαδίζουν ἀρμονικῶς καὶ φαίνεται, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἀποχωρισθοῦν, μὲ ὅλα τὰ μικρὰ νέφη, τὰ ὁποῖα βλέπω μακρόθεν καὶ τὰ ὁποῖα προσκαίρω μόνον θὰ παρεμβληθοῦν μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν σας αὐτῶν...

• Καὶ ἐξηγοῦμαι καλλίτερον :

• Δὲν γνωρίζω ποῖος ἀκριβῶς, ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι ὁ αὐτὸς μυστηριώδης καὶ ἀδιάρηκτος δεσμός σας ἐνώνει καὶ ἡ αὐτὴ ἀπόρητος δύναμις ὠθεῖ τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλον. Αἱ τροχιαὶ τὰς ὁποίας ἀπὸ τινος διαγράφουν οἱ ἀστερισμοὶ σας ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντός μου, συμπίπτουν τελείως καὶ σχηματίζουν μίαν καὶ μόνην γραμμὴν, πράγμα τὸ ὁποῖον σαφῶς μοῦ δεικνύει, ὅτι καὶ σὺς θὰ συμβαδίσετε εἰς τὴν ζωὴν καὶ διὰ αἱ ψυχαί σας, αἱ ὑπάρξεις σας αὐταί, μόνον αὐταὶ καλῶς ἐννοοῦσαι ἀλλήλας, οὐδέποτε θὰ ἀποχωρισθοῦν, μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν μέλλῃ νὰ συμβῇ. Μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς καθ' ἐκάστην στιγμὴν, διαρκῶς σχεδόν, παρουσίας ὑπεράνω τῶν ὑπάρξεών σας τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ σας ὁδηγῇ ἐκ συμφώνου... Τὸ πνεῦμα τοῦτο κακὸν δι' ἄλλα πρόσωπα, κακὸν ἴσως καὶ διὰ σας πραγματικῶς, ἀλλ' ἀποτελοῦν φαινομενικῶς τὴν εὐτυχίαν σας, μετέχει στενῶς τῆς ζωῆς σας... Φωτίζει τὰς συνειδήσεις σας, σας ἀκολουθεῖ πανταχοῦ βῆμα πρὸς βῆμα... σας προστατεύει... καὶ θὰ σας ἀκολουθῇ πιστῶς μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς σας...

• Ἔστι ὀλίγον καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τινὰ στιγμὰς ἀσυνειδήτως τὰ βλέμματά της εἰς τὸ σημεῖον τῆς ὁροφῆς. Καὶ μετὰ τινὰ χρόνον, [μέσω τῆς ἀπολύτου σιγῆς τοῦ δωματίου, ἀφ' οὗ ἐξήτασεν αὐτὴς τὴν ἐκ τοῖς κυμβίοις ἐναπομένουσαν ὑποστάθμην τοῦ καφέ καὶ ἀνεμέτρησε σπασμωδικῶς πῶς διὰ τῶν δακτύλων της τοὺς κόκκους τοῦ κομβολογίου της, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἥτιον σταθερᾶς ἤδη :

— Αὐταὶ εἶναι αἱ προγνώσεις μου καὶ διὰ τοὺς δύο... Θὰ εὐτυχίσετε ἀπὸ τινος ἀπόμενος περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἰσθε τώρα... Καὶ μόνον βραδύτερον... μετὰ ἔτη, θὰ ἐπέλθῃ μία συμφορὰ... καὶ θὰ γευθῇτε πολλὰς πικρίας... Ἀλλὰ εἶναι πολὺ μακρὰν ἀκόμη ἡ ἡμέρα ἐκείνη... Καὶ τότε ὁμως... καὶ κατὰ τὰς δοκιμασίας σας, θὰ ἔχετε μίαν μεγάλην εὐτυχίαν... τὴν παρηγορίαν... Ὁ εἰς θὰ παραμυθῇ τὸν ἄλλον, διότι καθὼς σας [εἶπον, πάντοτε θὰ

εἰσθε μαζῇ...

Ἔστι ἀποτόμως καὶ ἀφ' οὗ ἀπλώσασα τὴν χειρὰ της ἔλαβεν ἐκ τῆς παρακειμένης μικρᾶς τραπέζης ποτήριον πλήρες χρυσίζοντιος ποτοῦ, ἐξ οὗ ἐρρόφησεν ὀλίγον :

— Αὐτὰ εἶναι... εἶπεν αἴφνης ξηρῶς. Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ σας εἰπῶ τίποτε...

Ἀσχημένως τελείως, ἱλιγγιῶν ἐξ ὧσων πρό τινος ἤκουσεν ὁ Νίκος, ὠχρὸς ὀλίγον ἐξ ἄορίστου συγκινήσεως καὶ παραπαίων σχεδόν ἠγέρθη πρῶτος καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἔρριπεν ἐπὶ μικροῦ ξυλίνου ἄβακος, παρὰ τὴν γραίαν μάντιδα κειμένου, μικρὸν χρυσοῦν νόμισμα καὶ ἤτοιμάσθη νὰ ἀπέλθῃ.

Ἡ κυρία Ζενῇ, οὐχὶ ἤτιον αὐτοῦ συγκεκινημένη καὶ ὑπὸ ἀληθοῦς δέους κατειλημμένη, τὸν ἠκολούθησεν ἐν σιγῇ. Παρατηρῶν τις αὐτοὺς, οὕτω ἐξερχομένους, θὰ ὑπέθειεν, ὅτι αἱ προφητεῖαι τῆς γραίας ἤρχιζον ἤδη ἐκπληροῦμεναι ἐπὶ τῶν δύο ἐκείνων ὑπάρξεων, αἵτινες ἀπῆρχοντο στενῶς πλέον συνδεδεμέναι δι' ἀοράτου πλὴν καὶ ἀρρήκτου ἀλύσεως...

XI

Ἐξῆλθον σιωπηλοὶ καὶ ἐπέβησαν τῆς εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων τῆς οἰκίας, ἐκείνης ἀναμενούσης αὐτοὺς ἀμαξῆς.

Οἱ δὴληματικοὶ λόγοι τῆς Σουκιουρὲ χανοῦμ εἶχον προκαλέσει αὐτοῖς ἀόριστόν τινα μελαγχολίαν. Πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταύτης διασκεδάσθεισας ἤρχισαν νὰ ἀναμετρῶσι λέξιν πρὸς λέξιν τὰς αἰνιγματώδεις ἐκείνας τῆς μάντιδος προρρήσεις, καὶ ἡ σιγῇ αὐτῇ ἐξέτασις δὲν ἐφαίνετο δυνα-

ρεστούσα αὐτούς.

Ὁ Νίκος μάλιστα, ὅστις ἐν τῇ ἀμάξῃ μόνον ἠδυνήθη ἐπακριβῶς νὰ κατανοήσῃ τὴν σημασίαν τῶν λόγων, οὓς εἶχεν ἀκούσει, ἐνόμιζεν, ὅτι εὐρίσκετο ἐτι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀπατηλοῦ ὄνειρου, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἦτο δυνατόν ποτε, νὰ ἐπηλήθευον τόσῳ θαυμασίως τὰ ὄνειρά του καὶ νὰ ἐπραγματοποιούντο οἱ πόθοι του.

— Ἀλλὰ μὴ δὲν ἦτ' ἀληθές;.. ἐσκέπτετο μετ' ὀλίγον, ὅτε ἡ ἀμφιβολία ἐκ τῆς γεννωμένης ἐν αὐτῷ δυσπιστίας περὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν προρρήσεων ἐκείνων τὸν ἐκυρίευν ἀγρίως, δηλητηριάζ' υἷα τὰς ἐλπίδας του.

Ἄφ' οὗ τὸ εἶχε προῖδη ἡ σοφὴ ἐκείνη γυνή... Ὡστε ἦτο ἀληθές!.. Θὰ ἔζη λοιπὸν διαρκῶς πλησίον ἐκείνης... Τὸ ὄνειρόν του λοιπὸν, ὅπερ ἀπὸ τοσούτου χρόνου τὸν ἐβανκάλει ἡδέως ἐπὶ τοσούτον λοιπὸν θὰ παρετείνεται καὶ μέχρι τοιούτου πλέον σημείου θὰ ἐπραγματοποιεῖτο;...

Ἐν τῇ παραφορᾷ, ἣτις τὸν κατελάμβινεν ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ, ἐτόλμα νὰ ὑποὶ λαθραίως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κυρίας Ζενῆς. Ἀλλ' ἐκείνη ἀδιάφορος, ψυχρὰ, ἀπαθὴς, φαινομένη ὡς βυθισμένη εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, ἐλαφρῶς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός του παρετήρει ἀπλανῶς ἐκτὸς τῆς ἀμάξης.

— Τί ἀρά γε σκέπτεται;.. διηρωτάτο ὁ Νίκος καὶ ἐξυθίζετο αὐτὴς εἰς τὰς σκέψεις, αἵτινες ἀπὸ τινος κατέκλυζον τὴν κεφαλὴν του.

Εἶχον φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Βῆτα καὶ κατήλθον οὕτω τῆς ἀμάξης χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωσι μίαν λέξιν.

Ὁ Νίκος ἀσυνειδήτως πῶς τὴν ἠκολούθησε καὶ ἐκείνη, ὡς ἂν ἦτο βεβαία, ὅτι δὲν ἐμελλον νὰ ἀποχωρισθῶσιν, ἐκεῖ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς, ἀνῆλθε βραδέως τὴν κλίμακα χωρὶς καὶ νὰ στρέψῃ καὶ τὸν παρακινήσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Μία θαλιμηπόλος; ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κομποῦ γραφείου τῆς κυρίας Βῆτα.

— Ἄς καθήσωμεν ἐδῶ, κύριε Νίκο, τῷ εἶπε χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Ἡ σάλα, μοῦ φαίνεται τόσον ψυχρὰ ὅταν δὲν εἴμεθα πολλοί...

Εἰσῆλθον καὶ ἐκάθησαν ὁ Νίκος ἐπὶ μικροῦ ἀνακλιντήρος παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἐκείνη πρὸ τοῦ γραφείου τῆς.

— Ὁ κύριος, πιθανὸν νὰ μὴ ἔλθῃ ἀπόψε... εἶπεν ὑποκλινομένη ἡ θαλιμηπόλος.

— Καλά... ἀπῆντησεν ἀδιαφόρως ἡ κυρία Ζενῆ.

— Καὶ ἡ Μαντῶ μετ' αὐτὴν μίς;

— Ἐξῆλθον, κυρία, πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Καλὰ, ὑπέλαβεν αὐτὴς ἡ οἰκοδέσποινα. Περίμενε εἰς τὸ δωμάτιόν μου... θὰ ἔλθω τώρα...

Μικρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλιμηπόλου.

Ὁ Νίκος ἐπὶ τοῦ παραθύρου στηριζόμενος παρετήρει ἔξωθι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς Μ. Ὀδοῦ τοῦ Πέραν, ἣτις τὴν ὥραν ἐκείνην εὐρίσκετο εἰς τὸ ζωηρότερον αὐτῆς σημεῖον.

Ἡ κυρία Ζενῆ πρὸ τοῦ γραφείου τῆς καθημένη ἀδιαφόρως ἀνεδίφει δέσμην ἐφημερίδων, ἣν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς εὗρεν.

Τέλος ἐνόμισεν, ὅτι αὐτὴ πρώτη ὥφειλε νὰ διακόψῃ τὴν σιγὴν ἐκείνην καὶ μετὰ τόλμης:

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν, κύριε Νίκο;.. τὸν ἠρώτησεν. Μοῦ φαίνεσθε τόσον μελαγχολικός...

— Ἰσως... σὰς ἐμιμήθην ὁμοῦς... ἀπῆντησεν ὁ Νίκος. Διότι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι σεῖς πρώτη μοῦ ἐδώσατε τὸ παράδειγμα τῆς μελαγχολίας αὐτῆς...

— Ἐγὼ μελαγχολική!.. ἀνέκραγεν ἐκείνη ἐκπαῶσα εἰς βεβιασμένον γέλωτα. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι ἀπατάσθε... Ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχε καὶ λόγος νὰ μελαγχολήσω...

— Ὡστε.. ὅ,τι ἠκούσατε δὲν σὰς ἐπροξένησεν οὐδεμίαν ἐντύπωσιν;.. ἠρώτησε ζωηρῶς καὶ ἐν ἀληθείᾳ ἀφελείᾳ ὁ Νίκος.

— Ἐντύπωσιν;.. ἐπανέλαβεν ἀφηρημένη πῶς ἐκείνη. Οὐδεμίαν... καὶ διὰ νὰ εἶμαι ἀληθὴς, κατ' ἀρχάς, ἐφ' ὅσον τὴν ἠκούον νὰ ὁμιλῇ τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ εὐρισκόμην ἀκόμη πλησίον τῆς, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω, μὲ εἶχε καταλάβει ἕνα; ἀνεξήγητος φόβος... Ἀλλὰ κατόπιν, μόλις ἐφύγαμεν, ὁ φόβος μου ἐκείνος διελύθη ἀμέσως, διότι ἀμέσως ἐσκέφθην πόσον γελοῖον θὰ ἦτο, νὰ δίδῃ κανεὶς πίστιν εἰς τὰς ἀνοησίας αὐτάς...

— Ὡστε δὲν πιστεύετε τίποτε ἀπὸ αὐτά;.. ἠρώτησεν εἰς μεμψήμοιρον τόνον ὁ Νίκος.

— Ἀστειεύεσθε;.. Ἀπὸ αὐτῶν τὰς ἀγρυπτίας τὰς ὁποίας, εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐπαναλαμβάνει εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα;

— Ἐγὼ ἐν τούτοις τὰς πιστεύω...

— Πιστεύετε... ὅτι...

Ὁ Νίκος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ

συγκρατηθῇ:

— «Ὁ, π... ὅ, τι τέλος πάντων μῆς εἶπεν...

— Καὶ πιστεύετε, ὅτι θὰ συμβῶσιν ὅλα ἐκεῖνα;

— «Ἀπολύτως, μάλιστα...» ἔχω τόσῃ πεποίθησιν...

Ἡ κυρία Ζενῆ ὑψωσε τὴν κεφαλὴν της καὶ τὸν παρατήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— «Ὁμιλεῖτε σοβαρῶς, κύριε Νίκο;... τὸν ἠρώτησεν εἰς τόνον ἐπίσημον.

— «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς σοβαρώτατα!... ἀπήντησε μετὰ σταθερότητος ἐκεῖνος.

— Μὲ τρομάζετε... τότε ἀληθῶς... ἐψιθύρισεν ἀνησυχῶς ἐκείνη.

— Σὰς τρομάζω;... ἐπανελάβεν ὁ Νίκος ζωηρῶς καὶ ἐν παραφορᾷ μὴ σταθμιζῶν πλέον τοὺς λόγους του. Τόσον πλέον σὰς τρομάζω, τόσον τρόμον σὰς προξενεῖ τὸ ἄτομόν μου, ὥστε καὶ μόνον μία σκέψις, μόνον ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων τῆς γράϊας ἐκείνης ἐξακολουθεῖ νὰ σὰς τρομάζῃ... τόσον;...

«Ἀλήθεια!... θὰ ἦτο ἄδικον, κυρία Ζενῆ, προσέθηκεν εἰς τόνον μεστόν πικρίας, τὸ ὁμολογῶ ἐγὼ πρῶτος, νὰ ἐξακολουθῶ νὰ εἰσέρχωμαι ἐδῶ, νὰ σὰς συναντῶ, νὰ σὰς δαίλῶ... ἀφ' οὗ ἡ παρουσία μου σὰς προξενεῖ τόσον φόβον... Διότι, δὲν σὰς τὸ ἀποκρύπτω... αἱ προorrήσεις τὰς ὁποίας ἠκούσαμεν μακρὰν τοῦ νὰ μὲ τρομάζουν, μὲ καθιστοῦν εὐτυχῇ ὅσον... ὅδεποτε... καὶ οἱ φόβοι μου ἀκριβῶς ὅλοι συγκεντρῶνται εἰς τὴν σκέψιν μόνον περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς πραγματοποιήσεώς των...

Ἡ φωνὴ του τοσοῦτον ἐπάλλετο, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ τοσαύτην συγκίνησιν καὶ τόσον πάθος ἐξέφραζεν, ὥστε ἀκουσίως ἡ κυρία Ζενῆ ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὸν περιέβαλεν ἐπισπαστικῶς.

Ἡ τόλμη του ἦτο ὄντως μεγάλη καὶ μολονότι ἱκανῶς αὕτη εἶχεν ἐννοήσει ἤδη τὸ πρὸς αὐτὴν πάθος του, οὐδέποτε ἐν τούτοις ἀνέμενε τοσοῦτον ἔμμεσον μὲν, πλὴν καὶ εὐγλωττον ἐν ταύτῳ ὁμολογίᾳ τοῦ αἰσθήματος του.

Δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἐγερθεῖσα ἀποτόμως, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐξήτει τι, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐκείνου, διευθυνθεῖσα εἰς τὸν θαλαμὸν της, ἐνθα τὴν ἀνέμενε ἤδη ἡ θαλαμηπόλος της, ὅπως τὴν ἐκδύσει.

Ὁ Νίκος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος ἀναπολῶν τὰ διατρέξαντα

Ἡσθιάνετο τὴν καρδίαν του παλλομένην μέχρι διαρρηξέως καὶ τὸ αἷμα σφυζόν εἰς τὰς φλέβας του σφοδρῶς.

Αἰφνης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ὥς ἂν ἔβιδνα τὸν εἶχε δῆξει. Μία σκέψις εἶχε διέλθῃ ἀστραπιαίως τῆς κεφαλῆς του καὶ δὲν τῷ ἐχρειάσθη μακρὸς χρόνος, ὅπως ἀποφασίσῃ.

Διηυθύνθη ταχέως εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ μικρὸν γραφεῖον τῆς κυρίας Ζενῆς καὶ λαβὼν ἐκ κομπῆς θήκης ἐπιστολογράφων ροδόχρουν χάριτην, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τρεμούσης χειρὸς τοὺς κάτωθι στίχους δημώδους τινὸς ἄσματος, ὅπερ ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσει:

Ἀπ' τὸν ἀγνότερο χρυσὸ
ἐγιναν τὰ μιλ' ἄ σου
κι' ἄστρου λαμπροῦ μαρμαρυγὴ
ἔκαμε τὴ ματιὰ σου...

Ἀγγελουδιῶν χαμόγελο
τὴν τρυφερὴ ψυχὴ σου
πουλιῶν γλυκοκελίδημα
τὴν δροσερὴ φωνή σου.

Μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὰ λούλουδα
ἐστόλισες τὴν θωριά σου
καὶ μόνον βαριχειμωνιὰ
ἔμεινε... ἡ καρδιά σου!..

Καὶ κάτωθι τούτων ἀντὶ ἄλλης ὑπογραφῆς προσέθηκε τὰς λέξεις:

«Μὲ συγχωρεῖτε;...»

Ἐτοποθέτησε κατόπιν τὸν χάρτην εἰς καταφανὲς ἐπὶ τοῦ μικροῦ γραφείου μέρος καὶ ἀποσυρθεὶς ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ μικροῦ παραπετάσματος, ὅπερ μέχρι τοῦ δαπέδου κατερχόμενον ἐκάλυπτε τὴν θύραν, δι' ἣς συνεκινῶναι τὸ γραφεῖον τῆς οἰκοδομητοῦ μετὰ τοῦ παρακειμένου καπνιστηρίου.

Καὶ ἀφανῆς ἐν τῇ κρύπτῃ του ἀνέμενε.

Ἡ τόλμη του ἦτο μεγίστη καὶ αὐτὸς δυνατόν νὰ ἐξεπλήσσετο καὶ νὰ ἐσκέπτετο ἄλλως, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναλογισθῇ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁποίας συνεπείας ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ διὰβημά του ἐκεῖνο. Ἀλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ συ-

ζύγου και της θυγατρὸς της τὴν ἐνεθάρρυνε μεγάλως· καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ ταράξῃ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἐνόμισε τὴν στιγμήν ἐκείνην ὡς μόνην κατάλληλον, ἵνα τῇ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἡσθάνετο καταβιβρωσκόν τὴν ψυχὴν του βιθέως.

Ἡ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἄλλως τε πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ τῆς κυρίας Ζενῆς καὶ ἡ ὁλοῦν αὐξανομένη οἰκειότης των, τὸν παρεκκλίνουν μεγάλως ἵνα προσβῇ εἰς παράμοιον δάβημα.

Καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῷ ἀντιστῇ, ἐσκέπτετο. Θὰ τῇ ὠμίλει μετὰ τοσούτης πειστικότητος περὶ τοῦ πάθους του, θὰ τῇ ἀπεικόνιζε τόσῳ ζωηρῶς τὴν εὐτυχίαν, ἣτις ἀνέμενεν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ πραγματώσει τοῦ ὀνείρου του ἐκείνου, θὰ τῇ ἀνεμέτρα μετὰ ισοσύνης εἰλικρινείας τὰς ἀπολαύσεις τὰς ὁποίας θὰ τοῖς παρείχεν ὁ ἀμοιβαῖος ἔρως των, τὰς ὁποίας τοῖς ὑπισχνεῖτο ὁ μυστικὸς καὶ κρύφιος ἐκεῖνος ἔρως των... ὥστε θὰ ἐλείθετο, θὰ ἐνέδιδε, διότι θὰ κατενόει, ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἀρνηθῇ, νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον, καὶ αὐτὴ κατενόει, ὅτι πρώτη εἶχεν ὑποθερμάνει ἀπὸ τοσούτου χρόνου, ὅτι αὐτὴ τὸν εἶχεν γαλουχήσει διὰ τόσων χρυσῶν ἐλπίδων...

Θὰ τῇ ἔλεγεν ἐπὶ πλέον πόσον ἦτο πλούσιος καὶ πόσον ἐνκόλως θὰ ἡδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ οἰανδήποτε ἐπιθυμίαν της. Ὁ ἐγωῖσμός της, ἡ φιλαυτία της θὰ ἐκολακεύοντο καὶ θὰ ἐτίθεντο πρὸ σκληροῦ διλήμματος. «Τὸ χρυσίον ἀποτελεῖ τὸ σκληρότερον δῖλημμα εἰς τὴν καθόλου τῆς γυναικὸς ὑπαρξιν» τῷ εἶχεν εἶπει ἄλλοτε ὁ φίλος του ἱατρὸς, καὶ ἤδη ἐκείνη καίτοι πλουσία δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος πρὸ τῆς ἀκτινοβολίας του, νὰ μὴ τείνῃ πρὸς αὐτὸ τὴν χεῖρα...

Μὲ τὶς σκέψεις ταύτας παρήλθον στιγμαί τινες. Αἴφνης ἑλαφροὶ βηματισμοὶ ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ παχέως τάπητος· καὶ ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἠνοίγη βραδέως.

Ἦτο ἐκείνη!..

Εἶχεν ἀποβάλλει τὴν ἀμφίεσιν τοῦ περιπάτου καὶ εἶχε περιβληθῇ κομψὸν καὶ πολυτελὲς κοιτωνίτην, ὅστις πλειότερον παντὸς ἄλλου συνέτεινε εἰς τὸ νὰ ἀναδεικνύωνται τὰ μεθυστικά τοῦ συνόλου της θέλητρα. Διὰ τῶν εὐρέων ἡμιχειρίδων του προέβαλλον χαριέντως δύο ἀλαβύστρινοι καὶ μικροὶ βραχιόνες καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀρρήτου χάριτος μέσφ των περὶ τὸ ἀνυπότακτον στήθος ἐκεῖνο περιλεύκων κυμάτων ἐκ πλουσίων τριχάπτων ἀνεδύετο ἡγεμονικῶς ἐκλευκὸς τράχηλος, περίξ τοῦ ὁποίου ἐπαναπαύετο πολύτιμος ἐκ μικρῶν μαργαριτῶν ὀρμαθὸς.

Προὐχώρησε κατ' ἀρχὰς ὀλίγα βήματα καὶ αἴφνης ἔστη ἀποτόμως. Ἐν τῷ δωακιῷ οὐδεὶς πλέον ὑπῆρχεν.

Ἐφερε περίξ αὐτῆς ἐκπληκτικὰ βλέμματα καὶ ἔστη ἔτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος, ἀναυδος.

— Περίεργον!.. εἶπεν. Ἐφυγε χωρὶς νὰ μὲ περιμένῃ!..

Καὶ ἀφελῶς προὐχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖόν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ὁμῶς εἶχον διακρίνει τοὺς ἐπ' αὐτοῦ εὐριοκομένους στίχους καὶ μετὰ περιεργείας ἐλαβεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀνέγνωσεν.

Τοὺς ἀνέγνωσεν ἅπαξ ἔτι, παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν ὑποτρέμοντα χαρακτῆρα τῆς γραφῆς των, ὅστις σαφῶς κατεδείκνυε τὴν συγκίνησιν τῆς χειρὸς, ἣτις τοὺς εἶχε χαράξει, ἔστρεψε παντοιοτρόπως μετὰ τῶν χειρῶν της τὸν ροδόχρουν ἐκεῖνον μικρὸν χάρτην καὶ ἐναποθέτουσα αὐτὴς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου, ἀφηρημένη πως καὶ ἐν πεποιθήσει ὅτι οὐδεὶς τὴν ἤκουεν.

— Νὰ τὸν συγχωρήσω;.. ἐψιθύρισεν ὦ; καθ' ἑαυτήν. Τί τρελλόπαιδο ποῦ εἶναι!..

Ἀλλὰ δὲν εἶχε περατώσει ἔτι τὴν φράσιν της καὶ πρὸ τοῦ ἑλαφροῦ θορύβου, ὅστις ἐγένετο ὀπισθεν της, ἐκεῖ εἰς τὸ μακρὸν παραπέτασμα τῆς παρακειμένης θύρας, δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μικρὰν κραυγὴν τρόμου. Καὶ ἀπὸ ἐκπλήξεως μετέπιπεν εἰς ἐκπληξιν...

Πρὸ τῶν ποδῶν της, συρόμενος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, εὐρέθη ὁ Νίκος, ὅστις μὲ φωνὴν παλλομένην ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ πνιγομένην ἐκ τοῦ πάθους του, τῇ ἐψιθύριζεν ἐν παραφορᾷ...

— Τρελλός!.. τρελὸς; ναί!.. ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου... τρελλός ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου!.. Εἶμαι τρελλός... ναί!.. εἶναι ἀλήθεια...· καὶ σὺ πρώτη τὸ εἶπες, γιατί σὺ τὸ ἤξεύρεις, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, πῶς εἶμαι τρελλός καὶ γιατί ἐ-τρελλώθην...

· Εἶμαι τρελλός μὲ τὰ βλέμματά σου... τρελλός μὲ τὰ μάτια αὐτὰ ποῦ ἔχουν κλέψει τὴν καρδίάν μου ὅλην... τρελλός μὲ τὴν ἀγάπην σου...· Γιατί νὰ σοῦ τὸ ἀποκρύπτω πλέον;.. Μήπως σὺ δὲν τὸ ἐνόησες ἔως τώρα...· μήπως δὲν διακρίνεις τὸ πῶς μου αὐτὸ τὸ τρελλὸν κάθε στιγμή μέσα σ' τὰ μάτια μου...· μήπως αὐτὰ δὲν σοῦ λέγουν διαρκῶς, ὅτι ἂν δὲν σὲ ἴδω μίαν ἡμέραν δὲν ἡμπορῶ πλέον νὰ ζήσω...· ἀφ' οὗ ζῶ πλέον μὲ τὴν ἀνάμνησίν σου...· καὶ τρέφομαι μόνον μὲ τὰ ὄνειρά μου δι' ἐσέ;..

· Ζενῇ μου... συγχώρησέ με... Ζενῇ μου δώσέ μου τὴν ἀδειαν νὰ σὲ ὀνομάζω μὲ τὸ γλυκὺ αὐτὸ μόνον ὄνομά σου...· ποῦ τόσῳ βαθεῖ ἀντηχεῖ μέσα

σ' τὴν καρδιά μου...Ζενή μου, συγχώρησέ με!..Τί πταίω ἐγώ, ἂν σὲ ἠγάπησα τόσο ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ποῦ σὲ εἶδα...ποῦ τὰ βλέμματά μου ἀντίκρυσαν σέ...σὲ γόησα τῆς ψυχῆς μου;..

Καὶ ταχέως ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ τὴν μικρὰν εἰκόνα, ἣν εἶχεν ὑφαρπάσει κατὰ τὴν πρώτην πρὸς αὐτὴν ἐπισκέψιν του:

— 'Ο μόνος μου λόθος...ἦτο νὰ ἀντικρύζω πάντοτε τὸ πρόσωπόν σου...τὴν εἰκόνα σου αὐτὴν ποῦ μοῦ δίδει τόσας πέντοντες ἐλπίδας, ποῦ μοῦ χαρίζει τόσην μεγάλην εὐτυχίαν καὶ τὴν ὁποίαν ἡ τρελλή μου ἀγάπη με ὥθησε νὰ σοῦ κλέψω, τὴν πρώτην φοράν ποῦ σὲ ἐπισκέφθην...Καὶ ἔκτοτε τὴν φέρω πάντοτε μαζί μου...ἔδω πλεονέκτημα τῆς καρδιᾶς μου, διὰ νὰ ἀκούῃ ὅλους τοὺς μυστικούς παλμούς της καὶ ἐννοήσῃ πόσην θερμὴν λατρείαν αἰσθάνεται δι' ἐσέ...Καὶ τὴν νύκτα, μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο πέλαος τῶν τερπνῶν ὀνείρων ποῦ με ρίπτει ὁ ἔρως μου, καθ' ἣν στιγμήν δὲν ἀναπνέω παρὰ ὑπὸ τὴν ἐλπίρειαν τῆς γλυκείας ἐκείνης ἀπὸ αὐτὰ ἐντυπώσεως...τότε τὴν εἰκόνα σου ζητῶ...αὐτὴν καὶ μόνον, διὰ νὰ ἀσπασθῶ με πόνον, με δάκρυα, με τόση λαχτάρα τὰ μάτια ἐκεῖνα, ποῦ ἄφωνα μὲ κυττάζουν...νὰ τοὺς ἐκμυστηρευθῶ ὅσα ὄνειρα καὶ ὅσας κρυφὰς ἐλπίδας δι' αὐτὰ καὶ μόνον ἔχω συλλάβει, ἔχω βαθεῖα σ' τὴν καρδίᾳ μου αἰσθανθῇ...

*Ζενή μου...δὲν εἶναι ψεύματα αὐτὰ!..Εἰπέ μοῦ το καὶ σὺ λοιπόν...Δὲν με ἀγαπᾷς;..Δὲν θὰ με ἀγαπήσῃς τοῦλάχιστον μίαν ἡμέραν; Μήπως ἡ τύχη μας δὲν εἶναι νὰ ἀγαπηθῶμεν, νὰ ἀγαπώμεθα αἰωνίως...νὰ ζήσωμεν εὐτυχισμένοι με τὴν ἀγάπην μας, με τὸν τρελλόν μας ἔρωτα;..Ὡ!..Ζενή μου...μὴ τὸ ἀρνηθῇς...μὴ μοῦ διαψεύσῃς ὅλας μου ἐκείνας τὰς χρυσὰς ἐλπίδας...μὴ μοῦ διαλύσῃς ὅλα μου τὰ ὄνειρα, ποῦ ἐπλεξα γιὰ τὴν εὐτυχίαν μας καὶ μόνον...Μὴ μοῦ ἀρνηθῇς...τὰ μάτια σου...τὰ γλυκὰ σου αὐτὰ μάτια σὲ προδίδουν...καὶ μέσα σ' τὴν λάμψιν των διαβάζω ὅλην τὴν ἀλήθειαν...μίαν γλυκεῖαν ἀλήθειαν...τῶν ἐλπίδων μου, τῶν ὀνείρων μου, τῆς εὐτυχίας μου αὐτῆς...

Ἔστη ὀλίγον καὶ τὴν παρετήρησε κατὰ πρόσωπον. Ἐν τῇ ἐκπλήξει της ἐκείνη, πρὸ τῶν τόσο ταχέως διαδραματισθόντων ἀπροσδοκῆτων γεγονότων, δὲν ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις της καὶ προσφέρῃ μίαν λέξιν διαμαρτυρίας.

Καὶ ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν...Τῇ εἶπεν ὅσα οὐδέποτε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε τολμήσει νὰ τῇ εἴπῃ κατὰ τὰς συναντήσεις των, διότι ἐφοβεῖτο πάντοτε τὴν εἰρωνείαν αὐτῆς ὡς ἐξανισταμένης καὶ ἀγανακτοῦσης οἰκοδεσποίνης, τῇ ὁμολόγησε ὅτι τὴν ἐλάτρευε με παιδικότητα διάπυρον καὶ ἐλ-

λικρίνειαν νεαροῦ μαθητοῦ, περιστοιχιζόμενος ὑπ' ὅλων ἐκείνων τῶν λεπτῶν ἐνθυμίων της, ἅτινα λάθρα εἶχε δυνηθῇ νὰ συλλέξῃ: ἀπὸ τὰ ἀθύρματα καὶ αὐτῇ αὐτὰ ἐκεῖνα ἀντικείμενα ἐνὸς ἐγκύκλιον, ἀπὸ μικρὰν δεσμίδα μυροῦδῶν ἰων, ἅτινα ἐν τῇ δίνῃ ἐνὸς χοροῦ εἶχε δυνηθῇ νὰ ἱὴ ἀφαιρέσει κρύφα ἀπὸ τῆς ὁσφύος της, ἀπὸ μικροσκοπικὸν πτεῖλον, ὅπερ εἶχεν ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ πτεῖλου της ἢ ἀπὸ μίαν μικροσκοπικὴν τοῦ χειροκτίου της πόρπην... Καὶ τῇ ἐξεμυστηρεύθη, τὸ πρῶτον τότε, ὅτι τῷ ἐνέπνεε πάντοτε ἀόριστόν τινα ἰδέαν, προκαλούμενον ἐκ τοῦ σοβαροῦ καὶ ψυχροῦ πὺξ ὅπως της καὶ ὅτι ἀπεισώας κατόπιν συναντήσεών του μετ' αὐτῆς τόσῳ περιποθήτων εἶχεν ἐπιστρέφει εἰς τὰ δωμάτιόν του ἀπελπίς καὶ εἶχε χύσει πυρὶνα ἀπογνώσεως δάκρυα ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι οὐδέποτε ἠθέλε κατορθώσει νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ αἰσθημά τι, νὰ τῇ ἐκφράσῃ πιστῶς τί δι' αὐτὴν ἠσθάνετο...Καὶ τὴν ἰκέτευε δακρύων σχεδόν, ἵνα τῷ διαψεύσῃ ἤδη τὴν πεποίθησίν του ἐκείνην, νὰ τῷ διαλύσῃ τοὺς φόβους τοῦ αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι τῷ ἐδηλητηρίαζον τὴν ὑπαρξιν καὶ τὸν καθίσταν τὸσῳ δυστυχῇ, νὰ τῷ διακηρύξῃ ὅτι ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀληθές καὶ νὰ τῷ ψιθυρίσῃ τέλος ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἣν ἐκεῖνος μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ...μίαν λέξιν!..

Ἡ φωνὴ ἄλλως τε τοῦ νέου ἦτο τόσῳ γλυκεῖα ἐκ τῆς συγκινήσεως ὡς ἡς κατείχετο, τόσῳ περιπαθῆς, τόσῳ αἰμιύλος, ἀντηχοῦσα εἰς τὰ ὠτὰ της ὡς τακερὰ ἀρμονία, ὥστε κατενόει ἑαυτὴν ἀνίσχυρον νὰ ἐναντιωθῇ καὶ ἠσθάνετο, ὅτι γλυκεῖα νάρκη βραδέως κατελάμβανε τὰς αἰσθήσεις της ἀπάσας.

Ἀσυνειδήτως πὺξ ἐποίησεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὡς ἐξηγελημένη ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως, ἀφείθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμούς. ἠσθάνετο, ὅτι παρὰδόξον τι συνέβαινε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐν αὐτῇ, καὶ ἐν ᾧ ἐπεθύμει νὰ ἀντιστῇ, νὰ διαμαρτυρηθῇ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξύρῃ τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν.

Ὁ Νίκος τολμηρότερος τώρα πρὸ τῆς σιγῆς της, ἀλλὰ καὶ περιπαθέστερος καὶ ἐρωτικώτερος, με φωνὴν μᾶλλον γλυκεῖαν καὶ διωχυτικὴν ἐσύρθη πλησίον αὐτῆς καὶ γονυπετῆς σχεδόν πρὸ τῶν ποδῶν της...

— Διτάξέν με...νὰ φύγω...τῇ ἐπανέλαβε χαμηλοφώνως καὶ εἰς τόνον μεμψήμοιρον ἀντηχοῦντα ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου ὡς γλυκὺς ψιθυρὸς φιλόλαμπρος ἀνακινούμενον μόλις ὑπὸ τῆς ἐσπερίας αὔρας. Ἐκδίωξόν με...Διαψεύσον τὰς ἐλπίδας μου...Ἀλλὰ μὴ με ἀφίνης περισσότερον ἐν τῇ σιλήρᾳ αὐτῇ ἀμφιβολία, ἢ ὁποία με τυραννεῖ ἀπὸ τόσο χρόνου τώρα καὶ μοῦ

σπαράσσει τὴν καρδίαν ἀγρίως...

»Ζενή μου!...σὲ ἀγάπῳ!..Ὁ ἔρωσ μας θὰ μείνῃ μυστικός, εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας, μακρὰν ἀπὸ τὰ περίεργα τοῦ κόσμου βλέμματα, καὶ μόνον ἡμεῖς θὰ τὸν γνωρίζωμεν, μόνον ἡμεῖς θὰ ἐντρυνώωμεν εἰς τὰς γλυκεῖας ἐκστάσεις του!...»

Ἀσυναίσθητος εἶχε λάβει μεταξὺ τῶν τρεμόντων δακτύλων του τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντου προτεταμένην χεῖρά της καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ πάθους του τὴν ἔφερε βραδέως εἰς τὰ χεῖλη του. Εἰς γλυκὺς ἀσπασμοῦ ἤχος, ὅμοιος πρὸς περιπαθὲς τῆς ἀηδόνος τερτίσμα ἢ τὸ μελωδικὸν κελάρυσμα διαυγῶς ρύακος μέσφ τῆς δροσοβρέχτου γλῶσσης, ἀντήχησε ἐν τῷ ἡρέμῳ ἐκείνῳ περιβάλλοντι.

Ἡδεῖα φρικίαις διέτρεξε τὸ σῶμα ἐκείνης καὶ ὥς ἐξ ἐνστίκτου ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ βλέμματά των, βλέμματα ἐκφράζοντα πιστῶς ἅπασαν τὴν φλόγα τὴν ὑπεκκαίουσαν τὰς ψυχὰς των, βλέμματα πλήρη πάθους καὶ ἔρωτιλου μέθης, βλέμματα προκαλοῦντα εἰς ἐκστάσεις, ὑπισχνούμενα διαχύσεις καὶ ἀποκαλύπτοντα κόσμους ἀγνώστους μυστικοπαθείας καὶ ἀτέρμονα πελάγη ἀπολαύσεων, συνηντήθησαν μοιραίως καὶ ἀκινήτου τα παρέμειναν οὕτω στιγμὰς τινάς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐραστῶν ἐκφράζουσι πάντοτε πολλὰ πλειότερα ἐκείνων, ἅτινα τὰ χεῖλη αὐτῶν δύνανται νὰ προφέρωσιν. Τὰ βλέμματα τῶν ἐραστῶν, τὰ ὁμοιοῦντα πρὸς χαώδεις καὶ πλήρεις μυστηρίου ἀβύσσους, ἀποτελοῦσιν ἓνα μυστηριώδη τῶν ψυχῶν των ἀσπασιὸν, μίαν ἡδονικὴν φρικίαν, ἐν περιπαθὲς αὐτῶν σκίρτημα, τὴν τὸ ἀσαφὲς καὶ ἀσύλληπτον. Ἐν τῷ νευρικῷ αὐτῷ συστήματι τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τῷ εὐαισθητοτέρῳ ὅπερ κέκτηται, τὸ ἀπαλὸν ἐκεῖνο σκιάφος ἀντικατοπτρίζει τὰς ἐλπίδας των ὅλας, τὰ πάθη των, τὸν ἵλιγγον τῶν ψυχῶν των καὶ ὑπαναγάζει βάθη, ἅτινα καὶ αὐτοὶ πρὸ τινος ἡγνόουν καὶ ἐντὸς τῶν ὁπίων αἱ ὑπάρξεις των αὐτοπαρατηροῦμεναι φρικιῶσιν!...

Καὶ τὸ βλέμμα των ἐκεῖνο ἦτο τοιοῦτον. Ἡ ἀγωνιώδης καὶ ἡδυπαθὴς δι' ἀμφοτέρους στιγμὴ ἐκείνη περιέλαμβανε τὰ πάντα: θάυμα ἡδὺν, οἶκτον, εὐδαιμονίαν ἐπαυξανομένην πρὸ τῆς σκέψεως τοῦ ἀθεμίτου καὶ πάθος καὶ τυφλὴν πρὸς ἀπόλαυσιν ὁρμὴν πλειότερον διεγειρομένην ἐκ τοῦ ἀορίστου φόβου τῆς μὴ πραγματώσεώς της.

Ἀφῆκε τὴν μικρὰν καὶ ἀβρόσσον ἐκείνην χεῖρα, ἐφ' ἧς εἶχεν ἀποθέσει βροχὴν θερμῶν φιλημάτων, νὰ ἐπαναπέσῃ νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντου καὶ διὰ τοῦ βραχίονός του περιέβαλε τὴν ὀσφύν της. Καὶ ἐν τῇ παρα-

φόρῳ ἐκείνη περιπτύζει ὑπεγεσθῆς ὀλίγον, ψιθυρίζων ὀλοὴν λέξεις ἀσαφεῖς, δυσκαταλήπτους, τρελλὰς, μόλις ἀκουομένας, πλήρεις πάθους, ἐπεκόλλησε τὰ ἐκκαίοντα χεῖλη τοῦ ἐπὶ τῶν κοραλλίνων ἰδικῶν της καὶ κατόπιν ἐπὶ τῶν ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν της καὶ τοῦ παλλεύκου στήθους της...

Ἐκείνη μὲ ἡμικλείστα βλέφαρα, ὑπὸ τὴν βροχὴν αὐτὴν τῶν διαπύρων ἀσπασμῶν καὶ ἐν τῇ θέρμῃ τῆς παρὰφόρου περιπτύξεως, ἡσθάνετο τὴν ἡδυπαθὴ ἐκείνην νάρκην νὰ τὴν κυριεύῃ ὀλοσχερῶς, νὰ ἐκμηδενίσῃ πᾶσαν αὐτῆς πρὸς ἀντίστασιν κίνησιν, ἡσθάνετο ἤδη ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φρικίαν, τὴν διατρέχουσαν ἀπαύστως τὸ σῶμά της, τὰς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπωσι τελείως καὶ κατενόει, ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ τῇ ἦτο τελείως ἀδύνατον πλέον νὰ ἀντιστῇ, νὰ τὸν ἀποκρούσῃ, ἡσθάνετο διὰ παρεδίδοτο τυφλῶς καὶ ὁρμεμφύτως εἰς τοὺς ἀσπασμούς του, τὰς περιπτύξεις του, εἰς τὴν διάθεσιν του ὅλην...

Στιγμαὶ τινες ἀγωνίας δι' ἀμφοτέρους διέρρευσαν. Ἄλλ' αἴφνης μία ταχεῖα σκέψις διήλθε τῆς κεφαλῆς της. Εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ θυγάτηρ της, καθ' οἷαν δὴ ποτε στιγμὴν ἡδύνατο νὰ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα καὶ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ θαλαμηπόλος.

Καὶ ἐὰν τὴν κατελάμβανον εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐν τῇ ἀγκάλῃ του;..

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἀφίπνισεν αἰρνιδίως καὶ ἀπέσεισεν ὥς διὰ μαγείας τὸν γλυκὺν ἐκείνον λήθαργον, ὅστις ἐβάρυνε τὰ βλέφαρά της καὶ παρέλυε τὰς δυνάμεις της ἀπάσας.

Ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεῖσα ἀνεῦρεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰς δυνάμεις της καὶ δι' ἡρέμου τῆς χειρὸς της κινήσεως ἀπώθησεν αὐτὸν, διέφυγε τὴν περιπτύξιν του, ἀπέφυγε τὰ θερμά του χεῖλη καὶ ἀνηγέρθη μεγαλοπρεπῆς...

Ὁ Νίκος ἐκπληκτὸς πῶς ὀπισθοχώρησε βήματά τινα καὶ τὴν παρετήρησεν ἐν ἐρωτύλῳ ἀπορίᾳ.

— Φύγετε!..φύγετε ἀμέσως!..τῷ ἐπιθύρισε τείνουσα αὐτῷ τὸν βραχίονα. Φύγετε, σὰς ἱκετεύω!..Εἶνοι ἀκόμη καιρός!..Λησμονεῖτε ἴσως ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡμπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ μεγάλη συμφορά!..Φύγετε...σὰς παρακαλῶ...φύγετε ἀμέσως!..τῷ ἐπανέλαβε μετὰ τόλμης.

Ὁ Νίκος χαμὶ νεύων, περιπόρφυρος τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς συγκινήσεως, πρὸ τοῦ ἀπροσδοκίτου αὐτοῦ πέρατος τῆς σκηνῆς ἐκείνης, ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλὸς καὶ κατόπιν βραδέως, χωρὶς καὶ νὰ τὴν παρατηρήσῃ,

ἐκινήθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ἐτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως ἀνοίξῃ αὐτὴν καὶ ἀμφιβάλλων ἔτι, διστάζων νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐκτὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου δωματίου; ὅπερ ὡς ἡ πρώτη τοῦ ἔρωτός του φωνεῖα, τὸσαυτὰς γοητείας ἐνεῖχεν ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὕψωσε δειλῶς τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὴν καὶ εἰς τόνον ἔκτεν-
τικόν:

— Νὰ φύγω;.. ἐπιθύρῃσεν.

— Ναί... νὰ φύγετε!.. ἀπὴντησέν ἀδιστακτικῶς ἐκείνη... Φύγετε, διότι ἡ παρουσία σας αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐδῶ εἶναι ἐπικίνδυνος... μὲ ἐκθίεται εἰς μυ-
ρικούς κινδύνους...

Τὴν περιέβαλε δι' ἑνὸς ἐκφραστικοῦ βλέμματος καὶ εἰς τὸν αὐτὸν θερ-
μὸν ἔκστασις τόνον:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε τοῦλάχιστον;.. ἐπανέλαβεν.

— Νὰ σὰς ἐπιτρέψω τί;.. τὸν διέκοψεν ἐκείνη ἀνησυχῶς.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐλπίζω;.. ἐπιθύρῃσεν.

Ἐκείνη ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλὴ καὶ αἴφνης καλύπτουσα τὸ
πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της καὶ ἐκβάλλουσα βαθὺν στεναγμόν:

— Ὀ!.. τί ἀσυλλόγιστος ποῦ εἶναι!.. ἐπιθύρῃσεν... Ἄν τοῦ ἐπι-
τρέπω!..

Δι' ἑνὸς βήματος ὁ Νίκος εὐρέθη αὐτῇς πλησίον αὐτῆς καὶ σφίγγων
σπασμαδικῶς μεταξὺ τῶν δακτύλων του τὴν χεῖρά της:

— Ναί!.. Ζενῇ μου!.. ἐπιθύρῃσεν παρὰ τὸ οὐς της ἐν παραφορᾷ. Εἰπέ
μοῦ το αὐτὴν τὴν στιγμήν... θέλω νὰ τὸ γνωρίζω!.. διὰ νὰ παύσῃ ἡ τυραν-
νία, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλομαι ἀγογγύστως τόσον καιρὸν τώρα!.. Μοῦ ἐπι-
τρέπετε νὰ σὲ ἀγαπῶ... ἔστω καὶ μακρὰν σου εὐρισκόμενος;.. μοῦ δίδεις τὸ δικαί-
ωμα νὰ ἐλπίζω;.. Σοῦ ὀρκίζομαι... ὦ ποτέ... ποτέ δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω πλέον! θὰ
φύγω μακρὰν σου καὶ ποτέ δὲν θὰ μὲ ἐπανίδῃς. Εἰπέ μου ὁμοῦ, μοῦ
δίδεις αὐτὸ τὸ δικαίωμα;.. μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ ἐλπίζω;..

— Φύγε... τῷ εἶπεν ἐκείνη ἀπωθοῦσα τὰς χεῖράς του. Φύγε... δὲν γνω-
ρίζω... ἴσως... αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ... ὑποφέρω τόσον!..
Μὴ ἐπανέλθῃς ἐδῶ... Ἀησιμόνησε ὅ, τι συνέβη σήμερον...

Καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰς γλακὺν τόνον μόλις δὲ ἀκουομένη:

— Περίμενε ἐὰν θέλῃς!.. ἐλπίζε μόνον!..

Καὶ αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις της, αἱ ὅμοιαι πρὸς θωπευτικὸν ψέθυ-
ρον, δὲν διέφυγον τὸν Νίκον.

Παράφρων ἐκ χαρᾶς, λαγγιδὼν ἐξ εὐτυχίας τὴν περιεπτόχην παραφόρως

καὶ ἐναποθέτων θερμὸν ἐπὶ τῶν χειλέων της φίλημα:

— Ὡ... Ζενῇ μου!.. τῇ ἐπιθύρῃσεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ πλέον. Ἄν ἐγνώριζες
πόσῃν εὐτυχίαν μὲ χαρίζεις αὐτὴν τὴν στιγμήν... πόσον εἰτυχὴ μὲ καθιστοῦν
αἱ λέξεις σου αὗται!.. Ὡ!.. Ζενῇ μου... ναί, θὰ ἐλπίζω καὶ θὰ περιμένω ἐφ'
ὅσον ζῶ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ζωὴ ἐντός μου... ἐφ' ὅσον ἀναπνέω... Γιὰτὶ δὲν
ζῶ πλέον παρὰ δι' ἐσέ, γιὰτὶ μόνον μὲ τὴν ἀγάπην σου τρέφομαι, μόνον...
γιὰτὶ ἡ τύχη αὐτὴ τὸ θέλει... νὰ ζήσωμεν πάντοτε μαζῇ!..

Ἐκείνη ἐξηντλημένη ἀφῆθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ὁ Νίκος
ἅπαξ εἰς περιπτυχθεὶς αὐτὴν ἀπεμακρύνθη ταχέως, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου
ἐκείνου καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς εὐρίσκετο εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ ἑσπέρα εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ καὶ εἶχον ἀναφθῇ οἱ πρῶτοι ἡανοὶ τῶν
ὁδῶν. Ἡ κίνησις τοῦ πλήθους ἐπὶ τῆς Μ. Ὀδοῦ τοῦ Πέραν ἦτο ζωηροτά-
τη καὶ ὅμοιοι εὐθύμων νέων διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ μὲ μορφὰς φαιδράς, συ-
ζητοῦντες θορυβωδῶς.

Ὁ Νίκος φεύγων τὸ πλῆθος διηρπύθη ταχέως εἰς τὸ δωμα-
τίον του.

Ἡ κίνησις ἐκείνη ἐνόμιζεν, ὅτι τῷ καθίστατο ἤδη ἐνοχλητικὴ, ἀφόρη-
τος καὶ ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ παραμείνῃ μόνος, ἵνα ἐν σιγῇ καὶ ἐν πε-
ριβάλλοντι ἡσυχίᾳ διηρπύθη καὶ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του, ἀναπλάσῃ ἐν
πρὸς ἐν τὰ διατρέξαντα καὶ ἀναμειρῶν τὴν εὐτυχίαν του, ἐντροφήσῃ εἰς
ταύτην μόνος, μακρὰν παρὰ τὸς βλέμματος δυναμένου νὰ διεξόδυσῃ εἰς τὴν
ψυχὴν του καὶ ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῇ τὸ μυστικόν του...

XII

Δύο ημέραι έναγωνίου προσδοκίας παρήλθον από της εσπέρας εκείνης.

Ο Νίκος απερροφημένος τελείως εκ της αναπολήσεως των γεγονότων εκείνων, ατιγα τόσῳ ταχέως εἶχον παρέλθῃ καὶ τὰ ὅποια ὁμως τόσας ἐλπίδας εἶχον γεννήσει ἐν αὐτῷ, τὸν πλείοτερον χρόνον τῆς ἡμέρας κεκλεισμένος ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀνέμενε καὶ αὐτὸς μὴ γνωρίζων ἀκριβῶς τί.

Ἡσθάνετο ὑπὲρ ποτε τότε τὴν ἀνάγκην τῆς μονώσεως καὶ ἐπιμελῶς ἀπέφευγε τὴν θορυβώδη τῆς πόλεως κίνησιν. Τόσῳ σφοδρὸν κατενόει τὸ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν πάθος του, ὥσει ἐφοβεῖτο μὴ συναντώμενος μετὰ τινος φίλου του καὶ δὴ μετὰ τοῦ πολυπράγμονος ἔσμιε περί τὰ ἀφορῶντα αὐτὸν Μεχμέτ ἀκουσίως ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν του, μὴ προδοθῇ ἐκ τῆς μορφῆς του, τῶν κινήσεών του, τῆς ἀφαιρέσεώς του. Τὸ σύνολόν του, ἡ ὑπαρξίς του αὐτὴ ἐνόμιζεν, ὅτι πιστῶς ἀπεικόνιζεν ὅ,τι ἐν τῇ καρδίᾳ του βαθέως ἠσθάνετο, ὅτι ἐν αὐτῇ μετὰ φθόνου κεκρυμμένον εἶχεν, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξωτερίκευεν ἅπασαν τὴν ἀγωνίαν τῶν ἡμερῶν εκείνων, ἥτις ἀγωνία ὡς φλόξ ἀσβεστος ὑλέκαie τὴν ψυχὴν του.

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἐτρόμαξε μεγάλως. Ἐπεθίμει ὁ ἔρωσ του αὐτὸς νὰ παρέμενεν ἔσαι ἐν παραβύσῳ, τεθαμμένος βαθέως εἰς τὴν καρδίαν του, μυστικὸς καὶ κρύφιος, ὅσον παράφορος καὶ θερμός...

Αἱ στιγμαὶ τῆς ἡδυπαθείας καὶ ἀπολαύσεως, αἱ ἐν τῇ ἐξημμένη φαντασίᾳ του συνελάμβανεν ἤδη, ἐξήπτον ἐτι μᾶλλον τὸν πόθον τῆς ἀποκτήσεως τοῦ πλάσματος ἐκείνου καὶ καθίστων τὴν προσδοκίαν τῆς τοσοῦτον ποθητῆς στιγμῆς ἐτι μᾶλλον ἀγωνιώδη.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πρὸ τῆς θύρας τῆς, γνωστῆς ἤδη ἡμῖν, μικρᾶς αἰθούσης τῶν οἰκοκυρῶν του, ὅπως

ἐξέλθῃ, ἡ κυρία Ἐρατώ, μὲ τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο πλήρες ὑποκρισίας καὶ προσποιησεὺς μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἔστη πρὸ αὐτοῦ:

— Κύριε Νίκο, τῷ εἶπεν εὐγενῶς, ἕνα γράμμα διὰ σᾶς. Τὸ ἔφερε τὸ πρῶτον ὁ γραμματοκομιστής, ἀλλὰ δὲν σᾶς τὸ ἔφευ, ἐπειδὴ ἐφοβούμην μὴ σᾶς ἀνησυχίσω...

Μία ἡδονικὴ φρικίασις διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ Νίκου. Ὁρμησε σχεδὸν καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς οἰκοκυρᾶς τοῦ τὴν προτεινομένην αὐτῷ ἐπιστολὴν καὶ ψιθυρίσας τυπικὰς τινὰς λέξεις ἐπέστρεψε καὶ ἀνῆλθεν αὐτῇ εἰς τὸ δωματίον του.

Ἡσφαλίσθη ἐν αὐτῷ καλῶς, ἐκ φόβου μὴ ἀδιάκριτός τις διέκοπτε τοὺς ρεμβασμούς του, εἰς οὓς ἐπόθει νὰ παραδοθῇ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ μικροῦ τοῦ γραφείου.

Δὲν ἠπατάτο...εἶχε καλῶς μαντεύσει, ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη προήρχετο ἐκ τῆς κυρίας Βῆται πασᾶ. Δὲν τὸν εἶχε ληομονήσει, δὲν εἶχε προσφέρει ἐπιτιπολαίως τὰς λέξεις ἐκείνας, ἵνα ἀπαλλαγῇ μόνον αὐτοῦ κατὰ τὴν κρίτιμον ἐκείνην στιγμὴν. Ὅσα τῷ ὑπεσχέθη ἦσαν ἀληθῆ καὶ δὲν τὸν εἶχε βαυκαλήσει μὲ ἀπατηλὰς καὶ ψευδεῖς ἐλπίδας...

Πρὸ αὐτοῦ ἤδη, ἐκράτει μεταξὺ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ροδόχρουν φάκελλον, ἐκ τοῦ ὁποίου διεχύνετο λεπτὸν ἡλιοτροπίου ἄρωμα. Καὶ τὸν ἀνεγνώριζε καλῶς τὸν φάκελλον ἐκεῖνον...Ἦτο ὁμοῖος πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ὑπῆρχον εἰς τὴν κομψὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐκείνης χαρτοθήκην, ἐξ ἧς ἔλαβε τὸν χάρτην, ἵνα γράψῃ τοὺς στίχους του. Οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὑπῆρχε, προήρχετο παρ' ἐκείνης καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτόν...

Μὲ καρδίαν σφοδρῶς παλλομένην ἔσχισε τὸν μικρὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε τὴν βραχεῖαν ἐπιστολὴν. Δὲν περιεῖχεν ἢ ὀλίγας μόνον λέξεις ἀορίστους ἀλλὰ καὶ τόσῳ ἐκφραστικὰς δι' αὐτόν, τόσῳ γλυκείας.

Διὰ λεπτοῦ χαρακτῆρος γεγραμμένοι ἀνεγινώσκοντο αἱ κάτωθι γραμμαί:

«Αὔριον εἰς τὰς 8 μ. μ. εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Μ. Ὁδοῦ τοῦ Πέραν κατάστημα πῶλων τῆς Madame Lestonet. Εἰπέ ὅτι ζητεῖς τὴν κυρίαν Π...Περίμενε εἰς τὸ δωματίον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ σε ὀδηγήσῃ. Φρόνησις καὶ προσοχή.

Z...

Περὶ τὴν ἀποβαίνει ἡ περιγραφὴ τῆς χαρᾶς, ἣν ἐδοκίμασεν ὁ Νίκος ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῶν γραμμῶν αὐτῶν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρεφρόνει

καὶ ὡς ἀπολελιθωμένος ἔστη ἐπὶ τινα χρόνον πρὸ τῆς μικρῆς ἐκείνης ἐπιστολῆς, παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὶ, περιστρέφων αὐτὴν πανταχόθεν μεταξὺ τῶν δακτύλων του, ἀδυνατῶν εἰσέτι νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας του καὶ φοβούμενος μὴ εἶναι θῦμα γλυκείας τινος χιμαίρας.

Κατέπεσεν ὡς εὐρίσκετο ἐπὶ τινος καθέκλας καὶ κρατῶν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸν εὐώδη ἐκείνον ροδόχροον χάρτην καὶ κατασπαζόμενος αὐτὸν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ παραφορᾶς, παρεδόθη εἰς γλυκεῖς ρεμβασμοὺς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν σκέψεων, αἵτινες ἐξ ὀλοκλήρου καὶ διηνεκῶς κατέκλυζον ἤδη τὸν λογισμὸν του καὶ ὑπὸ τὴν ἀνάπλασιν τῆς γλυκείας λαμπηδόνοιο τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων, οἵτινες προσηνεῖς καὶ πλήρεις ἐρωτύλου διαχύσεως τῷ ἐφαίνοντο, ὅτι τῷ ἐμειδίωσαν πλέον ἀληθινῶς, τὸν προσεχάλλον τῷ ἔστελλον τέλος ἀοράτους, πλὴν καὶ τόσῳ θερμοῦς ἀσπασμοῦ.

Ἡ προσδοκία τῆς μελλούσης πραγματώσεως ἑνὸς ὀνείρου μας, ὅπερ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐλίκνισεν ἡδέως τὴν φαντασίαν μας καὶ ἐγένετο αἰτία νὰ λάβωσιν ὑπαρξιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας τόσοι ἄγνωστοι πόθοι καὶ νὰ αἰσθανθῶμεν ἰσσοὺς μυστικῶς παλμοὺς, εἶναι πάντοτε γλυκύτερα καὶ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτι τῆς πραγματωσέως του.

Διότι ἂν ἡ δευτέρα αὕτη, ἐν τῇ πεζότητι πάντοτε τῆς πραγματικότητος τῆς ὑπεξῆλθεν ὀλίγον τοῦ πλινθερίου ἐκείνου περιβάλλοντος, μέσῳ τοῦ ὁποίου τόσους καρδίας παλμοὺς ἡσθάνθημεν καὶ τόσα ψυχῆς σαρτήματα ἐδοκιμάσαμεν, ἡ πρώτη ὁμως, ὡς μὴ περιβληθεῖσα ἐτι τὴν χροιάν τῆς πραγματικότητος, ἡ ζῶσα μόνον ἐν τῇ σκέψει καὶ τῇ καρδίᾳ καὶ περιβαλλομένη ἀπαύστως ὑπὸ τῆς αἰθερίας ἐκείνης νεφέλης τῆς γλυκείας ἐλπίδος καὶ καλλυνομένη μόνον ὑπὸ τῶν διαυγῶν σταγόνων τῆς τόσῳ σκληρᾶς ἀλλὰ καὶ γλυκείας ἐν ταύτῳ προσδοκίας, δύναται νὰ διασώζῃ εἰσέτι τὴν ποιητικὴν ἐκείνην ἀναπόλησιν τοῦ τοσοῦτον ἐριεμένου, ἥτις οἰκτρῶς ὠχρῶ καὶ ἐξαφανίζεται ἅμα τῇ μεταβολῇ τῆς προσδοκίας εἰς πραγματικότητα.

Καὶ ὁ Νίκος εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ἀποτελοῦν πάντοτε τὸ μεταίχμιον ἑνὸς τερπνοῦ καὶ ἡδυτόκου ὀνείρου καὶ τοῦ πρώτου βήματος πρὸς τὴν πεζοτάτην ἐκπλήρωσιν του.

Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην παραδεδομένος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς προσφιλεῖς του σκέψεις παρέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Καὶ ὅτε ἠγγέρθη ὁπως ἐξέλιθη ἡ ὥρα εἶχεν ἤδη παρέλθῃ.

Ὁ ἥλιος, εἰς μεστὴς μελαγχολίας χειμερινός, ἥλιος, ἐκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν του, περιβάλλων διὰ τῶν ζωογόνων ἀκτίνων του τὸ

κλείνον τοῦ Κωνσταντίνου πτολίεθρον. Μετὰ ἐβδομάδας ὀλοκλήρους συννεχῶν χιόνων καὶ παγετῶν καὶ δριμυτάτου ψύχους μετὰ ψυχροῦ βορρᾶ εἶχεν ἀνατελεῖ ἤδη τὴν ἡμέραν κείνην χαρῶς καὶ εὐθυμίας ἐπὶ τοῦ ἀνιφέλου ὀρίζοντος, διασκεδάζων ἀπανταχοῦ τὴν ζωὴν, τὴν χαρὰν, τὴν φαιδρότητα, τὴν εὐτυχίαν.

Οἱ κάτοικοι ἐπωφελοῦμενοι τὴν θαυμασίαν εὐδίαν κατὰ κήματα ὀλοκλήρῃ εἶχον ἐκχυθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ προάστεια εὐφροσύνης ἀπολαύοντες τῶν θαλπερῶν ἀκτίνων τοῦ εὐσεργοῦ ἀστρου καὶ τῆς γλυκείας τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ἐκείνου περιβάλλοντος ἀνταυγείας. Καὶ τὸ ὠραῖον φῶλον, τὸ τόσῳ ἔσσει εὐαίσθητον πρὸ τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως καὶ τοσοῦτον θιγόμενον πρὸ τῶν δαψιλῶν τοῦ χρυσοῦ Φοίβου δώρων, ἀθρόον ἤδη ἐγκαταλιπὼν τὰς κρύπτας του, ἐνθα ὁ παγερός βορρᾶς τὸ εἶχεν ἐγκαθεῖρξεν ἐπὶ μακρὰς καὶ μονοτόνους ἡμέρας, εἶχε πλημμυρῆσαι τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης ἀσμένως ὑπεῖκον εἰς τὴν γενικὴν ἐκείνην ἐκκλησίαν τοῦ διαυγοῦς καὶ ἀνεφέλου κυανοῦ ὀρίζοντος.

Ἡ εὐρεῖα τοῦ Ταξιμίον λεωφόρος εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἀληθῆ Νεαγάραν ἐκχύνοντα Περαιῶν ἀστὺς τε καὶ ἀστιάς εἰς τὸν κήπον τῆς Δημαρχίας, εἰς τοῦ Παγκαλτίου τοὺς λόφους, ἐνθα ἐν ἀντιθέσει θυγοῦσῃ μέσῳ τῶν παγετῶν τοῦ χειμῶνος πρασίνη εἶρπεν ἡ χλόη καὶ δροσόλουστος περικοσμοῦσα τῆς Βασιλευσίσσης τοὺς εὐώδεις ἀνθῶνας.

Εὐτυχεῖς καὶ φαιδροὶ ἀνέπνεον πάντες τὴν ζωογόνον τῶν πέριξ ὀρέων αὔραν, τὴν ὅτε μὲν θωπευτικῶς παρασύρουσαν τῶν δένδρων τὰ ξηρὰ φύλλα ὅτε δὲ φιλοπαιγμόνως κρυπτομένην εἰς τῶν ἔσθιτων τὰς πτυχὲς ἡ πιεφυγίζουσαν πρὸς τὴν φιλομαεῖαν καὶ ἔνδρυσον νεανικὴν φυσιογνωμίαν, ἀπεθαύμαζον τὴν ἀνελισσομένην ὑγρὰν τοῦ Βοσπόρου ταινίαν ἐντροφῶντες ἡδέως ὑπὸ τὸ θάλπος μᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος κλαπίσης ἀπὸ τοῦ ἑαρος τὰς ἀνατολάς.

Ὁ Νίκος ἐβιάδιζε βραδέως, ἀναπνέων μετ' ἡδονῆς τὴν τερπνὴν μὲν τῆς ἑσπέρας αὔραν, μέσῳ τοῦ μυρόεντος καὶ θωπευτικοῦ ἐκείνου περιβάλλοντος τῆς προσεγγιζούσης γλυκείας ἀνοιξέως. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μ. Ὀδὸν τοῦ Πέραν καὶ ἀνῆλθε βραδεῖ τῷ βήματι αὐτὴν διευθυνθεὶς πρὸς τὸ Ταξιμίον.

Ἦτο ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἐπὶ τῆς κεντρικωτάτης ταύτης ὁδοῦ διεχίνοντο εὐθυμοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπταλόφου, καθ' ἣν ὁ τόσῳ παρὰδοξος καὶ ἀνόμιος κόσμος τριῶν ἡπείρων, Ἀσίας, Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς συνωθεῖτο καὶ διηγκωνίζετο ἐπὶ τῶν στενῶν πεζοδρομίων, διήρ-

χοντο ἑγγὺς ἀλλήλων ξένοι καὶ ἀδιάφοροι, ἀνταλλάσσοντες λαθραῖόν τι βλέμμα περιεργείας ἢ καὶ αἰσθηματικόν, εἰρωνικόν ἢ φιλόσοφον, ἵνα ἀντιπαρέλθωσι καὶ ἀπομακρυνθῶσι καὶ ἐξαφανισθῶσι μετ' οὐ πολὺν μέσφ τοῦ πολυγλώσσου καὶ πολυφύλου πλήθους.

Ἀμαξιαὶ εὐρύχωροι καὶ πολυτελεῖ ὀχήματα καὶ δίφροι πτερόεντες καὶ ἑλαφροὶ φρεθόντες, ξυνορίδες ἱππέων καὶ ἀμαζόνων ἐπὶ ὁμίονος ἀραβικοῦ αἵματος ἱππων καλπάζουσαι, πολῦτιμοι μηλωταί, βαρύτιμη χειμεριναὶ ἐσθῆτες, καλλιτεχνικαὶ ραπτικῆς ἐμπνεύσεις τῆς δεκάτης τῶν Μουσῶν τῆς μεταβαλλούσης τὸ ράκος εἰς ἰδέαν καὶ τὴν εὐτελεῖ ὁδόν τὴν εἰς ποίησιν, μέταξα, λειοσηρικόν, ἰνδόστικτον, ἀμφιέσεις μακρόκερκοι, πλοῦτος ἔρπων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, πῖλοι εἰς οὐδὲ τὸ παραδείσιον πτηνὸν ἐδάνεισε τὸ θελκτικόν του πτέρωμα, ἀληθεῖς ἀδάμαντες καὶ μαργαρίται καὶ κοράλλια καὶ ἐκ ψευδὸς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοσμήματα πάντα ἀνήρχοντο καὶ κατήρχοντο ὑπερήφανα, ἀγέρωχα καὶ γαῦρα, διελαίνοντα τὴν μακρὰν ὁδὸν, προκαλοῦντα, ἐκπλήσσοντα, γοητεύοντα, θέλγοντα, συναρπάζοντα, δεσμεύοντα...

Ἀπλάνως, τῇδε κάκεινε φέρον τὰ βλέμματά του ὁ Νίκος παρετήρει τὰ ταχέως διερχόμενα πολυτελεῖ τῶν πλουσίων τῆς πόλεως ὀχήματα, τὰ συρόμενα ἑλαφρῶς ὑπὸ ζευγῶν ρυθμικῶς καλπάζοντων ἱππων, καὶ διευθυνόμενα ὑπὸ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένων ὑπερηφάνων ἀμαξηλατῶν καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς καθημένων μετὰ χρυσοπαρύφων στολῶν ἀκινήτων ἀκολουθῶν, διασχίζοντα τὴν εὐρείαν λεωφόρον καὶ ἐξαφανιζόμενα μέσφ νέφους κοινιοῦ ὑπὸ τὰ ἐπ' αὐτῶν προσηλούμενα φθονερά τῶν κοινῶν θνητῶν βλέμματα.

Καὶ πάντες αὐτοὶ οἱ πλουτοκράται, πάντες οἱ ὑψηλὰς θέσεις κατέχοντες παρὰ τῇ διεθνείᾳ κοινωνίᾳ τῆς πρωτεύουσας ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, πάντες οἱ τοῦρκοι ἐκείνοι μεγασιάνες καὶ τιτλοῦχαι, μόλις τότε προσεῖλκυον τὰ βλέμματα τοῦ εἰς πελάγη εὐδαιμονίας κολυμβῶντος νέου, οὐτινος τὸν φθόνον ἠδυνάτουν νὰ κινήσωσιν.

Δὲν ἐφθόνην τὴν εὐδαιμονίαν τῶν, δὲν ἐζήλωτε τὰς θέσεις τῶν, δὲν ἐμίσει αὐτοὺς διὰ τὸν πλοῦτόν των, ...διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐδαιμονέστερον ὄλων αὐτῶν, διότι τὴν ψυχὴν του κατεπλημμύρει εὐτυχία, ἣν οὐδέποτε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχεν αἰσθανθῆ...

Ὁ Νίκος ὡς ἐκ σχέσεών του, ἐγνώριζεν ἤδη πάντας σχεδὸν τοὺς συνήθεις περιπατητάς τῆς Μεγάλῃς Ὀδοῦ τοῦ Πέραν, τὰς ἀναλλοιώτους ἐκεῖνους τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τύπους. Ἐγνώριζε τὰ

ὀνόματά των, εἶχε μάθῃ τὸ στρογγύλον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῆς περιουσίας των ποσόν, τὰ ἐπαγγέλματά των καὶ τὰς ἀπείρους ἐκεῖνας μικρὰς λεπτομερείας, τὰς ἀγνώστους εἰς τὸ πολὺ κοινόν, τὰς ἀποκαλυπτικωτάτας ὁμῶς καὶ μυστηριώδεις, τὰς ἀποτελούσας πάντοτε τὸ μυστικὸν ἡμερολόγιον τῶν σκανδάλων μιᾶς μεγαλουπόλεως.

Τὰ βλέμματά του μετέπιπτον διαδοχικῶς ἐπὶ τῶν ἑγγὺς αὐτοῦ διερχομένων ἐναρέτων δεσποινῶν, τῶν συνοδευομένων ὑπὸ ξένων παιδαγωγῶν τῶν τέκνων των ἢ ὁδηγουσῶν ἀφελῶς μόναι αὐτὰ ἐκ τῆς χειρὸς, ἐπὶ τῶν φιλερώτων κατόπιν νεανίδων ἢ συνεσταλμένων μαθητριῶν, τῶν πορφυρουμένων μέχρι τῶν ὠτων ὡς ὠριμα κεράσια πρὸ τινος ἀδιακρίτου βλέμματος καὶ ἐκεῖθεν συνηντῶντο μετὰ τῶν ἀηδῶς ὑπογεγραμμένων ὀφθαλμῶν ἀκκιζομένων γυναιῶν μὲ ἀσέμνους, παρατόλμους καὶ προκλητικὰς ἀμφιέσεις, ἐπωφελεθέντων τὴν εὐδίαν ἐκείνην, ὅποις ἐξέλθωσιν εἰς τὴν συνήθη αὐτῶν ὁδόν.

Καὶ ὁ Νίκος ἀδιαφόρως καὶ ἀπαθῶς παρακολουθῶν τὴν κίνησιν ταύτην, τὸ ἀεικίνητον καὶ διασταυρούμενον ἀπαύτως ἀνθρώπινον ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ ἐκάστην στιγμὴν, ὡς πλαγγόνες πειθήνιοι ὑπέκουςαι τυφλῶς εἰς τὸ κεκρυμμένον νῆμα, ἀνταλλάσσον βλέμματα καὶ μειδιήματα καὶ χαιρετισμούς καὶ ὑποκλίσεις καὶ χειραψίας θερμὰς καὶ τυπικὰς ὀλίγας λέξεις, ἀσυναίσθητος πῶς ἐξηκολούθει νὰ βηματίζῃ βραδέως, τερετίζων χαμηλοφώνως στροφὴν τινα δημῶδους ᾄσματος, ἐν ᾧ οἱ λογισμοὶ του ἐστρέφοντο διαρκῶς καὶ ἑμμόνως πρὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκέψιν.

Ἐλα κρυφὰ σ'τὴν κάμαρά μου

ἔλα... κανεῖς δὲν εἶναι 'δῶ...

Γιὰ ν' ἀληθύνουν τὰ ὄνειρά μου

νὰ πνίξῃ ὁ ἔρως μας τὴν αἰδῶ...

Ἡ ὡς ἐν καλειδοσκοπίᾳ παρέλασις τοῦ πλήθους ἐκεῖνου, τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ ὁποίου τοσαύτας μυστικὰς λεπτομερείας ἐγνώριζε, τὸν διεσκέδαζεν ἤδη πολὺ, ὡς εἴη πλέον καταπεισθῇ, ὅτι ὑπὸ τὰς σοβαρὰς αὐτὰς μορφὰς ὑπεκρύπτετο ἡ αἰωνία ἀτιμία καὶ ὑπελάνθανε τὸ ἐπονείδιστον αἶσχος, γεγρονὸς ὅπερ τοσοῦτον κατ' ἀρχὰς εἶχε διεγείρει τὴν ἐκπλήξιν του καὶ ἐξερεθίσαι τὴν ἀπλοϊκότητα καὶ ἀφελειάν του.

— Ὑποκριταί!... ἐφιδύρισαν ἀκουσίως τὰ χεῖλη του παρτιερῶν νοσηλῶς ἐξηπλωμένον ἐν τῇ πολυτελεῖ ὀχήματι του πλοῦσιον χρυσο-

κάνθαρον, περί οὗ πρό τιμος μετ' ἐπιτάσεως διεδίδετο ἢ σκανδαλώδης ἀνάμιξις εἰς προπαρασκευασθὲν χάρις αἰσχροκεδῶν σκοπῶν φρικῶδες ναυάγιον μεγάλου ἔμπορικοῦ ἀτμοπλοίου, καθ' ὃ οἰκτρὸν θάνατον εὖρον ἀθῶα θύματα, πτωχοὶ βιοπαλαισταί.

Καὶ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἀναισχύντου ἐκείνου ἐγκληματίου, τοῦ ἀποινὸς περιφερομένου ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ ἐνδομύχως βυκτηρίζοντος τὴν κοινωνίαν, ἣτις ἀπεκαλύπτετο βαθυσεβαστῶς ἐπὶ τῇ διαβάσει του, λοβὼν ἀφορμὴν ἀνεξήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μέσῳ τοῦ πλήθους τὰς προσωπικότητας ἐκεῖνας, εἰς βάρος τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσει ψιθυριζόμενα τὰ μᾶλλον ἐπονείδιστα καὶ ἐπαίσχυντα.

Διέκρινε πολλοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος χαριολογίας, οἵτινες ὀχυρούμενοι ὀπισθεν τῶν εὐγενῶν καὶ ἀνωτέρων πάσης ὑποψίας ὀνομάτων τῶν οὐχὶ σπανίως μετέβαλλον τὴν οἰκίαν τῶν εἰς ἀληθεῖς λέσχας, ἔνθα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πλέον ὑπὸ τὰ ἐλκυστικά τῆς οἰκοδεσποίνης βλέμματα, ἀπεγυμνοῦντο ἀπειροὶ τινες νεανίαι, διότι πράγματι τὸ χαρτοπαίγνιον ἀπετέλει τὴν μοναδικὴν τῶν προσόδων τῶν πηγὴν, πρόσδοι αἵτινες πάντοτε ἦσαν λίαν ὑποποιοί.

Ἄλλοι, γνωστότατοι εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τῶν κυανοαἰμῶν εὐγενῶν κύκλους, ἦτο πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι ἔξω ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν προσόδων τῶν συζύγων τῶν, ἕτεροι δὲ, ἐξ ἴσου εὐσυνείδητοι μὲ τοὺς πρώτους, διετηροῦντο ὑπὸ τῶν μητέρων τῶν, τῶν ἀδελφῶν τῶν, τῶν θυγατέρων τῶν, αἵτινες, πάντες τὸ ἐγνώριζον, ἦσαν ἐρωμέναι μεγάλων προσώπων ἢ πολυταλάντων βέηδων. Καὶ πάντες οὗτοι ἐγίνοντο ἀπανταχοῦ εὐπρόσδεκτοι, διετήρουν τὰς ἀρίστιας τῶν σχέσεων καὶ διέσχιζον ἤδη τὴν βρίθουσαν πλήθους ὁδὸν ἐκείνην μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ σοβαρότητα, ἣν θὰ ἐφθόνηι Ρωμαῖος Ὑπατος.

Παρατήρησεν ὀψιπλούτους τραπεζίτας, μόλις εὐδοκοῦντας νὰ ρίψωσιν ἐν περιφρονητικὸν βλέμμα εἰς τοὺς ἐγγὺς αὐτῶν διερχομένους κοινούς θνητούς, τραπεζίτας τῶν ὁποίων ὁ ἀκατανόητος διὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τόσῳ βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι σχηματισμὸς τῆς μεγάλης τῶν περιουσίας, ὠφέλειτο ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς διαφόρους ὑπόπτους ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπὶ ἀπολυταρχίας εἶχον ἐπιδοθῇ οἱ πατέρες τῶν ἢ μᾶλλον εἰς τὰ πρόσωπα, αἵτινα ὑπεδύθησαν παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πρόσωπα ἥκιστα ἐντιμα καὶ δι' ἄλλης μόνον ὀνομασίας δυνάμενα ἐπακριβῶς νὰ χαρακτηριθῶσιν.

Καὶ παρέκει ἄλλους ἐκ τοῦ οἰκονομολογικοῦ ἢ ἐπιστημονικοῦ κόσμου

τόσῳ σεβαστῶς παρὰ πάντων, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ ἀπλοῖκός λαὸς ἀπεκαλύπτετο μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁποίων ἡ σκανδαλώδης ἀνάμιξις εἰς ὑποθέσεις ἥκιστα ἐντίμους καὶ ἀξιεπαίνους, δὲν παρέμενε πλέον μυστήριον δι' οὐδένα ἐκ τῶν ἀκριβῶς γνωσκόντων τὴν ἀνάστροφον καὶ τὴν ἀληθῆ ὕψιν τῶν μεγαλοσχημῶν τάξεων.

Καὶ πάντες οὗτοι εἶχον κατορθώσει νὰ προσδώσωσιν εἰς τὴν μορφήν τῶν τί τὸ αὐθαδές, τὸ ἀγέρωχον, τὸ προπετές, εἶχον τὸ μέτωπον ἐπηρμένον καὶ ὑπερήφανον, τὸ βλέμμα γαῦρον καὶ ὑπεροπτικόν, οἱ μὲν ἐποχοῦμενοι πολυτελῶν ὀχημάτων, δακτυλιόφοροι, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς βαρυσίμων σισυρῶν, σκαιῶς ἐπιδεικνύοντες τὸν τίς οἶδε πῶς ἀποκτηθέντα πλοῦτόν τῶν, οἱ δὲ ὑπερηφάνως καὶ ἀναιδῶς βαδίζοντες, ὑπερέχοντες διὰ τοῦ ἀναστήματός τῶν καὶ τῆς ὑπερηφάνειας τῶν μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ πασιφανῶς διὰ τῶν κινήσεών τῶν, τῶν βλεμμάτων τῶν ἀποδεικνύοντες τὴν περιφρόνησίν τῶν πρὸς τοὺς κοινούς θνητούς, τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐντίμους βιοπαλαιστάς, τοὺς εἰλωτας τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν, τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης!...

Ὁ Νίκος ὑπερμεδία πάντοτε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐπανελάμβανε μονοτόνως.

— Οἱ ὑποκριταί!... Οἱ ἄτιμοι!...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήλθε ταχέως πρὸ αὐτοῦ συρόμενος ὑπὸ ὤραιου παλλεῖκου ἵππου κομῆς φαέθων, ὃν μετὰ χάριτος καὶ ὑπερηφανείας διηύθυνε γνωστὴ... δεσποινὴς τοῦ Πέραν, γνωστοτέρα ἔτι ὥς διατηροῦσα δὴθεν βιομηχανικὸν τι κατὰστήμα ἐπὶ τῆς Μ. Ὀδοῦ, γνωστοτάτη τέλος ὥς ἐρωμένη πλουτοῦ τραπεζίτου, παρηλίκος καὶ ἰδιοτρόπου, ὅστις ἀφειδῶς δαπανῶν καὶ δαψιλῶς ἱκανοποιῶν τὰς ὁρεῖς τῆς εὐνοουμένης του, ἐκολακεύετο νὰ πιστεύῃ, ὅτι εἶχεν ὄντως κατορθώσει νὰ ἀπολαμβάνῃ αὐτὸς καὶ μόνον τῶν θελημάτων τῆς χαριέσσης αὐτῆς χρυσασπίδος, ἣν, κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν, μόνον διὰ τινῶν γλιαρῶν καὶ ἀνοουσίῶν πλῆθον, πλατωνικῶν δὲ πάντως θάπειδων ἦτο ἱκανὸς ἤδη ὥς ἐκ τῆς ἡλικίας του, νὰ περιβάλλῃ...

Ὁ Νίκος ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ταχέως ἀπομακρυνόμενον ἐλαφρόν φαέθοντα, ἐν ᾧ ἦσθ ἵνετο μίαν ἐπιθυμίαν αἰφνιδίως γεννηθεῖσαν ἐν αὐτῷ, νὰ ἐπευφημήσῃ καὶ χειροκροτήσῃ ἀπροκαλύπτως καὶ εὐλικρινῶς τὴν ὀψιπλοῦτον ἐκείνην τοῦ ἐρωτός, ἣτις μετὰ τοσαύτης ἀναιδεῖας καὶ ἱταρότητος ἐπεδείκνυν εἰς τὸν περίπατον αὐτὸν καὶ κατὰ τὴν κατ' ἐσχὴν ὥραν τοῦ εὐγενοῦς φαρισαϊσμοῦ καὶ τῆς κυανοαἰμοῦ ὑποκρισίας τὸν ἐπονείδιστον πλοῦτόν της, τὸν ὁποῖον ἐκέρδιζεν ἐπὶ τῆς ἀβροχιδώτου κλίτης της...

Μία αόριστος επιθυμία πρὸς σύγκρισιν μεταξὺ τῆς φυσικῆς αὐτῆς συμμάχου τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν ἐν κρυπτῷ ἐκείνων μεγάλων ἐγκληματιῶν τῆς κοινωνίας τῷ ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ καὶ μετὰ μικρὰν σκέψιν ἐπείσθη, ὅτι μεταξὺ τῶν δύο τούτων κοινωνικῶν τάξεων ὑπάρχουσι πλεῖσθ' ὅσα σημεῖα κοινά, μεγίστην πρὸς ἀλλήλα σχέσιν ἔχοντα, συνταυτιζόμενα ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ἀόρατα ἀτυχῶς διὰ τὴν κοινωνίαν, ἣτις τόσῳ εὐκόλως θαμβοῦται πρὸ τῆς λάμπσεως τοῦ χρυσοῦ, ἣτις τόσῳ εὐκόλως δίδει πίστιν εἰς τὰ προσώπεια, ἀδυνατοῦσα ἢ μὴ τολμῶσα νὰ ἀναταράξῃ ὀλίγον τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην γαληνιαίαν ἐπιφάνειαν καὶ παρατηρήσῃ τὰ ὑπ' αὐτὴν κρυπτόμενα βορβορώδη τενάγη καὶ δύσοσμα ἔλη...

Βραδέως πάντοτε βαδίζων καὶ ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων κατειλημμένος εἶχε προχωρήσει μέχρι τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης πρὸς τὸ Φερίκτιο.

Τὴν προσοχὴν του αἴφνης προσέκλινεν ὁμιλος συνηθροισμένος κάτωθι ὑψηλοῦ χανίου καὶ θορυβωδῶς συζητῶν. Ἐπλησίασε καὶ ἀνέμιχθη μετὰ τῶν συνηθροισμένων διαβατῶν προσπαθῶν νὰ πληροφορηθῇ τὰ συμβαίνοντα. Τὰ τιπτεῖν ὁμοῦ τῇ φωνῇ καὶ αὐτῶς πῶς ὑπὸ τῶν περιέργων ἐκείνων ψιθυριζόμενα, ἦσαν τὸσον συγκεχυμένα, τὸσον ἀκατάληπτα, ὥστε ὁ Νίκος ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν του, δὲν ἐδίστασε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ χάνιον διὰ τῆς ἡμιανοίκτου μεγάλης κιγκλιωτῆς θύρας.

Ἐκ τῆς κλίμακος τοῦ τρίτου ὁρόφου ἠκούοντο θορυβώδεις συζητήσεις μέσῳ τῶν ὁποίων διεκρίνετο λεπτὴ φωνὴ γυναικὸς ἐν ὀργῇ καὶ ταχέως ὁμιλοῦσης.

Ὁ Νίκος ἀφανὴς μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης συγχύσεως ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ διαμερίσματος ἐκείνου ἴσταντο τρεῖς ἀστυφύλακες, μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῶν ἀστυνόμος ζωηρῶς συνεζήτη μετὰ τινος γυναικός. Ἦτο τριακονταπενταεὶς περίπου αὐτῇ, εὐειδὴς τὸ πρόσωπον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, πλὴν ἡμίγυμος σχεδόν, προσπαθοῦσα διὰ τινων ἐνδυμάτων, τύχῃ προφανῶς ληφθέντων, νὰ ἀποκρύψῃ τὴν γυμνότητάς της.

Ἦτο περιπόρφυρος ἐξ ὀργῆς καὶ ὠμίλει ταχέως.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; τὴν ἠρώτα ὁ ἀστυνόμος.

— Ἀσνίφ Οὐρανιάν... ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Εἶσαι νυμφευμένη;

— Μάλιστα.

— Σὲ εὗρισκω εἰς ξένην οἰκίαν καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν... Συλλαμ-

βάνεσαι λοιπὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ σου ὁ ὁποῖος εἶνε ἐκεῖ εἰς τὸ δωμάτιον... Ἐχεις νὰ προσθέσῃς τίποτε;

— Δὲν ἀρνοῦμαι τίποτε ἀπὸ αὐτά.. ἀνέκραξε τότε ἐν ἀγανακτήσει καὶ κυνικῇ ἀναιδεῖα ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ἀλλ' ἐκπλήσσομαι ὅτι ὁ σύζυγός μου ἐζήτησε τὰς ὑπηρεσίας σας τὸσον ἀργά.. Ἀπὸ πέντε ὀλοκλήρων ἐτῶν ἐξακολουθῶ αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ἡ μήπως σὰς ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε;.. Διὰ πᾶσαν ἀπάντησίν μου, λάβετε, σὰς παρακαλῶ τὸν κόπον, νὰ ἀναγνώσετε αὐτό..

Καὶ ταχέως ἐξαγαγοῦσα ἐκ τῆς ἐσθῆτος, ἣν πρὸ τοῦ στήθους της ἐκράτει, ἐπιμελῶς συνεπτυγμένον χάρτιν, ἔτεινεν αὐτὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀστυνόμου.

Ἐκεῖνος ἀνέγνωσε τὰ ἐν αὐτῷ οὐχὶ μετὰ μικρᾶς ἀπορίας. Ἦτο ἐν συμφωνητικὸν ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τε τοῦ συζύγου καὶ τῆς συζύγου, τῶν ἀποτελούντων τὸ πρωτότυπον ἐκεῖνο ζεῦγος.

Περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

Ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας οἱ προσυπογεγραμμένοι, δηλοῦμεν, ὅτι ἀπεφασίσσαμεν ἕνα ἕκαστος ζῆ ὥς βούλεται, συμφώνως μὲ τὰς ἰδίας αὐτοῦ κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ὑποχρεοῦται καὶ νὰ μὴ καταγγεῖλῃ οὐδέποτε τὸν ἑτερον διὰ τὴν πράξιν ταύτην.

• Ἀστικὸν Οὐρανιάν

• Ἀσνίφ Οὐρανιάν.

— Ἀλλως τε, προσέθηκεν ἡ γυνὴ εἰς τὸν αὐτὸν τόνον τῆς ἀναιδεῖας, εὐθὺς ὥς ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἀπεπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μοναδικοῦ τούτου συζυγικοῦ συμφωνητικοῦ, ὁ σύζυγός μου μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συμφωνητικοῦ αὐτοῦ συνέζησε μὲ μίαν φίλην μιν... εἰς τὸ Καδήκιοι ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη.. Ἐπειδὴ ὁμοῦ αἱ ἐργασίαι του δὲν ἦσαν καλαί, ἐπέστρεψε ἐδῶ καὶ μέχρι πρὸ τινων μηνῶν ἀκόμη ἔμεινε μαζὶ μας, μὲ ἡμᾶς καὶ μὲ τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδιδε καθημερινῶς ἕνα μετζίτι δι' ἐξοδά του!. Διὰ τί λοιπὸν νὰ γείνη αἰφνιδίως τὸσον αὐστηρὸς καὶ νὰ ἀναλάβῃ δι-καίωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε παραιτηθῇ;..

Ὁ ἀστυνομικὸς, πρὸ ἀληθοῦς διλήμματος εὐρεθεὶς, ἐθεώρησε καλὸν, ἀφ' οὗ προέβη εἰς τυπικά; τινὰς διαπιστώσεις, νὰ ἀπέλθῃ.

Καὶ ὁ Νίκος γελῶν εὐθύμιος πρὸ τῆς ἀληθοῦς ταύτης κοινωνικῆς καμφορίας, ἥς ἀφωτος μάρτυς εἶχε παραστή, κατήλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐξηλθεν εἰς τὴν ὁδὸν ψιθυρίζων φαιδρῶς:

— Ἀί, ἐγὼ θὰ λόβω καλλιτέρας προφυλάξεις!..

XIII

Κατῆλθε πάλιν τὴν ὁδὸν τοῦ Σιολίου βραδέως καὶ ἀφίχθη εἰς Πέραν, ὅτε ἠνάπτοντο πλέον τὰ φῶτα τῶν καταστημάτων καὶ οἱ φανοὶ τῶν ὁδῶν.

Διηυθύνθη εἰς ἓν καφενεῖον, ἐνθα ἐγνώριζεν, ὅτι ἡδύνατο νὰ συναντήσῃ τὴν ὥραν ἐκείνην, τὸν Μεχμέτ, ὃν ἀπὸ ἐβδομάδος σχεδὸν δὲν εἶχε συναντήσῃ. Μὲ τὰς νέας του ἐνασχολήσεις τὸν ἀπεύθυνεν ἐπιμελῶς, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τόσῳ μεγάλῃν ἡσθάνετο ἐν τῇ ψυχῇ του τὴν εὐτυχίαν, ἐπεθύμει νὰ διασκεδάσῃ, νὰ διέλθῃ ἐν εὐθυμίᾳ καὶ παιδρόνῃ ἀδιαπτῶ τῇ παρομονίᾳ ἐκείνην τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας, ἥτις τῷ ἐπεπλάσσετο, πρὸς ἄηστον αὐτῆς ἀνάμνησιν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν θαμῶνων τοῦ κέντρου ἐκείνου, οἵτινες τὴν ὥραν αὐτὴν ἐιανερχόμενοι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας των, ἐθεώρουν καλὸν νὰ λάβωσι τὸν συνήθη αὐτοῖς ἀριθμὸν τῶν εὐγεύτων ὀρεκτικῶν, διέκρινε καὶ τὸν φίλον του Μεχμέτ καθήμενον μετ' ἄλλων νέων.

Ἐλαβε καὶ αὐτὸς θέσιν μετὰ αὐτῶν καὶ μόλις ἀνεχώρησαν οἱ ἄλλοι κοὶ παρέμεινε μόνος μετ' αὐτοῦ:

— Μεχμέτ, τῷ εἶπεν εὐθύμως, ἔχεις ἐργασίαν ἀπόψε;

— Ὁχι... ἀπήντησεν ἀδιαφόρως ἐκεῖνος.

— Ἐ, λοιπόν... θέλω νὰ διασκεδάσωμεν...

— Νὰ διασκεδάσωμεν;... ἐπανέλαβε μετὰ ποιᾶς τινος ἐκπλήξεως ὁ Μεχμέτ.

— Ναὶ, νὰ διασκεδάσωμεν... πολὺ-πολύ!...

— Μὰ μήπως κάθε βράδυ δὲν διασκεδάζεις; ἢ μήπως χθὲς ἦλθες σ' τὴν Πόλιν;...

— Ὁχι... καὶ μένε, τὸν διέκοψε ζωηρῶς ὁ Νίκος, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ συνηθισμένας διασκεδάσεις... Θέλω καὶ τὸ ἑκτακτον... μίαν διασκεδάσιν ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχω δοκιμάσει ἀκόμη... καὶ ὅλως νέον...

— Καὶ γιὰτὶ αὐτὸ τὸ καλὸ;... ἠρώτησε δυσπίστως ὁ Μεχμέτ.

— Μὴν εἶσαι περιέργος;... ἀπήντησεν ὁ Νίκος. Ἐλαβὰ καὶ καλὰς εἰδήσεις... καὶ εἶμαι χαρούμενος. Μὴ ζητῇς περισσότερα, γιὰτὶ δὲν θὰ μάθῃς τίποτε... ἄλλως τε εἶναι μία ὑπόθεσις ποῦ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει ἐντελῶς...

— Καλὰ... καλὰ... ἐπιθύρυσεν ὁ Μεχμέτ... ἀλλὰ τί εἶδους διασκεδάσιν ἐννοεῖς τώρα;...

— Νὰ... καὶ νέον... Ἐσὺ γνωρίζεις ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ μὴ γνωρίζῃς καὶ τὰ κέντρα ὑπάρχον ποῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ καλὰ.

Ὁ Μεχμέτ ἐκένωσε μέχοι πυθμένος τὸ πρὸ αὐτοῦ ποτήριον ζύθου καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος εἰς τινὰς στιγμὰς.

— Μὰ ποῦ θέλεις ἐπὶ τέλους, ἠρώτησεν ἐν ἀμηχανίᾳ μετ' ὀλίγον, νὰ διασκεδάσῃς ἀπόψε;... Θέλεις νὰ πάμε στὸ Μπατακλὶν;...

— Ὁχι... ὅχι, τὸν διέκοψε ξηρῶς ὁ Νίκος.

— Πάμε σ' τὸ Παραντί νιέ Νταμ;...

— Οὐτ' ἐκεῖ... Δὲν θέλω ἀπὸ αὐτά. Αὐτὰ τὰ γνωρίζω καλὰ. Σὺ δὲν με ἐνόησες;... Καμμιὰ ἑκτακτον διασκεδάσιν... ἀσυνήθιστη, νὰ μὴ τὴν ἡξεύρω ἀκόμη. Εἶμαι πολὺ χαρούμενος ἀπόψε καὶ θέλω νὰ θυμοῦμαι πολὺ αἰτὴν τὴν βραδυά...

— Ἐ... τότε, εἶπεν ὁ Μεχμέτ, νὰ κάνωμε ἄλλο πράγμα. Νὰ περάσωμε ὀλίγαις ὥραις σ' τὴν Τιραντέλλα καὶ ἔπειτα πηγαίνωμε σ' τὸ Κονσέρ Ρουῆ ποῦ ἔχει μετὰ τὸ μεσονύκτιον χορὸν καὶ σουαρέ-νουάρ.

— Οὔτε αὐτό... δὲν μ' ἀρέσει... ἐπιθύρυσεν ὁ Νίκος.

Ὁ Μεχμέτ τὸν παρετήρησεν ἐν ἀπορίᾳ.

— Πόσα χρήματα ἔχεις;... τὸν ἠρώτησε σοβαρῶς μετὰ τινὰς στιγμὰς.

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει αὐτό;... ἀπήντησεν ὁ Νίκος. Ἐχω πολλὰ... ὅσα θὰ χρειασθῶν διὰ νὰ διασκεδάσωμεν καλὰ...

— Μὰ ὡς πόσα ἡμπορεῖς νὰ ἐξοδεύσῃς;...

— Ὅσα ὅσα... ἀνέκραξεν ἐν πταροῖ ὁ Νίκος. Πενήντα... ἑξήντα καὶ ἑκατὸ ἀκόμη λίραις!... Θέλω νὰ διασκεδάσω ἀπόψε καλὰ. Ἐνόησες;...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μεχμέτ ἠνεώγησαν ὑπερμέτρως καὶ τὸν παρετήρει ἐκπληκτος.

— Ἐ... τότε, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως, βέβαιος ὅτι ὀρισμένως πλέον θὰ

ηὐχαριστεῖτο ὁ φίλος του, θὰ πᾶμε κατὰ τὰς δώδεκα σ' τὸ Μπατακλάν καὶ νὰ τὸ κλείσωμε...

— Δηλαδή; ἠρώτησε μὴ ἐννοῶν ὁ Νίκος.

— Νά.. ἀποζημιώνουμε τὸν καταστηματάρχην, αὐτὸς διώχνει ὅλους τοὺς ἄλλους πελάτας καὶ τότε ἡμεῖς διασκεδάσαμε μῖνοι μας ἕως τὸ πρωὶ μὲ ὅλους τῆς ἀρτίστεις... καμμιά εἰκοσαριά...

Ὁ Νίκος ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ μετὰ μορφασιμῶς:

— Τί τὰ θέλεις... Συνηθισμένα πράγματα. Δὲν εἶνε τίποτε ἐκτακτό... Δὲν θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ...

Ὁ Μεχμέτ τὸν παρετήρει μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε βλέμμα, τὸ πλήρες ἀπορίας καὶ θάμβους. Ἐσκέφθη ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ἐξεκένωσεν ἐκ νέου τὸ ποτήριόν του, χωρὶς νὰ προσφέρῃ μίαν λέξιν. Αἴφνης, ὡς ἂν τῷ ἐπῆλθεν ἀστραπιαία φωτεινὴ τις σκέψις:

— Ἐλα... τὸ ἐπέτυχα... ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἐκαὶ εἶναι ἀσυνήθιστα πράγματα ποῦ οὔτε τὰ ἤκουσες ποτε... Θὰ διασκεδάσης καλά.

— Ποῦ;.. ποῦ;.. ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Νίκος.

— Τί σὲ μέλλει;.. Θὰ ἴδῃς πράγματα ποῦ οὔτε τὰ ὀνειρεύεσαι... θὰ εἶνε γιὰ σένα μιὰ ἐκπληξὺς ἀλησιμόνητος... Μὰ θὰ χρειασθοῦν μερικοὶ παράδες... τῷ προσέθηκεν ἐμπιστευτικῶς τῷ τρόπῳ.

— Σοῦ εἶπα πῶς ἔχω ἀρκετούς... ἀπήντησεν ὁ Νίκος. Πόσα μὰ; χρειάζονται;

Ὁ Μεχμέτ ὑπελόγισεν ἐπ' ὀλίγον νοερῶς καί:

— Σαραντα ἕως πενήντα λίρες... τῷ εἶπεν ἀδιστακτικῶς, ἂν θέλωμε νὰ διασκεδάσωμε καλά καὶ νὰ φανοῦμε ἀληθινοὶ πρίγκηπες...

— Μόνον!... ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Νίκος. Τότε ὅλα εἶνε ἐν τάξει... Μόνον εἰπέ μου ποῦ θὰ πᾶμε;...

— Ἀ... αὐτὸ δὲν θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... ἀπήντησε μυστηριωδῶς ὁ Μεχμέτ. Σὺ θὰ μὲ ἀκολουθήσης καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ποῦ θὰ ἴδῃς πράγματα, ποῦ δὲν τὰ εἶδες ποτέ...

— Καλὰ!... εἶπεν ἱκανοποιημένος πλέον ὁ Νίκος. Σὲ πιστεύω... Εἰ μεθὰ σύμφωνοι...

— Λοιπὸν ἂς χωρισθοῦμε τώρα... συνεέραναν ὁ Μεχμέτ. Πήγαινε καὶ κατὰ τὰς δέκα θὰ σὲ περιμένω πάλιν ἐδῶ. Ντύσου ὅπως ὅπως, ἡμπορεῖς καλίστερα... ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς... ἐννοεῖς;.. γιατί ἔκαὶ δὲν πηγαίνει ὁ καθένας... μόνο πασάδες καὶ μπέηδες μὲ λίρα...

— Καλὰ... σύμφωνοι... ἐπεβεβαίωσεν ὁ Νίκος ἐγειρόμενος, ἵνα ἀπέλθῃ.

Καὶ μετὰ τινα χρόνον εὗρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ του εὐτρεπιζόμενος καὶ καλλωπιζόμενος πρὸ τοῦ κατόπτρου του ὅσον ἡδύνατο τελειότερον.

Αἱ διὰ παρομοίους σκοποὺς διδόμεναι συνεντεύξεις φίλων τηροῦνται πάντοτε μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, οὕτως ὥστε οὐδὲ ὁ Νίκος οὐδὲ ὁ Μεχμέτ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναμείνῃ ὁ εἰς τὴν ἀφίξιν τοῦ ἄλλου. Ἀμφότεροι εὗρέθησαν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος καὶ κατὰ τὴν συμπεφωνημένην ὥραν, προτοῦ ἔτι τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ καταστήματος σημάνῃ ταύτην.

Ὁ Μεχμέτ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν βλέμμα καὶ ὡς ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τῆς περιβολῆς του.

— Ὁραῖα!... Θαυμάσια!... εἶπε.. θὰ μᾶς περάσουν γιὰ ξένους καὶ θὰ μᾶς περιποιηθοῦν ὅπως πρέπει...

Καὶ ὄντως ἐπὶ τῇ προβλέψει ταύτῃ ὁ Μεχμέτ εἶχε λάβει πρόνοιαν νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐπιμελετημένην περιβολὴν του ἀντικαταστήσας τὸ συνήθως ἐπὶ τοῦ μετώπου κλίνον φέσιόν του διὰ καινουργούς καὶ στίλβοντος εὐρωπαϊκοῦ πύλου.

Ἐπέβησαν ἀμάξης καὶ ἀπ' οὗ ὁ Μεχμέτ ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ἀνεχώρησαν ταχέως.

Ὁ Νίκος κατετρώγετο ὑπὸ ἀγρίας περιεργείας μὴ δυνάμενος νὰ μαντεύσῃ ποῦ τὸν ὠδήγει ὁ φίλος του. Ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ὁ Μεχμέτ ἐγνώριζε πάντι τὰ κέντρα τῆς πρωτευούσης, εἰς τὰ ὅποια εἰς νέος ἡδύνατο νὰ διέλθῃ εὐχαρίστους ὥρας· τὸ μόνον ὅμως ὃ-τε ἡδυνάται νὰ ἐννοήσῃ, ἦτο ὅτι ἐν ᾧ πολλάκις εἶχον ὁμιλήσει περὶ τῶν κέντρων αὐτῶν καὶ δὴ ἐπανειλημμένως εἶχον ὁμοῦ ἐπισκεφθῇ τινα ἐξ αὐτῶν, οὐδέποτε ἐν τοῦτοις τῷ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τῆς ἐκπληξέως ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν, τὸν εἶχεν ἤδη εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ τὸν ὠδήγει τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Βέβαιος ὅμως εἰς τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα πείραν τοῦ φίλου του, ἦτο πεπεισμένος, ὅτι θὰ διεσκεδάσεν ὡς ἐπεθύμει καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὸν καθησύχασε τελείως καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ φαιδρυνθῇ πλειότερον.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀμαξία ἐφέρετο ταχέως ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ὑπὸ τῶν καλπαζόντων ἱππῶν. Ἐκαίμην τὴν πλατεῖαν τοῦ Ταξεμίου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἡδὴ καὶ ἔρημον τὴν ὥραν ἐκείνην ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς Σιαλίον. Ἠκολούθησεν ἐπὶ τινα χρόνον ταύτην καὶ ἔστι αὐρῆς πρὸ τῆς θύρας τριωρόφου καινουργούς οἰκίας εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κήπου κειμένης.

Ἐπήδησε πρῶτος κατὰ γῆς ὁ Μεχμέτ, ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Νίκου ἐπείσε τὸν παρὰ τὴν θύραν ἠλεκτρικὸν κώδωνα. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ ὑψηλὸς τῆς Ἀραβ, μὲ μορφὴν βλοσυρὰν καὶ μελαντέραν τῆς ἔξω νυκτός, φέρων ὑψηλὸν στροφίον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ στολὴν χρυσοπαρόμφον, ἐνεφανίσθη ἐπ' αὐτῆς.

— Ἡ κυρία Ἐλισσάβετ;... ἠρώτησεν ὁ Μεχμέτ.

Ὁ θυρωρὸς ἀφ' οὗ περιέβαλεν αὐτοὺς δι' ὑπόπτου βλέμματος ἐξετάζων τοὺς δύο νέους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ναί... ἐπάνω εἶνε... ἐψιθύρισε μόλις εὐδοκήσας νὰ διανοίξῃ τὰ χεῖλη του.

— Νά... ἐπανελάβεν ὁ Μεχμέτ, ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπισκεπτήριον καὶ τείνων αὐτὸ εἰς τὸν Ἀραβ, δῶσε, σὲ παρακαλῶ αὐτὸ εἰς τὴν κυρίαν σου καὶ πάρε αὐτό... γιὰ τὸν κόπο σου καὶ γιὰ νὰ μᾶς φέρῃς γρήγορα ἀπάντησιν, τῷ προσέθηκε θέτων εἰς τὴν παλάμην τοῦ γίγαντος ἐκείνου στίλβοντα μετσητιέ.

Πρὸ τοῦ ἀργυροῦ ἐκείνου προσημίον ὁ Μαχρούς, οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ θυρωρὸς, ἐπέδειξεν εὐμενεστέρας διαθέσεις, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν παράκλησίν των. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐδόλως τὸν ἐκώλυσε νὰ κλείσῃ αὐτίς κατὰ πρόσωπον αὐτῶν τὴν θύραν καὶ ἀφήσῃ αὐτοὺς ἀναμένοντας οὕτω ἐν τῇ ὁδῷ μέσφ τοῦ δορυμῆος ψύχους τῆς νυκτός.

Στιγμαὶ τινὲς παρήλθον ἐν σιγῇ. Ὁ Μεχμέτ ἠγωνία ἀγνοῶν τὴν δοθησομένην αὐτῷ ἀπάντησιν καὶ ὁ Νίκος κατατρώγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀποκαλήσῃ τὸ ταχύτερον τὴν ἐκπλήξιν, ἣν τῷ ἐπεφύλασσαν ὁ φίλος του.

Ξηρὸς τρυγμὸς τῆς θύρας ἐποίησεν ἀμφοτέρους νὰ σκιρτήσωσιν. Ὁ πελώριος Μαχρούς ἀνεφάνη αὐτίς καὶ διὰ φωνῆς προσηνεστέρας πλέον:

— Ὅριστε!... τοῖς εἶπε ξηρῶς.

Εἰσῆλθε πρῶτος ὁ Μεχμέτ καὶ τοῦτον ἠκολούθησεν ὁ Νίκος. Προπορευομένου πάντοτε τοῦ Ἀραβος ἀνῆλθον μεγαλοπρεπῇ μαρμαρίνῃ κλίμακα, τὰς βαθμίδας τῆς ὁποίας ἐκάλυπτε παχὺς βυσινόχρους τάπης μετὰ κομφῶν εἰς τὸ βάθος ἐκάστης βαθμίδος ραβδίων στιλβόντων λαμπρῶς ὑπὸ τὴν ροδίνην ἑλλαμριν, ἣν διέχεεν ὁ πολυτελής τῆς εἰσόδου φανός. Διῆλθον μακρὸν διάδρομον καὶ εἰσῆχθησαν εἰς μικρὰν αἴθουσαν ἀπλῶς φωτισομένην.

Ὁ Μαχρούς χωρὶς νὰ προφέρῃ ἑτέραν λέξιν ἐπανεκλείσε ὀπισθεν αὐτῶν τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς.

Οἱ ἐπισκέπται ἔλαβον θέσιν ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ ἀνακλίντρου καὶ τότε μόνον ὁ Νίκος ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ προσεκτικῶς τὴν αἰ-

θουσαν, εἰς ἣν εἶχον ὀδηγηθῇ.

Ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος, ὅπερ πέριξ αὐτοῦ ἔρριψε, παρατήρησεν ὅτι αὕτη ἦτο μετὰ περισσῆς χάριτος καὶ πολυτελείας διακεκοσμημένη καὶ δὲν ἠδυνήθη ἢ ἐπανελημμένως νὰ εἰσπνεύσῃ βαθέως ἐν τῇ γλυκεῖᾳ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ἥτις ἀορίστως πῶς ἔφερε μέχρις αὐτοῦ συγκεχυμένην εὐωδίαν πολλῶν ἁμα καὶ βιρῶν ἀρωμάτων.

Βαρύτιμα παραπετάσματα κατήρχοντο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν παραθύρων καὶ καλῶς ἀποφράσσοντα αὐτὰ, πλούσιος περσικὸς τάπης ἐξετείνετο ἐπὶ τοῦ δαπέδου καταπνίγων καὶ τὸν ἐλαφρότερον βηματισμὸν καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν, ὁμοιόμορφά τινα καὶ κομπὰ ἐπιπλα ἐξ ἐγλυμμένης παλαιᾶς δρυὸς, ἐν πολυτελεῖ κλειδοκίμβᾳ ὄν καὶ ἀνθοδοχεῖα τινὰ μετὰ ὥραίων φυακῶν καὶ σπανίων ἀνθέων ἀπετέλουν ἐν συντόμῳ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς μικρᾶς αἰθύσης, ἐπίπλωσιν σοβαρὰν καὶ ἀπέριττον, ἀπαντωμένην μόνον εἰς κομπὰ ἐνδιαυτήματα πλουτοκρατῶν.

Σιγὴ ἀπ᾽ ὅλους καὶ ἐκπλήσσουσά πως ἐκυριάρχει ἀπὸ ταχὺ τῆς οἰκίας: οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἠκούετο, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη φωνὴ ἀντήχει καὶ μέσφ τῆς βαθείας σιγῆς ἠκούοντο εὐκρινῶς οἱ ρυθμικοὶ κτύποι τοῦ ἀνωθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐν σχήματι ἀπειρομεγέθους κάλυκος ῥόδου, ἐκκρεμοῦς.

Ἡ μελαγχολικὴ πέριξ αὐτοῦ ἀπλουμένη σιγὴ αὕτη, ἡ εἰς τὸ ἑλακρον πλέον ἐξηχθεῖσα περιέργειά του, ἐπνιγε τὸν Νίκον καὶ δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ μακρὸν νὰ παρυσμένη σιωπηλός. Ἐκυψε πορὰ τὸ σὺς τοῦ φίλου του καὶ τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

— Σ' τὸ Θεὸ ποῦ πιστεύεις Μεχμέτ... εἶπέ μου ἐπὶ τέλους, ποῦ εὐρισκόμεθα;... Τί εἶνε ἐδῶ μέσα;...

Ὁ Μεχμέτ τὸν παρατήρησε μειδιῶν:

— Καλὰ... τῷ εἶπε καθησυχάζων αὐτόν. Θὰ σοῦ εἰπῶ, ἀλλ' ὁμίλει χαμηλότερα νὰ μὴ ἀκουώμεθα. Λοιπόν... ἐδῶ εὐρισκόμεθα σ' τὸ σπῖτι τῆς κυρίας Ἐλισσάβετ.

— Ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐγνοῶ ἀπολύτως τίποτε... τὸν διέκοψε ζωηρῶς ὁ Νίκος. Ἠξίρω πῶς πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἴσως νὰ ὀνομάζεται Ἐλισσάβετ. Ἀλλὰ τί ὑποκείμενο εἶνε αὐτὸ καὶ τί εἶδους εἶναι τὸ σπῖτι τῆς;

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω μὲ δύο λέξεις, ἀπάντησεν ὁ Μεχμέτ. Μὴ λαμβάνῃς ὁμῶς τὸ μυστηριωδές αὐτὸ ὕφος, διότι σὲ εἰδοποιῶ ἀπὸ τώρα, ὅτι δὲν πρόκειται ἐντελῶς περὶ μυστικοῦ τινος μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον συναντᾷ κανεὶς συνήθως ἐξ ἐπιγγέλματος γυναῖκας τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου.

— Ἀλλὰ;... ἐψιθύρισε μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως ὁ Νίκος.

— Εἶνε ἀπλῶς ἓνα σπίτι πολυτελῶς ἐπιπλωμένον, ὅπως τὸ βλέπεις καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ὅλως πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν πόλιν μας, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἰσέρχονται παρὰ πολὺ ὀλίγα πρόσωπα, πλούσιοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ τῆς ἀνωτάτης τάξεως, πάντοτε συστημένοι εἰς τὴν οἰκοδόμησιν, ἢ ὁποῖα ὡς ἤκουσες, εἶνε ἡ κυρία Ἐλισσάβετ, μία εὐγενεστάτη Γερμανίς. Αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ ἐδῶ, ἀνήκουν εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνικὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῆς πόλεώς μας καὶ αὐτὸ καὶ μόνον θὰ σοῦ δικαιολογήσῃ ὅσας προφυλάξεις, θὰ ἴδῃς διὰ λαμβάνονται ἐδῶ μέσα, διὰ νὰ προληφθῇ πᾶσα δυσάρεστος κατόπιν ἀναγνώρισις, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου σκανδαλώδη ἐπεισόδια. Ἀπὸ τὰς κυρίας λοιπὸν αὐτὰς, ἐκτὸς μερικῶν, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ἄλλως τε παντοῦ συμβαίνει, δὲν ἐπιδιώκουν διὰ τοῦ μέσου τούτου ἄλλον σκοπὸν, παρὰ νὰ ἔχουν μίαν πηγὴν χρήματος, διὰ νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἀπαιτητικὴν πολυτέλειαν τῆς τάξεώς των, αἱ λοιπαὶ ἔρχονται ἐδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ συναντήσουν τοὺς ἐκλεκτοὺς των. Ἐξω, ὑπάρχουν πολλὰ ἀδιάκριτα βλέμματα, ὑπάρχει ὁ φθόνος καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀπερισκεψία προδίδει. Ἐν ᾧ ἐδῶ δύνανται νὰ συναντῶνται ἀσφαλῶς, νὰ γνωρίζωνται καλλίτερον καὶ νὰ μὴ διατρέχουν κίνδυνον.

— Καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ λέγεις, πῶς εἶνε ἄγνωστον; ἠρώτησεν ὁ Νίκος.
— Σχεδόν, ἀπήντησεν ὁ Μεχμέτ. Ἐγὼ τὸ ἐγνώριζα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ ἔλθω, διότι δὲν εἶχα τὰ μέσα. Ἀλλῶς τε ἐλάχιστοι τὸ γνωρίζουν καὶ αὐτοὶ ἐκ συμφέροντος πλέον κρύπτουν τὸ μυστικόν των. Αἱ πελάτιδες τοῦ δὲν εἰσέρχονται ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ εἰσῆλθομέν ἐμεῖς, ἀλλ' ἀπὸ ἓνα σιδηρωτήριον, τρία σπίτια μακρὰν ἀπὸ αὐτὸ, μέσα εἰς τὸν στενὸν δρόμον. Τοιοῦτοτρόπως κανεὶς δὲν τὰς ἀντιλαμβάνεται καὶ εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἀπαρατήρητοι μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν.

— Καὶ οἱ κύριοι ποῦ τὰς γνωρίζουν πλέον;

— Ὡ!.. ἡ κυρία Ἐλισσάβετ ἔχει λάβει ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ συμβῇ κανὲν δυσάρεστον. Εἶνε εὐφρεστάτη γυναῖκα καὶ γνωρίζει καλλίστα τὴν ἐργασίαν της.

— Δηλαδή;...

— Εἰς τοὺς κυρίους δὲν παρουσιάζονται παρὰ σχεδὸν κεκαλυμμένοι.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ.. ἐξητύρισεν ὁ Νίκος.

— Μὲ τὸ πρόσωπον σκεπασμένον, ὅπως ἀκριβῶς αἱ ἰδικαί μας γυναῖκες.

— Ναί.. ἀλλὰ κατόπιν...

— Οὐδεὶς κίνδυνος δι' αὐτάς· εἰς τὰ δωματία ἀπαγορεύεται οἷονδὴ ποτε φῶς, ἐκτὸς ἐνὸς μικροῦ, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν διακρίνεις παρὰ σκιάς μόνον.

Ὁ Νίκος ἐμελλε νὰ ἀποτείνῃ εἰς αὐτὸν ἄλλας ἐρωτήσεις, ὅτε ἠκούσθησαν ἔξωθεν ἑλαφροὶ βηματισμοὶ καὶ μετὰ τινος στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ οἰκοδόμοισα πρὸς τῆς ὁποίας ἀμφότεροι ὑπεκλήθησαν εὐγενῶς.

Ἦτο μία γυνὴ τεσσαρακονταετίας περίπου τὴν ἡλικίαν μὲ αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν ἀρμόζουσαν μᾶλλον εἰς διευθύντριαν παρθεναγωγείου καὶ ἔφ' ἧς διακρίνοντο ἀορίστως ἴχνη προὑπαρξάσης καλλονῆς.

Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐγκαταστάσα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ κυρία Ἐλισσάβετ καὶ ἐνωρίς ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου της, μὴ δυνηθέντος νὰ ὑπομείνῃ τὰς ἐλευθεριότητάς της ἔσχε τὴν εὐφυᾶ ἔμπνευσιν, νὰ ἰδρύσῃ τὸν μυστηριώδηδιστον καὶ πολυτελῆ ἐκείνον οἶκον τοῦ ὀλέθρου ὅστις τῇ ἀπέφερε μεγάλα ὄντως κέρδη, ἐν ᾧ ἔξ ἄλλου οὐδεὶς ποτε ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ἐπάγγελμα καθόσον πρὸ τῶν ὁμμάτων πάντων ἐφέρετο ὡς ἰδιοκτήτρια μεγάλου ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου, ὅπερ φέρον καὶ τὸ ὄνομα της συγκατελέγετο μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Πέραν. Τὴν ἡμέραν ἅπασαν παρέμενεν ἐν τῷ πολυτελεῖ γραφεῖ τῆς ἐποπτεύουσα τὴν λειτουργίαν τοῦ καταστήματός της καὶ μόνον τὰς νυκτερινὰς ὥρας μετέβαινεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἕτερον κατάστημά της, βεβαία οὖσα ὅτι οὐδένα κίνδυνον παρὰ τῶν ἐπισκεπτῶν της διέτρεχε, καθ' ὅσον ὁρισμένα πρόσωπα ἠδύναντο νὰ διεισδύσωσι μέχρι αὐτῆς ἅτινα ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς των θέσεως εἶχον πολλῷ μείζον αὐτῆς συμφέρον νὰ μὴ γίνῃ ποτέ λόγος καὶ ἀποκαλυφθῇ τὸ ἄντρον ἐκεῖνο τῶν ὁργίων των.

Ἐν τῇ πολυτελεῖ οἰκίᾳ της ἐσθῆτι προύχωρησε πρὸς τοὺς ἀγνώστους ἐπισκέπτας της καὶ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης ψυχρότητος τῶν παρὰ τὰς ὁχθὰς τοῦ Ρήνου Ἰδουσῶν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ξανθοπλοκάμων καὶ ψυχρῶν γυναικῶν, ἐχαιρέτησεν αὐτοὺς δι' ἑλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κλίσεως.

— Εἰσθε φίλος τοῦ Δζεμάλ βέη; ἠρώτησε τέλος τὸν Μεχμέτ λαβοῦσα ἑναντι αὐτοῦ θέσιν.

— Καὶ παλαιοὶ μάλιστα.. ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἑλαφρῶς μειδιῶν. Ἐγνωρίσθημεν εἰς τὸ Βερολίνον ὅταν καὶ αὐτὸς ἐσπούδαζεν ἐκεῖ καὶ τώρα, ὅταν μετὰ τόσα ἔτη συνηντήθημεν διερχόμενος τῆς πόλεώς σας, ἤκουσα τόσους ἐπαίνους διὰ σῆς, ὥστε τὸν παρεκάλεσα νὰ συστήσῃ ἐμὲ καὶ τὸν φίλον μου θερμῶς.

— Ναί, εἶνε καλὸς ὁ Δζεμάλ βέης, συνεπλήρωσεν ἡ κυρία Ἐλισσάβετ. Ἐξοδεύει ὡς βασιλεὺς καὶ εἶνε τσέντεleman καθ' ὅλα. Σὰς συνιστᾷ θερμῶς. Καὶ ἔχετε πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον.

— Προχθές μόλις ήλθαμεν.. απήντησε μεθ' έτοιμότητος ό Μεχμέτ, και θα αναχωρήσωμεν μεθαύριον.

— Α.. ώστε εισθε ξένοι; ανέκραξεν ή οικοδέσποινα ήτινος οι όφθαλμοί εξήστραψαν επί τη προβλέψει ουχι ευκαταφρονήτου εξ αυτών όφελους. "Ε.. τότε, προσέθηκε μειδιώσα πονηρώς, πρέπει να σάς περιποιηθώμεν όσον ήμπορέσωμεν περισσότερον... δια να ένθυμησθε και την πάλιν μας και δικαιώσω συνάμα όσα καλά σάς είπεν ό μπέης...

Και μετά μικρόν ει; έμπιστευτικόν ύφος :

— Πιστεύω να σάς έσύστησεν ό μπέης όλίγην εξεμύθειαν.. γιατί, καθώς θα γνωρίζετε... έδω.. τα πρόσωπα πεν έρχονται...

— Περιττόν... περιττόν, κυρία μου, διέκοψεν αυτήν ό Μεχμέτ ζωηρώς και έμεις τό γνωρίζομεν αυτό.. μείνατε ήσυχος.. άλλως τε καθώς σάς είπον θα φύγωμεν πάλιν..

— Λοιπόν; ήρώτησεν ή κυρία Έλισαάβετ αναλαβούσα τό πρότερον προσηνές αυτής ύφος, Θα λάβετε μέρος εις τό σουτέ;..

— Όπως ειπε ή συνήθεια έψηθύρισεν ό Μεχμέτ, άγνοών τί άκριβώς να άπαντήσῃ.

— Η συνήθεια, απήντησεν εκείνη, ειπε εις τας ένδεκα να δίδεται ή σοκολάτα και εις τας δύο τό σουτέ.. πάντοτε Ιδιαιτέρως έννοείται, και εκτός του προγεύματος τό πρωί.

— Βεβαίως.. προσέθηκε τώρα ό Νίκος άνυπομονών επί τη παρατεινομένη συνδιαλέξει. Όπως ειπε ή συνήθεια, να μή παραληφθῇ τίποτε..

Η κυρία Έλισαάβετ εξήλθε και επανήλθε μετά τινα χρόνον κομίζουσα υπό μάλης κομψών και όγκωδης λεύκωμα, όπερ έναπέσθηκεν επί της τραπέζης πρό των επισκεπτών της.

— Σημειώσατε τούς αριθμούς της εκλογής σας... και με συγχώρεϊτε δια δέκα λεπτά... ειπε και εξήλθε πάλιν, όπως όποδεχθῇ πιθανώς έτέρους επισκέπτας, οτινες άθορύβως και αυτοί εισελθόντες την άνέμενον εις έτερον διαμέρισμα του μυστηριώδους τούτου ιδρύματος.

Έν ό θαλαμηπόλος τις έν μέλανι ένδύματι και άμέμπτω καθ' όλα περιβολή, εκόμιζεν εις αυτούς επί άργυρού άβακος τόν καφέ, τυπικήν προσφοράν του οίκου — ό Νίκος μετ' απλήστων βλεμμάτων επελαμβάνετο της εξέτασεως, του μετά των περιφήμων όσφ και άκατανοήτων δι' αυτόν μέχρι της στιγμής εκείνης αριθμών λευκόματος.

Και αναδιψών βραδίως τας εκ λείου και πολυτελους χάριτος σελίδας αυτού, κατελείθετο επί μάλλον και μάλλον, ότι ή εκπλήξις ήν ό φίλος του

τω είχεν ύποσχεθῇ ήτο πληρέστατα δεδικαιολογημένη, διότι όντως, ουδέποτε ήδύνάτο να φαντασθῇ ό,τι παρετήρει ήδη.

Τό πρό αυτοϋ λεύκωμα, άπετέλει άληθές πάνθεον περικαλλών γυναικών ή άνομοιότης της μορφής, του κάλλους, της έκφράσεως του προσώπου, της στάσεως, των χαρακτηρών, των άμφιέσεων τέλος των όποιων άπετέλει άληθή πολύτιμον συλλογήν, δυναμένην να λάβῃ έξέρχουσιν θέσιν μεταξύ των περιεργότερων άντικειμένων προθήκης μεγάλου Μουσείου.

Άπασαι αι φυλαί, εξ όν άποτελείται ή διεθνής κοινωνία της Κωνσταντινουπόλεως έπαξίως και ήγεμονικώς αντιπροσωπεύοντο έν αυτώ. Χαρίεσσαι και κομψαί Γαλλίδες, ήδυπαθείς Ιταλίδες, ξανθαι Τευτονίδες, με ψυχρά ως ό ουρανός της πατρίδος των βλέμματα κόραι της Άλβιωνος, ελικόφθαλμοι Έλληνίδες, με τινα προσποιητήν υπερηφάνειαν και ύποκρισίαν διακεχυμένην επί της μορφής των άγέρωχοι Ιουδαίαι, άφελείς και με φιλοπαίγμονας όφθαλμούς Άρμενίαι, άπαντες τέλος οι τύποι των γυναικών των συναντωμένων εκάστην στιγμήν έν ταις όδοις της πρωτευούσης του Όθωμανισμου, από της χαριέσεως και φιλαρέσκου, με τούς χρυσίζοντας πλοκάμους και τούς εύστρόφους όφθαλμούς γυναικός της Δύσεως, μέχρι του Ιδιαίτοντος εκείνου τύπου της Άνατολίτιδος με τας καλλιγράμμους γραμμάς του εύτύκτου σώματος, την άνέκφραστον εκείνην και άρρητον των φιλερώτων βλεμμάτων ήδυπάθειαν, την νοχέλειαν εις πᾶσαν κίνησιν της και την μυστηριώδη εκείνην έλξιν και γλυκύτητα την διασκεδαζομένην άορίστως και μυστηριωδώς επί του θεσπέσιου και προκλητικού της συνόλου...

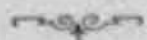
Αι μὲν φέρουσai αυστηρόν ένδιημα, ίνα όλοσχερῶς καλύπτωσιν υπό τόν πυκνόν εκείνον του προσώπου των πέπλον την μορφήν των και μετ' αυτής τό έπονείδιστον αϊσχός των, άλλαι άκαλύπτοι και με περατόλμους άμφιέσεις, φαινόμεναι ώσει προσηλούσαι άναιδώς επί του θεωροϋντος αυτίας τό βλέμμα των, βλέμμα πλήρες κυνικής άναισχυντίας και ίταμότητος, μή άμοιραν ποῦς τινος ειρωνείας και τινος σαρκασμου, σαφώς καταδεικνύον, ότι πρό πολλού ήδη απέπτυσαν πᾶν ψυχίον αϊδοϋς. Έτεραι τέλος μόλις ήβῶσαι, τότε τό πρώτον ποιούσαι τά πρώτα ήήματα προς την άβυσσον του όλέθρου και της κατατροφής των, συνεσταλμένοι και δειλαί, μετά τινος δέους χαμαί νεύουσαι και με την κεφαλήν κλίνουσιν επί του στήθους των, ώσει κύπτουσαι υπό τόν επαχθή φόρτον του έναντι αυτής ταύτης της ύπάρξεώς των διαπραττομένου στίω άσυνειδήτως έγκλήματος.

Και άνωθεν εκάστης προσωπογραφίας εις ευδιάκριτος έρυθρόν δέ μελάνη σημειούμενος αριθμός άπετέλει τό μόνον αυτής διακριτικόν σημεϊον

ὥς ὁ ἀριθμὸς δι' ὧν ἐν τοῖς κατέργοις γνωρίζονται ἀλλήλων καὶ προσφω-
νούνται συνήθως οἱ τὰς βαρείας ἀλύσεις τοῦ καταδίκου σύροντες ἰσοβίται.

Αἱ ὑπὸ τὸν μυστηριώδη πέπλον τῶν ἀριθμῶν ἐκείνων κρυπτόμεναι
ἐπάρξεις, θύματα, αἱ μὲν μιᾷ ἀγαλινώτου φύσεως, πλήρους φρικωδῶν
ἐλαττωμάτων καὶ ὀλεθρίων κλίσεων, αἱ δὲ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ βίου
τῆς σήμερον, ἃς ἐμόρφωσαν καὶ ἀνέφησαν εἰς περιωπὴν ἐπιβεβλημένης
ἀνάγκης αἱ αὐτιόχημα πλάνοι καὶ ἐγκληματικαὶ συνθῆκαι τῆς νεωτέρας
κοινωνίας, τίς οἶδε τίνι τρόπῳ παρενθὺς εἰδοποιούμεναι ὑπὸ τῆς ἀθλίας
ἐκείνης προμνηστρίας, ἔσπευδον χρόνον τινά μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν εἰς
τὴν οἰκίαν αὐτὴν, εἰς ἣν τὰς ἀνέμενε ἐν ἔτι ὄνειδος, ὁ στιγματο-
σμὸς δι' ἐνὸς ἐπὶ πλεόν ὀνειδούς.

Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ζοφερός τοῦ μυστηρίου πέπλος περιβάλ-
λει ἔσται αὐστηρῶς τὸ αἶσχος τῶν, μὲ τὴν συνείδησιν οὕτω ἀναπεπαισμένην
καὶ ἡσυχὸν ἐπανήρχοντο τὴν προῖαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν, ἵνα ἀσπασθῶσι τὰ
ἀναμένοντα ἴσως αὐτὰς δύστηνα τέκνα τῶν ἢ ἐμφανισθῶσιν εἰς τίς ὁδοὺς
περιβεβλημένοι μὲ ἀπασαν τὴν πολυτέλειαν, ἣν ταῖς ἐπρομήθευσεν ἢ ἐπαι-
σχῇ τοῦ σαρκίου τῶν πώλησις, ἔτοιμα νὰ μυκτηρίσωσι καὶ καταδικάσωσιν
ὀνοειδιστικῶς πᾶν μοιραῖον ὀλίσιθμα πτωχῆς τινος νεάνιδος, ἣν παράφορον
τῆς καρδίας αἰσθημα κατὰ στιγμὴν ψυχικοῦ πυρετοῦ καὶ τυφλώσεως τοῦ πνεύ-
ματος ἐξώθησεν εἰς τὸ παράπτωμα ἐκεῖνο ἢ ὑπῆρξεν ἀθῶον θῦμα ἀκολά-
στου καὶ φιλήδονός τινος, παρήλικος πολυταλάντου !..

Ἦτο ἡ δεκάτη περίπου τῆς πρωίας, ὅτε ὁ Νίκος πρὸ τινος μόλις ἀ-
ποχωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ πολυτίμου φίλου του κατηγεγύθη εἰς τὸ δω-
μάτιόν του.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἵνα ἀναπαυθῇ μὲ τὴν ὀργισμένην
ἤδη φαντασίαν του πλειότερον ἔτι ἐξαπτομένην ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς μελ-
λούσης του εὐδαιμονίας καὶ βαυκαλώμενος μὲ τὰ ἡδυπαθέστερα ὄνειρα
τὰ συλλαμβανόμενα ἐπὶ τῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εὐκρινῶς πλύνει καὶ
διαρκῶς ἀναπαρισταμένη μορφῇ τῆς ἀγαπωμένης ὑπάρξεως.

Τὸ χρυσίον, ὃ ἀπαίσιος οὗτος ὀλετήρ τῆς κοινωνίας εἶχεν, ἀρχίσαι ἤδη
νὰ μορφῶνται ἐν τῷ νεαρῷ προσώπῳ τοῦ πρὸ τινος ἔτι ἀφελοῦς ἐπαρχιώτου
τὸν θλιβερόν ἐκεῖνον τύπον τοῦ πλουτοῦ κληρονόμου τῆς σήμερον, τοῦ
ἀφορήτου ἐκείνου κηφῆνος καὶ εἰδεχθοῦς παρσιτίου, τοῦ διὰ τοῦ βίου
τοῦ ὀλοκλήρου ἀποτελοῦντος φρικώδη διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ δηλητη-
ριώδη φαγέδαιναν πολυειδῶς λυμαιομένην τὰ σπλάγχνα αὐτῆς, τοῦ ἀσ-

φαλῶς τέλος προοιωνιζομένου τὸν παρήλικα ἐκεῖνον ἀκόλαστον καὶ κο-
ρυβαντιῶντα σάτυρον τῆς αὖριον!...

XIV

Εἰς κεντρικωτάτην θέσιν καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀστροφίας τῆς
πρωτευούσης, τῆς λίαν δικαίως προσονομασθείσης Μεγάλη Ὁδὸς τοῦ
Πέραν, διεκρίνοντο αἱ μεγάλαι καὶ κρυσταλλόφρακτοι προθήκαι τοῦ
ὑποκατιστήματος πασιγνώστου Παρισινοῦ οἴκου, προκλητικῶς ἐπιδεικνύ-
ουσαι πᾶν ὅ,τι ἡ μετὰ τοσαύτης χάριτος προσφύεστατα πάντοτε συνδυαζο-
μένη βιομηχανία τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος γινώσκει ἀπαύστως νὰ ἐφευ-
ρίσκη....

Ἀνωθεν ἀκριβῶς τοῦ καταστήματος τούτου τῶν νεωτερισμῶν, εἰς ὃ
κατὰ προτίμησιν ἔσπευδε πᾶσα φιλάρεσκος ἀριστοκρατία, ἵνα προμηθευθῇ
τὰ θμίμητα ἐκεῖνα ἄπειρα δὲ ἀντικείμενα τῆς Παρισινῆς τέχνης, δι' ὧν ἐπὶ
μᾶλλον ἀναδεικνύεται ἡ φυσικὴ γοητεία καὶ λίαν ἐπιδεξιῶς ἀντικαθίσταται ἐν
πολλοῖς ἢ ἐλλείπουσα, καὶ ἐξωθι μακροῦ ἐξώστου τοῦ πρώτου ὁρόφου
διεκρίνεται ἡ ἐξῆς παμμεγίστη δὲ ἐπιγραφή:

Madame Lestonet

Chapeaux pour dames

Ὅντως εἰς οὐδένα ἄγνωστον ἐνύγχανε τὸ ἀριστοκρατικὸν κατὰστημα τῆς
κυρίας Λεστονέ, ἣτις προῦμήθευε τοὺς πλουσιωτέρους πῖλους, ἀληθῆ ἀ-
ριστοτεχνήματα ὑπὸ πάντων ἐκθειάζόμενα εἰς τὴν διακεκριμένην πελατείαν
τῆς.

Καὶ ὅμως ἐὰν διὰ τὸν πολλὸν κόσμον τὸ κατὰστημα τῆς κυρίας Λε-
στονέ προορισμὸν εἶχε νὰ προμηθεύῃ κομψοὺς πῖλους εἰς τὰς κυρίας
καὶ δεσποσύνας τῆς ἀνωτάτης τάξεως, δι' ὀλίγα τινά, εὐόριθμα δὲ πρόσωπα
τὸ κατὰστημα τοῦτο ἀπέβλεπεν ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ εἰς ἕτερόν τινα σκοπὸν
κλυπτόμενον μὲν ἐπιμελῶς διὰ τοῦ μυστηριωδέστερου πέπλου ἀπὸ τῶν
βλεμματίων πάντων, πλὴν πράγματι ἀληθῆ, ἀληθέστατον.

Εἰσερχόμενός τις διὰ τῆς μεγάλης αὐτομάτως κλειομένης θύρας τοῦ κα-
ταστήματος, εἰρίσκειτο ὄντως ἐν ἀληθεί πλοπωλείῳ μὲ τὴν ἰδιαιτέραν αἰ-
θουσαν τὴν κοσμομένην διὰ μεγάλων κατόπτρων, πρὸ τῶν ὁποίων ἐγένοντο

αἱ δοκιμαί τῶν πύλων, μὲ τὸ ἐργαστήριον ἀπωτέρω, ἐν ᾧ μέχρι βαθείας νυκτὸς ἐργάζοντο εἴκοσι περίπου ἐπιδεξιότατοι ἐργάτιδες καὶ μὲ τὴν αἰθουσαν τέλος ἐκείνην, ἐν ἣ ἐν κομφαῖς προθήκαις ἐξετίθεντο προκλητικῶς μύρια ὅσα εἶδη πύλων δυναμένων νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τῆς μᾶλλον ἐκκεντρικῆς καὶ ἰδιοτρόπου κεφαλῆς· καὶ παρ' αὐτοὺς, πάντα τὰ εἶδη τῶν πολυτίμων πτερῶν καὶ πτίλων καὶ πολυχρόων ἀνθέων καὶ βαρυτίμων ἀληθῶν τριχάπτων τῆς παρὰ τὸν Ρῆνον πόλεως καὶ τὰ λοιπὰ τέλος χρειώδη πρὸς διακόσμησιν ἐνὸς πύλου κατὰ τὰς αὐστηροτέρας ἀπαιτήσεις τοῦ ὁλοῦν μεταβαλλομένου συρμού.

Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ μεγάλου καταστήματος κυρία Λεστονὲ, ἀληθῆς Παρισινή, ἀπὸ μικρᾶς σειρᾶς ἐτῶν ἀποκατεστημένη ἐν Κωνσταντινουπόλει πεντηκοντοῦτις ἤδη τὴν ἡλικίαν, διεκρίνετο πάντοτε καθημένη πρὸ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς γραφείου, ἐνθα μετὰ τῆς εἰς διευθύντριαν τοιούτου καταστήματος ἐμπρεπούσης σοβαρότητος, ἐνησχολεῖτο μὲ τὴν διακανόνισιν τῶν λογαριασμῶν τῆς, μὴ ὁμῶς ἀμελοῦσα νὰ παρέχῃ τὴν σοφὴν καὶ πεπειραμένην συμβουλὴν τῆς προκειμένου πελατῆς τῆς νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πύλον.

Ἡ κυρία Λεστονὲ ἀπὸ μακρᾶς, ὡς εἶπομεν ἤδη, σειρᾶς ἐτῶν ἐξασκοῦσα τὸ ἐπιγέγραμμα τοῦτο, εἶχεν ἀποκτήσει μεγάλην καὶ δὴ τὴν ἐκλεκτοτέραν πελατεῖαν τῆς πρωτευούσης· καίτοι δὲ πανθομολογούμενον ἦτο, ὅτι αἱ τιμαὶ τοῦ καταστήματός τῆς ἦσαν ὑπερβολικαὶ καὶ δυσπρόσιτοι εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν βαλλάνιον, οὐχ ἦττον ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγενεσιὰ τῆς κυρίας παρὰ πάντων ἐκτιμωμένη καὶ ἰδιαιτέρας συμπαθείας ἀπολαύουσα παρὰ τῷ ὀραίῳ φυλῷ, οὕτινος τὰς φαντασιοπληξίας μετὰ ἰοσαύτης δεξιότητος ἐγίνωσκε πάντοτε νὰ θεραπεύῃ.

Ἄλλ' ὥς ἕκαστον πράγμα ἔχει καὶ τὴν ἀντίστροφον αὐτοῦ ὄψιν ἦτε κυρία Λεστονὲ καὶ τὸ κατάστημά τῆς εἶχον καὶ ἑτέραν.

Ἐναντι τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ καταστήματος καὶ πρὸς τὴν ἑτέραν κλίμακα, ἣτις ἔφερε πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ὁρόφους, ὑπῆρχε μικρὰ θύρα, πάντοτε ἐπιμελῶς κεκλεισμένη, εἰς τὴν ὁποίαν αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο ἡ εἰσόδος εἰς τὰς ἐργατίδας καὶ τῆς ὁποίας ἄλλως τε τὴν κλεῖδα ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτῆς ἡ διευθύντρια.

Διὰ τῆς μυστικῆς ταύτης θύρας εἰσῆρχετο τις εἰς στενὸν καὶ ἐπιμήκη διάδρομον, ἀμυδρῶς φωτιζόμενον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο τρεῖς θύραι. Ἦσαν αἱ θύραι τριῶν θαλάμων τελείως ἐπιπλωμένων μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας καὶ πολυτελείας.

Οἱ θαλάμοι οὗτοι ἐνοικιάζοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ διὰ βραχέα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρονικὰ διαστήματα, ἀλλὰ πάντως εἰς τιμὰς ἀνταποκρινόμενας πλήρως εἰς τὴν περίοισιν, ὑπὸ κυριῶν τῆς ὑψηλῆς λεγομένης ἐκείνης τάξεως, αἰτινες, εἰς τὰς ἀφανεῖς καὶ ἀπὸ παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος ἐξησφαλισμένας φωλεὰς ταύτας διήρχοντο μετὰ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπῆλθον τῆς εὐνοίας τῶν στιγμῶν τινος εὐχαρίστους, ὑποκλεπτομένας μεταξὺ δύο ἐπιωκέψεων ἢ ἀντικαθιστάσας περίπατόν τινα, δι' οὗ ἀπεφράσσοντο ἀσφαλῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ τυφλώτοντος καὶ ἐφησυχάζοντος εὐδαίμονος συζύγου.

Ἡ τριάς αὕτη τῶν ἐρωτικῶν πασιδῶν ἦτο τελείως ἀσφαλῆς. Τὸ κατὰ τῆς κυρίας Λεστονὲ ἦτο ἀνώτερον πάσης ὑπονοίας καὶ πᾶσα κυρία ἐλευθέρως εἰσερχομένη εἰς αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον νὰ προσελεύσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν καὶ διεγείρῃ ὑπόνοιάν τινα.

Ἡ κυρία Λεστονὲ ἄλλως τε φύσει εὐφυῆς γυνή, γινώσκουσα νὰ συνδυάσῃ τὰς περιστάσεις πρὸς ὄφελός τῆς, τηροῦσα μόνον πάντοτε αὐστηρῶς τὰ προσχήματα, ἀπὸ χρόνου ἤδη μακροῦ εἶχεν ἰδρῦσαι τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην διακλάδωσιν τοῦ ἐμπορίου τῆς, οὐδέποτε, χάρις εἰς τὰ λαμβανόμενα μέτρα, θέσασα ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν ὑπόληψιν τοῦ καταστήματός τῆς, ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ ἀποκαλύψει τῶν κρυφίων ἐκείνων συνεντεύξεων, αἰτινες ὁμοῦς ἱκανὰ ὄφελον τῇ ἐπέτρεπον νὰ καρπῶται.

Εἰς ἓνα τῶν θαλάμων τούτων ἀκριβῶς ὠδηγήθη καὶ ὁ Νίκος ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας κυρίας Λεστονὲ, ἣτις ἄλλως τε δὲν ὑπέβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ πολλὰς ἐρωτήσεις, ὡς εἶδ' ποιηθεῖσα ἐν καιρῷ καὶ ἀναμένουσα οὕτω τὴν ἐπίσκεψίν του.

Ἦνοιξεν ἀθορύβως τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν καὶ ὡς εἰσῆλθεν ὁ Νίκος, οὐχὶ ὑπὸ μικρᾶς ἐκπλήξεως κατελιμμένος, ἀπεσύρθη ἐν σιγῇ εὐγενῶς μόνον κλίνασα αὐτῷ τὴν κεφαλὴν.

Ἡ παρουσία τῆς ἄλλως τε ἦτο ἐντελὲς πλέον περιττὴ καὶ ἴσως οὐδέποτε ἄλλοτε ἐλάμβανεν ὁ Νίκος ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς. Ἦτο μία διστύπωσις ἣν πάντοτε μόνον ἀνελάμβανε νὰ ἐκπληρώσῃ κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῶν πελατῶν τῆς, μέχρις οὗ ἐφωδίαζεν αὐτοὺς δι' εἰδικῆς κλεῖδος, ἣτις τὴν ἀπῆλλάσσε πάσης περαιτέρου περὶ αὐτῶν μερίμνης, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν νερανίζετο μὲ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἐνοικίου ἀνά χεῖρας.

Οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ὑφάσματος ἀμαυρᾶς χροιάς μετὰ λεπτῶν ἰχθυογραφῶν, τὰ δὲ πρὸ τῶν παραθύρων μεγαλοπρεπῶς κατερχόμενα βαρύνοντα παραπετάσματα, τελείως καλύπτοντα αὐτὰ, μόλις διήνοιγον μέσφ

αὐτῶν μικρὰν διαρρογὴν, δι' ἧς τὸ διεισδιδόν φῶς τῆς ἡμέρας διεσκέδαζε ἐν τῷ δωματίῳ γλυκὺ τι σκιόφως. Τὰ ἐπιπλα πάντα καινουργῇ καὶ περίκομψα μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διατηρούμενα ἐπλήρουν ὁλοσχερῶς τὸν θάλαμον, ἀποτελοῦντα ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀληθινὴν ἡγεμονικὸν θαλάμιον κόσμον, ὃν τέλος συνεπλήρουν δύο καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες ἐν ἐπιγύσεισι πλαίσιοις παριστῶσαι. ἡ μὲν ὁμιλον Σουδανῶν γυναικῶν ὀρχουμένων τὸν περίφημον «χορὸν τῆς κοιλίας», ἡ δὲ τὴν περικαλλὴ Λήδαν νωχελῶς δεχομένην, παρὰ τὰ ρεῖθρα διαυγοῦς ρυάκος, τὰς θωπείας τοῦ εἰς περιέλευκον κύκλον μεταμορφωθέντος φιλέρωτος Ὀλυμπίου.

Ὁ Νίκος παρέμεινεν ἀκίνητος προσηλωμένος εἰς τὴν λεπτομερὴ ἐξέτασιν καὶ τῶν ἐλαχίστων ἐν τῷ δωματίῳ ἀντικειμένων, ἀπερροφημένος ὑπὸ τόσων ἐπιτεργῶν σκέψεων τῆς μελλούσης τοῦ εὐδαιμονίας, ἐν διαρκεί ἐκστάσει ὡς ἐν ὄνειρῳ εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἡρέμῳ καὶ χλιαρᾷ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ἥτις ἐπληροῦτο ἀορίστου τινὸς πλὴν βαρείας εὐοσμίας μεθυούσης δι' ἡδυπαθοῦς νάρκης τὰς αἰσθήσεις πρὸ τῆς ἀναπολήσεως τῶν ἰδεωδῶν θελγέτρων μιᾶς ἐπεράστου μορφῆς, ἥτις ἀπὸ τόσοῦ ἤδη χρόνου συνεκέντρον ἀπάσας τὰς σκέψεις τοῦ, τόσας τοῦ ἐλπίδας καὶ τόσους πόθους...

Καὶ καθ' ἣν ὥραν τὸ γλυκὺ λυκόφως ὑπεχώρει βραδέως ὅλον πρὸ τοῦ βαρέως τὴν γῆν περιβάλλοντος ζοφεροῦ τῆς νυκτὸς πέπλου καὶ καθίστα τὰ ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνῳ ἀντικείμενα μᾶλλον ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ καὶ προσέδιδεν εἰς τὴν ἐρωτικὴν ταύτην φωλεὰν τί τὸ μυστηριώδες καὶ γοητευτικόν, ὃ ρεμβάζον νέος μόλις ἀντελήφθη, ὅτι ἡσυχῶς ὅλως ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ μέσφ τοῦ κυριερχοῦντος ἤδη ἀμφιβόλου ἐκείνου ἡμίφωτος, διωλίσθησεν ἀθορύβως μὴ σκιά, ἐν ᾗ τὰ ὠτά του ταῦτοχρόνως προσέβαλεν εἰς γλυκὺς θροῦς τῶν σηρικῶν ἐσθητῶν τοῦ πρὸς αὐτὸν δειλῶς πως προχωροῦντος αἰθερίου πλάσματος...

Νέφος ἡδυπαθείας ἐκάλυψε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς του, τοῦ πρὸ τῆς τόσῃ ἀπροσδοκίῃ ἐκείνης ἐκπλήξεως αἰφνιδίως ἐκ τῶν ρεμβασμῶν τοῦ ἀνανήψαντος, καὶ ἡσθάνθη ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλον τὸ αἶμά του συσσωρευόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ τὴν καρδίαν του παλλομένην μέχρι διαρρήξεως.

Δὲν ἦτο ὄνειρον πλέον τερπνόν, συλλαμβανόμενον κατὰ στιγμὰς ρέμβης καὶ ψυχικῆς ἐκστάσεως καὶ μέθης, οὐδὲ σκιῶδες φάσμα ἀνύπαρκτον ἐν τῇ ἱλιγγίῳ φαντασίᾳ κατὰ τὰς ἀγωνιώδεις ἐκείνας τῆς σφοδρᾶς προσδοκίας καὶ τοῦ πόθου ὥρας... Ἦτο πραγματικότης πλέον ὥρα καὶ γοητίς, ἡ ἐπίστεψις αὐτὴ αὐτὴ πλέον τόσων πόθων καὶ τόσων παλμῶν ὑπὸ τὴν

μᾶλλον ἐπαγωγὸν καὶ γλυκεῖαν αὐτῇ μορφῇ. ἐκεῖ πρὸ αὐτοῦ ζῶσα καὶ μειδιώσα, ἐν ἀπάσῃ τῇ μεθυσιτικῇ γοητείᾳ καὶ ἔλξει τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ κάλους τῆς, προκλητικῆς, μεθύουσα...

Ὑπνέετο καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ δι' ἀσταθοῦς ποδὸς ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀκίνητον πρὸς στιγμὴν παραμείνασαν σκιά, ἀδυνατῶν νὰ προφέρῃ μίαν λέξιν, μόλις συγκρατῶν τὴν σφοδρὰν συγκίνησιν, ἥτις ἐπλημμύρει τὴν ψυχὴν του.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προχωρήσει ἡ ὀλίγα μόνον βήματα... Ἡ σκιά ἐκινήθη πρὸς αὐτὸν καὶ ἐν ὄνειρῳ καὶ θερμῇ περιπτύξει θλίβουσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μεθυσιτικῆς εὐωδίας ἀποπνέοντος ἀβροῦ αὐτῆς στήθους καὶ ἐλαφρῶς παρασύρουσα αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον, ἐξ οὗ πρό τινος εἶχεν ἐγερθῇ, τῷ ἐπιθύρῳ ἡδέως εἰς τὸ οὗς διὰ τοῦ μελωδικοῦ τόνου τῆς ἀρμονικῆς ἐκείνης φωνῆς, ἥτις τόσα σκιρτήματα εἶχε προκαλέσει τῆς ψυχῆς του καὶ τόσαι ἡδεῖαι φρικιάσεις εἶχε γίνει αἰτία νὰ διατρέξῃ τὸ σῶμά του.

— Τρελλόπαιδοι!.. ποῦ μέ ἔκαμες νὰ λησμονήσω ὅλα καὶ διὰ τὸν θερόν σου τὸν ἔρωτα, ποῦ ἐννοίωσα βαθειὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τὴν πρώτῃν στιγμὴν ποῦ σὲ εἶδα, .. παρὲβλεψα ὅλα μὲ μόνον αὐτὴν τὴν τρελλὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ νοιώθω πάντοτε πλησίον μου... νὰ βλέπω πάντοτε τὰ ὠραῖά σου μάτια!.. Νικό μου... πόσο σ' ἀγαπῶ!..

— Κακὴ!.. τῇ ἀπήντησεν ὁ Νίκος κλείων τοὺς ὀφθαλμούς ἐξ ἡδυπαθείας, ἱλιγγίων καὶ μεταρσιούμενος εἰς τοὺς κίσμους ἐκείνους τῆς τρισολβιότητος καὶ τῆς διαρκοῦς μέθης, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον διὰ τῆς φαντασίας μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε ζήσει. Κακὴ!.. πόσον μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω... πόσας νύκτας ἀγωνίας νὰ διέλθω συλλογιζόμενος σὲ καὶ μόνην... σὲ ποῦ μὲ ἔνα σου βλέμμα μοῦ ἤνοιξε τόσῃ μεγάλῃ πληγῇ βαθειὰ μεσ' τὴν καρδίαν μου, πληγῇ ποῦ εἶμαι βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ θεραπευθῇ, .. γιὰτί σὲ ἠγάπησα τρελλὴ, μὲ πόνο, μὲ λαχτάρα, ... γιὰτί σὺ εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγάπη...

Καὶ θερμότερον περιπτυσσόμενος αὐτὴν, μέσφ παράφρονος μέθης καὶ ψυχικοῦ ἱλιγγίου, κατασπασόμενος τὰ ὕγρα ἐξ ἡδυπαθείας χεῖλη ἐκείνα καὶ τοὺς παθητικούς ὀφθαλμούς, ἀσυνειδήτως ἐκπορπῶν διὰ τρεμόντων ἐκ συγκινήσεως δακτύλων τὰς πόρπας τῆς μυροβολοῦ ἐκείνης ἐσθητὸς τῆς καὶ ἐναποθέτων βροχίην θερμῶν ἀσπασμῶν ἐπὶ τῶν μέσφ τῆς ἀσαφοῦς καὶ ἀμφιβόλου ἐκείνης ἐκ τῶν φανῶν τῆς ὁδοῦ διαχεομένης ἐν τῷ θαλάμῳ ἐλλάμψεως, ἀναδυομένων παλλεῦκων καὶ ἀφροπλάστων θελγέτρων ἐνὸς ἀλαβαστρίνου

τραχήλου, εξηκολούθει νὰ ψιθυρίζη ἐν παραφορᾷ πάθους λέξεις ἀκατάληπτους, μόλις ἀκουόμενας καὶ ἐκπνεούσας ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ προτοῦ ἐτι ἀκουθῶσιν...

Ναί, ... γλυκεῖά μου Ζηνῇ ... πάντοτε μαζὶ θὰ ζήσωμε πλεόν ... πάντοτε μετὰ τὴν τρολλήν αὐτὴν ἀγάπην μας καὶ τὰ θερμά μας φιλήματα... ἄφ' οὗ ἡ τύχη αὐτὴ ἠθέλησε νὰ ἀγαπηθῶμεν τόσον... ἄφ' οὗ αὐτὴ προητοίμασε τὸν ἔρωτά μας, αὐτὴ μᾶς ἐβουκάλησε μετὰ τὰ γλυκύτερά της ὄνειρα ... καὶ μᾶς ἐδέσμευσε διὰ τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν της, τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης μας...

Ἐκείνη κλίνουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ναχέλῳ, καὶ ἀσυναισθήτως, ὑπεῖκουσα εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους της, ἐνδίδουσα βραδέως καὶ μεθ' ἡδυπαθείας ἀφιεμένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ θερμά του θωπείας, ἃς ἀορίστως τῷ ἀνταπέδιδεν, ἀνεκίνει τὰ χεῖλη ὡς διὰ νὰ ἐκφράσῃ ὅσα ἡσθάνετο τὴν σιγμὴν ἐκείνην, ψιθυρίζουσα λέξεις τινάς, αἵτινες ἐπὶ τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς ἐκείνης τόσῳ θερμῶν αἰσθημάτων, τῶν κεραλλίνων της χειλέων, ἐφαίνοντο ὡς μία διαρκὴς θωπεῖα, ὡς εἰς ἀτελεύτητος καὶ γλυκὺς ἀσπασμός ...

Ἡ ἀνυπομονησία, ὁ πόθος, ἡ ἀγωνία, εἰς ἀόριστος τρόμος, ἡ μᾶλλον ἰδεώδης ἡδυπάθεια... συνείχον τὰς ψυχὰς τῶν ἐραστῶν εἰς διαρκὴ μέθην καὶ τὰ θεσπέσια ἐκεῖνα καὶ ὀλέθρια ἐν ταύτῃ δῶρα, ἅτινα περικλείει ἡ εἰμιρμένη ἐν μιᾷ θωπεῖα αὐτῆς, τοὺς ἐρριπτὸν ὀρμεφυῶς εἰς πελάγη ἀγνώστον εὐδαιμονίας, ὀνειρώδους γοητείας, γοητείας ἣν προκαλεῖ συνήθως ἡ βραχεῖα ἐκείνη στιγμὴ τῆς ὑπερτάτης τῶν πόθων μας πραγματώσεως!...

Μέσῳ τῆς ἀπολύτου σιγῆς τοῦ ἡρέμου ἐκείνου περιβάλλοντος ὁ θόρυβος τῆς Μεγάλης Ὀδοῦ ἀνῆρχετο μέχρις αὐτῶν, ὡς ὁ συγκεχυμένος βόμβος σιγῆς μελισσῶν. Ἀκτίνες τινες τῆς πεφωταγωγημένης ὁδοῦ, διαλανθάνουσα, τὰ παραπετάσματα ἀντηνακλῶντο μαγικῶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ὁροφῆς, διαχέουσai ἐκεῖθεν ἐν τῷ θαλάμῳ ἀμφίβολόν τι σκιάφως, ὅμοιον πρὸς τὴν γλυκεῖαν ἑλλαμψὶν τῆς μακρᾶν ἐτι ὑπαναζούσης ἡοῦς, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόλις ἀφικνοῦντο οἱ ἑμμελεῖς ἤχοι μικροῦ ὀργάνου γέροντος τυφλοῦ ἐπαίτου ἱσταμένου εἰς τινὰ ἐγγὺς πον καμτὴν τῆς ὁδοῦ καὶ τακερῶς δυσχεδεάζοντος τὴν ἀρμονίαν δημῶδους ἰταλικοῦ μελιδρομάτου...

Καὶ μέσῳ τῆς εὐώδους καὶ ἡρέμου ἐκείνης ἐρωτικῆς φωνῆς, τῆς τοσαύτης ἀντίθεσιν προβαλλούσης πρὸς τὴν τύρβην καὶ τοῦ θορύβου τῆς πολυτάραχου ὁδοῦ, ἐν ἣ ἡ σφύζουσα τῆς πρωτεύουσας ζωὴ μυριοτρόποις καὶ τόσῳ ἐμφαντικῶς τὴν ὥραν ἐκείνην ἐξεδηλοῦτο, οἱ εὐδαίμονες ἐρασταὶ παραδεδο-

μένοι εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ ἀμοιβαίου καὶ θερμοῦ τῶν πάθους μεταρσινοῦμενοι εἰς τὴν αἰθέριαν ἐκεῖνα, ἅτινα ἡ φαντασία τῶν λεληθότως ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἤδη συνελάμβανε καὶ ἀπολαύοντες τῶν ἀρρήκτων στιγμῶν τῆς πραγματώσεως τῶν μελισσταγῶν τῶν ὀνείρων, ἐν ἡδυπαθείᾳ ἐγεύοντο τῶν πρώτων καὶ γλυκυτάτων ψυχίων τοῦ ἔρωτός των ἐν τῇ μεγάλῃ ἐστιάσει τοῦ ἀνθρώπου βίου!...

ΖΗΤΑΡΕ ΚΑΙ ΖΟΥΣΤΕ

SISMANOGLIO
MEGAKO